TAFFY BRODESSER-AKNER

FLEISHMAN ARE NECAZURI

Taffy Brodesser-Akner

Fleishman are necazuri

Traducere din limba engleză de

Cristiana Cojocaru

EDITURA TREI

2019

CO

COLECȚIE COORDONATĂ D

Magdalena Mărculescu

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Mihaela Ionescu

Design şi ilustraţie copertă: Laurenţiu Midvichi

Director producţie:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Eugenia Ursu

Corectură:

Irina Botezatu

Oana Apostolescu

Pentru Claude

„Convoacă-ţi martorii.”

— Eschil

Partea I

Fleishman are necazuri

Toby Fleishman se trezi într-o dimineaţă în oraşul în care îşi trăise întreaga viaţă de adult şi care acum începuse, din senin, să se umple, cumva, de femei care îl doreau. Şi nu orice femei, ci femei realizate, independente şi care ştiu ce vor. Femei care nu erau disperate, nesigure sau cuprinse de îndoieli, precum opţiunile îndepărtate din tinereţea sa de mult apusă; cu alte cuvinte, femei pe care el le considera opţiuni, dar care nu-i aruncaseră până atunci nici măcar o privire. Nu, acestea erau femei motivate şi disponibile, interesante şi interesate, excitante şi excitate. Acestea erau femei care nu doar că nu ar fi aşteptat ca tu să le suni la o zi, două, trei după întâlnire, după cum erau

uzanţele, ci mai degrabă ţi-ar fi trimis fotografii cu organele lor genitale cu o zi înainte. Femei deschise la minte, gata de orice şi vocale cu privire la dorinţele şi nevoile lor, care foloseau fraze cum ar fi „să punem cărţile pe masă” sau „fără angajamente” şi „trebuie să termin în zece minute ca s-o iau pe Bella de la balet”. Femei care ţi-o trăgeau de parcă ţi-ar fi datorat bani, după cum a spus-o prietenul nostru Seth.

Da, cine ar fi prezis că Toby Fleishman, la 41 de ani, se va trezi că ecranul telefonului său va fi aprins de la răsărit până la apus (noaptea lumina era extrem de puternică) graţie mesajelor care conţineau chiloţi tanga şi fese, sâni văzuţi de jos, din lateral şi din faţă şi toate părţile unei femei pe care el nu îndrăznise vreodată nici măcar să viseze că le va vedea la o persoană tridimensională – adică, la propriu tridimensională, şi nu doar la cineva care apare pe o pagină sau pe ecranul unui computer. Toate acestea după o tinereţe plină de respingeri pe plan romantic! Toate acestea după ce îşi pariase viaţa pe o singură femeie! Cine ar fi putut prezice una ca asta? Cine ar fi putut prezice că încă mai exista atâta viaţă în el?

Cu toate acestea, îmi spusese el, totul făcea o notă discordantă. Rachel nu mai era, iar lipsa ei era incompatibilă cu planul pe care îl avusese. Şi nu era vorba despre faptul că încă o mai dorea – categoric, nu o mai dorea. Categoric, nu mai voia ca ea să fie în continuare cu el. Doar că petrecuse atât timp aşteptând ca mariajul să se consume până la epuizare şi ocupându-se de birocraţia necesară pentru a se sustrage din acesta – să le spună copiilor, să se mute, să-şi anunţe colegii –, încât nu se gândise niciodată la cum arăta viaţa de cealaltă parte a căsniciei. Înţelegea divorţul în sens larg, desigur. Însă nu

se adaptase încă la acesta în sens restrâns, în sensul celeilalte părţi goale a patului, în sensul că nu mai era nimeni care să-ţi spună că eşti în întârziere, în sensul că nu mai aparţineai nimănui. Cât timp trecuse înainte ca el să se poată uita la fotografiile femeilor din telefonul său – fotografii pe care acestea le trimiseseră încinse şi fără să le ceară nimeni – direct, în loc s-o facă pe furiş? Bine, mai puţin decât se aşteptase, dar nu s-a întâmplat imediat. Cu siguranţă, nu imediat.

Nu se uitase niciodată la altă femeie pe durata căsniciei, atât de îndrăgostit fusese de Rachel – atât de ataşat fusese de sistem sau de instituţie. Făcuse eforturi solemne, devotate, încercând să salveze relaţia, chiar şi după ce devenise evident pentru orice persoană raţională că nefericirea lor nu era numai o fază. Era un fel de nobleţe în eforturile sale, considera el. Exista nobleţe în suferinţă. Şi chiar şi după ce a conştientizat că se terminase, a mai fost nevoie să petreacă ani, mai mulţi, încercând să o convingă de faptul că nu era în regulă, că erau prea nefericiţi, că erau încă tineri şi puteau să-şi trăiască vieţile foarte bine unul fără celălalt – şi nici măcar atunci nu s-a uitat în altă parte. Şi asta mai ales, spunea el, pentru că fusese prea prins în tristeţea lui. Şi pentru că se simţea de rahat tot timpul, şi nimeni n-ar trebui să se simtă de rahat tot timpul. Mai mult decât atât, nimeni n-ar trebui să fie aţâţat când se simte de rahat. Intersecţia dintre excitaţie şi stimă de sine scăzută părea rezervată strict pentru consumul de pornografie.

Însă acum nu mai era nimeni căreia să-i fie credincios. Rachel nu era acolo. Nu era în patul lui. Nu era în baia lui, aplicându-şi tuş lichid în zona unde pleoapa şi genele-i se întâlneau, cu precizia unui robot care făcea o artroscopie.

Nu era la sala de sport şi nici nu se întorcea de acolo într-o dispoziţie mai puţin posomorâtă decât de obicei, nu cu mult, dar tot era ceva. Nu mai era trează la miezul nopţii, plângându-se de abisul infinit al insomniei sale nesfârşite. Nu era la şedinţa cu părinţii de la şcoala privată şi totodată destul de modernă a copiilor din West Side, şezând pe un scaun mic şi ascultând noile solicitări mai exigente decât cu un an în urmă pentru bieţii lor copii. (Oricum, rareori era acolo. În acele seri, ca şi în altele, era la muncă sau la cină cu vreun client, ceea ce putea însemna fie că „pusese umărul la treabă" – atunci când era drăguţă, fie că „era o vacă de muls" – atunci când nu mai era la fel de amabilă.) Deci nu, nu era acolo. Era într-o cu totul altă casă, cea care fusese cândva şi casa lui. În fiecare dimineaţă acest gând îl copleşea pentru o clipă; îl panica, astfel că primul lucru la care se gândea de îndată ce se trezea era acesta:

Ceva nu e în regulă. E o problemă. Am o problemă.

În fiecare dimineaţă, alunga acest gând. Îşi reamintea că aşa era sănătos şi potrivit şi firesc. Ea nu mai trebuia să fie lângă el. Ea trebuia să fie în casa ei separată, mai drăguţă.

Totuşi nu era nici acolo, nu în dimineaţa aceea. Descoperi acest lucru când se întinse peste noua sa noptieră de la IKEA şi îşi ridică telefonul, a cărui prezenţă agitată o simţise chiar şi în puţinele minute de dinainte să deschidă ochii de-a binelea. Avea cam şapte sau opt mesaje, majoritatea din partea femeilor care se conectaseră în timpul nopţii prin intermediul aplicaţiei pentru întâlniri pe care o folosea, dar ochii îi căzură direct pe mesajul din partea lui Rachel, undeva pe la mijloc. Părea să emită o altă lumină faţă de cele care conţineau părţi ale corpului şi lenjerie intimă dantelată; cumva, îi atrase atenţia într-un

mod aparte. La ora cinci dimineaţa îi scrisese: Mă duc la Kripalu în weekend; copiii sunt la tine, apropo.

A fost nevoie să citească de două ori pentru a procesa semnificaţia textului şi, ignorând erecţia pe care şi-o permisese ştiind că telefonul său era plin cu material nou pentru masturbare, Toby sări din pat. Fugi pe hol şi văzu că cei doi copii ai lor se aflau în camerele lor, dormind. Apropo copiii erau acolo? Apropo? Apropo însemna ceva secundar; apropo însemna suplimentar. Nu însemna esenţial. Această informaţie, că pruncii săi fuseseră plasaţi în casa lui la adăpostul nopţii, în mod neplanificat, cu ajutorul unei chei care îi fusese oferită lui Rachel pentru a fi folosită în cazul unei urgenţe reale şi serioase, părea esenţială.

Se întoarse în dormitor şi o sună.

— Ce-a fost în capul tău? şuieră el şoptit în telefon.

Şuieratul acesta şoptit încă nu-i venea la îndemână, dar se descurca tot mai bine cu fiecare zi.

— Dacă aş fi plecat şi nu mi-aş fi dat seama că sunt aici?

— De aceea ţi-am scris, spuse ea.

Reacţia ei la şuieratul lui şoptit a fost să-şi dea ochii peste cap foarte natural.

— I-ai adus aici după miezul nopţii? Pentru că eu m-am culcat la miezul nopţii.

— I-am lăsat la patru. Încercam să ajung la timp pentru weekend. S-a anulat ceva. Programul începe la nouă. Mai

scuteşte-mă acum, Toby. Îmi este greu. Chiar am nevoie de puţin timp pentru mine.

De parcă timpul ei nu era complet şi în totalitate timp pentru ea.

— Nu-mi băga pe gât asemenea porcării, Rachel.

Îi spunea numele doar la finalul frazelor acum – Rachel.

— De ce? Urma să-i iei la tine oricum weekendul ăsta.

— Dar abia mâine-dimineaţă!

Toby se prinse de rădăcina nasului.

— Weekendul începe sâmbăta. Asta a fost regula ta, nu a mea.

— Aveai planuri?

— Ce vrea să însemne asta? Dacă avea loc un incendiu, Rachel? Dacă apărea vreo urgenţă cu unul dintre pacienţii mei, iar eu mă grăbeam să plec fără să ştiu că sunt aici?

— Dar nu ai făcut-o. Îmi pare rău, ar fi trebuit să te trezesc şi să-ţi spun că sunt acolo?

Toby se gândi cum ar fi fost dacă ea l-ar fi trezit, la cât de catastrofal ar fi putut fi aşa ceva pentru procesul de acceptare a faptului că ea nu mai făcea parte din trezirea lui în fiecare zi.

— Nu trebuia s-o faci deloc, spuse el.

— Ei bine, dacă este adevărat ce ai spus aseară, atunci ai fi putut anticipa că se va întâmpla aşa ceva.

Toby căută prin creierul său înceţoşat ultima lor interacţiune duşmănoasă şi şi-o aminti cu forţa unei spaime neaşteptate şi intense: Rachel bolborosea ceva lipsit de sens cu privire la deschiderea unui birou al agenţiei sale pe Coasta de Vest, ca şi cum nu ar fi fost destul de ocupată şi depăşită de situaţie deja. La drept vorbind, era ceva neclar. Ea încheiase conversaţia, îşi amintea el acum, ţipând la el printre suspine, astfel încât Toby nu a mai reuşit să o înţeleagă până când, în final, s-a pierdut semnalul şi el şi-a dat seama că ea îi închisese telefonul. Aşa se terminau conversaţiile acum, în locul inerţiei scuzelor conjugale. Toby auzise întreaga lui viaţă că a iubi înseamnă să nu fii nevoit niciodată să-ţi ceri scuze. Dar nu, de fapt, a fi divorţat însemna să nu trebuiască să-ţi ceri scuze niciodată.

— Nu mi-a fost uşor să fac asta, Toby, spuse ea în cele din urmă. Înţeleg că a fost prea devreme. Dar tot ce ai de făcut este să-i laşi în tabără. Dacă ai planuri, roag-o pe Mona să vină. De ce mai continuăm să vorbim despre asta?

Cum de ea nu-şi dădea seama că la mijloc nu era o problemă minoră? De fapt, el chiar avea o întâlnire în seara aceea. Nu voia să lase copiii cu Mona – aceasta era soluţia lui Rachel pentru orice, nu a lui. Părea că nu reuşea să o facă să înţeleagă că el era o persoană reală, nu un cursor clipind intermitent care aşteaptă instrucţiunile ei, că el continua să existe chiar şi atunci când ea nu mai era în aceeaşi încăpere cu el. Nu putea înţelege scopul convenţiilor pe care le stabiliseră, dacă ea nu avea de

gând nici măcar să pretindă că aderă la ele sau să se scuze atunci când nu o făcea. Îi dăduse o cheie a apartamentului său, nu ca să facă tâmpenii ca asta, ci pentru ca ei să rămână în relaţii amiabile. Amiabile, amiabile, amiabile. Aţi remarcat vreodată că folosim cuvântul amiabil doar când ne referim la divorţ? Să fie pentru că este atât de frecvent utilizat pentru divorţ, încât nu ne mai dorim să otrăvim nimic altceva prin el? La fel cum am putea spune „malign” pentru alte lucruri în afară de cancer, dar nu o facem niciodată?

Copiii începură să se foiască şi era numai bine, pentru că el tocmai îşi pierduse erecţia.

Solly, băiatul său de nouă ani, se trezi, dar Hannah, care avea unsprezece ani, vru să rămână în pat.

— Îmi pare rău, fetiţo, nu ţine, îi spuse Toby. Trebuie să plecăm în douăzeci de minute.

Copiii se împleticiră până în bucătărie dezorientaţi, iar Toby începu să cotrobăie prin bagajele lor ca să găsească hainele pe care trebuiau să le poarte în tabără în ziua aceea. Hannah se răţoi la el că alesese ţinuta nepotrivită, întrucât colanţii erau pentru ziua următoare, astfel că el ridică pantalonii scurţi roşii ai fetiţei, iar ea îi smulse din mâinile lui cu dezgustul unei persoane care nu lua în considerare nicio limită când venea vorba despre afişarea emoţiilor. Apoi, ea îşi umflă nările şi îşi ţuguie buzele, spunându-i, cumva printre dinţi, că ceruse ca el să-i cumpere Corn Flakes, nu Corn Chex, subînţelesul fiind ce fel de idiot îi revenise ei drept tată.

Solly, pe de altă parte, îşi savura vesel porţia de Corn Chex. Închise ochii şi-şi scutură capul în semn de satisfacţie.

— Hannah, zise el, trebuie să încerci astea.

Toby era cât se poate de recunoscător pentru felul trist în care Solly îşi demonstra solidaritatea. Solly înţelegea. Solly ştia. Solly era al lui într-un fel care nu-l făcea niciodată să se întrebe dacă toate acestea meritau. Avea aceeaşi nevoie interioară ca şi tatăl lui ca lucrurile să fie în regulă. Solly îşi dorea pace, exact ca Toby. Chiar şi arătau la fel. Aveau acelaşi păr negru, aceiaşi ochi căprui (deşi ai lui Solly erau ceva mai mari decât ai lui Toby şi dădeau impresia că este mereu puţin speriat), acelaşi nas încovoiat, aceeaşi statură miniaturală – adică nu erau doar scunzi, dar erau scunzi şi totuşi de dimensiuni obişnuite, în acelaşi timp. Nu erau foarte mici sau pitici, astfel încât dacă îi vedeai fără un etalon de înălţime, nu-ţi dădeai seama exact cât de scunzi sunt. Asta era bine deoarece este destul de neplăcut să fii doar scund. Asta era rău pentru că însemna să dezamăgeşti persoanele care te văzuseră doar în acel mod lipsit de etalon şi care se aşteptau să fii mai înalt.

Hannah era şi ea a lui, da, cu excepţia faptului că fetiţa avea părul drept şi blond, ochii înguşti şi albaştri şi nasul ascuţit, asemenea lui Rachel – părea să acuze prin expresia sa, ca şi mama ei. Însă ea avea un tip de sarcasm aparte care era caracteristic laturii din partea familiei Fleishman. Cel puţin, cândva îl avea. Despărţirea părinţilor părea să-i fi răpit umorul şi să fi aprins în ea furia care se declanşase deja fie pentru că părinţii ei se certau prea des şi prea brutal, fie pentru că se afla în pragul adolescenţei

şi hormonii făceau ravagii pe dinăuntrul ei. Sau fiindcă ea nu avea telefon, iar Lexi Leffer avea unul. Sau pentru că avea cont pe Facebook, dar nu avea voie să-l acceseze decât de pe computerul din camera de zi şi nici măcar nu-şi dorea acel cont pe Facebook, deoarece Facebook era pentru oamenii în vârstă. Sau pentru că Toby sugerase că pantofii sport care arătau întocmai precum cei de la Keds, dar care erau cu 12 dolari mai ieftini, erau o opţiune mai bună decât cei de la Keds, din moment ce, din nou, erau exact la fel, cu excepţia faptului că nu aveau eticheta albastră pe spate, şi, de altfel, cum rămânea cu a deveni cu prea multă uşurinţă victime ale consumerismului? Sau pentru că era un cântec trist foarte popular la radio despre o poveste de dragoste de mult apusă care însemna foarte mult pentru ea, iar el îi ceruse să dea mai încet volumul în timp ce vorbea la telefon cu spitalul. Sau pentru că mai târziu, când i-a explicat de ce acel cântec trist foarte popular era atât de important pentru ea, punându-l să-l asculte, începuse să fiarbă de furie pentru că el nu părea să înţeleagă, în mod miraculos, cum un cântec poate trezi în ea o asemenea nostalgie pe care probabil nici nu o trăise fiindcă nu avusese niciodată un iubit. Sau pentru că el se întrebase dacă nu cumva fusta ei era prea scurtă ca să se poată aşeza când o purta. Sau pentru că el se întrebase dacă nu cumva pantalonii ei scurţi erau prea scurţi fiindcă îi lăsau la vedere crăpătura dintre fese, erau atât de scurţi încât căptuşeala buzunarelor nu încăpea în ei şi ieşea cu totul pe dinafară, depăşind tivul pantalonilor. Sau pentru că o întrebase unde era peria ei de păr, ceea ce însemna automat pentru ea că el se gândise că părul ei arăta teribil. Sau pentru că ea nu voia să vadă File de poveste şi niciunul dintre filmele lui demodate. Sau pentru că, într-o zi, el îşi trecuse mâna peste creştetul ei în semn

de tandreţe, stricându-i cărarea pe mijloc pentru care avusese nevoie de zece minute ca să o facă perfectă. Sau pentru că nu voia nici să citească File de poveste şi niciuna dintre cărţile lui demodate. Da, dispreţul faţă de părinţii ei, care părea gestionabil când era îndreptat atât asupra lui Rachel, cât şi a lui Toby, era absolut devastator în concentraţia sa actuală, când era orientat doar asupra lui. Toby habar nu avea dacă îi mai rămăsese ceva şi pentru Rachel. Tot ceea ce ştia el era că Hannah reuşea cu greu să se uite la el fără ca ochii ei azurii să se îngusteze şi mai mult, precum nişte lasere, nasul să-i devină cumva şi mai ascuţit decât era, iar buzele să se ţuguie a dispreţ.

Porniră spre tabără, iritaţi şi confuzi, pentru că erau obosiţi. (Vezi, Rachel? Vezi?)

— Urăsc tabăra asta, spuse Hannah. Nu pot să rămân, pur şi simplu, acasă?

Îşi dorise să plece în tabără toată vara, dar Bat Mitzvah-ul ei avea loc la începutul lui octombrie, iar ea mai avea nevoie de iunie şi iulie pentru a-şi învăţa Haftorah-ul.

— Pleci cam într-o săptămână. Încă o lecţie şi gata.

— Vreau să plec acum.

— Poate ar trebui să-ţi închiriez un apartament între timp? întrebă Toby.

Cel puţin, Solly a râs.

Ajunseră la Centrul Y de pe strada numărul 92, alături de mame îmbrăcate în colanţi cu modele strălucitoare şi tricouri sport pe care scria „Yoga şi votcă” sau „Mănâncă,

dormi, pedalează, repetă”. Costul pentru acest loc era cam tot la fel ca şi al taberei, iar Hannah continua să întrebe dacă ar putea sări peste tabără, devenind, în schimb, un fel de asistentă a consilierului, ceea ce nu era permis până în clasa a zecea, oricum.

— Chiar şi aşa, tot costă bani să mergi, spusese Toby când se uitase pe site-ul Y. De ce trebuie să plătesc ca tu să înveţi cum să devii consilier, când ei te folosesc deja pe post de consilier propriu-zis? o întrebase el în primăvară.

— De ce a trebuit să plăteşti pentru a învăţa cum să fii doctor, când ei te foloseau deja pe post de doctor? îi replicase ea.

Fusese o remarcă bună.

Ulterior, Toby se gândi cât de isteaţă era şi cât de mult îşi dorea ca ea să nu folosească această isteţime exclusiv împotriva lui. Devenea, îi părea lui, genul de fată extrem de obositoare.

Ajunseră cam cu şase minute mai devreme. Centrul Y îi ducea la tabăra din Palisades în fiecare zi, iar dacă ajungeau prea târziu, erau nevoiţi să petreacă întreaga zi într-o încăpere alături de copiii foarte mici. Hannah refuză oferta tatălui său de a o însoţi la întrunirea clasei ei, aşa că el merse cu Solly la a lui. Toby îl urmări în timp ce participa la ultimele zece minute ale jocului cu plastilină de dimineaţă şi când tocmai se pregătea să iasă de pe culoar, îşi auzi numele.

— Toby, îl strigă o voce joasă, şoptită de femeie.

Toby se întoarse şi o văzu pe Cyndi Leffer, o bună prietenă a lui Rachel, care avea o fiică în clasa lui Hannah. Îşi luă un moment să-l analizeze. Ah, asta. El ştia ce urma: capul înclinat la 20 de grade, bosumflarea exagerată, sprâncenele ridicate şi încruntate simultan.

— Toby. Am tot vrut să iau legătura cu tine, spuse Cyndi. Nu mai ştim nimic de tine.

Purta nişte colanţi mulaţi turcoaz care aveau nişte gheare violet imprimate pe coapse, ca şi cum şiruri de tigri violet se îndreptau spre partea dintre picioarele ei, încercând să ajungă acolo. Purta un maiou cu inscripţia „Gangster spiritual”. Toby îşi aminti că Rachel îi spusese că părinţii care înlocuiesc litera „i” cu „y” la mijlocul numelor fetelor lor şi invers la final nu le dau fiicelor prea multe şanse în viaţă.

— Ce mai faci? Ce mai fac copiii?

— Suntem bine, răspunse el.

Încercă să nu modifice înclinaţia capului său pentru a se potrivi cu a ei, dar neuronii săi oglindă erau prea bine dezvoltaţi şi dădu greş.

— Ne descurcăm. E o schimbare, fără îndoială.

Părul ei era vopsit în stilul acela nou, în care partea de sus era intenţionat păstrată mai închisă la culoare şi se deschidea treptat până la vârfuri, care erau blonde. Dar partea rădăcinilor era prea închisă – nuanţa întâlnită la femei mai tinere –, iar în contrast cu fruntea ei, tot ceea ce făcea era să-i accentueze ridurile. Toby se gândi la o

fizioterapeută cu care se culcase cu ceva săptămâni în urmă, la faptul că aveau aceeaşi coafură, dar partea întunecată avea la ea o tentă mai caldă şi nu făcea un contrast atât de puternic cu pielea ca în cazul lui Cyndi, care era de aceeaşi vârstă.

— Au fost probleme de mai mult timp? întrebă ea.

Jenny. Numele fizioterapeutei era Jenny.

— Nu a fost un impuls de moment, dacă asta întrebi.

Toby şi Rachel se despărţiseră la începutul lui iunie, imediat după ce şcoala se terminase, punctul culminant al unui proces care a durat aproape un an sau poate al unui proces care începuse la scurt timp după căsătoria lor cu paisprezece ani în urmă; depinde pe cine întrebi sau cum vezi lucrurile. Este un mariaj care se încheie condamnat de la început? Mariajul se termină atunci când încep problemele care urmează să nu se mai rezolve sau când cei doi sunt de acord, în sfârşit, că problemele nu pot fi rezolvate, sau când alte persoane află, până la urmă, despre acestea?

Sigur că Cyndi Leffer voia informaţii. Toată lumea voia. Conversaţiile erau întotdeauna simple şi întotdeauna aceleaşi. Primul lucru pe care oamenii voiau să-l ştie era de cât timp se înrăutăţiseră lucrurile în căsnicia lor. Erai nefericit în acea seară la festivitatea de la şcoală, când te dădeai mare cu orele tale de swing din timpul facultăţii? Erai nefericit la acel Bat Mitzvah când i-ai luat mâna şi i-ai sărutat-o, distras, în timpul discursurilor? Aveam dreptate că la şedinţele cu părinţii, când tu stăteai la o cafea şi ea stătea lângă birou verificându-şi telefonul, de fapt, vă

certaţi? Ce mult îi tulbura pe oameni să vadă pe cineva sustrăgându-se dintr-o situaţie neplăcută; cât de cinic interogau oamenii cu voce tare fiecare aspect al vieţii private care le trecea prin minte. Verişoara lui Toby, Cherry, care avea tendinţa să se uite îndelung, cu dezamăgire spre soţul ei, Ron:

— Aţi încercat să mergeţi la terapie?

Şeful lui, Donald Bartuck, a cărui a doua soţie fusese asistentă la hepatologie:

— Ai călcat strâmb?

Directorul taberei de la Centrul Y, când Toby îi explica despre cei doi copii ai lui că s-ar putea să fie puţin agitaţi, din moment ce ei tocmai se despărţiseră când începuse tabăra:

— Aveaţi periodic o seară doar pentru voi doi?

Aceste întrebări nu erau despre el, de fapt; nu, erau întrebări despre cât de perspicace erau oamenii, ce anume le scăpase, cine altcineva urma să anunţe vreun divorţ şi dacă nu cumva tensiunea din propriile lor căsnicii avea să conducă, în cele din urmă, la destrămarea lor. Oare cearta pe care am avut-o cu soţia mea chiar de aniversarea noastră, care a fost deosebit de brutală, înseamnă că urmează să divorţăm? Ne certăm prea mult? Facem destul sex? Oare toţi ceilalţi fac mai mult sex? Putem divorţa în decursul a şase luni după o sărutare distrasă a mâinii de la un Bat Mitzvah? Cât de nefericit înseamnă prea nefericit?

Cât de nefericit înseamnă prea nefericit?

Într-o zi avea să nu mai fie recent divorţat, dar ştia că nu va uita niciodată aceste întrebări, modul în care oamenii pretindeau că le pasă de el, când, în realitate, aveau grijă doar de ei.

Îşi petrecuse începutul verii în derivă, încercând să se ancoreze în această lume ciudată în care fiecare aspect al vieţii sale era doar cu puţin diferit de ceea ce fusese până atunci şi totuşi foarte diferit: dormea numai singur şi într-un alt pat. Mânca alături de copii ca întotdeauna – Rachel nu venea acasă înainte de opt sau nouă în serile din timpul săptămânii de ani de zile –, dar după cină îi ducea la vechiul apartament şi se întorcea pe jos preţ de cele nouăsprezece cvartale până la noua sa locuinţă. Nenorocitul ăla hoţoman de Donald Bartuck îi spuse că el, Bartuck, fusese promovat în funcţia de şef al secţiei de medicină internă şi că avea să-l numească pe Toby drept singurul său candidat pentru şefia subdepartamentului de hepatologie din departamentul de gastroenterologie de îndată ce persoana care ocupa această funcţie la momentul acela, Phillipa London, avea să elibereze postul pentru a-i lua locul lui Bartuck. Nu avu cui să-i spună despre asta prima dată. Se gândi să mă sune pe mine sau pe Seth, dar îi păru prea patetic să nu aibă un membru al familiei propriu-zis căruia să-i povestească. Aproape că îşi sună părinţii în Los Angeles, dar diferenţa de fus orar însemna că la ei era ora cinci dimineaţa când el aflase toate acestea; apoi se gândi dacă acestea erau veşti pe care Rachel ar fi trebuit să le afle sau nu. (Îi spuse mai târziu, când i-a lăsat pe copii, iar ea a zâmbit cu buzele, dar nu şi cu ochii. Nu trebuia să mai pretindă că încă îi mai păsa de cariera lui.)

Însă acum, la sfârşitul lui iulie, în vreme ce vara trecea în etapa a doua, el se simţea din nou stabil sau, cel puţin, avea o rutină. Se descurca bine. Se adapta. Gătea pentru o persoană mai puţin. Învăţa să folosească „eu”, în loc de „noi”, pentru a-şi anunţa disponibilitatea pentru grătare şi petreceri, atunci când era invitat, ceea ce nu se întâmpla frecvent. Făcea plimbări lungi din nou şi învăţa să alunge sentimentul că ar fi trebuit să anunţe pe cineva unde se afla. Da, se descurca bine, cu excepţia conversaţiilor precum aceasta, cu Cyndi. Fusese un personaj nesemnificativ pentru Cyndi Leffer înainte de divorţ; era ca o comorbiditate care venise la pachet odată cu familia sa. Soţul lui Rachel cea de succes sau tatăl lui Hannah cea sociabilă, sau tatăl lui Solly cel drăguţ, sau, hei, tu eşti doctor, nu-i aşa, te poţi uita la umflătura asta pe care o am de o săptămână? Acum devenise cineva cu care oamenii îşi doreau să vorbească. Într-un fel, divorţul îi dăruise şi lui un suflet.

Cyndi aştepta un răspuns. Ochii ei îi scanau faţa la fel cum actorii din telenovele se priveau în secundele de dinaintea pauzelor de publicitate. Ştia ce se aşteaptă de la el. Se străduia să nu umple această pauză; se străduia să lase disconfortul tăcerii să fie proprietatea persoanei care căuta să dezgroape ceva mizerii din partea lui. Terapeuta sa, Carla, încerca să-l ajute să înveţe cum să tolereze sentimentele inconfortabile. La rândul său, încerca să-i ajute pe oamenii care îi cereau informaţii să înveţe cum să se descurce cu aceleaşi sentimentele inconfortabile.

În plus, mai era ceva: nu exista alt mod de a discuta despre un divorţ fără ca asta să implice nişte lucruri teribile despre cealaltă persoană din căsnicie, iar el nu voia să facă asta. Simţea o nevoie ciudată de diplomaţie

acum. Şcoala era un câmp de luptă şi ar fi fost uşor să atragă oamenii de partea lui, ştia asta. Ştia că ar fi putut face aluzie la nebunia, furia, crizele de isterie ale lui Rachel, la indisponibilitatea ei de a se implica în vieţile copiilor – ar fi putut spune lucruri precum „Adică, sunt convins că aţi observat că nu a venit niciodată la Serile STEM[1]?” –, dar nu voia să o facă. Nu voia să submineze statutul lui Rachel la şcoală din cauza unui simţ protector de care pur şi simplu nu se putea debarasa. Ea era un monstru, da, dar fusese întotdeauna un monstru şi era încă monstrul lui, din moment ce nu fusese încă atribuită în felul acesta altcuiva, nu terminaseră procedurile juridice de divorţ, iar ea încă îl bântuia.

Cyndi se apropie. El avea numai un metru şi şaizeci şi cinci de centimetri, iar ea era cu un cap mai înaltă decât el şi mai slabă decât ar fi trebuit să fie o femeie. Avea o faţă masivă şi umflată de acid hialuronic şi botox. Preocuparea ei, preponderent transmisă prin faptul că îşi scutura încet capul înainte şi înapoi şi prin proeminenţa exagerată a buzelor, era atenuată de faptul că linia sprâncenelor era complet osificată, aşa cum fusese de când o cunoştea el. Exact la fel arăta şi când era fericită.

— Todd şi cu mine am fost atât de necăjiţi să auzim ce s-a întâmplat, spuse ea. Să ne spui dacă te putem ajuta în vreun fel. Suntem şi prietenii tăi.

---

[1] Întâlniri la care participă profesorii, elevii şi părinţii, presupunând realizarea împreună a unor activităţi educaţionale distractive pentru dezvoltarea abilităţilor şi explorarea opţiunilor de carieră din sfera ştiinţelor exacte. Acronimul STEM semnifică: Science (ştiinţă), Technology (tehnologie), Engineering (inginerie) şi Mathematics (matematică); termenul în limba engleză: STEM Night. (N.t.)

După care, se apropie cu încă un pas, ceea ce însemna o apropiere mult prea mare pentru o întâlnire pe coridorul unui campus cu o femeie măritată care era prietena soţiei sale. Lui Toby îi sună telefonul. Se uită în jos. Respinse apelul. Era Tess, o femeie pe care avea de gând să o întâlnească pentru prima oară mai târziu în acea seară. Îşi întoarse privirea spre telefon ca să vadă o fotografie a cornului abundenţei, în care coapsele şi chiloţii ei negri, din plasă, formau o deltă.

— Este de la muncă, îi spuse Toby lui Cyndi. Trebuie să ajung la o biopsie.

— Eşti încă la spital?

— Oh, da, zise el, atât timp cât oamenii încă se îmbolnăvesc. Cerere şi ofertă.

Cyndi îi oferi un râset monosilabic, dar îl privi, cum anume? Cu milă? Toţi părinţii de la şcoală o făceau. Nu mai însemna mare lucru să fii doctor. Chiar în urmă cu un an, soţul lui Cyndi, Todd, s-a uitat la el insistent într-o seară, la şedinţa cu părinţii, în timp ce aşteptau în afara clasei ca numele să le fie strigate (fără Rachel prin preajmă, căci ea era la o cină cu un client şi nu ajunsese la timp) şi l-a întrebat:

— În cazul în care copiii tăi şi-ar dori să devină doctori, ce i-ai sfătui?

Toby nu înţelesese întocmai întrebarea decât pe drum înapoi spre casă, când conştientiză că unui finanţist îi părea rău de un doctor. Un doctor! Fusese crescut să creadă că a fi doctor era un lucru respectabil. Era un lucru

respectabil! Când Rachel s-a întors acasă în seara aceea, el i-a povestit ce îl întrebase fraierul acela de Todd, iar ea îi replicase:

— Ei bine, ce le-ai spune?

Toţi se întorseseră împotriva sa.

— Atunci, mai bine du-te, spuse Cyndi. O vom vedea pe Hannah mâine-seară, nu-i aşa?

Femeia se aplecă spre el pentru a-i da o îmbrăţişare frontală, în care corpurile lor se atingeau în trei puncte diferite: capul, pieptul şi pelvisul li se lipiră. Îmbrăţişarea dură cu o milisecundă mai mult decât orice alt contact fizic anterior cu Cyndi Leffer, adică niciunul.

Se îndepărtă de Y, întrebându-se dacă ceea ce simţise din partea lui Cyndi – faptul că ea voise să-l consoleze, da, dar, de asemenea, să se şi culce cu el – era real. Nu putea fi. Şi totuşi. Şi totuşi. Şi totuşi, şi totuşi, şi totuşi, şi totuşi, şi totuşi, cu siguranţă că ea se gândea cum ar fi să se culce cu el.

Nu, nu putea fi. El se gândi la modul în care sfârcurile ei se aliniară atât de uniform şi milităreşte dedesubtul maioului ei stupid. Se lăsase dus de val, ceea ce este uşor atunci când din telefonul tău se scurge la propriu dorinţa femeilor care cereau cu siguranţă şi negreşit să facă sex cu el, să facă sex nebun cu el, să facă sex nebun cu el toată noaptea.

Fiecare mic semnal pe care îl primea – fiecare mic [emoticon care face cu ochiul] sau [emoticon cu demonul

mov] sau un autoportret în sutien sau fotografie propriu-zisă cu porţiunea de sus a crăpăturii fundului – îl făceau să-şi revizuiască întrebările fundamentale din tinereţea sa: era oare posibil ca el să nu fie atât de respingător precum fusese lăsat să creadă din cauza mulţimii de refuzuri din partea absolut fiecărei fete care stabilise vreodată contact vizual cu el? Era oare posibil ca el să fie, poate, atrăgător? Nu felul în care arăta sau statura lui, ci disperarea inerentă a strădaniilor sale din acele zile de a avea o viaţă sexuală riguroasă sau, cel puţin, o viaţă sexuală, era ceea ce îl făcea ceva mai puţin atrăgător decât era în realitate? Sau poate că acum era ceva legat de situaţia sa actuală, proaspăt divorţat şi puţin rănit, care îl făcea să fie astfel. Sau poate absenţa neuronilor oglindă, a feromonilor şi a altor lucruri care nu puteau penetra ecranele telefoanelor mobile, căci tot ce aveai era o reflexie a intersecţiei dintre propria excitaţie şi propria disponibilitate, iar în momentul în care excitaţia şi disponibilitatea altcuiva se potriveau cu ale tale, voilá şi boom. Nu îi plăcea să creadă acest lucru, că sexul nu mai însemna atracţie, dar nu putea pretinde că nu era posibil; era om de ştiinţă, la urma urmelor.

O cunoscuse pe Rachel când era în anul întâi la facultatea de medicină. Se gândea la acel moment aproape constant acum. Se gândea la deciziile pe care le luase şi dacă ar fi putut observa semnalele de alarmă. Ea, la petrecerea de la bibliotecă, ochii ei sclipind de senzualitate, părul ei în aceeaşi nuanţă de blond şi aceeaşi formă cu al Cleopatrei, aşa cum a rămas mereu de atunci. Cum se lumina privirea lui la vederea strălucirii părului ei geometric. Cum albastrul ochilor ei era deopotrivă rece şi fierbinte. Cum arcul lui Cupidon forma dedesubtul nasului ei un munte cât o picătură de rouă ce putea fi urcat; cum oglindea

acesta gropiţa din bărbia ei cu acel tip de simetrie despre care ştiinţa spunea că declanşează dorinţa sexuală a bărbatului, creând gratificare vizuală şi reacţii hormonale de bunăstare. Cum ascuţimea feţei sale părea o corecţie a fetelor semite pe care el fusese educat să le dorească – tatăl ei nu fusese evreu, iar după relatările bunicii ei şi puţinele fotografii care existau cu el, ea îi semăna întocmai şi acest lucru, de asemenea, părea periculos –, că un om crescut în stil tradiţional precum fusese Toby iubea o femeie care arăta la fel ca tatăl său păgân şi absent. Cât de ameţit fusese, cum fusese dizolvat complet în dorinţă trupească de felul în care ea îşi scotea un şold în faţă atunci când încerca să hotărască un lucru. Cum, după ce îl ştia doar de patru săptămâni, a venit cu el în California la înmormântarea bunicii lui; cum a stat în spate, întristată pentru el şi cum l-a însoţit apoi acasă şi a ajutat la aşezarea preparatelor comandate pe platouri. Felul în care îl dezbrăca – nu, nu ar fi trebuit să se gândească la asta acum. Să se gândească la aşa ceva i-ar fi afectat procesul de vindecare.

Ideea era că ea l-a dorit. Ideea era că o persoană l-a dorit pe Toby Fleishman. Ce expresie tristă avea când se uita la lumea care-l ignora; cât de derutat era de incapacitatea lui de a atrage pe cineva. Avusese o singură prietenă adevărată înainte, iar în afară de ea, doar câteva fete bete cu care se tăvălise pe la petreceri; se culcase cu doar două femei înainte de Rachel. Iar după terminarea liceului, aproape toate fetele de la medicină aveau deja pe cineva. Şi apoi a apărut Rachel, care nu se uita la el ca şi cum ar fi fost prea scund sau prea patetic, chiar dacă era, într-adevăr. A căutat-o cu privirea dincolo de încăpere la petrecere, iar ea s-a uitat înapoi la el şi i-a zâmbit. Trecuse

atât de mult timp de atunci şi totuşi aceea fusese Rachel a lui. Petrecuse atât de mulţi ani încercând să o relocheze pe acea Rachel în această Rachel care se dovedea de fapt încontinuu a fi. Cu toate acestea, chiar şi acum, acea versiune a lui Rachel era cea care îi venea prima dată în minte atunci când se gândea la ea. Credea că ar fi cu mult mai bine dacă nu s-ar mai întâmpla astfel.

Era adevărat că Toby avea o biopsie în patruzeci şi cinci de minute, dar, de fapt, voia să mai petreacă ceva timp cu aplicaţia lui, astfel că, după ce ieşi pe stradă, o deschise şi se îndreptă spre vest. Era deja prea cald, aşa cum anunţase prognoza, cam 35 de grade cu nori de furtună, dar nu se ivise încă nimic periculos sau ameninţător.

În parc, oamenii tineri şi frumoşi – cu toţii erau frumoşi, chiar dacă nu erau – se întindeau pe pături, chiar aşa devreme, îndreptându-şi capetele spre soare. Unii dintre ei dormeau. În trecut, când Rachel accepta să meargă la plimbări lungi cu el, obişnuiau să râdă de oamenii care dormeau în parc. Nu de cei fără adăpost sau de cei drogaţi. Doar de cei care ieşeau în parc în pantaloni de trening, se întindeau pe pături şi se prefăceau că lumea este un loc sigur care aştepta de la tine numai să fii bine odihnit. Niciunul dintre ei nu-şi putea imagina cum să fii atât de puţin anxios, încât să poţi adormi în mijlocul unui parc din Manhattan; anxietatea era un lucru pe care l-au avut în comun până la sfârşit.

— Nu pot nici măcar să-mi imaginez că port pantaloni de trening în public, spunea Rachel.

Purta colanţi şi maiouri („Dar înainte, cafea”, scria pe unul dintre ele. Pe un altul: „Trăiască gustările”), pe care alte mămici le purtau la antrenamentele de fitness, dar ale ei aveau un profesionalism propriu. Ea considera că dispunând de atâtea variante de pantaloni în prezent – pantaloni pentru yoga, colanţi etc. –, pantalonii de trening deveniseră ca o afirmaţie banală, prin definiţie pasivă, pentru starea de spirit a unei femei.

— Pantalonii de trening, spunea ea întotdeauna, înseamnă, pur şi simplu, să renunţi.

Mergând, Toby deschise opţiunea de căutare pe ecranul telefonului, unde găsi un eşantion de femei aflate în apropiere care erau disponibile pentru penetrarea digitală, stimularea sfârcurilor, execuţia unei masturbări şi alte activităţi pentru adulţi la ora opt şi jumătate dimineaţa într-o zi de vineri: o indiancă spre cincizeci de ani ţinând în braţe un copil mic; o caucaziană cu pleoape căzute şi unghii negre, în jur de patruzeci şi cinci de ani, sugând o acadea; o tipă bronzată, cu păr purpuriu şi ochelari de baga; o femeie blondă de vârstă incertă (dar adultă) cu o suzetă în gură; decolteul unei femei pistruiate (doar decolteul ei); crăpătura fundului unei femei blonde (doar crăpătura fundului ei); o femeie cu faţa ciuruită de vărsat şi privire speriată care era dată cu un strat gros de fond de ten greşit ales, ceea ce crea efectul unui şpaclu, îmbrăcată cu o cămaşă cu nasturii desfăcuţi, buzele strânse trădând emotivitatea ei în legătură cu faptul că fusese fotografiată; o brunetă al cărei păr era aranjat în două codiţe împletite ca ale unei tinere elveţiene; o ţinea pe una dintre ele deasupra buzei superioare pe post de mustaţă; o femeie grizonantă care părea să aibă vârsta mamei lui, ţinând un pahar de martini, şi alături de care se vedea o parte a

umărului unui bărbat care nu fusese tăiată complet la editare. De asemenea, mai erau şi numeroasele femei obişnuite care ţineau în braţe nepoate şi nepoţi, semnalând un fel de sentiment matern natural, în cazul în care privitorul fotografiei căuta, în mod conştient sau nu, ceva permanent, în loc de puţină penetrare digitală şi aşa mai departe. El glisase spre dreapta la o femeie care îşi trunchiase fotografia, astfel încât atârna de pat, literalmente, cam în jurul vertebrei T6 (exact la mijlocul coloanei vertebrale toracice), iar camera urcase până la valea dintre sânii ei posibil umflaţi cu ser fiziologic, ca un drum de canion.

Era o parte din el căreia îi plăcea lumea aşa cum apărea în aplicaţia sa pentru întâlniri, căreia îi plăcea să se gândească la New York ca la un oraş plin de oameni care nu făceau altceva decât sex. Oameni care se mişcau de colo colo cu o singură dorinţă: să şi-o tragă sau, ca alternativă, să atingă/lingă/sugă/penetreze/să facă respiraţie gură la gură primului trup cald care era de acord cu asta, oameni înnebuniţi după sex şi pasiune, oameni care erau încă vii, poate după câţiva ani de moarte, ca şi el, care arătau exact ca oamenii obişnuiţi, dar care, pe dinăuntru, abia se puteau abţine să nu desfacă picioarele vreunui străin în timp ce mergeau pe stradă la farmacie, la o întâlnire sau la un curs de yoga. Era plăcut să ştie că acea energie era încă acolo, chiar dacă se întâmpla într-un moment pe care el îl considera târziu din viaţa lui. Asta îi dădea linişte şi speranţă, faptul că orice ratase când se căsătorise cu Rachel atât de tânăr era încă acolo, aşteptând. Că şi alţi oameni o dăduseră în bară şi o luau de la început. Că era încă destul de tânăr pentru a lua parte la ceea ce el numea o activitate specifică tinerilor,

adică să petreci foarte mult timp pentru a găsi pe cineva căreia/căruia să i-o tragi. Da, era bucurie, linişte şi confort în a descoperi acest strat al oraşului New York care exista dedesubtul celui pe care îl cunoscuse înainte şi pe care nu-l putea vedea decât acum, prin ochelarii despărţirii, prin ochelarii libertăţii, şi care se ridica la rangul unei apocalipse pentru sex.

„Hr”, cum se numea aplicaţia lui preferată pentru întâlniri, devenise acum primul lucru pe care îl verifica dimineaţa. Înlocuise Facebook, având în vedere că atunci când deschidea Facebook, era descurajat şi copleşit de mulţimea de persoane cărora nu le spusese încă despre divorţul lui. Dar Facebook era, de asemenea, un tărâm al drumurilor pe care nu apucase şi al momentelor de fericire, reale sau regizate, ceea ce nu putea suporta. Mariajele care păreau normale şi postările care păreau întâmplătoare şi nu intenţionate, pentru că nu telegrafiau o situaţie exagerat de grozavă în viaţă, ci doar una pur şi simplu bună, acestea erau cele care îl lăsau cu inima strânsă. Toby nu visase la lucruri grozave şi ieşite din comun pentru mariajul său. Avea părinţi. Nu era idiot. Îşi dorise doar lucruri comune, prosteşti de la viaţă, cum ar fi stabilitatea, sprijin emoţional şi puţină mulţumire. De ce nu putea avea, pur şi simplu, lucrurile comune, prosteşti? Fosta sa rezidentă, Sari, postase o poză cu ea jucând bowling împreună cu soţul ei la un eveniment caritabil de la şcoală. Se pare că dăduse trei lovituri. „Ce seară grozavă”, scrisese ea. Toby se uitase îndelung la poză cu o dorinţă copleşitoare de a scrie „Bucură-te de aşa ceva deocamdată” sau „Dorinţa înseamnă moarte”. Era mai bine să stea departe de Facebook.

Mai puţin Facebook însemna mai mult timp petrecut cu aplicaţiile pentru întâlniri, din care avea patru: Hr, Choose, care teoretic era creată pentru evrei, deşi el găsise câteva asiatice şi catolice şi acolo; Forage, un website vechi care fusese actualizat pentru a putea fi utilizat pe smartphone, dar era aproape în exclusivitate folosit de către luddiţi, iar el făcea parte dintre ei, probabil; şi Reach, unde numai femeile puteau iniţia contactul, ceea ce fusese în regulă pentru el la început, din moment ce încă mai încerca să evalueze cât de atractiv era în starea actuală: tot de numai 165 centimetri, tot cu părul lui, cu nişte riduri în jurul gurii, ceva pungi sub ochi, dar tot subţirel şi, nu uitaţi, tot cu părul lui.

Hr era în mod clar favorita lui. Îl întâmpina cu un citat motivaţional în timp ce se încărca, ceva pozitiv precum „Ochi de tigru!”[2] sau „Pune mâna pe ele, şefule!” Una dintre rezidentele sale de la hepatologie, Joanie, o descărcase pentru el într-o zi. Toby era supărat din cauza unui mesaj pe care Rachel i-l trimisese cu privire la alocaţia copiilor (ea o numise „pensie alimentară” – accidental, spuse, dar pe cine păcălea ea?). L-a indispus pe Toby, care a luat foc atunci când Logan, un alt rezident, a interpretat greşit un RMN[3], într-un fel în care ar fi putut s-o facă oricine altcineva – într-un fel care ar fi trebuit să reprezinte o oportunitate de a învăţa pentru Toby, nu de a o lua razna. Logan a părut surprins, iar Toby a simţit că nu mai are altceva de făcut decât să le spună: el şi Rachel se despărţiseră şi urmau să divorţeze. Îi părea rău, dar era la

[2] Cu sensul Eşti feroce, de temut; expresia a devenit celebră după ce melodia cu acelaşi titlu a trupei Survivor a apărut pe coloana sonoră a filmului Rocky. (N.r.)

[3] Imagistică prin Rezonanţă Magnetică Nucleară. (N.t.)

capătul puterilor. Au urmat aproximativ zece secunde de linişte înainte ca Logan să spună:

— Te simţi bine?

Toby a răspuns:

— Da, am avut o grămadă de timp ca să mă obişnuiesc cu situaţia asta.

Iar Joanie, care avea un nas, să spunem, mai puţin tradiţional şi un păr decolorat pe care îl aranja cât de mult putea încât să-i acopere faţa, zâmbi cu o jumătate de gură şi spuse:

— Ei, bine, atunci. Va fi distractiv.

El a încercat să nu zâmbească când a vorbit ea. A încercat să o privească serios şi cu atenţie, ca şi cum ar fi consultat un pacient, dar nu a reuşit să se abţină. Nu-i trecuse prin cap până atunci că veştile lui ar putea să fie primite şi altfel decât drept ceva tragic. Credea că va fi nevoit să se uite în pământ cu tristeţe de câte ori ar fi venit vorba despre acest lucru, dintr-o oarecare formă de respect sau demnitate. Dar suferise destul. Suferise ani de zile în purgatoriul eşecului şi al autodistrugerii care marcase sfârşitul mariajului său – sfârşitul oricărui mariaj. Da! Va fi distractiv! Chiar atunci se uită pe fereastră şi observă că era vară. Era vară!

Se uită înapoi la telefonul lui, spre care Joanie indica ceva. Ea îi arătă un număr din colţul ecranului care îi permitea femeii să-şi cuantifice „disponibilitatea” în orice moment.

— Adică dacă este liberă chiar acum? întrebă Toby, încruntându-se la telefon.

— De fapt cam cât de pregătită este! spuse Logan.

— Pregătită? întrebă Toby.

Toţi rezidenţii au râs.

— Cât de excitate sunt! spuse Logan.

Toby se uită la faţa chipeşă cu maxilare puternice a lui Logan. O replică de genul acesta spusă pe vremuri nu putea veni decât de la un nenorocit libidinos. Se uită la Joanie ca să vadă dacă se simţea ofensată sau deranjată, dar ea râdea. Conversaţia pe teme sexuale avea loc acum în public, fiind la fel de accesibilă precum această aplicaţie gratuită pe care el tocmai o descărca, într-un fel. Cât de excitate sunt, a repetat mintea lui pentru el, iar Toby, care rămăsese conştient că era un profesionist şi se afla într-un context profesional, a tratat situaţia ca pe o informaţie medicală, a dat din cap aprobator şi s-a gândit la autopsii pentru a împiedica o erecţie.

Mai târziu, în camera medicilor, el s-a prefăcut că-şi verifica e-mailul ca de obicei, dar, de fapt, îşi explora noua aplicaţie. Curând, s-a dovedit a fi prea mult pentru el. A fost imediat paralizat de cantitatea de informaţii necesare pentru crearea profilului său: întrebările erau stupide, iar adevăratele răspunsuri erau ori prea banale, ori prea urâte pentru a fi expuse, astfel că stătea şi se holba la întrebări, ştiind că adevărul nu va funcţiona foarte bine. Ce ar fi fost el dacă nu era cine era (critic literar era oarecum adevărat şi o alegere bună, nu-i aşa?), care era spiritul său animal

(cum? Ce însemna asta?), mâncarea lui preferată (hummus? Era adevărat, dar există vreo mâncare mai puţin sexy decât hummusul? Nu există), filmul său preferat (a vrut să scrie Annie Hall, dar nu a fost sigur dacă era potrivit), cum îi plăcea să petreacă o după-amiază ploioasă (citind, uitându-se la pornografie şi masturbându-se).

Se împotmolise. Şi nu din cauza faptului că nu putea completa formularul; şi nici că nu ar fi fost pregătit să meargă la întâlniri – de fapt, în momentul în care un mariaj se încheie şi despărţirea este finalizată, oricine este mai mult decât pregătit pentru ceva nou. Însă birocraţia. De parcă perspectiva de a scotoci printre cetăţenii New Yorkului în căutarea dragostei nu ar fi fost coşmarul său existenţial. Făcuse asta când era mai tânăr, nu-i aşa? Nu rezolvase problema asta? Nu terminase cu tâmpenia asta căsătorindu-se?

Apoi, într-o sâmbătă dimineaţa, la vreo două săptămâni după ce plecase din locuinţa lui Rachel, Toby se trezi şi îşi dădu seama că era singur. Noul său apartament era ca scenografia dintr-o piesă deprimantă, golaş şi decorat foarte timid cu obiecte care fuseseră cumpărate nu din necesitate sau dorinţă, ci doar pentru a umple spaţiul. Nu era nimic împrăştiat ca în vechiul său apartament, însufleţit de o familie care se grăbea să ajungă la un concert de flaut, un recital de dans, o întâlnire la joacă sau la o zi de naştere. Acum, erau numai o canapea maro din microfibră şi un scaun gri care se transformase într-un fotoliu, un covor portocaliu stupid cu model concentric care căpătase deja o nuanţă de maroniu-murdar pe margine, un televizor ale cărui fire erau rebele şi vizibile şi

nişte rafturi de bibliotecă de doi bani, şi totul rămânea la fel în fiecare zi. Nimic nu se modifica. Copiii mai veneau şi plecau, dar acum erau musafiri şi nimic nu se schimba. Lumina care pătrundea înăuntru în fiecare dimineaţă era albăstruie, apoi galbenă, apoi albă, iar apoi albăstruie din nou, dar nimic nu se modifica. Copiii veneau după şcoală, luau cina şi îşi făceau temele, dar el îi ducea apoi acasă, se întorcea şi era ca şi cum ei nu ar fi trecut pe acolo. Părea o viaţă falsă.

Şi era foarte, foarte linişte. De obicei, îi plăcea liniştea, atunci când era intermitentă.

— Auzi asta? o întreba pe Rachel când copiii erau plecaţi la şcoală sau în tabără sau când amândoi se duceau la alţi copii să se joace.

Nimicul părea să aibă propriul sunet. Acum, nimicul nu era excepţia; era regula. Acum, nimicul era colegul de apartament.

Aşa că stătea în fotoliul puf pe care îl cumpărase pentru Solly şi se trăgea de părul de pe piept cu mâna dreaptă pe când completa cu mâna stângă formularul pentru Hr, în sfârşit, cu răspunsuri ajustate ştiinţific (slujba lui: critic literar; spiritul animal: un schnauzer; mâncarea: salată Caesar cu pui; filmul: Rocky II; după-amiaza ploioasă: un rebus, o vizită la muzeu, o plimbare – „De ce trebuie neapărat ca ploaia să te ţină înăuntru?”). Nu era neadevărat, cu excepţia salatei Caesar. Angajamentul lui Toby să nu mai consume vreodată grăsimi adăugate era susţinut precum un principiu patriotic sau religios.

Dăduse click pe „Trimiteţi formularul”, se uitase la profilul lui în timp ce se încărca şi, într-un interval care a părut cât o milisecundă, femeile începură să-l bombardeze cu mesaje:

Hei, tu.

Bună!

Care-i treaba?

[emoticon care scoate limba]

[emoticon cu demonul mov]

Acesta a fost un ghiont.

[emoticon în formă de ochi]

[emoticon cu faţă veselă]

[emoticon în formă de vânătă]

[două emoticoane cu demonul mov]

[emoticon investigator]

[emoticon cu o femeie îmbrăcată într-o rochie de seară care dansează probabil samba]

Ce ar fi să ne-o tragem?

Ei bine, prieteni, şi-a pierdut o zi întreagă din viaţa lui în acel weekend. Sau poate că au fost mai multe? Poate că a fost o zi şi jumătate? Două zile? Amicul nostru Seth l-a sunat de două ori în intervalul acela de timp şi nu a intrat

direct mesageria vocală, dar după ce el a văzut că Seth sunase, mesageria vocală a intrat direct. Soarele a răsărit, soarele a apus, el şi-a dat seama că ar fi trebuit să meargă la toaletă de vreo oră, iar la un moment dat s-a gândit să comande nişte mâncare chinezească (pui înăbuşit cu legume, fără castane de apă, vă rog), dar în mare parte, s-a lăsat dus de valul mesajelor pe care le primea – femei care voiau să scrie LOL[4] la fiecare glumă a sa, să-i facă cu ochiul, să trimită fotografii şi să-i pună inima obosită pe jar, la propriu şi la figurat. Unele trimiteau emoticoane precum [faţa zâmbitoare] sau [faţa care face cu ochiul]. Altele creau adevărate opere de artă cu ajutorul emoticoanelor trimise, precum: [emoticon cu o femeie care ridică mâna] plus [emoticon cu un bărbat care munceşte pe şantier] plus [emoticon cu un bărbat şi o femeie] plus [emoticon cu o cadă de baie], compoziţie despre care el nici nu putea spune cât de mult îl excitase. Dădea pagină după pagină pe ecran, uimit de acea abundenţă. Faţă, faţă, faţă, faţă, corp întreg, faţă, faţă, numai o claviculă, faţă, faţă, faţă, doar o crăpătură dintre fese, faţă, limbă, doar un sân din lateral, oh, Doamne, doar nişte buze, faţă. Era întuneric a doua zi când şi-a dat seama că trebuia să acţioneze cumva într-unele dintre acele conversaţii. Şi s-a întamplat asta pentru că o femeie cu care schimba mesaje îi scrisese:

Deci îţi voi vedea acea faţă drăguţă în curând sau nu?

El conştientiză că lucrurile care aveau loc în telefonul lui, care era acum plin de urme de degete şi fierbinte la

---

[4] Acronimul LOL este utilizat în comunicarea scrisă prin mesaje instantanee în mediul virtual, simbolizând expresia din limba engleză laughing out loud, care se traduce în limba română prin „râd în hohote”. (N.t.)

atingere, se întâmplau şi în viaţa reală. Şi-a ridicat scurt privirea şi a simţit încordarea din ochi în timp ce se refocalizau pe încăperea care îl înconjura. Zâmbea de câteva ore bune, dar se uită în jur şi camera era întunecată, ceea ce îl făcu să se panicheze puţin, iar apoi, brusc, îşi aminti că foarte puţine lucruri pe lume rămâneau la fel, acel impuls legat de viitor avea să te scoată mereu din starea aceea vegetativă.

Iniţial, fusese democratic în privinţa parametrilor de căutare din punct de vedere al vârstei. Oricine peste douăzeci şi cinci de ani care era încă în viaţă era pradă sigură, credea el, deşi s-a săturat repede să se uite la cele tinere. Şi la mijloc nu era doar faptul că îl durea să le vadă tinereţea, felul în care pielea lor încă strălucea şi era fermă, încântarea lor legată de cum marginea feselor li se revărsa deasupra părţii de sus a coapselor de parcă erau pe arcuri – îl durea să vadă toate aceste lucruri, într-adevăr. Nu era faptul că ele credeau cu atâta convingere că aveau să fie mereu ca acum sau poate că ştiau că nu va fi aşa, astfel încât erau hotărâte să se bucure de prezent; asta ar fi fost mai rău, dacă se bucurau de tinereţea lor pentru că ştiau că nu va dura, pentru că cine ar fi avut atâta raţiune să facă aşa? La mijloc era faptul că nu putea accepta să fie cu cineva care nu înţelegea încă pe deplin consecinţele, felul în care viaţa te duce unde vrea ea, în ciuda planurilor tale atente. Nu există alt mod de a învăţa aceste lucruri altfel decât trăindu-le. Nu există alt mod pentru niciunul dintre noi de a învăţa aceste lucruri altfel decât trăindu-le.

Toby ştia consecinţele. Le trăia. Înainte şi după aventurile sale, avea loc un soi de conversaţie. Urma să descopere în curând că acea conversaţie avea puterea de a-l face să se

simtă ca şi cum şi-ar dori să moară. Oamenii sub patruzeci de ani erau optimişti. Erau optimişti cu privire la viitor; nu acceptau că viitorul va fi asemănător cu prezentul cu o specificitate alarmantă. Aveau agilitate. Toby nu putea suporta agilitatea în acel moment.

În plus, practic, majoritatea dintre ele îşi doreau în continuare copii – până şi cele care pretindeau că nu-şi mai doresc din cauza unei nevoi prosteşti de a părea cool sau sălbatice, sau diferite, sau invulnerabile, sau mai masculine, de parcă asta şi-ar dori bărbaţii. Aceste tinere puteau fi cu uşurinţă amăgite de amabilitate, iar Toby nu voia să-şi bată capul cu faptul că purtându-se frumos cu o femeie ar putea avea drept rezultat vreo aşteptare legată de o posibilă traiectorie ascendentă, îndreptată spre viitor. Nu-şi putea imagina niciun fel de traiectorie pentru el în prezent, cu atât mai puţin una ascendentă, îndreptată spre viitor. Ştia că aceasta era o perspectivă mai puţin comună pentru un bărbat aflat în postura lui – amicul nostru Seth de-abia l-ar fi crezut dacă i-ar fi mărturisit una ca asta; parametrii lui de căutare de pe Hr începeau la douăzeci şi se terminau la douăzeci şi şapte, în ciuda faptului că, asemenea nouă, el avea patruzeci şi unu de ani.

— De ce nu nouăşpe? întrebă Toby. Sau chiar optişpe? Este legal.

— Nu sunt vreun pervers, spuse Seth, deşi existau sute de femei, la propriu, care l-ar fi clasificat pe Seth drept unul.

Astfel, Toby şi-a schimbat parametrii de căutare de la treizeci şi opt la patruzeci şi unu, apoi de la patruzeci la cincizeci, ce naiba, şi acolo a descoperit o mină de aur: femei excitate tot timpul, curioase din punct de vedere

sexual, conştiente de valoarea lor, care transmiteau altceva şi ale căror feţe nu-l forţau să-şi pună întrebări existenţiale despre tinereţe şi responsabilitate. Acolo a găsit femei, majoritatea divorţate şi majoritatea absolvite de îndatoririle lor conjugale, dobândind un al doilea val de energie, ca un miracol al unei noi şanse curgându-le prin limfă, pe care îl putea mirosi prin telefon ca pe un feromon.

Existau şi alte beneficii la întâlnirile cu femei de vârsta lui. Acestea nu erau pornografice în pozele pe care le postau, în felul în care erau cele tinere. Numai această generaţie ciudată a millennialilor considera că o buză muşcată, o gură deschisă, nişte ochi pe jumătate închişi sau o postură în totalitate întinsă pe spate (unde erau mâinile lor?) erau ispititoare – faptul că o simplă prezentare ameţită, o supunere aproape inconştientă ar putea excita un bărbat. Şi poate că era adevărat pentru unii – poate era adevărat pentru tinerii ale căror prime relaţii sexuale fuseseră cu pornografia –, dar nu pentru el. Femeile care îşi făceau o fotografie drăguţă, cu un zâmbet, care se uitau direct în obiectivul camerei, fără niciun artificiu – acelea erau femeile interesante pentru el. Ele erau cele care o luau de la început, ca şi el, trezindu-se ca nişte pui nou-născuţi într-un cuib de păsări, abia deschizând ochii, din nou, ca şi el. Încet, încet, începu să vadă în fotografiile şi profilurile lor un mod de a merge mai departe.

— Este ca şi cum ele mi-ar arăta calea, avea să-mi spună. Este ca şi cum m-ar conduce spre următoarea versiune a mea.

Începuse să vadă, prin aceste femei şi încrederea lor, o modalitate de a se reintegra în lume.

Morala? Completează formularul, chiar dacă asta te umple de groază. Cealaltă morală? Caută ceea ce-ţi doreşti, în loc de ceea ce se presupune că ar trebui să-ţi doreşti. Pretutindeni în jurul său existau manuale cu instrucţiuni despre vârsta de mijloc: maşina pe care ar trebui să vrei s-o conduci, chelneriţa căreia ar trebui să vrei să i-o tragi. Din ce în ce mai mult îşi dădea seama că trebuia să se elibereze de aceste lucruri şi să se întrebe ce avea nevoie în situaţia în care se afla. Nu era niciodată o maşină sport; rareori era chelneriţa care servea cocktailuri.

Aşadar, în timp ce intra în parc în acea dimineaţă, cu nevoia lui de confirmare din partea celorlalţi locuitori ai New Yorkului, ca a unei găşti turbate de persoane înfierbântate care nu puteau să reziste până la prânz fără a avea un orgasm, telefonul lui începu să sune, ceea ce-l descumpăni pentru un moment. Era Joanie, cu fotografia ei de profil îmbujorată apărând prin aplicaţia pentru apeluri interne din cadrul spitalului. Fotografia ei se suprapuse peste cea a unei antrenoare personale îmbrăcată în costum de baie, derutând calea din creierul său care dădea undă verde dorinţei trupeşti.

— Avem un consult la Urgenţe, o femeie în stare de inconştienţă, spuse Joanie.

— Bine, voi fi acolo în douăzeci de minute, îi răspunse Toby. M-am trezit cu copiii la mine în această dimineaţă pe neaşteptate.

Închise şi văzu un mesaj. Era de la Tess.

Ne mai vedem diseară?

Detesta să plece de lângă copii, mai ales într-o seară de vineri. Însă mai mult de atât, o detesta pe Rachel. Weekendul său trebuia să înceapă abia ziua următoare. Dă-o naibii de treabă, se gândi el.

Desigur. Abia aştept.

Sincer, niciunul dintre noi nu ar fi putut anticipa că avea să se termine astfel pentru Toby. Aveam douăzeci de ani când ne-am întâlnit în al treilea an de facultate în străinătate, în Israel. Nu ştiam încă faptul că existau variaţiuni ale nesiguranţei; credeam că suntem cu toţii cât se poate de nesiguri şi, totodată, că această nesiguranţă poate lua diferite forme, dar cu toţii suferеam. În ciuda acestui lucru, toţi aveam încredere că vom trece peste asta, până la urmă. Nu ştiam că nu aveam garanţia unui viitor fericit, că acesta nu era un drept al nostru. Însă despre Toby în particular, nu ştiam că faptul că fusese scund şi gras în copilărie îl făcuse să devină inacceptabil pentru el însuşi – mai întâi pentru mama lui, iar apoi pentru el însuşi şi, ulterior, ca într-o profeţie autoîmplinită, pentru oricine altcineva. Nu ştiam încă faptul că nu avea să mai crească – el citise undeva că, uneori, oamenii se mai înalţă câţiva centimetri pe la douăzeci şi ceva de ani. Mai mult decât orice, nu ştiam cât de mult îl afectase acest aspect, fiind un om care avea dorinţe şi care tânjea, la rândul său, să fie dorit şi el şi nu fusese.

În seara în care ne-am cunoscut, în urmă cu douăzeci de ani, el stătea aşezat pe podeaua unei bombe turistice numită Casa Elixirului [sic], unde serveau vin călduţ în pahare decorate cu zahăr pe margine, ceva dezgustător

dacă te gândeşti acum, dar care părea foarte exotic la vremea aceea. Se asculta Bob Marley – discurile cu Bob Marley erau singurele pe care le avea acel local, astfel că melodiile sale erau mereu pe fundal, deşi noi nu ştiam încă asta. Toby şedea rezemat de perete şi se uita în stânga sa, urmărindu-l pe Seth cum se dădea la una dintre chelneriţe. Seth era înalt, atletic şi avea o tunsoare dreaptă, şcolărească. Părul lui Toby nu ar fi stat niciodată aranjat de la sine dacă l-ar fi lăsat să crească; pur şi simplu, ar fi luat-o în toate direcţiile. El şi Seth tocmai deveniseră colegi de cameră. Se întâlniseră cu trei zile mai înainte şi ieşiseră împreună în fiecare seară, şi tot în fiecare seară Toby urmărise o asemenea scenă. În a doua seară, nici nu se mai întreba dacă faptul că Seth era colegul său de cameră însemna un mare noroc sau cel mai rău lucru care se putea întâmpla pentru imaginea lui de sine deja făcută franjuri.

Chelneriţa petrecuse o oră ignorându-l pe Seth, fiind probabil obişnuită cu efectul hipnotizant pe care îl avea asupra studenţilor americani proaspăt sosiţi. Însă nici nu mai avusese parte de Seth înainte. El continua să o întrebe cum se pronunţau în ebraică diverse cuvinte din meniul în limba engleză, iar acestea erau doar nişte întrebări concrete, aşadar de ce să nu-i răspundă?

— Haide, haide, zicea el, doar spune-mi. Sunt nou în această ţară. Te rog, suntem tovarăşi, suntem camarazi, suntem concetăţeni.

Toby observa cum fata era atrasă spre el de parcă el ar fi fost luna şi ea, marea la flux. Devenea tot mai caldă şi începea să-şi aplece trupul mai aproape pe când citea ceea ce-i arăta el, iar apoi îi privea faţa în timp ce el

repeta cuvintele. Era extraordinar modul în care oamenii se topeau după Seth – modul în care femeile se topeau după tipi de genul lui Seth. Toby era deja de doi ani la facultate, suficient cât să-şi dea seama că liceul nu fusese o anomalie. Descoperise că el era întotdeauna retrogradat la a ţine isonul unor tipi precum Seth. La mijloc era înălţimea sa ori sentimentele sale cu privire la înălţimea sa, ori poate că lui îi lipseau cu adevărat şarmul, aspectul fizic plăcut şi charisma. Orice ar fi fost, el îi urmărea pe tipii precum Seth cum pun în scenă un dans de împerechere în public într-un mod în care el nu ar fi îndrăznit niciodată.

Luasem un autobuz din Tel Aviv alături de colega mea de cameră, Lori, o roşcată cu dinţi ca de iepure, dintr-o parte a statului Missouri care nu era St. Louis – aceasta avea să fie prima şi probabil singura seară pe care aveam să o petrecem împreună distrându-ne în Israel. Stăteam lângă Toby pe podea şi, în timp ce Lori se uita împrejur, eu îl priveam pe Toby cum îl urmărea pe Seth care era cu ochii pe chelneriţă, ca într-un cerc de labagii demn de canalul National Geographic[5]. Chelneriţa stătea acum pe podea cu Seth. Stăteam şi eu aşezată, dar cu braţele în jurul taliei. Toby s-a întors să ia o înghiţitură din vin şi a văzut că-l priveam.

— Credeam că israelienii învaţă deprinderi de apărare în armată, spuse el.

---

[5] Circle jerk (în original) este o practică sexuală în care un grup de bărbaţi sau băieţi formează un cerc şi se masturbează individual sau reciproc. Într-un sens metaforic, termenul se referă la un comportament sau o discuţie exprimând mulţumire de sine în cadrul unui grup, de obicei în legătură cu un eveniment sau o întâlnire plictisitoare sau care au fost o completă pierdere de timp. (N.r.)

El era din Los Angeles şi absolvise specializarea biologie la Princeton. Provenea dintr-o familie de doctori şi îşi dorise dintotdeauna să profeseze în domeniul medical. Eu eram din Brooklyn, dintr-o familie plină de fete de la care exista aşteptarea să se mute din dormitoarele lor din casa părintească în cele din casele soţilor, fără nicio oprire pe drum. Făceam naveta la Universitatea din New York şi un program în străinătate pentru studenţii din anul al treilea într-o ţară pentru care mama mea îşi dăduse acordul fusese singura modalitate în care reuşisem să plec de acasă. Toby şi cu mine am continuat să discutăm, privindu-l pe Seth cum o seduce pe chelneriţă şi vorbind despre asta ca şi cum am fi fost comentatori sportivi. După ce ne-am spus câteva cuvinte unul celuilalt, am ştiut că vorbeam aceeaşi limbă. Mecanismele noastre defensive erau aceleaşi: sarcasmul, meschinăria, o atitudine protectivă prin care speram să transmitem că noi suntem mai deştepţi decât toată lumea. Îl plăceam. Aş fi putut chiar să-l plac la propriu.

Dar, două ore mai târziu, Lori ne-a anunţat că ultimul autobuz spre Tel Aviv urma să plece în cincisprezece minute. Toby a spus că mă conduce până în staţia de autobuz, iar eu am dat să mă ridic şi apoi el a făcut la fel, dar când el a fost în picioare, eu am continuat să mă înalţ, trei centimetri, cinci, şapte. Toby era obişnuit să fie scund; eu nu eram obişnuită să fiu foarte înaltă. Aveam numai un metru şi şaptezeci şi doi de centimetri, ceea ce înseamnă înaltă, dar nu uriaşă – ei, bine, depinde lângă cine stai. Stima mea de sine scăzută în raport cu propriul meu corp nu putea îndura genul de senzaţie că aş fi fost o namilă, pe care ar fi implicat-o relaţia cu Toby. Nu puteam fi mai mare decât un bărbat în pat sau la film ori la masă şi,

sincer, nici măcar la telefon. Nu voiam să mă simt mare şi lipsită de graţie şi cu o greutate de câteva tone în plus; nu voiam să trebuiască să mă lupt cu senzaţia asta de fiecare dată când mâna lui ar fi căutat pe sub bluza mea. Mă simţeam deja prea prost în legătură cu mine. I-am spus imediat:

— Cred că tu şi o tipă din căminul meu v-aţi putea înţelege foarte bine.

Am spus-o ori ca să-i distrag atenţia de la ceea ce am crezut că ar putea să-i fi trezit interesul, ori ca să compensez pentru cât de rău mă simţeam că-l scosesem din calcul imediat. El şi-a băgat mâinile în buzunar şi a zâmbit doar formal. Am plecat către autobuz şi i-am văzut umbra lui Seth sărutând-o pe chelneriţă, dar amândoi am ignorat acest lucru şi am discutat despre cursuri, de teamă că sexul ar putea să apară ca subiect între noi. Toby nu era rănit; nici el nu mă dorea pe mine, dar problema era că amândoi ne doream pe cineva.

După seara aceea, Toby şi cu mine ne-am întâlnit în Ierusalim din când în când, prima oară când ne-am întors la Casa Elixirului săptămâna următoare şi ne-am bucurat să ne revedem, după care ne-am făcut planuri la telefonul din căminele noastre. Seth venea în oraş cu Toby, unde vâna toate fetele slăbuţe care ştiau să flirteze. Toby şi cu mine stăteam şi ne uitam la ei, reducându-i la nişte caricaturi, chiar şi când dădeam din cap cu uimire pentru cât de uşor părea totul pentru ei. În cele din urmă, am întâlnit un băiat în acel an – pe Marc – căruia îi plăcea foarte mult să cânte coloana sonoră din Mizerabilii pe plaja din Tel Aviv, deschizându-şi braţele larg în timp ce cânta, sau să meargă să cumpere cremă hidratantă de la Centrul

Dizengoff împreună cu mine şi probabil puteţi înţelege unde au dus toate astea. M-a părăsit din senin şi fără menajamente pentru că eu nu am părăsit pe nimeni niciodată; mi-am pierdut încrederea că va mai fi altcineva. Toby mi-a spus că el era de părere că Marc voia să se desprindă uşor de mine pentru că meritam mai mult decât un iubit care nu era atras de mine, dar apoi l-am văzut pe Marc îmbrăţişându-se cu altă fată într-un alt cămin şi m-am întors la Ierusalim ca să mă văd cu Toby şi să plâng.

— De ce sunt atât de idioată? l-am întrebat.

Toby nu a înţeles niciodată ce-mi plăcuse la Marc.

— Nu ştiu, a spus el. Tu eşti atât de specială, iar Marc este atât de nătărău şi de banal.

A fost drăguţ din partea lui să spună asta, dar eu am băut, totuşi, două shoturi de Goldschläger, ceea ce însemna cu un shot şi jumătate prea mult pentru mine, chiar şi în tinereţe. Stăteam pe o bordură pe strada din piatră cubică Ben Yehuda, pe unde circulaţia maşinilor era interzisă. M-am sprijinit pe umărul lui, ceea ce a necesitat o buclă completă de la coccis până la gât, având în vedere că umărul lui ajungea considerabil mai jos decât orice parte a capului meu, astfel încât am fost nevoită să-mi îndoi zona toracelui, gâtului şi capului în formă de C. El mi-a mângâiat creştetul capului, gândindu-se la cât de ridicol arătam pentru trecători.

Apoi, în mijlocul unei găşti de studenţi americani foarte alcoolizaţi care aglomerau Ben Yehuda, a apărut Seth, plimbându-se singur. Ne-a văzut şi s-a aşezat de cealaltă parte a mea.

— Ce se întâmplă, oameni buni?

— Marc m-a părăsit. A spus că nu a fost niciodată prea atras de mine.

— Asta pentru că tu nu ai penis, a răspuns Seth. Eşti prea drăguţă ca să-ţi limitezi opţiunile aşa de tânără.

Am zâmbit printre mucii de pe faţa mea şi m-am întors, sprijinindu-mă de Seth. Umărul lui era mai sus decât al meu când stăteam aşezaţi, aşadar noua mea postură avea mai multă demnitate.

Era în noiembrie, chiar înainte de Ziua Recunoştinţei, şi acela a fost momentul care a marcat perioada în care am devenit un trio predictibil. Ne vedeam în fiecare joi seara, apoi şi sâmbătă seara şi întotdeauna de sărbători. Pe durata vacanţei de Paşte, când jumătate dintre ceilalţi colegi ai noştri s-au întors în State pentru a-şi vizita familiile, noi în schimb am mers într-o drumeţie până la Galileea, cu un grup de persoane oarecare şi care o organizaseră prin intermediul panourilor informative pentru expaţi. La răsărit mergeam printre cascade, iar la apus mâncam carne de porumbel despre care ni se spunea că era pui. Am stat într-o seară pe ţărmul mării şi am ascultat un pastor creştin care se convertea la iudaism spunând povestea vieţii sale. În vacanţa aceea Seth mi-a făcut cunoştinţă cu ţigările şi apoi cu iarba şi, băiete, a fost de parcă am descoperit adevăratul leac pentru mine. Ne-am petrecut ultima seară în Israel împreună, drogaţi şi nebunatici, iar apoi, a doua zi, am plecat cu zboruri separate. Noi trei am rămas apropiaţi şi după ce ne-am întors acasă, pe durata facultăţii, după ce Toby a absolvit medicina, după primul meu articol publicat într-o revistă

pentru majorete, după ce Seth a avut primul conflict cu Agenţia Naţională de Administrare Fiscală. Abia după ce Toby s-a căsătorit am început să ne îndepărtăm.

În urmă cu vreo doisprezece ani, m-am căsătorit cu un avocat, am făcut copii şi ne-am mutat în suburbii. Trecuse ceva timp de când dispărusem din viaţa lui Toby – am mai vorbit foarte rar după ce m-am căsătorit. Uneori, mă gândeam la el cu tristeţe. Alteori, treceau luni în şir fără să mă gândesc la el măcar o singură dată.

Apoi, prin luna iunie care a trecut, mi-a sunat telefonul. Eram în bucătărie, strângând masa după cină. Soţul meu, Adam, punea copiii la culcare. Numărul lui Toby era acelaşi pe care îl avusese cu ani buni în urmă. Numele lui a apărut pe ecran ca şi cum nu ar fi fost nimic special, ca şi cum ar fi fost o întâmplare obişnuită.

— Toby Fleishman.

Am oprit apa, mi-am şters mâinile şi m-am întors, sprijinindu-mă de chiuvetă.

— Elizabeth Epstein, a spus el.

— Mi-e teamă că aţi greşit numărul, domnule, am spus. Numele meu este Elizabeth Slater de ceva timp.

— Serios? În revista unde publici scrie mereu Epstein.

— Mi-e teamă că aveţi un număr greşit, domnule, am spus. Nu am mai scris pentru o revistă de ceva timp.

— Serios?

— Toby, am spus, Toby, ce s-a întâmplat?

Mi-a povestit că era în proces de divorţ şi că terapeuta sa îi recomandase să reia legătura cu prietenii care îi lipseau, ca prim pas pentru a-şi „recupera viaţa”.

— A fost fraza ei, nu a mea, jur.

Nu, nu fusese chiar o surpriză. Da, era evident de multă vreme că avea să se întâmple. Da, el avea răni adânci la stomac şi la splină şi pierdea lichide cu o rată de neconceput. Da, ea primise apartamentul, maşina şi casa din Hamptons.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Se pare că era nebună. Am încercat atât de mult să găsesc o persoană care nu era nebună şi am sfârşit prin a fi cu una exact aşa. Am fost la terapie de cuplu. Terapeutul i-a spus că manifestă prea mult dispreţ. A spus că dispreţul este unul dintre cei patru călăreţi ai apocalipsei maritale.

— Care sunt ceilalţi trei? am întrebat.

— Poate că unul este să te închizi în tine? Oh, şi atitudinea defensivă. Mai este un al patrulea. Sincer, nu reuşesc să-mi amintesc.

— O fi unul dintre ei faptul că eşti o mare jigodie?

Din dormitorul fiului meu, Adam mi-a sâsâit. Care mai e hazul să ai o casă al naibii de mare în suburbii dacă nu poţi să râzi în bucătăria ta seara? Am şoptit:

— Trebuie ca unul dintre ei să fie faptul că eşti o mare jigodie.

Ultima dată când îl văzusem fusese cu ani în urmă, când Adam şi cu mine am mers la ei la cină şi totul se dovedise un coşmar. Drăguţ şi binevoitor, Adam a încercat să converseze cu Rachel despre afacerea cu agenţia, iar ea a răspuns întrebărilor lui de parcă era concurentă la Miss America, în propoziţii complete, fără posibilitatea de a spune ceva ulterior şi a grăbit încontinuu felurile de mâncare. La sfârşitul cinei, Adam şi-a luat la revedere şi a mulţumit, dar eu nu. Doar m-am uitat la Toby şi am plecat.

Oricum, în seara în care m-a sunat, Toby pregătise un întreg discurs lacrimogen despre lucrurile prin care trecuse, menit să dizolve orice fărâmă de furie aş fi avut – orice fărâmă de furie aş fi avut pe bună dreptate –, astfel încât să poată avea un prieten din nou. Suna cam aşa:

— Fii supărată pe mine mai târziu. O merit. Dar am nevoie de un prieten.

Poate că îi tremurase vocea când a rostit cuvântul „prieten” şi mi-am putut da seama că era sincer.

Dar s-a mai întâmplat ceva când i-am văzut numele pe telefon. Am călătorit înapoi în timp la ultimul loc în care ne-am despărţit. I-am auzit anxietatea din voce şi am fost copleşită de afecţiune şi uşurare, completându-mi catalogul de revendicări pentru o întâlnire ulterioară.

În plus, treceam şi eu prin ceva la momentul acela. Renunţasem la slujba de redactor la o revistă pentru bărbaţi cam cu doi ani în urmă. Eram, aşa cum se spune, o mamă casnică, o ocupaţie temporară fără perspective de promovare care se străduia din greu să se diferenţieze de o slujbă obişnuită, încât mă reducea la un fel de arest la domiciliu, deşi, desigur, aveam permisiunea de a merge cu maşina până la şcoală şi la magazin. Când le spuneam oamenilor ce fac, ei ziceau:

— Să fii mamă este cea mai grea muncă din câte există.

Însă nu era. Cea mai grea muncă din câte existau era să fii mamă şi să ai şi o slujbă adevărată, să porţi pantaloni, să faci naveta, să foloseşti pixuri şi ruj. Dar pe vremea când aveam o slujbă, nimeni nu mi-a spus niciodată:

— Să ai o slujbă adevărată şi să fii mamă este cea mai grea muncă din câte există.

Nu trebuia să spunem aceste lucruri ca să ne putem strecura pe lângă toate sentimentele de inadecvare pe care le proiectam asupra mamelor casnice; de fapt, nici nu puteai întreba o femeie pe care o suspectai că este casnică despre ocupaţia ei pentru că nu exista niciun mod nestânjenitor în care ai fi putut-o chestiona despre asta.

— Munceşti? am întrebat odată o femeie pe vremea când aveam o slujbă.

— Sigur că muncesc, mi-a răspuns ea. Sunt mamă.

Dar şi eu eram mamă, aşadar eu cum mă numeam?

Totodată nimeni nu a fost nevoit să-mi spună că este mai greu să ai şi o slujbă şi să fii şi mamă. Era evident. Erau două ocupaţii cu normă întreagă. Este matematică pură. Fiindcă faptul că aveai o slujbă nu te făcea mai puţin mamă; trebuia să faci în continuare toate acele lucruri, de asemenea. Să porţi de grijă copiilor tăi de la distanţă nu este mai simplu. Să-i încredinţezi unei străine care era disponibilă să aibă grijă de ei doar pentru că nu era în stare să facă altceva nu era ceva care să te umple de încredere şi relaxare. Acum, că am lucrat şi am stat şi acasă, pot confirma toate acestea. Acum, când stau acasă, pot să o spun cu voce tare. Dar, acum, că nu lucrez, nu mai ascultă nimeni. Nimeni nu le ascultă pe mamele casnice, ceea ce, bănuiesc, este şi motivul pentru care suntem atât de atenţi la sentimentele lor înainte de toate.

Oricum.

Nu e ca şi cum nu aş fi fost ocupată. Eram o funcţionară cu bună reputaţie în Asociaţia Părinţilor de la şcoala copiilor. Aveam o maşină care punea confortul meu mai presus decât sănătatea şi viitorul planetei. Aveam o pensie privată, un cont de economii pentru bătrâneţe, mergeam în vacanţe, înotam cu delfinii şi îi învăţam pe copii să schieze. Contribuisem la fondul anual al şcolii. Foloseam aţă dentară de două ori pe zi; mergeam la dentist de două ori pe an. Îmi făcusem testul Papanicolau şi consultasem un medic pentru aluniţele mele. Citeam cărţi despre minorităţile oprimate în cadrul clubului meu de lectură. Făceam fizioterapie pentru o veche accidentare la genunchi, renunţând la alte lucruri pe care mi-ar fi plăcut să le fac ca să mă asigur că nu sfârşesc prin a repeta accidentul. Pregăteam micul dejun. Mergeam la serile interminabile ale mămicilor, unde purtam blugi strâmţi,

bluze la modă şi tocuri înalte, de parcă ar fi contat, şi mergeam la restaurantul de lângă cel în care ieşeam cu familiile noastre. (Nu se organizau seri ale tăticilor pentru soţul meu, pentru că era cumva de la sine înţeles că bărbaţii îşi puteau trăi viaţa tot timpul, pe când noi eram animale captive cărora le era permis, din când în când, să dea târcoale barului local din oraş şi să bea sângele oamenilor liberi.) Făceam sondaje pentru a stabili dacă cei de la Y sau de la JCC aveau lecţii de înot mai bune. Mă înscrisesem la campionatele de fotbal la timp, înainte de termenul-limită al sezonului, ceea ce se întâmpla cu luni înainte de a te gândi să înscrii un copil la fotbal, iar apoi mă ocupam de însoţirea lor cu maşina la antrenamente. Organizam întâlniri de joacă, grătare, vizite de control la dentist pentru copii, pentru adulţi, sau pur şi simplu la internişti sau pediatri, planificam tratamente pentru păr la salon, testările educaţionale, cumpăram crampoane noi, mă ocupam de participarea la cursurile de artă, de programările la oftalmolog pentru copii, pentru adulţi şi acum, din senin, la mamografii. Pregăteam prânzul. Pregăteam cina. Pregăteam micul dejun. Pregăteam prânzul. Pregăteam cina. Pregăteam micul dejun. Pregăteam prânzul. Pregăteam cina.

— De ce nu ai mai dat niciun semn? l-am întrebat pe Toby.

— Ne-am fi certat în public, spuse el. Era prea stânjenitor. Pur şi simplu, ei nu-i păsa în faţa cui începea.

— Am crezut că eu eram de vină! i-am spus. În tot acest timp, am crezut că poate este o persoană perfect normală, drăguţă şi că, pur şi simplu, nu mă putea suporta şi te-a întors împotriva mea.

Acum, brusc, nu puteam să cred că mă gândisem vreodată la aşa ceva.

— A fost o persoană de-a dreptul oribilă. Mi-a displăcut din momentul în care am cunoscut-o.

În acea primă seară, la telefon, Toby a fost atât de recunoscător pentru faptul că nu aveam să-l fac să plătească pentru că mă abandonase sau că o să mă comport cu el ca şi cu o pisicuţă rănită, încât a devenit frivol şi a râs mai mult, astfel că am râs şi eu mai mult. Iar în râsul nostru ne-am auzit tinereţea şi nu e un lucru periculos să te afli în pragul vârstei de mijloc şi într-un impas în viaţa ta şi, din senin, să auzi răsunete din tinereţea ta.

Ne-am întâlnit să luăm cina în Village după acea primă conversaţie, la un restaurant care înlocuise cantina unde obişnuiam să mâncăm pe când Toby era la facultatea de medicină. A fost greu să-i privesc chipul şi să văd schimbările de pe el – în mintea mea, el îngheţase în timp la fel cum făcuse Han Solo la sfârşitul episodului Imperiul Contraatacă: imaginea feţei sale în timpul unui rămas-bun trist şi panicat de ultima oară când îl văzusem.

— Era, pur şi simplu, nervoasă tot timpul, mi-a spus el.

I-am pus întrebări pe care le detesta: Şi după aia ce s-a întâmplat? Este atât de radical şi greu să închei o căsnicie. Ceva trebuia să se fi întâmplat. Te-a înşelat? Ai înşelat-o? Prietenii ei îţi erau antipatici? Copiii i-au distrus libidoul? Însă o căsnicie este ceva amplu, misterios şi intim. Nu ai

putea compara ştiinţific două mariaje din cauza variaţiei factorilor implicaţi, în mod special ceea ce doi oameni anume pot tolera. Am luat o mină calmă şi curioasă, aşa cum făceam în timpul vechilor mele interviuri pentru revistă, pretinzând că miza era una obişnuită, când absolut totul depindea de răspunsuri.

— Dar nu mă întrebi nimic despre prezent, spuse el.

Şi-a scos telefonul, l-a deschis şi, Doamne!

— Uită-te la toate astea.

Toate acele femei, aliniate – la propriu, puteai să derulezi profilurile lor –, cerând atenţie din partea lui Toby Fleishman. Toby Fleishman! M-am holbat.

— Aşa este acum? am întrebat.

— Aşa este. Nu trebuie să pleci de acasă ca să fii umilit. Nu trebuie nici măcar să fii umilit. Este în totalitate o opţiune. Toată lumea care se află acolo este acolo pentru a participa.

Defilarea femeilor care îşi doreau să interacţioneze sexual cu Toby nu era nici pe departe limitată. Fotografiile, mesajele. Toby Fleishman!

— Este exact ca în „Decuplarea”, nu-i aşa? spuse el. Cine ar fi zis pe-atunci că era, de fapt, un manual cu instrucţiuni?

Cu mult timp în urmă, în 1979, revista pentru bărbaţi la care lucram publicase un articol faimos despre divorţ intitulat „Decuplarea”. Autorul, Archer Sylvan, era legenda

publicaţiei noastre, omul care rămăsese în cadrul revistei la fel de mult ca un logo. Îl citeam pe Archer de când eram tânără (probabil prea tânără), iar în Israel, aveam cărţile sale pe noptieră. Toby a împrumutat-o pe una dintre ele, apoi pe cealaltă, apoi pe cealaltă. Mă făcusem mare fără să-mi fie permis să citesc aceleaşi romane pentru tineret cu bone şi gemeni blonzi drăguţi pe care prietenii mei le citeau. Mama mea credea că aceste cărţi pentru tineret erau nişte mizerii pentru degeneraţi şi cu siguranţă un covor roşu pentru sarcini adolescentine şi consum de droguri. Aşadar, citeam cărţile lui Archer Sylvan pe care sora mea mai mare şi studioasă le adusese acasă – Decoupling and Other Stories [Decuplarea şi alte poveşti], City Turned Upside Down [Oraşul întors pe dos] şi Everybody into the Pool [Toată lumea în piscină]. Coperţile cărţilor lui Archer aveau litere Helvetica mari şi păreau importante, ca literatura. În interior, erau cele mai murdare şi întunecate cărţi pe care mi le putusem imagina şi probabil că, de fapt, clasa a şasea fusese prea devreme pentru amestecul de întuneric şi mizerie. Poveşti despre coloniile nudiste, petreceri de sex, zapatişti, comunişti, politicieni din cluburi oculte secrete, oameni de ştiinţă cu relaţii poliamoroase. Era incredibil ce descoperise Archer. Era incredibil ce poate exista în lumea în care trăim. Odată, a fost în Chile şi un bucătar, care nu făcea de două ori acelaşi fel de mâncare din cauza unei filosofii budiste ciudate ce nu accepta repetiţiile, tăiase capul unei capre vii, ajungând direct la craniu prin falca distrusă şi mâncându-i creierul crud. I-a oferit din el şi lui Archer, iar acesta a mâncat fără nicio ezitare, chiar acolo, cu mâinile goale.

Când am devenit redactor profesionist, am încercat să scriu ca Archer: în acel stil pe care îl avea de a-şi elibera supapa de furie încet, treptat, frumos, astfel încât, prin prisma furiei, vortexul său de empatie crea un dezgust generalizat faţă de starea lumii, ce părea singura concluzie la care putea ajunge o persoană inteligentă şi raţională. Eram, de asemenea, dezgustată. Eram, de asemenea, furioasă. Dar nu am mizat niciodată pe furie – nu am terminat niciodată un articol în felul acesta – şi cred că poate acolo am greşit. Empatia mea nu făcea decât să producă şi mai multă empatie, ceea ce sună bine, da, dar asta se născuse dintr-o laşitate interioară. Eram prea speriată pentru a termina cu furie. Eram prea speriată pentru a fi complet dezgustată de subiecţii mei, care erau, desigur, persoane reale care îmi oferiseră timpul şi încrederea lor, având în plus numărul meu de telefon. Nu-mi păsa dacă mă detestau; nu aveam să-i mai văd vreodată. Dar îmi era teamă să rămân furioasă, să las totul în coadă de peşte, fără nicio concluzie. Îmi era teamă să nu par prea plină de ură, aşadar m-am mulţumit cu a mă detesta pe mine pentru că îmi păsa prea mult. Asta nu înseamnă că am fost un redactor slab. Eram bună şi eram apreciată, oamenii spuneau că sunt plină de compasiune şi că era plăcut să citeşti lucruri calde, astfel că numai eu ştiam că era, de fapt, eşecul curajului şi al voinţei faptul de a fi atât de plină de compasiune pe cât eram.

Însă din alte puncte de vedere nu semănam cu Archer Sylvan; niciodată nu am avut oportunitatea de a încerca. Archer, care ar fi dormit într-un autocar cu vreo trupă sau ar fi campat în deşert cu un actor, sau ar fi luat ayahuasca cu un politician, a ajuns la concluzia că trebuia să divorţeze de soţia lui şi să se însoare cu asistenta lui de

documentare, pe care conştientizase acum că o cunoscuse în urmă cu douăsprezece vieţi. S-a rătăcit zile în şir în căutarea unei vedete rock izolate. Odată a cheltuit 7 000 de dolari pe bacşiş pentru stripteuze, a depus decontul fără nicio chitanţă (desigur) şi i-a fost rambursată toată suma, chiar dacă nicio stripteuză nu a sfârşit prin a apărea în poveste. Iar eu a trebuit să adaug un bagaj suplimentar odată, când mă îmbarcam pentru un zbor din Europa, unde mersesem pentru a intervieva un actor, şi am primit un telefon atât de iritat din partea editorului nostru şef, încât nu am mai făcut niciodată aşa ceva.

Archer a scris varianta articolului pentru „Decuplarea” în 1979; 14 000 de cuvinte despre un bărbat cu pseudonimul Mark – până şi numele erau redactate – şi divorţul acestuia. Chiar şi înainte de era internetului, povestea a devenit celebră. A fost scandalos, denunţând femeile pentru felul în care schimbaseră regulile cu privire la bărbaţi fără vreun avertisment, în numele emancipării lor insipide şi a deşteptării lor sexuale stupide. Deşteptarea sexuală nu ar fi trebuit să se extindă dincolo de ceea ce era doar o îmbunătăţire a plăcerii bărbaţilor.

A fost o poveste excelentă, în mod incontestabil. A fost electrizantă şi pătrunzătoare. Îşi extindea observaţiile prin nişte extrapolări îndrăzneţe, într-un mod în care nimeni care nu scria ficţiune nu o făcuse înainte cu adevărat. Devenise genul de poveste care era menţionată de câte ori cineva voia să facă o comparaţie cu noul tip de reportaj.

— Practic, aceasta este „Decuplarea”.

Sau:

— Ei, bine, nu este deloc ca „Decuplarea”.

La restaurant cu Toby, m-am oprit din derulare la o femeie de cincizeci de ani care stătea pe un cal îmbrăcată în costum de baie şi voia ca Toby să ştie că îi place să-i fie stimulate sfârcurile, iar mie mi-a venit în minte un rând din „Decuplarea”: „Nefericirea lui era o negură care acoperea puţin, dar nu în totalitate, un întreg nou tărâm al oportunităţii. Nu conştientiza că acest tărâm al oportunităţii acoperea ceva chiar mai puternic”.

Mi-am ridicat privirea din telefonul lui Toby.

— Niciodată nu am înţeles de ce te-ai căsătorit cu ea.

El s-a lăsat pe spate şi a început să se tragă de părul de pe piept.

— M-am căsătorit pentru că mă îndrăgostisem.

După aceea, ne-am văzut la fiecare câteva zile. Conduceam SUV-ul meu mare şi greoi până în Upper West Side şi îl aşteptam la cantina din apropierea spitalului sau luam trenul până la Penn Station şi ne vedeam să luăm cina şi să discutăm despre tot.

La al doilea prânz împreună:

— Sau poate că atunci când ne căsătorim, nu avem abilitatea de a şti cât de mult poate însemna pentru totdeauna, a spus el în timp ce mânca o omletă din albuşuri. Gândeşte-te la toate momentele în care ceva pare că durează pentru totdeauna. Pentru totdeauna pare să dureze liceul, care înseamnă patru ani, dar asta se întâmplă doar pentru că la momentul acela suntem în

viaţă de numai şaisprezece ani, astfel că patru ani dintre aceştia sunt o bună parte din viaţa noastră – un sfert din ea. În momentul în care luăm această decizie, să ne agăţăm de cineva pentru restul vieţilor noastre, câţi ani avem? Douăzeci şi cinci? Treizeci? Suntem bebeluşi. Nici măcar nu ştim cu ce avem de-a face. Cum ne-am putea imagina ce înseamnă să ne menţinem un comportament exemplar atât de mult timp? Sau să ştim că lucrurile care sunt amuzante şi fermecătoare pentru noi în prezent vor fi intolerabile în viitor? Cum să ştim de ce anume vom avea nevoie? Gusturile tale în materie de televiziune nu s-au schimbat încă. Îmi plăcea la nebunie serialul Prietenii tăi când eram tânăr şi apoi mi-a plăcut Prietenii tăi în reluare când aveam douăzeci şi ceva de ani, dar acum dacă aud începutul coloanei sonore, îmi vine să mor.

— Spui toate astea doar pentru că mariajul tău nu a funcţionat, am zis eu, în timp ce mâncam o clătită. Dacă aţi fi fost în continuare fericiţi, ai fi crezut că este în regulă.

— Spui asta doar pentru că mariajul tău funcţionează.

— Nu ştii nimic despre mariajul meu, am replicat.

— Ştiu că merge înainte. Şi chiar dacă mariajele care merg înainte nu sunt fericite, ele tot sunt clasificate ca fiind fericite.

La a treia noastră masă împreună:

— Mariajul este ca o planşă din jocul acela vechi, Othello, spuse el în timp ce mânca un piept de pui copt şi uscat, fără ulei adăugat, vă rog. Planşa este plină până la refuz de discuri albe până când cineva aşază suficiente discuri

negre în suficiente locuri potrivite pentru a schimba culoarea tuturor discurilor în negru. Căsnicia începe prin a fi plină cu discuri albe. Până şi atunci când există câteva negre pe planşă, aceasta rămâne încă albă. Are loc o ceartă? În cele din urmă se termină bine şi găseşti ceva de care să râzi la sfârşit, pentru că planşa Othello este în continuare albă. Dar când se întâmplă, într-un final, ca discurile negre să predomine – aventura, problemele financiare, criza vârstei de mijloc, orice se întâmplă pentru a pune capăt mariajului – culoarea planşei se transformă în negru. Acum te uiţi la căsnicie, chiar şi la lucrurile care erau la început caracterizate drept amintiri frumoase, ca la ceva compromis şi putred de la început: acea dispută adorabilă din luna de miere fusese, de fapt, o prefigurare a ce urma; cearta cu privire la cum să o numim pe Hannah a fost modul meu de a-i refuza familia restrânsă pe care o avea. Până şi amintirile cu adevărat frumoase sunt acum bântuite de sentimentul că am fost un prost să-mi permit să mă gândesc că viaţa este frumoasă şi că tărâmul fericirii îmi aparţine.

(I-am spus că îi înţelegeam metafora, dar şi că nu aşa se joacă Othello.)

La a patra noastră masă împreună:

— Este ca o terapie de grup, spuse el în timp ce mânca o lingură de brânză de vaci şi vorbea despre toate acele persoane noi pe care le întâlnise, dintre care multe trecuseră prin acelaşi lucru. Este ca o terapie de grup în care, la finalul şedinţei, terapeutul şi-ar pune penisul în gura ei.

La a cincea noastră masă împreună:

— Nu poate fi vorba despre mine, spuse el în timp ce mânca patru felii de friptură de curcan cu muştar, fără pâine. Mulţi ne dorim tot ce e mai bun pentru copiii şi partenerii noştri. Uneori, sfârşeşti prin a te căsători cu o persoană care nu şi-a dat seama că nu voia de fapt să se căsătorească. Vreau să zic, uită-te la asta.

A deschis o fotografie. O femeie cu gropiţe care arăta perfect, purtând un costum de baie şi mijind ochii la soare. Îmi plăcea să văd pozele din telefonul lui, care includeau lucruri pe care nu mi le-aş fi putut imagina nici chiar eu, şi îmi plăcea să-mi povestească totul cu lux de amănunte, astfel încât să-i pot pune întrebări despre motivele pentru care spusese ceva anume şi cât timp trebuia să treacă până când să ajungă în pat cu cineva. (Îmi plăcea, totodată, să văd cum veneau mesajele lui Rachel, dacă se întâmpla când mă uitam la fotografiile lui, şi mă minunam de cât de fiară putea fi, căci eu puteam fi rea, dar niciodată nu am fost chiar atât de rea.)

— Cum poţi să te uiţi la femeia asta şi să spui că este o ratată? întrebă el, arătând spre fotografie. Uneori, pur şi simplu, nu funcţionează în cazul tău. Nu te gândi la acest lucru într-un fel binar. Faptul că mariajul tău nu funcţionează nu este întotdeauna din vina ta. Faptul că viaţa ta nu merge bine nu este întotdeauna din vina ta. Poate fi, pur şi simplu, vina vieţii tale.

Sigur.

La momentul acela era deja bronzat de la cât se tot fâţâise prin oraş. Înţelesese pe deplin în ultima vreme faptul că mai era încă foarte multă viaţă în el. Se simţea tânăr acum şi, într-un fel, lucrul acesta mă făcea pe mine să mă simt şi

mai în vârstă. Era ca şi cum n-aş fi fost atentă pentru o clipă, iar apoi, din senin, aş fi dispărut. M-am uitat din nou la Toby, privindu-l direct în faţă, dar el îşi luase telefonul înapoi şi acum răspundea la un nou mesaj.

St. Thaddeus fusese cândva un spital pentru probleme mintale aflat în proprietatea oraşului New York, vândut ulterior Universităţii Columbia, care încercase să-l transforme într-un spital obişnuit, dar făcuse o treabă de mântuială, aşa că de pe la mijlocul anilor ’80 încă arăta, părea şi chiar mirosea (nu au reuşit să elimine mirosul, indiferent cât de mult au încercat) ca un azil. Nu era un spital de stat, dar nimeni nu-şi dorea să ajungă acolo pentru intervenţii chirurgicale – nu, din moment ce exista Lenox Hill sau Mount Sinai. În 1988, un conglomerat financiar l-a achiziţionat de la Universitatea Columbia, a investit 100 de milioane de dolari şi l-a transformat într-un miracol modern: sticlă, metal, oţel inoxidabil, totul de ultimă generaţie şi mirosul, în sfârşit, eliminat. Dacă te aflai la spital, era ca şi cum ai fi păşit în viitor, aşa cum a fost acesta imaginat de filmele ştiinţifico-fantastice din ultima parte a secolului XX, şi nu viitorul real în care am sfârşit cu toţii, unde totul s-a dovedit a fi, pur şi simplu, mai mic şi mai firav decât fusese înainte.

O femeie inconştientă îl aştepta pe Toby la Urgenţă.

— Karen Cooper, patruzeci şi patru de ani. Fără răspuns de la sosire, a prezentat o stare delirantă tranzitorie înainte

de a ajunge aici, raportată de către soţul ei. Valori crescute ale raportului AST/ALT[6], spuse Clay.

Clay era bondocul dintre rezidenţii din această tură. Avea un ochi puţin mai leneş, care îi fugea numai după ce se uita fix la tine pentru o vreme îndelungată, ca şi cum ochiul s-ar fi săturat de conversaţie şi le bătea un apropo celorlalte părţi ale corpului că ar fi timpul să plece. Nu era clar dacă ştia despre punctele sale negre.

Pacienta, o blondă cu o rinoplastie efectuată atât de timpuriu în adolescenţă încât columela se prelingea de sub arcul septului nazal, iar cele două fosete minuscule din interiorul nărilor deveniseră vizibile, era complet inconştientă. Purta o rochie din satin care putea fi atât cămaşă de noapte, cât şi o rochie de seară foarte atrăgătoare, iar părul ei era împrăştiat peste tot pe pernă într-un fel care amintea de povestea Frumoasei din pădurea adormită. Toby se întrebă rapid cine îi aranjase astfel părul.

Lângă ea, pe scaun, stătea un bărbat, cam de vârsta lui, cu mâinile împreunate deasupra capului. Se ridică în picioare când intră Toby şi îi întinse mâna. Numele său era David Cooper; era soţul. Avea părul ras şi cel puţin un metru şi optzeci şi doi de centimetri înălţime. Poate unu optzeci şi cinci. Mai contează cât peste unu optzeci şi doi, totuşi? Era înalt.

---

[6] Raportul AST/ALT reprezintă proporţia dintre Alaninaminotransferaza (ALT/ALAT) şi Aspartataminotransferaza AST (TGO). Raportul AST/ALT se foloseşte pentru diagnosticul diferenţial al afecţiunilor hepatobiliare şi pancreatice. (N.r.)

— Sunt doctorul Fleishman, zise Toby. Îmi puteţi spune ce s-a întâmplat?

Karen Cooper petrecuse un weekend în Las Vegas alături de cea mai bună prietenă a ei. Se distraseră de minune, sărbătorind un eveniment oarecare organizat de o altă prietenă, iar când s-a întors, părea ameţită. Asta se întâmplase cu o săptămână în urmă.

— A fost mult mai neîndemânatică decât de obicei, spuse David.

Cădea, se împiedica şi nu era în apele ei nici atunci când stătea pe loc. A glumit spunând că era posibil să fie încă beată. Apoi, în dimineaţa precedentă, începuse să se bâlbâie, „mai mult ca de obicei”, spuse el, şi „să spună aiureli”.

— Cam ce fel de aiureli? întrebă Toby.

— Aşa, de nicăieri, lucruri care nu aveau sens, cum ar fi că urmează să vină cineva cu maşina să mă ia de la serviciu şi să mă asigur că-i spun mamei care conduce mulţumesc. Nici măcar copiii nu merg la şcoală conduşi de altă mamă. Au un şofer. A vorbit despre campionatul nostru de bowling, iar noi nu am jucat bowling împreună decât de vreo două ori în douăzeci de ani.

— Mai ia alte medicamente?

— Ia Zoloft. A mers la doctor cam cu un an în urmă, i-a zis că se simte foarte confuză, iar el i-a spus că este deprimată şi i-a prescris Zoloft. Nu vi se pare că este foarte galbenă?

Era galbenă ca un marker.

— Este icter, spuse Toby. De aceea am fost chemat. Sunt specialist în boli hepatice. Haideţi să ne întoarcem la această dimineaţă, pentru o clipă, totuşi. Când a încetat să vă mai răspundă?

— M-am trezit şi la început am crezut că era palidă, dar apoi a devenit mai galbenă şi era destul de confuză, aşa că am pus-o în maşină ca s-o aduc la Urgenţă şi din clipa în care am întins-o pe acest pat a adormit, dar acum... – se uită la trupul soţiei sale – nu ştiu dacă doarme sau este inconştientă. Au spus că este inconştientă, dar a părut ca şi cum ar fi fost obosită şi a adormit. Nu s-a întâmplat în timp ce vorbea sau ceva de genul ăsta.

Deodată s-a panicat.

— Ce se întâmplă? Este inconştientă? Sau pur şi simplu doarme?

— Ei, bine, urmează să aflăm, zise Toby. Este pe mâini bune acum. Dacă nu vă deranjează, doctorul Clifton vă va conduce în sala de aşteptare, iar noi o vom consulta pe soţia dumneavoastră şi vom descoperi ce se întâmplă.

— Nu pot să rămân?

— Este mai bine pentru noi să putem face consultul şi să găsim o rezolvare pentru ceea ce ar putea fi, iar dumneavoastră arătaţi ca şi cum v-ar prinde bine o cafea.

Clay îl conduse afară.

— Poate să-mi spună cineva ce se întâmplă? întrebă Toby.

Logan a fost primul.

— Este ciroză alcoolică, nu-i aşa? A tras o beţie, iar ficatul ei a fost prea afectat. Probabil că bea în secret de ani de zile.

— Eşti sigur? întrebă Toby.

Joanie spuse ceva, dar nimeni nu a auzit-o.

— Poftim? întrebă Toby.

Clay se strecură înapoi în cameră şi se uită la feţele lor ca să vadă ce pierduse.

— N-ar putea fi altceva, spuse Joanie.

A rostit asta visătoare, aproape doar pentru ea, apăsându-şi uşor buzele cu pixul. Cât de mult îi plăceau lui Joanie genul acesta de lucruri! Pasiunea ei pentru căutarea diagnosticului înlocuia întotdeauna îngrijorările obişnuite în acele momente – legate de înfăţişare, de ego, de eşec, de reputaţie. Clay voia să se uite peste documente şi să nu mai transpire atât de mult. Logan voia să se dea mare şi să prindă partida de tenis pe care o avea programată pentru ora opt seara. Joanie voia să înţeleagă şi să venereze miracolul acestor chestiuni. Îşi dorea să fie uimită.

Joanie se sprijinea de perete. Părul ei avea o nuanţă de sepia – culoarea fânului cu o tentă de roşcat dintr-un anumit unghi. Purta haine de fetiţă: şosete până la genunchi, fuste şi cardigane în stil şcolăresc provincial, care, din cauza aerului lor de magazin la mâna a doua, nu deveniseră atrăgătoare pentru Toby. Clipea delicat în

spatele ochelarilor ei atunci când încerca să înţeleagă ceva; murmura cuvintele încet, cu preocupare, atunci când încerca să-şi amintească de ceva.

— Ce a spus el exact? i-a întrebat Toby.

A mers spre Karen Cooper şi s-a aplecat să-i asculte inima. I-a deschis ochii.

— A spus că a fost împiedicată şi bâlbâită – ambele semne ale unor probleme neurologice, spuse Clay. Ficatul său cedează.

Toby se îndreptă şi îi privi.

— Ce a spus amicul nostru, Sir William Osler?

— „Ascultaţi-vă pacientul. Acesta vă spune diagnosticul lui”, răspunse Logan.

— Aşadar, ce ne spune doamna Cooper?

Clay se uită la Karen Cooper.

— Pacienta este inconştientă, dr. Fleishman.

Toby inspiră încet şi vorbi în timpul expiraţiei.

— Soţul ei ce a spus? Comportamentul ei de dinainte de a-şi pierde cunoştinţa ce a spus?

— Faptul că a fost împiedicată şi bâlbâită, ceea ce se încadrează la…

— Da, Clay, nimeni nu susţine că nu are simptome neurologice. Nimeni nu insinuează că este conştientă. Ce a spus el exact, totuşi? A menţionat că a fost mai neîndemânatică decât de obicei. Asta înseamnă că se întâmplă ceva de mai mult timp şi nu doar în ultimele două săptămâni. Are copii?

Clay verifică fişa.

— Doi băieţi gemeni în vârstă de zece ani.

— Bine, spuse Toby. Deci asta înseamnă că sângele ei era curat cel puţin când a născut, ceea ce probabil că s-a întâmplat – îi trase pătura câţiva centimetri mai jos de talie şi îi ridică puţin cămaşa de noapte – da, prin cezariană. În regulă, asta înseamnă că, dacă ar fi avut o problemă de coagulare pe atunci, ar fi ştiut.

— Corect, spuse Joanie. Aşadar, s-a dezvoltat cu mai puţin de zece ani în urmă.

— Haideţi să aflăm de la medicul ei internist dacă are un istoric de valori crescute ale raportului AST/ALT.

Se uită în fişa ei.

— Lua Zoloft, cam de un an. Băieţi, o femeie vine şi se plânge de ceva ce ar putea fi orice şi este trimisă acasă cu o reţetă de antidepresive. Probabil că medicul acela nu a băgat în seamă semnele, deşi ar fi putut s-o ajute, înainte ca problemele neurologice să apară. Asigurările nu te plătesc pentru mai mult de cincisprezece minute din timpul tău, dar tot trebuie să asculţi. Trebuie să umpli golurile. Trebuie să pui întrebări. Acum, deschideţi-i ochii.

Joanie îi ridică pleoapele lui Karen. Apoi, privi în sus, surprinsă şi entuziasmată.

— Este Wilson!

Clay şi Logan o urmară, fiecare dintre ei oprindu-se un moment pentru a se uita în ochii femeii. Joanie se uită la Toby ca şi cum ar fi văzut stelele pentru prima dată.

Toby se duse acolo să se uite şi el. Boala Wilson este generată de incapacitatea organismului de a metaboliza cuprul cu ajutorul ficatului. Cuprul acţionează ca o toxină în creier. Cel mai simplu şi evident semn al acesteia este apariţia unui inel de culoarea cuprului în jurul irisului.

— Aşa este, spuse Toby. Deci, Logan, mergi şi caută-l pe internistul ei la telefon.

Toby îşi scoase mănuşile pentru consult.

— Vedeţi, oameni buni? Ascultaţi pacientul. Ascultaţi întotdeauna. Chiar dacă pacientul nu poate vorbi, de cele mai multe ori, totul este exact acolo, în faţa voastră.

Îşi făcu vizita. Luă legătura cu un specialist în hepatologie pediatrică al cărui pacient adolescent ajunsese în grija lui Toby. Consultase la Urgenţă un student care luase hepatita C de la un salon mizerabil de tatuaje. Văzuse o femeie de vârsta lui care avea cancer hepatic.

Îi făcu o ecografie unui muncitor de la transportul public pe care îl diagnosticase cu hemocromatoză cu un an în urmă. Acum, ficatul bărbatului mai era puţin afectat, dar

era mai bine. Se regenera. Era aproape ca nou. Toby poziţionă aparatul deasupra şi în jurul ficatului bărbatului. Îi plăcea mult această etapă; fiecare ecografie, fiecare biopsie erau întotdeauna ca prima oară. Nu-ţi venea să crezi de ce era în stare ficatul. Asta nu înceta niciodată să-l fascineze pe Toby, încă de când văzuse aceste lucruri pentru prima dată la facultatea de medicină, într-un manual cu imagini secvenţiale ale unui ficat care se refăcea. Evoluţia ficatului era imprevizibilă, desigur, ca a tuturor organelor. Însă ficatul era unic datorită modului în care se refăcea. Era plin de iertare. Înţelegea că sunt necesare mai multe şanse pentru a-ţi îndrepta viaţa. Şi nu doar că te ierta; practic, uita. Îţi permitea s-o iei de la început într-un mod care nu îţi imaginai că ar fi posibil în niciun alt domeniu de viaţă. Ar trebui să fim cu toţii precum ficatul, se gândi el. Ar trebui cu toţii să ne regenerăm în felul acesta atunci când suntem răniţi. În cele mai negre zile ale mariajului său, Toby îşi desfăşura activitatea la spital, iar cu coada ochiului său vedea întotdeauna ficatul, şoptindu-i că într-o zi nu vor mai fi prea multe semne ale acestei distrugeri. Avea să se regenereze şi el.

Toby simţi o mână atingându-i umărul. Era Joanie. Mâna ei era caldă, subţire şi feminină deasupra halatului său. Se întoarse. Ea îi şopti la ureche că între timp Karen Cooper fusese mutată într-o rezervă privată. El se ridică în picioare. Şoapta fusese ciudată; fusese prea intimă. La fel şi mâna de pe umărul său. Totul părea, în mod straniu, postcoital. Când ea şi-a retras mâna, el încă o mai simţea pe umărul lui.

Mai târziu, după vizite, merseră în salonul femeii. Joanie se duse lângă Karen şi îi ridică pleoapele din nou.

— Nu pot să cred că avem un caz de Wilson, spuse ea.

— Nu am mai văzut aşa ceva decât o singură dată până acum, spuse Toby. Este extrem de rar.

— Inelul îi evidenţiază ochii atât de frumos, spuse Joanie.

— Da, spuse Toby.

Se uită peste umărul ei la ochii lipsiţi de reacţie ai lui Karen Cooper.

— Din categoria bolilor care-ţi pun viaţa în pericol, asta măcar este una frumoasă.

Aceea a fost, de asemenea, ziua marii noastre reuniuni. Am aranjat să luăm prânzul eu şi Toby şi l-am invitat şi pe Seth printr-un mesaj pe Facebook. Îşi schimbase numărul de telefon, iar mesajul meu se întorsese. Îşi pierduse numărul de telefon când s-a mutat la Singapore cu nişte ani în urmă şi fusese nevoit să-l schimbe cu unul nou, cu un nou cod de începător, ceea ce îl făcea să se simtă stânjenit. Eram atât de deconectată de tinereţea mea, încât una dintre cele mai importante figuri ale acesteia avea un nou număr de telefon şi eu nici nu-l ştiam. Mă îndepărtasem atât de mult de viaţa mea din New York, încât era ca şi cum aş fi fost trimisă pe o altă planetă pentru a mă reproduce şi a forma o colonie.

Seth şi cu mine ajunseserăm cu zece minute înaintea lui Toby. Seth rămăsese subţirel, avea un bronz artificial uniform şi nişte dinţi falşi extrem de albi care făceau un contrast frumos cu ochii lui leonini căprui, reflectând

fiecare nuanţă de şaten-deschis din ce mai rămăsese din părul lui. Avea genul acela de barbă care arăta ca şi cum nu s-ar fi ras de două zile, pe care noi la revistă obişnuiam să le sugerăm vedetelor s-o lase să crească înainte de vreo şedinţă foto, arătând ca o neglijenţă inofensivă, dar care este, de fapt, atât de uniform retuşată, încât nu ar putea fi altceva decât produsul unei planificări meticuloase. Una peste alta, era în continuare atât de chipeş, încât abia mă puteam uita la el.

Nu vreau să spun că arăta la fel. Îşi pierduse o mare parte din păr, dar în cel mai bun mod posibil în care se poate pierde părul, cu nişte zone în unghiuri ascuţite de chelie între linia V din centrul frunţii sale şi tâmplele de pe fiecare parte. Ochii lui îmi păreau fulgerători şi am încercat să mă uit în altă parte, dar el mi-a susţinut privirea. În cele din urmă, ne-am îmbrăţişat, iar eu am simţit cum serotonina datorată reuniunii îmi invada tot corpul în timp ce mi-am lipit obrazul de pieptul său. El şi-a pus mâinile pe umerii mei, m-a înclinat spre spate şi s-a uitat la faţa mea.

— Arătaţi bine, doamnă Epstein, spuse.

Minţea. Arătam ca atunci când mă întâlnise pentru prima oară în Israel, înainte să slăbesc mult. La mijloc fusese a doua mea sarcină, pur şi simplu îmi pierdusem silueta şi nu am mai revenit la greutatea dinainte oricât de mult îmi dorisem după aceea.

Ne-am aşezat. Mi-a spus că se abonase la revistă, dar că nu mai văzuse niciun articol scris de mine în ultima vreme.

— Am fost atât de mândru să-ţi văd numele acolo. Le arătam tuturor cunoscuţilor mei. Le spuneam: „Ta-da! Asta-i fata mea”.

I-am povestit că plecasem de la revistă cu doi ani înainte şi că încercam să lucrez la un roman al maturizării despre tinereţea mea. Ceea ce nu i-am povestit era faptul că nu mă concentrasem niciodată suficient de mult asupra acestuia pentru a face vreun progres. Ţineam documentul în calculator, dar era minimizat şi mă întorceam la el o dată la câteva săptămâni înainte să mă simt copleşită cu privire la ceea ce îmi propusesem să fac din el. O carte ar trebui să transmită suferinţa autorului; o carte ar trebui să vorbească despre frământările dinăuntrul său. Mă gândisem că probabil aş reuşi să fac aceste lucruri prin intermediul unui roman bun despre debutul vârstei adulte, dar cărţile pentru adolescenţi din zilele noastre erau toate povestiri fantastice, cu vârcolaci, creaturi marine, vrăjitoare şi hibrizi. Povestea mea era neînsemnată şi idioată. Nimic nu se întâmpla cu adevărat în ea.

— Presupun că este greu, având copii, spuse el.

Cămaşa lui era atât de ţeapănă şi de bine călcată, încât arăta ca şi cum abia ar fi luat-o pe el. Eu nu mai purtam de mult haine care să necesite călcat.

Toby se aşeză în separeu lângă mine chiar în acel moment.

— Ce naiba se întâmplă aici? întrebă el.

Dincolo de culoar, vizavi de noi stăteau două femei îmbrăcate în pantaloni pentru yoga. Una dintre ele hrănea

cu entuziasm un bebeluş aflat într-un cărucior, deschizându-şi larg ochii şi gura şi făcând zgomote la fiecare înghiţitură, într-o încercare disperată de a înăbuşi zgomotele din capul ei cu privire la alegerile de viaţă pe care le făcuse. Chelneriţa veni la masa noastră. Toby a comandat o salată Caesar de pui fără brânză şi fără sos.

— Deci o bucată de pui şi salată verde? întrebă ea.

— Da, presupun că da.

— Aveţi oare vreo salată verde dietetică pentru el? întrebă Seth.

Chelneriţa păru confuză, iar Seth râse, ceea ce o făcu să fie chiar mai confuză, astfel că renunţă şi se îndepărtă.

Seth ne privi pe amândoi şi se înroşi la faţă.

— Doamne, mă bucur atât de mult să ne vedem, prieteni, spuse el. Ar fi trebuit s-o aduc pe Vanessa. V-ar plăcea cu siguranţă de ea.

— Ea este aleasa? întrebă Toby.

— Ar putea să fie aleasa, spuse Seth. Oricare ar putea să fie aleasa.

— Tu ai crezut că Jennifer Alkon era aleasa, am zis eu.

— Cine spune că nu mi-aş dori să o revăd pe Jennifer Alkon?

Se uită în jos la unghiile sale, de parcă s-ar fi pregătit să le aranjeze, şi ridică din sprâncene.

— Cine spune că nu am făcut-o?

Eu îi făcusem cunoştinţă lui Seth cu Jennifer Alkon. Ea locuia în căminul meu. Seth fusese nebun după ea în luna februarie, copleşind-o cu invitaţii, flori şi bileţele. La ultima lor întâlnire şi-au făcut de cap în baia de la parterul Muzeului Israelului – în Muzeul Israelului! Cu artefactele sale religioase şi Manuscrisele de la Marea Moartă! Totuşi Seth n-a reuşit să ajungă chiar la tărâmul făgăduinţei, aşa că Jennifer Alkon s-a aşezat în genunchi şi s-a străduit cât de mult a putut, fără să obţină niciun rezultat. Seth, înnebunit de dorinţă – fusese crescut de nişte părinţi ortodocşi şi cunoştea un singur tip de plăcere, de-a dreptul frenetică – s-a masturbat sub privirea ei. În următoarele ore, toată lumea aflase povestea de la Seth. Mai târziu în seara aceea, ea s-a dus înapoi la cămin şi a încercat să-l sune ca să se despartă de el, dar el nu a răspuns, iar fetelor care cunoşteau întreaga istorie le era clar că nu va mai răspunde pentru că nu-şi dorea să fie părăsit, pe când băieţii ştiau că Seth ejaculase în faţa ei şi nu-şi mai putea păstra interesul faţă de un teritoriu pe care îl cucerise deja.

— Serios? întrebă Toby acum.

— Da. Şi a fost minunat. Baza a cincea!

Ridică mâna să bată palma cu Toby.

— Ce este baza a cincea? am întrebat.

— Sex anal, spuse Toby.

Însă era prea derutat să bată palma cu Seth.

— Stai, când s-a întâmplat asta? întrebă Toby. E căsătorită de o grămadă de timp.

— Căsătoria este un construct social, Tobin.

— Aşa i-ai spus? Aşa îi vei spune şi Vanessei?

Ochii lui Seth s-au înmuiat când a vorbit despre Vanessa din nou.

— Chiar ar trebui s-o cunoaşteţi, spuse Seth. Ce faceţi în seara asta?

— Merg acasă la copiii mei, am spus eu.

— Eu am o întâlnire şi îi am şi pe copii, a răspuns Toby. Rachel i-a adus la mine acasă în toiul nopţii. Cu o zi întreagă mai devreme. Pentru că aşa funcţionează colaborarea paşnică între părinţi.

— Ce porcărie, spuse Seth.

— Ei, bine, asta-i situaţia, zise Toby. Este în regulă. De fapt, mă bucur de copiii mei.

Conversaţia începu să devină puţin prea sumbră pentru Seth, a cărui calificare principală era să dea petreceri şi să ştie când atmosfera trebuia condimentată prin, să zicem, schimbarea muzicii sau cu un desert.

— Ştiu, spuse el, ar trebui să ne gândim la un blestem pentru Rachel.

Toby izbucni în râs.

— Un blestem!

Un blestem. O întâlniserăm pe Cerşetoare în noiembrie în anul pe care îl petrecuserăm în Israel, când m-am dus la căminul lor să sărbătorim Ziua Recunoştinţei. După cină, am făcut o plimbare lungă, băuţi cum eram, şi am ajuns în Oraşul Vechi. Am mers de colo colo pe străzi şi chiar înainte ca Zidul Plângerii să fie vizibil, am zărit o femeie bătrână şezând pe o lădiţă pentru lapte, cu mâinile şi cu faţa ridate, maronii şi arse de soare. Când ne-am apropiat de ea, a urlat la noi în ebraică să-i dăm bani. Toby s-a căutat prin buzunare şi a găsit o monedă de cinci shekeli; Seth avea doi agorot, ceea ce însemna mai puţin decât un cent american. Eu aveam numai o bancnotă de 100 shekeli pe care abia o schimbasem din alocaţia mea săptămânală.

Toby s-a apropiat de femeie şi i-a oferit banii. Femeia a încuviinţat hotărât şi a început să scoată nişte hohote dramatice, ridicându-şi mâinile către cer şi implorându-L pe Dumnezeu:

— Binecuvântat eşti, pentru că mă ţii în viaţă şi în siguranţă! Binecuvântaţi sunt cei care cred cu adevărat, care îmi permit să Te slujesc! Binecuvântat este acest mic om, care va vindeca lumea prin generozitatea lui! Fie ca el să se înalţe mai mult decât cei care îl înconjoară, privindu-l cu invidie!

Toby a făcut o jumătate de reverenţă şi s-a întors la noi. Seth a vrut să aibă şi el parte de puţină acţiune, aşa că s-a îndreptat spre ea să-i dea agorotul. Femeia s-a holbat cu dezgust la moneda de nimic pe care el i-a pus-o în mâini. Dar Seth nu i-a observat dezgustul, astfel că a aşteptat ca

ea să-i mulţumească lui Dumnezeu pentru existenţa lui, să-l binecuvânteze, în schimb, când s-a uitat în sus către el, femeia a şuierat, cu nasul ei zbârcit şi o privire crucişă plină de agresivitate:

— Fie ca tu să nu te căsătoreşti niciodată. Fie ca părul să-ţi cadă înainte să găseşti o femeie capabilă să-ţi suporte sforăitul şi pârţurile. Fie ca adevăratul tău sine să fie pentru totdeauna o minciună.

— Văleu! a exclamat Seth.

Toby şi cu mine am făcut câţiva paşi să-l luăm pe Seth de acolo şi am dat să ne vedem de drum, iar femeia, dându-şi seama că eu nu aveam să-i dau nimic – nu puteam! Aveam numai o bancnotă valoroasă! –, a spus:

— Fie ca tu să nu dansezi niciodată la nunta fiicei tale, căci numele ei va fi atât de pătat în oraş din cauza promiscuităţii sale, încât atunci când va îndrăzni să plece de acasă ca să meargă la magazin să cumpere mâncare proaspătă pentru Sabat, liderii religioşi din comunitatea ei se vor aduna ca să arunce cu fructe stricate în ea. Fie ca tu să nu cunoşti niciodată mulţumirea. Fie ca Domnul care te veghează să-ţi dea o viaţă lungă fără nicio împlinire. Fie ca tu să bei şi să bei, dar să fii mereu însetată.

Am luat-o la fugă atunci, împiedicându-ne pe piatra cubică în timp ce pelerini întârziaţi care mergeau să se roage la Zidul Plângerii ne aruncau priviri nemulţumite.

Mai târziu, am spus povestea tuturor, dar nimănui altcuiva nu i s-a părut amuzantă, aşadar am continuat să ne-o spunem doar între noi. Apoi, am început să născocim

blesteme unul pentru altul. Am născocit blesteme pentru profesorii noştri. Am născocit blesteme pentru foştii noştri iubiţi şi pentru colegii de cameră. Am născocit blesteme pentru oamenii care nu ne înţelegeau sau nu ne iubeau în modul în care noi simţeam că meritam să fim iubiţi.

La masă, Seth îşi drese vocea.

— În regulă, încep eu, spuse el. Fie ca următoarea dată când va ajunge la o toaletă publică să descopere că părul ei pubian s-a umplut de praf. Fie ca următorul bărbat care îi atinge „caroseria” să strănute atât de tare din cauza prafului, încât un balon de aer să-i umple abdomenul, declanşându-i o embolie.

— Nu aşa apar emboliile, spuse Toby.

— Nu am solicitat verificarea celor spuse, replică Seth.

Se uită la mine.

— Este rândul tău.

— Oh, Doamne, am spus, bine. Fie ca ea să se întoarcă în sfârşit de la muncă cu metroul după o zi lungă doar ca să constate că bubiţa pe care o considerase un simplu coş s-a infectat în momentul în care s-a ciocnit de turnichetul pe lângă care a trecut.

— Stai, unde era coşul? întrebă Toby.

— Să zicem că pe undeva pe unde este pelvisul ei, am spus.

— Faci coşuri acolo?

— Poţi face coşuri oriunde ai piele!

— Asta-i atât de scârbos, spuse Seth.

— Prea mult, spuse Toby. De asemenea, prea greu de urmărit. Eram în metrou sau acasă în momentul impactului?

Cu toate acestea, râdea.

Am plecat înapoi la tren singură. Ultimii doi actori cărora le făcusem portretul înainte de a pleca de la revistă aveau puţin peste cincizeci de ani. Doi dintre ei fuseseră căsătoriţi cu actriţe când erau mai tineri şi avuseseră copii cu acele femei înainte de a divorţa. Carierele actriţelor fuseseră terminate. Trupurile lor se schimbaseră, iar ele trebuiau să se ocupe de creşterea copiilor şi erau nevoite să facă alegeri dificile cu privire la cât de mult munceau, ştiind că femeile din anumite profesii au un termen de expirare. Bărbaţii îşi luaseră avânt, ducând vieţi sălbatice, ceea ce a condus la divorţurile lor, iar un deceniu mai târziu, se căsătoriseră cu o altă actriţă mult mai tânără, respectiv cu o make-up artistă mult mai tânără şi avuseseră încă doi copii. Acum, puteau s-o ia de la început cu doi copii nou-nouţi, ştiind ce însemna să regreţi faptul că le-ai dedicat prea puţin timp copiilor tăi. O nouă şansă. O nouă şansă la viaţă. O nouă şansă la tinereţe. Un mod de a eradica regretele. Şi iată-l pe Seth, care i-ar fi tras-o absolut oricărei persoane, în orice orificiu şi doar atunci când se va fi săturat de aşa ceva (dacă avea să se sature vreodată), avea să găsească o tânără căreia îi va răpi viaţa, având, în cele din urmă, copii.

Eu nu am fost niciodată o fire nebunatică. Nu am pierdut niciodată nopţile şi nici nu m-am îmbătat foarte tare de mai mult de cinci sau şase ori în toată viaţa mea. Nu m-am culcat cu toată lumea. Am avut dorinţe conservatoare. Îmi plăcea să merg la filme seara târziu – la toate filmele, chiar şi la cele proaste, chiar şi la cele pe care le mai văzusem. Îmi plăcea să mănânc prea mult. Îmi plăcea să fumez iarbă şi ţigări singură în apartamentul meu. Poate că aceasta era cea mai urâtă insultă adusă vieţii de adult, faptul că până şi dorinţele tale prosteşti, inofensive şi neesenţiale erau înghiţite de rutină şi maturitate, fiind marginalizate în viaţa ta definitiv. Am ajuns până la Penn Station şi am trecut de ea, până când m-am trezit în centrul oraşului, la Angelika, de unde i-am trimis un mesaj bonei mele anunţând-o că voi ajunge acasă foarte târziu.

În seara aceea, Toby i-a dus pe copii la sinagogă, aşa cum făcea în fiecare vineri seara înainte de separare. Problema legată de faptul că Rachel îi ţinuse la ea în fiecare seară de vineri era că ea nu îi ducea niciodată la sinagogă, astfel că în mintea copiilor a început să încolţească ideea că poate slujbele de vineri seara, cina şi timpul petrecut în familie erau opţionale, un capriciu al lui Toby, care era supus dezbaterii. Niciodată nu le plăcuse mersul la sinagogă (nimănui nu-i place), dar lor le displăcea în mod special după tabere, când erau nevoiţi să-şi schimbe hainele şi să meargă cu tatăl lor, să stea dedesubtul şi deasupra tallisului[7] său în timp ce el asculta şi se ruga, mai mult ca un exerciţiu de memorie a muşchilor decât orice

[7] Un şal cu franjuri înnodaţi la capete purtat de evrei în timpul rugăciunii. (N.r.)

altceva, dar nemişcat. Acum, Hannah stătea şi citea o carte, pe care nu o ţinea în poală, ci aproape lipită de faţă, arţăgoasă. Solly fugea dintr-o parte în cealaltă pe culoar împreună cu orice alt copil de nouă ani pe care-l putea găsi.

Când Toby o dusese pe Rachel să-i cunoască părinţii, avionul lor aterizase în Los Angeles într-o după-amiază târzie, iar ei au ajuns acasă la Toby în Sherman Oaks exact la timp pentru cina de vineri seara. Toby crescuse într-un cămin evreiesc cât se poate de tradiţional şi, indiferent ce s-ar fi întâmplat, vineri seara toată lumea era acasă. Toată lumea se strângea. Toată lumea şedea. Sora lui extenuată şedea alături de cei doi copii ai săi, cu o eşarfă înfăşurată pe cap. Cumnatul lui anemic şedea şi aştepta să se facă linişte, binecuvântând vinul şi challah-ul[8] de care Toby nu se mai atingea.

— Ia nişte challah, îi spunea mama sa. Toată lumea mănâncă puţin.

Dar Toby nu lua, pedepsind-o încontinuu pentru cât de mult îi spusese să nu mănânce din challah pe când era un puşti dolofan.

Mătuşa şi unchiul lui Toby veniseră şi ei, alături de cantorul de la sinagogă şi soţia acestuia. Rachel şedea venerând momentul: armonia cu care îşi dădeau puiul unul altuia, felul în care făceau glume unul pe seama celuilalt, bilanţul săptămânii. Modul în care se strângeau cu toţii, stând la masă, ritmul acela natural şi uşurinţa celor petrecute. Cu toţii se adunaseră astfel de atât de mult timp, încât ştiau cum s-o facă; era, după cum avea să

[8] Pâinea. (N.t.)

mărturisească Rachel mai târziu, aproape arogant modul în care toţi îşi etalau confortul şi calmul.

— Pur şi simplu, ştiau cum să stea aşezaţi acolo şi să fie, spunea ea. Ca şi cum era dreptul lor prin naştere să fie acolo.

— Dar de ce te deranjează chestia asta? o întrebase Toby.

Nu putea explica. Abia mai târziu avea el să-şi dea seama că, atunci când ceva o enerva din invidie, era felul în care ea îşi dădea seama că-şi dorea lucrul respectiv. Rachel crescuse aproape fără să-şi cunoască religia, într-o casă cu părinţi divorţaţi, de unde tatăl ei plecase înainte ca ea să-şi poată crea o amintire coerentă cu el, iar apoi mama ei murise, când ea avea trei ani. Fusese crescută de mama mamei sale, care o tratase ca pe un musafir, încurajându-i independenţa. Bunica lui Rachel nu ţinea cont de nicio tradiţie sau sărbătoare, dând dovadă doar de o combinaţie de milă şi necaz fiindcă rămăsese cu orfana fiicei ei pe cap, într-un mod care amintea de unul dintre romanele lui Dickens.

— Şi chestia asta se întâmplă în fiecare săptămână? l-a întrebat ea pe Toby.

— Negreşit, a răspuns el.

— Dar dacă ai fi fost plecat?

— Unde am fi putut să fim?

— Dacă tatăl tău ar fi fost la serviciu? Dacă ar fi avut vreo urgenţă cu un pacient?

— Ar fi lăsat pe altcineva să se ocupe de aceasta.

Lui Rachel nu-i venea să creadă.

— Vreau să fac asta.

— Şi eu la fel, a replicat Toby.

Ieşeau împreună deja de opt luni. El a cerut-o în căsătorie formal patru luni mai târziu, dar a simţit întotdeauna că atunci, în acea seară, ea îl ceruse prima.

La începutul căsniciei lor, Rachel se asigura că de fiecare dată când el se întorcea de la muncă vinerea, uneori mai devreme, alteori mai târziu, urmau împreună ritualul cu care crescuse Toby: aprindeau lumânările, binecuvântau vinul şi challah-ul. Cu toate acestea, după ce s-au născut copiii, ea era deja concentrată pe ceea ce numea „traiectoria” ei, iar serile de vineri deveniseră cele în care Toby intra într-o luptă de putere cu Rachel. În mod miraculos, ea devenea disponibilă când erau invitaţi la cină de soţii Rothberg, Leffer sau Hertz vineri seara. Altminteri, suna şi spunea că era „nevoită” să rămână la muncă fiindcă era „nevoită” să-şi termine treaba, ştiind (ar fi trebuit să ştie) că era complet lipsită de sinceritate atunci când folosea acel cuvânt – de fapt, rezistenţa ei la a-şi petrece timp alături de copiii săi şi faţă de ideea de a îndeplini rolul tradiţional al unei mame erau lucrurile care o făceau să-şi dorească să muncească atât de mult. Rachel ştia să lucreze. Îi plăcea să lucreze. Lucrul acesta avea un sens pentru ea. Se potrivea cu voinţa şi cu logica ei. A fi mamă era prea greu. Copiii nu erau la fel de respectuoşi faţă de ea cum erau angajaţii ei. Nu-i tolerau temperamentul cu disperarea şi codependenţa cu care o

făcea, să spunem, Simone, secretara ei. Aceasta era marea diferenţă dintre ei doi, Rachel. El nu îi privea pe copiii lor ca pe o povară, Rachel. El nu îi privea ca pe nişte găuri nesfârşite de nevoi, Rachel. El îi plăcea, Rachel.

În iunie, în prima seară de vineri când Rachel era singură cu ei, el a sunat-o la serviciu ca să o întrebe dacă nu ar fi fost poate mai bine să ia cina cu toţii împreună, doar pentru a le arăta copiilor că mai erau încă o familie adevărată. Ea îi spuse că fusese nevoită să apeleze la Mona, bona lor, ca să stea cu ei, pentru că una dintre clientele sale, dramaturga Alejandra Lopez, avea nişte neclarităţi legate de negocierea lor, astfel că ea planificase o cină de urgenţă pentru a se asigura că este mulţumită.

— Te rog, spuse ea, înainte să mă persecuţi pentru că lucrez din nou, eu încerc să mă descurc cum pot. Am mai multe cheltuieli ca niciodată. Ai idee cât de mult mă costă medierea?

Subtextul era, de fapt: Idiotule. Nu ştii să citeşti? Nu mai suntem o familie. Care crezi că este rostul tuturor acelor documente dacă nu dezmembrarea oficială a familiei noastre?

În afara sinagogii, în acea seară, începuse să plouă. Toby nu avea umbrelă, ceea ce nu era o problemă fiindcă nu ploua atât de tare şi cu siguranţă nu avea să-l omoare, dar apoi trecu un idiot cu o umbrelă de golf care ocupa tot trotuarul – nu cumva, Doamne fereşte, vreo picătură de ploaie să ajungă pe costumul Tom Ford al nesimţitului – care aproape că-l trântise în stradă.

— Pot să merg în tabăra de noapte toată vara anul viitor? întrebă Hannah.

— Desigur.

Solly era tăcut. Nu-i plăcea să vorbească despre taberele unde rămâneai peste noapte. Rachel petrecuse mare parte din începutul primăverii încercând din greu să-l convingă să meargă o lună:

— La fel ca toţi prietenii tăi, Solly!

Dar el continua să spună că-i plăcea să stea cu părinţii:

— Şi voi sunteţi prietenii mei.

Iar asta îl făcu pe Toby să-i dea lacrimile.

— Anul viitor, spuse Solly, îmi doresc să merg înapoi la Y, dar îmi doresc şi să merg în tabăra de golf.

— Vom avea grijă să fie aşa, spuse Toby, deşi apoi s-a întrebat dacă nu cumva creştea un fraier jucător de golf.

Mama lui îi spusese întotdeauna să se uite la vecinii lui şi să se întrebe dacă îşi dorea acelaşi lucru pentru copiii lui, pentru că aşa aveau să devină şi ei. Vecinii, zicea ea, sunt o forţă mult mai puternică decât părinţii. Vecinii erau ca o decizie în privinţa viitorului unui copil. Însă Toby nu luase toate astea prea în serios, deoarece cum ar fi putut să fie copiii săi precum vecinii lui când aceştia, care erau cu toţii parte din elita clasei de sus, cu trăsături genetice fără cusur şi un pedigree impecabil, le erau complet nefamiliari, iar copiii săi încă se oglindeau în el?

S-au întors acasă şi au luat cina – Toby comandase supă şi pui de la restaurant, ceea ce detesta să facă; ştia de cât de multă mâncare comandată aveau parte acasă la mama lor. Au mâncat, iar Toby a ascultat bilanţul zilei lui Solly şi povestea despre cât de mulţi copii nu se mai întorceau în tabăra de zi de săptămâna următoare, urmând să meargă în tabăra de noapte. Apoi, i-a lăsat să plece de la masă şi să-şi ia tălpăşiţa către camerele lor să facă orice îşi doreau până la venirea Monei. A strâns masa după cină, a făcut un duş şi a început să-şi pregătească corpul şi mintea pentru femeia cu al cărei organ genital era acum foarte familiarizat. Şedea pe pat, cu un prosop în jurul taliei, căutându-şi telefonul pentru a se asigura că ştia cum arăta cu adevărat faţa ei din poza profilului de pe Hr, astfel încât să o poată privi, pentru scurt timp, ca pe o persoană.

La început, le-a spus copiilor că are „consultaţii” atunci când avea o întâlnire care coincidea cu seara lor cu el. Dar Hannah a început să pună întrebări despre ce fel de consultaţii tot aveau loc în serile de sâmbătă şi de ce trebuia să-şi schimbe hainele pentru ele.

— O să te căsătoreşti din nou?

— Nu cred, spuse el. O dată cred că a fost de-ajuns pentru mine.

Întotdeauna le spunea lui Solly şi ei acelaşi lucru:

— Uneori, merg la seri de jocuri, aşa ca voi. O să vă spun dacă apare cineva despre care ar trebui să ştiţi. Acea persoană o să fie cineva care o să vă placă. Sunt singur, îmi fac prietene noi şi nu toate vor fi iubitele mele, dar s-ar

putea să fiu prieten cu unele fete. Mama voastră va merge şi ea la seri de jocuri, până la urmă, le spunea el.

— Va ieşi tot cu doctori? întreba Solly.

— Nu, cu oameni diferiţi de mine. Să zicem cu un bărbat pe nume Brad care are un Porsche, poartă mocasini şi vrea foarte mult să vină la meciul vostru de fotbal.

Copiii râseră.

— Acum, cine va ieşi cu mine la întâlnire?

Iar ei răspundeau la unison, ca şi cum el i-ar fi antrenat de-a lungul multor momente în care apăruse acea întrebare:

— Cineva care ne va plăcea!

— Şi cine va ieşi la întâlnire cu mama? întreba el.

Din nou, la unison:

— Un bărbat pe nume Brad care are un Porsche, poartă mocasini şi vrea foarte mult să vină la meciul meu de fotbal.

Solly nu reuşea niciodată să termine de spus acea ultimă parte pentru că întotdeauna râdea prea tare la momentul acela. Ba chiar o făcea şi pe Hannah să zâmbească.

— Vă va plăcea şi el, atunci când se va întâmpla, spunea Toby, deşi nu credea ceea ce zicea.

Dacă era să fie sincer, nici măcar nu ştia dacă Rachel avea să mai meargă vreodată la întâlniri, atât de mult dezgust

simţise ea faţă de limitele impuse de un mariaj, atât de distrusă fusese de compromisul de a permite unei alte persoane să aibă un cuvânt de spus sau, pur şi simplu, să-şi exprime opinia în legătură cu viaţa ei.

Îmbrăcămintea pe care Toby obişnuia să o poarte la întâlniri era compusă dintr-o pereche de pantaloni de twill[9] drepţi şi o cămaşă bleu făcută pe măsură. Încă mai purta hainele pe care Rachel insista să le îmbrace, din materiale mai fine decât cele care se puteau găsi la magazinul Banana Republic de pe Third Avenue, care era pe gustul lui. Ei îi plăcea ca el să arate ca o persoană bogată.

— Dar eşti o persoană bogată, îi spuneam.

— Da, dar nu pentru mult timp, replica el.

Eu mă refeream la faptul că era mai bogat decât majoritatea oamenilor de pe acest pământ; el se referea la faptul că făcea 285 000 de dolari pe an, iar aceasta era la limita cea mai de jos pentru cartierul în care trăia.

Însă cămăşile sale începeau să se destrame, după cum observă chiar el. Era timpul pentru unele noi, dar el continua să amâne decizia. Cum să se întoarcă la Banana Republic acum, după tot acel timp petrecut luându-i-se măsuri pentru cămăşi la croitorul italian de pe Strada 65, care făcea doar haine pe comandă? Îşi permitea, ăsta era adevărul; poate avea să facă acest lucru în continuare, dar acum avea de ales. Dacă voia să-i ducă undeva pe copii în

[9] Ţesătură foarte folosită în moda masculină, un postav cu ţesătura în diagonală. (N.r.)

vacanţa de iarnă, dacă voia să ia în considerare cumpărarea unui apartament, în cele din urmă. Erau decizii de luat.

— Am renunţat la foarte mulţi bani, îi plăcea să le spună oamenilor care cunoşteau situaţia pentru a le arăta că pacea era mai importantă pentru el decât banii.

Se ducea să o întâlnească pe Tess la Dorrian's, un bar de pe Second Avenue unde nu fusese niciodată şi la care doar se gândise ca la un loc frecventat de puştii din şcoala pregătitoare în anii '80, înainte ca unul dintre ei să-l omoare pe altul. Dorrian's fusese ideea lui Tess. Era ceva de roman noir în povestea asta, o femeie îmbrăcată într-o rochie petrecută, cu un decolteu foarte generos, cu părul vopsit blond prins într-o împletitură şi el, intrând şi găsind-o acolo deja cu o băutură – un martini cu şase măsline – în timp ce atingea cu limba paiul cocktailului, ceea ce era o alegere inedită pentru un martini, dar el încercă să nu aibă prejudecăţi în legătură cu asta.

Intervalul acela de timp în care el aşteptă să vadă dacă ea îl găsea acceptabil păru să se întindă preţ de o lună, nu o clipă. Nu era nimic care să bată la ochi în privinţa lui şi care ar fi putut face o femeie să-l lase baltă; singura lui anomalie evidentă era înălţimea („şi furia ta", cum ar fi spus Rachel). Toby se uită în ochii femeii ca să vadă reacţia ei imediată din momentul în care îşi dădea seama că avea numai un metru şaizeci şi cinci înălţime. Oare zărise o urmă de uimire în ochii ei? Îngrijorare? Repulsie? Nu a văzut nimic de genul acesta şi a fost uşurat. Devenea din ce în ce mai priceput la a-şi da seama dacă acela era un motiv pentru un început prost – prin felul în care ochii îşi pierdeau strălucirea atunci când reflectau dezamăgire;

o politeţe care încerca să dea la o parte dezamăgirea; acea barieră pe care eu însămi o ridicasem în prima seară în care ne-am cunoscut după ce îmi dădusem seama că nu puteam suporta faptul că era atât de scund. Nu îşi dorea să irosească timpul nimănui, cu atât mai puţin pe al său şi cu atât mai puţin să cheltuie aiurea banii pentru bonă.

Îşi comandă un scotch, iar ea îi împărtăşi povestea ei. Avea trei copii, erau la Dwight, soţul ei era un bancher care, în urmă cu trei ani, fusese într-un weekend destinat dezvoltării abilităţilor de supravieţuire. Ea îl trimisese în acel weekend cu ocazia zilei lui de naştere; o costase 10 000 de dolari. Expediţia era condusă de un life coach/tămăduitor faimos care devenise recent şaman şi care probabil l-ar fi putut ajuta să descopere de ce era foarte deprimat tot timpul. Pomenise despre faptul că se afla în avionul său personal şi şi-ar fi dorit să sară din el. Despre faptul că voia să facă lucruri cu mâinile lui, cum ar fi să facă pâine sau căsuţe pentru păsări.

— Bine, bine, îi spusese Tess, du-te să te descarci şi întoarce-te la mine întreg şi fericit din nou.

Ei bine, a mers în weekendul acela şi s-a întors acasă, având din nou o sclipire în ochi. Zâmbea şi era vorbăreţ. Ea l-a întrebat ce a descoperit despre el în decursul acelui weekend, iar el i-a explicat că se simţea sufocat de viaţa lor în ultima vreme şi că îşi dorea partide de sex în trei pentru a se simţi mai puţin împovărat. Ea a primit această solicitare fără să schiţeze nimic, ca şi când e posibil să faci uneori lucruri pe care căsnicia îţi impune să le faci, chiar dacă nu te aşteptai la ele. Aceea a fost cea mai rea parte a poveştii, i-a povestit ea. Faptul că era pe cale să accepte propunerea. Dar apoi soţul i-a spus:

— Dar nu cu tine.

— Cum adică? a întrebat ea.

— Vreau să spun că mi-am dat seama că-mi doresc libertatea sexuală pe care ţi-o dau partenerii multipli, spuse el. Vreau să-mi explorez latura creativă cu alte femei. Cred că o mare parte din lucrurile prin care trec se datorează faptului că mi-am reprimat atât de mult sexualitatea în tinereţe.

Era ceva nou pentru ea. În opinia ei, el era opusul sexualităţii reprimate. Îşi dorea s-o facă de cel puţin cinci ori pe săptămână, iar uneori voia lucruri destul de ciudate, iar ea accepta întotdeauna. Aceasta să fi fost problema? Oare ar fi trebuit ca ea să-l facă să-şi dorească asta şi mai mult?

— Şi life coach-ul ţi-a spus că asta este o idee bună?

Zece mii de dolari.

— M-a ajutat să-mi dau seama de lucrul ăsta, da.

— Faptul că sexul în trei te-ar face să te simţi mai bine?

— Da. Nu a fost loc de prejudecăţi acolo.

La început, crezuse că era doar o fază, dar el aducea subiectul în discuţie în absolut fiecare seară şi, în cele din urmă, ea a trebuit să accepte faptul că soţul ei îi cerea nu doar să se culce cu o altă femeie, ci să se culce cu alte două femei, cu orice femei în afară de ea, practic, iar pe ea o ruga să se ocupe de altceva în timp ce el făcea asta. Până la urmă, ea a cerut divorţul, ultima fărâmă din

demnitatea ei trezindu-se cumva la viaţă, dar contractul lor prenupţial era o închisoare; ea primea ceva doar dacă el iniţia divorţul, iar el nu a făcut-o – nu, el l-a contestat! Îţi poţi imagina? Nu voia să o înşele, spunea el. Îşi dorea să extindă mariajul, acesta fiind cuvântul pe care l-a folosit.

— Da, să incluzi pe toată lumea, dar nu şi pe mine, i-a zis ea.

Pur şi simplu, nu putea, îi spunea ea. Rămăşiţele stimei de sine pe care le mai avea nu-i puteau permite să accepte una ca asta. El spunea că asta însemna probabil că ea nu-l iubea atât de mult.

După care, femeia s-a uitat la Toby.

— Probabil că n-ai cum să înţelegi cum este să fii proprietatea cuiva.

Toby a luat o înghiţitură lungă din scotch-ul său.

O privise în timpul în care a vorbit. Folosise un corector puternic pentru a-şi acoperi umbrele periorbitale de sub ochi, de care nu era încântată, dar era bronzată, iar corectorul fusese probabil cumpărat într-o lună de iarnă; avea efectul de a o face să arate ca şi cum ar fi fost la solar cu nişte ochelari mari de soare. Avea unghii lungi şi negre care se terminau într-un unghi ascuţit, ca o sabie. Mâinile ei aveau pete mari pe ele. Toby era destul de sigur că nu avea doar patruzeci şi unu de ani.

Ea învârti paiul minuscul în paharul de martini, uitându-se în jos şi apoi ridicându-şi privirea spre el, deşi capul ei era în continuare aplecat. Flirta cu el şi, pentru a mia oară, dar

prima în timpul acestei întâlniri, lui i se păru ciudat că purtau o conversaţie ca atunci când abia cunoşti pe cineva, deşi el îi văzuse deja organul genital. Nu că ar fi pledat pentru o trecere rapidă în pat. Doar că se gândea că ar fi avut mai mult sens, din moment ce o văzuse în lenjerie intimă transparentă, să înceapă de la miezul problemei, într-un fel. Sau poate că tocmai acestea – poveştile, confesiunile şi acel „poţi să crezi ce mi-a făcut” – erau miezul problemei.

Tess şi soţul ei au mers la terapie de cuplu.

— Desigur, eram convinsă că atunci când se va auzi pe el însuşi vorbind despre asta, va conştientiza cât de nebuneşte suna totul. Ai declanşa o asemenea criză într-un mariaj de optsprezece ani din cauza a ce anume? Pentru că-ţi doreai o partidă de sex în trei? Cu alţi oameni? Am întrebat terapeutul: „Crezi că aşa ceva este normal? Crezi că un bărbat ar trebui pur şi simplu să spună că vrea să-şi înşele soţia nu doar cu o femeie, ci cu alte două femei? Că soţia lui ar trebui să se aştepte la aşa ceva?” Dar cine plătea terapeutul? El o făcea. Iar terapeutul ştia lucrul ăsta.

Femeia păstră paiul cocktailului în timp ce barmanul îi luă paharul şi comandă o a doua băutură. Înfipse paiul în al doilea pahar, scoase scobitoarea din el şi încercă să tragă de pe ea măslinele rezemând-o de marginea paharului. Nu mergea, astfel că fu nevoită să-şi înfigă unghiile ascuţite, folosindu-le să înţepe măslinele şi să le tragă afară.

Toby dădu din cap în semn de înţelegere.

— Uneori, oamenii se schimbă.

Tess ridică privirea.

— Nu, el nu s-a schimbat cu adevărat. Întotdeauna l-a atras sexul în trei. Aşa ne-am cunoscut.

— L-ai cunoscut făcând sex în trei cu el?

— Da. În timpul masteratului. Seara târziu. Eu şi colega mea de cameră. Am mers cu toţii împreună să luăm micul dejun în dimineaţa următoare. Totul a fost civilizat. Avea o altă iubită pe atunci şi a venit şi ea la acel mic dejun. Mie şi colegei mele de cameră nu ne venea să credem. Însă, mai târziu, m-a sunat şi mi-a spus că se despărţise de iubita lui şi îşi dorea să mă vadă din nou.

Tess a ridicat din umeri şi s-a întors la paiul său.

— Cine ar fi putut anticipa c-o să se întâmple una ca asta?

Aşa fuseseră dintotdeauna întâlnirile romantice? Erau mereu atât de multe de povestit? El nu-şi amintea de partea cu spusul poveştilor, dar poate că asta se datora faptului că, pe când era tânăr, nimeni nu avea încă poveşti de spus; tot ce era interesant se întâmpla exact atunci, nu în trecut. Poveştile pe care le auzise de la femei divorţate erau toate la fel – nu detaliile, dar temele principale: lucrul acela despre care am crezut că fusese doar un capriciu era, de fapt, o parte importantă din identitatea soţului meu, dar, chiar ştiind asta, tot am fost surprinsă. Continuau să facă lucrul acela pe care îl făcuseră dintotdeauna şi ele tot erau surprinse. Iată cât de inocentă am fost eu şi cât de nemilos a fost soţul meu!

Toby se întreba dacă şi el părea la fel din perspectiva lui paralaxă. Se întreba dacă exista vreo versiune a acestei poveşti în care el ar fi fost ticălosul. Se întreba dacă Rachel se afla în vreun ashram, pe undeva, spunând oricărei persoane dispuse s-o asculte ce victimă era ea. O victimă. Da, a unui soţ care şi-a pus deoparte propria carieră, s-a ocupat de creşterea copiilor şi le-a oferit o bază solidă – copiii pe care îi doriseră amândoi! Un soţ care a susţinut-o la fiecare succes pe care l-a avut. Ce ar putea ea să spună despre el? Că el „nu era ambiţios”? Fusese atât de ambiţios cât îi era permis să fie. Nu există spaţiu într-o căsnicie pentru doi oameni care acaparează tot oxigenul. Unul dintre ei trebuie să răspundă la telefon când sună de la şcoală. Unul dintre ei trebuie să ştie unde este carnetul de vaccinare. Unul dintre ei trebuie să spele nenorocitele alea de farfurii murdare. Era foarte posibil ca singura versiune a unei poveşti precum aceasta să poată fi auzită numai din partea celui rănit, a celui care a făcut sacrificiile şi care a crezut că ele îi vor oferi un avantaj în faţa partenerului, dar care nu obţinuse avantajul respectiv. Nu reuşiseră decât să facă partenerul să se simtă şi mai îndreptăţit să ia totul. Credeţi-mă, soţul lui Tess era pe undeva chiar în acel moment, cu o femeie aşezată pe faţa lui, cu o alta care îi făcea sex oral şi cu siguranţă nu stătea să vorbească despre modurile în care Tess îl dezamăgise.

— Şi, spuse ea, ţie ce ţi s-a întâmplat?

Mai târziu, în apartamentul ei, pe când ea stătea deasupra şi sălta în sus şi în jos, trecându-şi mâinile prin păr ca şi cum ar fi fost într-o reclamă pentru şampon, rotindu-şi capul în semn că traversa ceea ce părea să fie un extaz exagerat – sexul era în regulă, dar să fim serioşi – el avu acelaşi sentiment care apărea cam în optzeci la sută dintre

cazurile în care făcea sex cu o nouă femeie în acele zile, şi anume că nu prea conta pentru ea faptul că el era acolo. El era numai un trup cald. Să-şi imagineze că actul sexual depindea de persoana lui însemna să piardă din vedere ceea ce se întâmpla, de fapt. Important era că parada femeilor interesate să întreţină relaţii sexuale cu el era constantă şi consistentă. Îi plăcea lucrul acesta. Mai era nevoie s-o spună? Îi plăcea lucrul acesta.

Aici este un inventar aproape complet al femeilor pe care Toby le întâlnise în scop romantic, atât sexual, cât şi altfel, de când se mutase din căminul conjugal în apartamentul de pe strada 94, unde stătuse într-un fotoliu puf pe care îl cumpărase pentru Solly şi înţelesese pentru prima dată noul rol al telefonului mobil în viaţa lui.

Prima lui întâlnire a fost cu o mamă divorţată cu trei copii, din Long Island, un aranjament pus la cale de verişoara sa Cherry, din Queens. Laurette era o tipă drăguţă şi de treabă, care încuviinţa ritmic şi ridica din sprâncene în timp ce el îi povestea cine era, cu ce se ocupa şi cum era viaţa lui. După cină, a condus-o printr-un parc până la maşina ei şi a primit toate semnalele din lume că era în regulă să o sărute: stătea aproape de el, aştepta, nu-şi făcuse de lucru căutând cheile sau cu orice altceva. Aşa că a sărutat-o şi, pentru prima dată din 1998, nici măcar în acest secol, nici măcar în acest mileniu, şi-a lipit buzele de o altă femeie, iar ea i-a răspuns la sărut.

A săruta o altă gură, wow. El şi Rachel nu se mai sărutaseră de mult timp. Până şi în cele mai bune momente ale lor, Rachel era foarte pragmatică atunci când

venea vorba despre sex; nu avea timp pentru alte lucruri. Abia dacă avea timp pentru preludiu. Ce se întâmpla acum era diferit şi nu doar pentru că nu era vorba despre sex. Era ca acel sentiment ciudat pe care îl ai atunci când îţi scoţi patinele după ce le-ai purtat ore în şir şi faci primii paşi direct pe pământ – ştii cum s-o faci, dar este ceva diferit. Pur şi simplu, wow. El şi Laurette s-au sărutat preţ de vreo cinci minute bune, Toby devorându-i faţa, fără să ţină cont de marginile şi de limitele ei. După aceea, Toby s-a grăbit la metrou. Doamne Sfinte, s-a gândit el. Poţi să rămâi pe dinafară timp de cincisprezece ani şi să fii cu moralul atât de scăzut, încât aproape că-ţi pierzi identitatea, dar asta era ce te aştepta la capătul celălalt, ca o recompensă pentru tot ce înduraseşi.

El şi Laurette au ieşit la o altă întâlnire şi apoi, la o alta. La a treia întâlnire, când le-a fost adus desertul, ea s-a aplecat peste masă la restaurantul unde cinau şi i-a spus:

— Ştii, eu intenţionez să mă căsătoresc din nou, iar tu abia ai ieşit dintr-un mariaj. Suntem în nişte etape foarte diferite.

N-a fost rănit, ci doar surprins. Era surprins de ideea complet nouă pentru el că nu toate relaţiile trebuiau să ducă undeva; nici măcar nu trebuiau să fie relaţii. Astfel, a avut revelaţia faptului că nu avea nicio obligaţie morală reală de a se căsători cu o femeie pe care o sărutase. Simţea că ar fi putut să ia foc de cât de liber se simţea. Toate aceste noi oportunităţi! Ziua nu avea suficiente ore!

Prima persoană pe care o cunoscuse prin intermediul aplicaţiei era Lisa, o învăţătoare în vârstă de treizeci şi şase de ani de la o şcoală de stat din Harlem, care vorbea

mereu despre cât de mândră este de munca ei – „Da, este important, desigur”, îi tot spunea el – şi era defensivă cu privire la faptul că nu fusese căsătorită niciodată, deşi el nu o întrebase despre asta. Au luat cina la un restaurant italienesc din Village, pentru că, la început, i s-a părut ciudat şi lipsit de respect să fie văzut cu o altă femeie în cartierul său, unde se întâlnea constant cu prietenii lui şi ai lui Rachel, cu alţi părinţi de la şcoală sau, oh, Dumnezeule, chiar cu Rachel şi copiii. Lisa l-a întrebat pe Toby despre viaţa lui, iar el i-a spus adevărul, că era confuz din cauza noii situaţii în care se afla, din cauză că se gândea cum să gestioneze totul în privinţa copiilor, iar ea s-a enervat şi a zis:

— Am înţeles. Ai fost însurat.

Toby a plecat acasă după cină, fără să mai comande vreun desert şi s-a masturbat.

Keisha era o terapeută ocupaţională în vârstă de douăzeci şi şapte de ani care a intrat ţanţoşă în barul Murray Hill, unde s-au întâlnit, a comandat două băuturi Kamikaze, deşi el i-a spus: „De fapt, nu, nu prea îmi place” – astfel că ea le-a băut pe amândouă, iar apoi a scos un „Whoo!” şi mai târziu, după încă patru pahare, şi-a înfăşurat braţul în jurul gâtului şi un picior în jurul taliei lui şi i-a spus să o ducă acasă. El nu a putut.

— Haide, ce e în neregulă cu asta?

Asta, s-a asigurat ea că se înţelege, uitându-se în jos, însemna corpul ei lipit de al lui, iar el tânjea atât de mult după ea, dar cum ar fi putut face aşa ceva? Cum ar fi putut să profite de această tânără care era îmbibată în

alcool? S-a dus acasă şi s-a masturbat, dar nu a reuşit să ejaculeze.

Stacy era o dentistă în vârstă de treizeci şi opt de ani care a vrut să-l invite la cină la ea acasă. El a acceptat, dar apoi a trebuit să anuleze pentru că Rachel i-a cerut, din senin, să aibă grijă de copii. Toby i-a trimis un mesaj drăguţ prin care îşi cerea scuze, a mers să ia copiii, iar când s-a uitat din nou la telefon a găsit unsprezece mesaje răutăcioase de la Stacy, căreia se pare că nu i-a venit să creadă că şi-a permis să aibă încredere într-un alt nemernic. „Eşti o mizerie de om”, i-a scris ea. Apoi, i-a trimis un mesaj cu o fotografie a corpului ei în oglindă, de la gât în jos, purtând un şorţ, ciorapi plasă, papuci de casă cu puf şi tocuri şi nimic mai mult, iar el s-a simţit oarecum uşurat pentru că părea să fie prea mare presiune pentru o primă întâlnire.

A mai fost Haley, o doctorandă, care i-a luat mâna şi i-a pus-o pe coapsă şi apoi, mai târziu, când au început să se sărute, i-a spus că ei îi plăcea să o strângă uşor de gât, poate pentru a condimenta atmosfera. El a refuzat, spunându-i că ar fi considerat aşa ceva drept o violare a jurământului lui Hippocrate, iar ea s-a simţit imediat fie stânjenită, fie dezgustată şi l-a trimis acasă, unde el s-a masturbat, furios pe sine.

A mai fost Constance, care era personal shopper şi care i-a spus că întotdeauna şi-a dorit să fie penetrată cu degetul pe sub o masă, într-un restaurant. El a refuzat şi i-a spus că era prea emotiv, poate pentru că era tată şi nu putea risca să fie acuzat de indecenţă în public, dar mai târziu, acasă, a regretat şi s-a masturbat, furios pe sine.

A mai fost Shivonne, care a plâns din clipa în care s-au aşezat.

— Este prima mea întâlnire, i-a spus ea.

Iar Toby a stat şi a ţinut-o de mână, mărturisindu-i că nici el nu fusese la prea multe şi s-a simţit la fel de speriat şi de contrariat ca ea.

— Ce-ar fi să nu bem în seara asta? a întrebat-o el, aşa că au comandat nişte ceai cu gheaţă şi au mâncat paste.

S-a dus apoi acasă şi s-a simţit prea plin pentru a se masturba, dar a făcut-o, oricum.

A mai fost Robyn, care avea douăzeci şi opt de ani şi ultima persoană sub treizeci de ani cu care a ieşit înainte să stabilească intervalul de vârstă printre criteriile sale de căutare. Robyn făcea cursuri ca să devină asistentă medicală la Columbia şi îi plăceau tipii mai în vârstă. Toby i-a propus să meargă să bea ceva în Village şi apoi să asculte jazz live.

— De ce jazz live? l-a întrebat Seth.

— Pentru că aşa se face, i-a răspuns Toby.

— Nimeni nu face aşa, a replicat Seth. Oamenii care pretind că le place muzica jazz mint.

La club, Toby s-a simţit ca şi cum ar fi fost tatăl tuturor de acolo, iar singurii tipi mai în vârstă erau nişte oameni care miroseau a disperare. A fost nevoie să-şi tot spună că nu era totuşi destul de bătrân cât să fie tatăl nimănui de acolo. Teoretic, poate, dar nu şi practic. Cu alte cuvinte, ar

fi trebuit să se întâmple ceva nebunesc şi îngrozitor în viaţa lui astfel încât să aibă un copil atât de tânăr. În fine. Robyn nu înţelegea de ce se aflau acolo. Nu înţelegea de ce întâlnirea avea două părţi; de ce ai organiza o a doua parte a unei singure întâlniri? Nu era clar unde avea să se sfârşească toată povestea? După care, ea a început să-l sărute, punându-i mâna de îndată pe genunchi, apoi mai sus, iar lui nu-i convenea deloc faptul că penisul său se orientase deja spre mâna ei, dar aşa stăteau lucrurile. Înainte ca ea să-şi poată da seama cât de excitat era, el s-a scuzat, spunându-i că nu se simţea prea bine, s-a dus acasă şi s-a uitat la Serpico până a adormit, încercând să-şi imagineze un univers în care să simtă dorinţa de a se masturba.

A mai fost Jenny, care era avocată. În timp ce-şi aranja părul cu gel înainte să plece, şi-a făcut o promisiune solemnă să urmeze sfatul lui Seth şi, de această dată, să lase lucrurile să decurgă după bunul lor plac.

— Presupune că vei primi tot ce e mai bun şi chiar vei primi tot ce e mai bun, îi spusese Seth.

Apoi, când cina s-a încheiat, el a întrebat-o dacă o poate conduce acasă, iar după două cvartale, ea i-a luat mâna, după trei, a început să-i mângâie încheietura mâinii, şi până când au ajuns în lift, ea îl săruta deja îndelung, cu limba. El a intrat în casă, iar ea l-a tras în dormitor, scoţând sunetele unui motor de maşină – „vrum, vrum” – în timpul preludiului şi sunete precum „miau” în timp ce au făcut sex. Viaţa lui începuse.

A mai fost Sara din Oregon care îşi dorea să devină pictoriţă şi care avea o tehnică mortală atunci când i-o

freca. Apoi Bette, care jucase cândva într-un film porno sau poate doar într-un film deocheat făcut acasă pe care fostul ei iubit îl făcuse public şi care a zis „Aşa a spus ea” de patru ori în timpul cât i-a luat să bea două cocktailuri Cape Cod[10]. A mai fost Emily, care era sătulă de trucurile murdare de care avusese parte întâlnindu-se cu femei. A mai fost o altă Rachel, iar el nu-i putea pronunţa numele. A mai fost Larissa, care crescuse într-o sectă care opera într-un bloc dintr-un proiect rezidenţial din Queens şi care i-a spus că era întru totul deschisă faţă de sexul anal, iar el s-a văzut nevoit să născocească o modalitate de a-i spune că nu era obişnuit cu această practică pe lista repertoriului său sexual şi că nici nu avea o dorinţă instinctivă să o adauge acolo, astfel că putea să se gândească la asta? (S-a prefăcut că-l sună bona şi a plecat acasă devreme.) A mai fost Sharon, care crescuse în tradiţia ultra-ortodoxă. A mai fost Barbara, despre care şi-a dat seama după primele zece minute ale poveştii pe care ea i-o spunea că erau rude pe partea unui unchi al tatălui ei. A mai fost Samantha, care era înaltă, şi chiar un pic mai mult decât dolofană, dar care se simţea bine în pielea ei, cu fundul ei rotund, blugii strâmţi şi rujul roşu. Figura ei inexpresivă transmitea dorinţă prin ochii cu pleoape căzute şi prin gura uşor întredeschisă. Toby a condus-o până în faţa uşii după ce au mâncat aripioare de pui într-un bar cu tematică din anii ’40 pe care Samantha îl alesese, iar ea l-a smucit înăuntru şi i-a tras-o pe întuneric – da, ea i-a tras-o lui – şi Toby nu a avut de ales. Nu, el nu trebuia decât să nu spună nu, astfel că nu a făcut-o.

Au fost femei care nu aveau deloc păr pubian, dar aveau păr la subsuoară. Au fost femei care i-au spus lucruri

---

[10] Cocktail cu votcă şi suc de afine. (N.r.)

extrem de murdare direct în faţă. Au fost femei care au plâns după sex. Au fost femei care-şi doreau să fie ciupite, lovite, pălmuite sau plesnite, ceea ce îl făcea să se simtă foarte stânjenit. Au fost femei care au vrut ca el să fie deasupra, dedesubt, în patru labe. Şi-au dorit ca el să-şi mişte gura mai repede sau mai lent pe sexul lor. Au vrut să ştie dacă el voia să fie plesnit.

— Nu, mulţumesc, le spunea.

Îşi doreau să ştie dacă el urma să termine într-un mod violent.

— Sunt gata! Sunt gata! striga el.

Îşi doreau ca el să vină la „mami”. Îşi doreau să-i spună „tati”. În fiecare dintre acele nopţi, el se îndrăgostea din ce în ce mai mult.

Îi povestise toate acestea lui Seth prima dată când s-au întâlnit după toţi acei ani. Îl sunase tot aşa cum mă sunase şi pe mine, să-i spună că divorţa. Seth îi zisese că era cu iubita lui, dar că ea avea de gând să ia cina cu prietenele ei, astfel că ar putea ieşi cu Toby să bea ceva după cinci şi jumătate. La un bar sportiv de lângă apartamentul lui Toby, acesta i-a împărtăşit povestea tristă a mariajului său, dar Seth nu a avut nicio întrebare. Seth nu l-a pus în dificultate deloc. Nu avea pentru ce să se căiască. Seth era doar entuziasmat să-şi vadă prietenul din nou.

— Frate, lumea este scoica ta acum, spuse Seth. Linge-o bine.

Ce nebunie e că prietenii cei mai dragi din tinereţea noastră se aseamănă uneori cu oamenii care ne-ar face să traversăm strada ca să-i evităm atunci când suntem adulţi. Lui Seth i-a venit o idee.

— Întoarce-te la tine acasă şi îmbracă-te cu nişte pantaloni scurţi.

— De ce?

— Yoga.

— Este sâmbătă seara.

— De fapt, este o după-amiază târzie. Doar fă-o, Tobe.

— Tocmai am băut ceva.

— Ai încredere în mine, frate. Eu merg într-un loc chiar lângă apartamentul meu, deţinut de un tip care s-a antrenat cu Bikram şi care a iniţiat o facţiune care aproape că a îngenuncheat sistemul politic al Indiei.

Pe când Seth era singur, spunea el, acela a fost locul de unde provenea cea mai mare parte a femeilor din viaţa lui amoroasă. Puteai fi generos şi să-l placi pe Seth, şi tot să te gândeşti la ceea ce el numea „viaţa lui amoroasă” ca la o serie de audiţii, majoritatea de succes, pentru partenere sexuale. I-a explicat lui Toby că prezenţa la un curs de yoga, indiferent de abilităţile pe care le aveai, era un mod rapid de a-i arăta unei femei cât de evoluat eşti, cât de puternic, cât de hotărât să nu menţii acel patriarhat pe care ea îl dispreţuia şi de care se temea.

— Vanessa te însoţeşte la yoga?

Seth a scos o exclamaţie care sugera că respingea ideea.

— Yoga nu este pentru noi. Este pentru mine.

Cu alte cuvinte, încă îi plăcea să meargă la yoga şi să vadă dacă nu cumva existau opţiuni mai bune pe acolo.

Dar Seth nu era doar un desfrânat. Şi nici nu era prost. Nu degeaba continuase el să-şi facă de cap mult timp după ce prietenii săi se căsătoriseră.

— Căsătoria este pentru tinerii care nu au noţiunea timpului, îi spusese el lui Toby. Este pentru oameni a căror viaţă va fi îmbunătăţită considerabil de acest lucru.

Îi povestise lui Toby că era derutat de colegii de la serviciu şi de nemulţumirile lor: de soţiile lor cicălitoare, de copiii care nu învăţau suficient de bine, de vacanţele care deveniseră acum doar nişte excursii triste, de faptul că aspectul lor fizic era din ce în ce mai afectat, de programul lor foarte încărcat, de burţile care creşteau tot mai mult. Seth îi spuse lui Toby că mergea în casele lor de Ziua Recunoştinţei sau cu alte ocazii şi le vedea fotografiile de la nuntă pe peretele din sufragerie şi se întreba dacă faptul că aceste persoane credeau că încă mai arătau aşa, că încă se mai simţeau aşa, că rămăseseră la fel era ceva tragic sau de bun augur.

— Acesta este ţelul? îl întrebă el pe Toby. Cum pot toţi aceşti tipi să se uite la trecutul lumii şi să-şi dorească asta pentru ei înşişi?

Toby nu a ştiut ce să răspundă. El nu regreta că se căsătorise. Nu regreta nici măcar faptul că se căsătorise

cu Rachel. Copiii lui erau perfecţi. Fusese fericit pentru o vreme. Cel puţin, credea că-şi amintea că fusese fericit pentru o vreme. De fapt, este posibil să fi existat momente când el îi privea pe tipii de genul lui Seth cu milă pentru fericirea pe care el o avea şi pe care ei nu păreau nici măcar să ştie că şi-o doresc.

Seth fusese logodit o dată, când avea puţin peste douăzeci de ani. Ceruse în căsătorie o fată pe care o cunoscuse la facultate, Nicole, cam cu patru luni înainte ca Toby să facă acelaşi lucru cu Rachel, iar aceasta spusese da şi apoi, într-o zi, fusese invitat la cină de părinţii lui Nicole. El s-a dus şi Nicole nu a venit, iar tatăl ei i-a spus că nu o chemase şi pe ea pentru că avea ceva de discutat cu Seth. I-au spus lui Seth că le vor cumpăra lui şi lui Nicole casa pe care ei şi-o vor alege, dar trebuia ca aceasta să fie în Long Island şi ei să meargă la aceeaşi sinagogă ca părinţii fetei, iar copiii lor să meargă la o şcoală ortodoxă de zi, ceea ce lor le părea ceva firesc, nu-i aşa, căci şi Seth făcuse la fel. De asemenea, ei sperau ca Seth să se implice în afacerea familiei, în imobiliare, iar Seth ar fi fost aranjat pe viaţă dacă se conforma acelor solicitări simple. Cine ar fi putut să nu-şi dorească acele lucruri?

Ei bine, de îndată ce s-a calmat, adică de îndată ce a înţeles că fusese atras într-o cursă, Seth a aşteptat ca tipul să termine de vorbit, s-a holbat la el timp de zece secunde întregi şi apoi s-a ridicat în picioare şi a plecat. A luat un taxi direct către apartamentul lui Nicole, a trecut pe lângă ea atunci când aceasta i-a deschis uşa şi i-a cerut inelul înapoi. Toby nu a înţeles niciodată asta. Pe atunci, când ei aveau douăzeci şi ceva de ani, visul oricui era să ajungă în Long Island, cu ipoteca plătită, şcoală privată pentru copii şi un loc de muncă stabil.

— De acord, i-a spus Seth atunci, doar lasă-mă să cred că a fost ideea mea.

Însă nu a ajuns niciodată să-şi dorească aşa ceva; nu a devenit niciodată ideea lui. Cine ştia cu adevărat de ce lui Seth îi era în mod permanent, diagnosticabil şi incurabil teamă să se căsătorească? Poate pentru că părinţii lui păreau nefericiţi. Sau pentru că detesta religia organizată, simţind, în acelaşi timp, teamă şi ambivalenţă faţă de ideea de a se căsători cu o persoană care nu îi va permite să-şi schimbe părerea faţă de ceremonial atunci când avea să devină bătrân şi sentimental? Sau pentru că el nu-şi dorea să fie nevoit să dea explicaţii nimănui când ajungea seara acasă şi îşi punea nişte căşti, prefăcându-se că era un pilot militar recrutat pentru a ucide extratereştri într-un joc video pe care îl ţinea în dulap când veneau prietenii săi în vizită, nu pentru că îi era ruşine cu asta, ci pentru că nu se putea concentra la nimic altceva dacă jocul se afla în aceeaşi încăpere cu el. Sau fiindcă era în continuare foarte distractiv să vadă unde putea duce o seară în oraş alături de prietenii lui de pe Wall Street. Sau pentru că văzuse figurile aceloraşi prieteni în dimineaţa de după – ruşinea, regretele – şi îşi dăduse seama că bărbaţii aceia avuseseră parte cu siguranţă de o labă din partea unor femei care nu erau soţiile lor şi de ce ar trebui să se simtă vreodată cineva vinovat din cauza unei labe? Sau pentru că pe când era foarte mic mama lui îi băgase în cap ideea că el era perfect şi că nu va exista niciodată vreo femeie destul de bună pentru el. Sau pentru că toată lumea se aştepta ca el să se căsătorească, iar dacă făcea acest lucru important şi aşteptat, viaţa lui urma să se scufunde în toate celelalte lucruri pe care lumea le aştepta de la el, exact acele lucruri pe care tatăl lui Nicole încercase să-l facă să le

vizualizeze pe repede înainte. Sau fiindcă se întâmpla atât de rar să fii în stare să te culci cu două femei deodată atunci când erai căsătorit, iar Seth era dispus să renunţe la multe dintre viciile sale când atingea vârsta mijlocie, dar nu şi la acela. Sau pentru că nu cunoscuse încă o femeie care să accepte faptul că el se uita la filme porno duminica dimineaţa aşa cum alţi bărbaţi se uitau la fotbal. Sau pentru că exista un moment în care a le trimite mesaje excitate femeilor devenea mai puţin periculos şi/sau stimulant, în clipa în care acele mesaje mai erau asezonate de întrebările logistice ale vieţii: La cât ajungi acasă? Ai cumpărat lapte? Sau pentru că descoperise de prea multe ori că o femeie care era dispusă să-l lase să-i lingă anusul şi viceversa la începutul unei relaţii se transforma extrem de repede într-o persoană care părea că nici măcar nu luase în considerare o asemenea idee de îndată ce se mutau împreună. Sau fiindcă, uneori, cam o dată la şase luni sau ceva de genul ăsta, îi plăcea să comande o pizza de la Angelo's doar pentru el, s-o mănânce şi după aceea să-şi petreacă toată noaptea făcând abdomene sau exerciţii din filmuleţele de pe YouTube care pomeneau de „modelare musculară", precum şi nişte exerciţii de aerobică din anii '80. Sau poate pentru că cea mai mare teamă a lui era să fie descoperit şi respins, iar singura modalitate prin care putea să facă faţă respingerii care vine la pachet cu faptul că suntem fiinţe umane era să nu-şi permită niciodată să se lase descoperit – în felul acela, respins nu era el, ci o proiecţie a lui.

Toby l-a însoţit la yoga în acea seară. Nu a făcut cunoştinţă cu nicio femeie – erau tinere şi nu stabileau contact vizual cu el, iar maiourile lor pe care scria „Kale" şi

„Ora ta de antrenament este pentru mine doar încălzirea” îi aminteau prea mult de Rachel. Oricum, ele nu erau interesate de el. (Poate că el nu dispunea de feromonii pe care îi emitea Seth sau teoria conform căreia o femeie trebuia să fie pregătită pentru înălţimea lui prin intermediul unui profil de pe o aplicaţie pentru întâlniri romantice era corectă, sau teoria conform căreia versiunea de patruzeci şi ceva de ani a lui Seth era vedetă doar din propriul său punct de vedere era corectă, sau teoria conform căreia femeile nu erau atât de simple pe cât le considera Seth era corectă.) Dar Toby a continuat să se întoarcă la curs după ziua aceea, fiindcă faptul că se mişca fără să meargă undeva anume îl făcea să se simtă bine, bazându-se doar pe propria greutate corporală care să-i opună rezistenţă şi descoperind că pământul de sub picioarele sale era mai ferm decât crezuse. Ceea ce îi plăcea la yoga era că, uneori, petreceau un minut întreg concentrându-se asupra unei posturi denumite Poziţia Muntelui, care presupunea pur şi simplu să stai în picioare. O întreagă postură doar pentru a sta în picioare! Da, yoga chiar părea să-i înţeleagă situaţia.

— Cât de mare este rata ta de succes la agăţat? îl întrebă Seth în acea seară, la aproape o lună de când Toby îşi începuse noua viaţă amoroasă.

— Cred că este cam de 60%? Sau 30%? E greu de spus. Simt că într-o lună am devenit deja un om care consideră fiecare femeie între optsprezece şi şaizeci de ani drept potenţială parteneră sexuală, astfel că este un eşec dacă însoţesc copiii la doctor şi recepţionera nu vrea să facă sex cu mine.

— Ar trebui să fie 100%, frate. Ar trebui să înscrii de fiecare dată. Este momentul tău acum. Eşti premiul cel mare.

— Nu e chiar atât de simplu.

— Eşti prea pretenţios.

— Pretenţios? se miră Toby. I-aş trage-o şi unui măgar acum, cam aşa de pretenţios sunt.

— Atunci, care-i problema?

— Tocmai am ieşit dintr-o relaţie de cincisprezece ani cu o femeie care nu mă lăsa să mă uşurez din picioare. Trebuie să mă vindec puţin.

Seth a scuturat din cap, iar apoi s-a aplecat peste masă, şi-a pus mâinile pe antebraţele lui Toby şi le-a scuturat, astfel încât întreg trupul lui Toby s-a cutremurat. Seth a spus atunci:

— Chiar mi-a fost dor de tine, prietene.

Rachel îşi dorea în continuare să facă sex, aici era problema. Acesta era secretul lui Toby. El făcuse sex cu nouă femei, în afară de Rachel, în ultima lună şi jumătate, ceea ce însemna cu şase femei mai mult decât numărul tuturor femeilor cu care se culcase înainte în viaţa lui. Cu toate acestea, în unele seri din timpul săptămânii, Rachel îi scria după ora zece, întrebându-l ce făcea, iar acesta era pentru el semnalul ca să-i răspundă „nimic”, iar pentru ea să întrebe dacă el nu voia, poate, să treacă pe la ea; şi

pentru el mai era semnalul să descopere că orice urmă de ură şi înverşunare ar fi avut împotriva ei se topea instantaneu, lăsând loc pentru suficient dispreţ faţă de sine şi necesitate, astfel încât îşi lua cheile şi pleca. Partidele lor de sex erau liniştite acum, deşi nu fuseseră întotdeauna aşa. Erau sunete datorate fricţiunii şi zvârcolelilor, dar nu se mai auzeau suspine sau gemete. Cu siguranţă nu se auzea niciun cuvânt. Sexul se desfăşura în afara oricărei tensiuni interpersonale, aşa cum se întâmplase întotdeauna. Duceau treaba la bun sfârşit. El ştia ce-şi dorea ea – să se joace puţin cu sfârcurile ei în timp ce ea făcea vreun exerciţiu voit de meditaţie profundă prin intermediul respiraţiei sale, apoi se întorcea pe burtă, iar el se întindea peste ea.

De-a lungul anilor, el asistase la glumele şi nemulţumirea câtorva dintre ceilalţi doctori căsătoriţi de la spital referitoare la cât de puţin sex făceau. Allen Keller, unul dintre îndrumători, în vârstă de numai treizeci şi şase de ani, îi spusese că el şi soţia lui făcuseră sex ultima dată cu patru luni în urmă. Bietul Allen tot aştepta ca soţia lui să observe, dar nu părea s-o deranjeze. Când el pomenise despre asta, ea îi spusese că era obosită noaptea şi că nu înţelegea de ce nu se gândea el să se adapteze la programul ei, în loc să fie invers.

— Hm, pentru că tu nu lucrezi? o întrebase Allen Keller.

Soţia îi spusese că dacă făcea sex cu prea puţin timp înainte de culcare, asta îi cauza anxietate şi o ţinea trează toată noaptea.

— Ce rahat mai e şi asta? îl întrebase Allen pe Toby. Nu e o chestie pe bune, nu-i aşa?

Toby îşi permitea un scurt moment de îngâmfare când auzea poveşti precum aceasta. Până şi în cele mai proaste perioade ale lor, el şi Rachel făcuseră sex mereu, de trei ori pe săptămână cel puţin. Ceea ce i-a permis să-şi spună: hei, poate că suntem normali. Poate că suntem mai mult decât normali. De trei ori pe săptămână! Dacă te luai după acest parametru, relaţia lor era bună. Dacă te luai după acest parametru, relaţia lor era de vis. Dacă te uitai la ea din acest unghi, ei bine, cine nu are anumite tensiuni în viaţă din când în când? Desigur, oamenii care se străduiesc să fie, în acelaşi timp, părinţi buni şi profesionişti la locul de muncă se mai şi ceartă. Poate chiar în fiecare zi. Poate chiar mai mult decât o dată pe zi. Poate chiar aproape în fiecare moment în care sunt împreună şi se ceartă brutal şi crunt. Nu-i aşa?

În timpul mariajului lor, Rachel îi cerea să facă sex într-un mod care nu era întotdeauna drăguţ sau blând. Dacă el nu avea chef, ea se înfuria. El fusese prea obosit în noaptea în care se întorseseră din vacanţa din Mexic, iar ea l-a acuzat că avea o aventură. Fusese prea descumpănit când o văzuse pentru prima oară ţipând la un subordonat la un eveniment de Crăciun al companiei, unde se îmbătase, iar ea i-a spus lui Toby că era un căcăcios. El fusese prea beat după gala anuală a spitalului, iar ea a râs de el cu răutate şi l-a făcut bătrân. Odată, ea l-a trezit în mijlocul nopţii după ce s-a întors acasă de la un eveniment şi a început să scormonească pe sub plapumă după boxerii lui, ca şi cum ar fi căutat un acumulator într-un sertar, iar când a văzut că nu se întâmpla nimic acolo jos, a spus:

— Presupun că asta este, atunci.

Toby nu avea idee la ce se referea ea. Rachel a început să plângă şi să ţipe la el, spunându-i cât de nefericită era.

— Orice faci acum, nu ajută, spuse Toby. Doar înrăutăţeşte lucrurile.

Şi-a dat seama că era beată şi, până la urmă, a reuşit să o pună la culcare aşa cum reuşea să-i pună la culcare pe copii atunci când erau prea agitaţi în toiul nopţii. A doua zi, ea nu a scos un cuvânt despre toată tărăşenia. Nicio scuză. Nimic.

În ultima noapte în care Toby a locuit acasă, Solly a plâns până a adormit, gândindu-se la ceea ce s-ar putea întâmpla dacă tatăl lui ar fi singur în apartamentul său, ar avea un infarct sau un atac cerebral şi nimeni nu ar fi acolo ca să-l ajute. Toby l-a liniştit şi abia când Solly a adormit, în sfârşit, Toby a putut să-şi dea seama că acum, când obţinuse, într-un final, ceea ce-şi dorise, lucrul acela chiar avea să se întâmple cu adevărat: trebuia să rămână singur. Nu-şi dorea să vorbească despre asta. Nu-şi dorea să se gândească la cât de mult îi plăceau aşternuturile, patul, apartamentul lor, să fie în preajma copiilor şi să le pregătească micul dejun în fiecare dimineaţă. Nu-şi dorea să se gândească la faptul că nu simţea încă repulsie faţă de ea, deşi ar fi vrut să simtă. Aşa că s-a aplecat şi s-a întins spre ea, gândindu-se, desigur, că era pentru ultima oară.

Dar nu a fost. Nu s-a terminat niciodată. El ducea copiii acasă târziu, ea se enerva pentru că întârziaseră, însă, de îndată ce copiii erau în patul lor, ea îl întreba dacă voia să vadă ceva în dormitor şi apoi, pe întuneric, ea închidea uşa şi se lipea de el şi făceau sex fără zgomote, într-un stil

bătăios, într-un fel care era, în acelaşi timp, familiar, ciudat, interzis şi minunat. Acele nopţi erau dăunătoare vindecării lui. În acele nopţi, după ce terminau, stăteau întinşi unul lângă celălalt, fără să se atingă, uitându-se la tavan. El dădea să se ridice, iar ea nu reacţiona la mişcarea lui, în schimb, se întorcea şi închidea ochii. El se îmbrăca şi păşea către uşă. În acele nopţi, Rachel stătea în pat, prefăcându-se că adormise.

Sâmbătă dimineaţa, Hannah şi Solly mâncau clătitele pregătite de tatăl lor în timp ce se uitau în camera de zi la un desen animat despre o banană şi un praz care erau prieteni.

Toby i-a scris lui Rachel:

La ce oră vii după ei mâine? Am planuri.

Nu avea planuri. A aşteptat un răspuns. Nimic. A simţit că în el dădea să se declanşeze o explozie şi speră că ea nu va suna exact atunci ca să-i audă vocea. Ei îi plăcea să-l audă nervos, pentru că asta îi permitea să pară paşnică şi să spună cu milă:

— Toby, Toby, eşti atât de nervos. Când ai devenit atât de nervos?

Dar nu era nervos.

— Nu sunt nervos, spunea el. Sunt frustrat.

Era doar frustrat. Ea i-o trăsese din nou. El nu era diabolic, aşa ca ea. Nu avea energia necesară pentru un concurs de

anduranţă a orgoliilor. Capacitatea ei de a se certa era infinită. Ea era de-a dreptul un impresar. Transformase arta de a se certa într-o carieră. Ar fi putut s-o ţină la nesfârşit într-o dispută cu argumente contradictorii. Faptul că el continua să-şi exprime uimirea legat de insistenţa cu care ea îl tot faulta nu însemna că era nervos. Însemna că era un idiot. Toby s-a holbat la telefon pentru încă un minut. Nimic. S-a dus în camera de zi, dar copiii nu şi-au ridicat privirea de la ecran.

— Nu vom face toată ziua acest lucru, a anunţat Toby şi a stins televizorul.

Au plecat de-acasă, au mers la o covrigărie şi s-au îndreptat spre vest către parc. Solly s-a urcat pe trotineta lui. Hannah nu a vrut s-o ia pe a ei fiindcă totul era acum prea stânjenitor pentru ea.

— Dacă aş duce-o eu în locul tău până ajungem în parc?

— Las-o baltă, tată, spuse Hannah.

Dacă ar fi ştiut cât de mult îl rănea faptul că îl refuza!

— Putem măcar să luăm telefonul ăla pentru mine astăzi?

Îi fusese promis un telefon când împlinea doisprezece ani, dar aniversarea ei avea să fie abia peste trei săptămâni.

— Nu, i-a răspuns Toby pentru a patra oară în săptămâna aceea. O să mai fii fetiţa mea pentru încă trei săptămâni. Optez pentru varianta aceasta.

Hannah îşi dădu ochii peste cap.

— Vreţi să mergem la film? întrebă el.

Dar Hannah nu răspunse. Se uită la ea, dar fata se opri brusc şi se întoarse spre o clădire.

— Ce se întâmplă? întrebă Toby.

Îl strigă pe Solly.

— Solly, aşteaptă.

— Nimic, şopti ea. Nu spune nimic. Nu face nimic.

Toby văzu un băiat cam de vârsta lui Hannah care venea pe stradă driblând cu o minge de baschet. Se uită la Hannah ca să-i spună că i se părea că ea îl cunoştea pe puştiul acela, dar fata îl văzuse deja şi se îmbujorase toată. Cu dinţii săi strălucitor de albi, băiatul avea aura unui atlet şi a unui copil bogat.

— Bună, Hannah, îi spuse el fiicei lui Toby.

Hannah zâmbi şi răspunse:

— Bună.

Iar băiatul continuă să dribleze.

— Cine era? întrebă Toby.

Hannah se întoarse spre el, nervoasă. Ochii săi erau înlăcrimaţi.

— De ce nu putem să luăm şi noi un taxi ca toată lumea?

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Pur şi simplu nu înţeleg de ce trebuie să facem plimbarea asta prin parc de fiecare dată, ca şi cum am fi bebeluşi. Nu vreau să merg în parc. Vreau să merg acasă.

— Ce-i cu tine? Întotdeauna mergem în parc.

Ea a oftat adânc în semn de frustrare şi a continuat să meargă în faţa lor, cu braţele înţepenite, pumnii strânşi, în pas de marş. Toby a alergat şi l-a prins din urmă pe Solly, care a aşteptat cuminte până când tatăl lui a ajuns la el.

— De ce este atât de nervoasă? întrebă Solly în timp ce îşi rearanja trotineta.

— Nu ştiu, copile.

Tot mai mult, Toby îşi dădea seama că nu ştia nimic.

Hannah era invitată la o petrecere în pijamale în acea seară. Petrecerile în pijamale, din câte ştia Toby, însemnau ca fetele din clasa ei să se adune, să formeze alianţe şi să se atace între ele prin agresiuni minore în cadrul unui război rece care dura o noapte întreagă, ba chiar angajându-se voluntar în aceste acţiuni. Începuseră când Hannah era în clasa a patra, sau poate chiar mai înainte, când fetele alfa au pus bazele unui sistem serios şi neînduplecat de ierarhizare – luptându-se pentru o poziţie, întrecându-se pentru o poziţie superioară. Lingându-ţi rănile când îţi dădeai seama că nu eşti la cea mai mare înălţime; bucurându-te să ştii că nu erai nici pe treapta cea mai de jos. În noiembrie, avusese loc o petrecere în pijamale la domiciliul familiei Fleishman. Rachel stătea în

pat uitându-se pe laptop şi ignorându-le pe fete, dar Toby era aşezat la biroul mic din hol, plătind facturi şi ascultând ce se întâmpla în dormitorul lui Hannah. Jucau ceva numit Mgrabă, un fel de „Pe cine ai alege mai degrabă, pe tipul ăsta sau pe ăla?” Obiectul alegerii era nebulos – mai degrabă ce, asta voia Toby să ştie. Era vorba despre măritiş sau întâlniri, sau, oh, Dumnezeule, era vorba despre sex? Era vorba despre sex deja?

Lexi Leffer, regina grupului, a fost prima. Micuţa Beckett Hayes, pe care Toby o cunoştea de când avea patru ani, a numit două vedete de televiziune. Lexi a făcut alegerea evidentă, un actor dintr-un serial de comedie pentru adolescenţi care avea o şuviţă de păr ce-i cădea peste ochi. Toby a fost dezamăgit, dar nu surprins. Ar fi putut spune că sufletul lui Lexi Leffer era făcut din plastic.

După aceea, a venit rândul lui Hannah. Toby ştia că ar fi trebuit să plece şi să-i ofere puţină intimitate, dar nu s-a putut mişca. A fost rândul lui Lexi s-o întrebe. Avea de ales dintre doi băieţi ale căror nume nu îi erau familiare lui Toby. Când Lexi le-a pronunţat, Beckett exclamase:

— Oooooh!

Iar Hannah a strigat:

— Este imposibil!

— Trebuie să răspunzi, altfel primeşti pedeapsa să...

— Să ce? întrebă Hannah.

— Pedeapsa să...

Lexi s-a gândit puţin:

— Să-l suni pe fiecare băiat în parte şi să-l întrebi cum a fost ziua lui.

— Asta este atât de diabolic! a şoptit Beckett, cu vizibilă uimire.

I-a luat ceva timp lui Hannah până să răspundă. Toby stătea nemişcat la biroul său din hol, prins în acest coşmar real, incapabil să-şi dea seama care erau mizele, fără să ştie cum să o susţină. Hannah optă pentru al doilea băiat, iar Lexi spuse:

— Grozav. Alege-l pe prietenul meu, de ce nu ai face-o ?

Urmă o pauză, iar el simţi că Hannah nu înţelegea ce făcuse greşit. Toby se ridică în picioare şi încercă să se gândească la un motiv pentru a le întrerupe, dar asta nu ar fi făcut decât s-o enerveze pe Hannah. Plecă, se duse să-l caute pe Solly ca să se uite la televizor împreună. Lexi Leffer era o criminală.

Toby duse copiii în acea seară fierbinte până la intersecţia dintre străzile 79 şi Park, unde locuiau Cyndi şi Todd Leffer. Pe drum, în timp ce Hannah îl ignora în continuare, el îl ascultă pe Solly încercând să-l convingă să se uite din nou la Indiana Jones şi templul morţii şi trecură pe lângă o clădire care îi trezi o amintire clară cu o femeie făcându-i sex oral pe casa scării cu doar trei săptămâni în urmă.

Portarul familiei Leffer, care purta epoleţi şi nu-şi scotea niciodată haina, fusese înştiinţat că avea să vină un grup de fete cu bagaje pentru a rămâne peste noapte, astfel că

le-a făcut semn cu mâna spre zona cu ascensoare aflată dincolo de holul cu pardoseală de marmură. Au urcat cu liftul din alamă până la etajul douăzeci şi nouă, care era şi ultimul. Au stat în lift suficient de mult pentru ca Toby să înceapă să transpire puţin, panicat pentru că se aflau într-o cutie de mici dimensiuni, care era probabil compromisă din punct de vedere mecanic din cauza vechimii şi a utilizării îndelungate. Lifturile nu îl deranjaseră niciodată până atunci, dar în ultima vreme încrederea lui faţă de sisteme era şubredă. De ce ar fi trebuit să le acorde prea multă încredere ascensoarelor, în primul rând? De ce o făcea toată lumea? Acest întreg oraş vertical funcţiona graţie sistemelor de lifturi pe care le avea – zece milioane de fraieri în acest oraş, cărora nici măcar nu le trecea prin minte probabilitatea (şi exista probabilitatea) ca unul dintre cabluri să se rupă sau că ar putea să stea blocaţi în lifturi ore în şir şi să rămână fără oxigen înainte ca altcineva să observe. În momentul în care ajunseră la etajul douăzeci şi nouă, Solly spuse:

— Tată, mă doare umărul.

Liftul se deschise în holul apartamentului – apartamentul avea propriul hol – şi Todd se afla acolo să-i întâmpine îmbrăcat cu un tricou polo şi nişte pantaloni scurţi până la jumătatea coapsei. Avea probabil în jur de un metru optzeci. Da, Todd, se gândi Toby, dar când a fost ultima dată când ţi-a făcut cineva sex oral pe casa scărilor?

— Ce mai face doctorul cel bun? spuse el, întinzând mâna, apucând-o pe a lui Toby şi scuturând-o atât de viguros că trupul acestuia tresări ca un curent împotriva căruia se lupta.

— Sunt bine.

Era genul de tovarăş delicat, răsfăţat, aşa cum Rachel îşi dorea să fi fost şi el. Era ceea ce Rachel ar fi preferat. O chestie pe care Toby nici măcar nu începuse să poată s-o înţeleagă vreodată.

Solly stătea lângă el, ţinându-l de mână, iar Lexi Leffer ieşi din bucătărie însoţită de mama ei, care purta pantaloni capri şi un maiou strâmt, în dungi, pe care scria cu strasuri „Înger".

— Toby, spuse ea, din nou, foarte preocupată.

— Bună, Cyndi.

Aspectul derutant cu privire la cât de mult îşi dorea Rachel să fie ca ei era că tot Rachel fusese de acord cu el în legătură cu faptul că Cyndi arăta ieftin, iar Todd era un măgar. În ciuda acestui lucru, ei întruchipau toate aspiraţiile sale din comunitatea de la şcoală şi tot ceea ce Toby şi ea, implicit, nu erau şi nu puteau fi vreodată din cauza dizabilităţii stânjenitoare a lui Toby, mai exact faptul că era un doctor de succes la un spital de top din New York. Ea spunea:

— Familia Leffer merge la Maine de Crăciun.

Şi:

— Familia Leffer are două maşini, pentru orice eventualitate.

Şi:

— Familia Leffer se asigură că-şi planifică două călătorii în afara ţării pe an.

De fiecare dată, în decembrie, ajungea felicitarea de Crăciun din partea familiei Leffer, un colaj de scene adunate de-a lungul anului şi de la petrecerile la care familia Fleishman nu fusese invitată, ceea ce o făcea pe Rachel să meargă la culcare într-o stare de disperare.

— Noi de ce nu organizăm petreceri tematice? se smiorcăia ea.

Odată, familia Leffer le spuse, la o cină, că aveau un meditator german şi că atât ei, cât şi copiii învăţau germana şi că urmau să-şi petreacă toată vacanţa de Crăciun de anul următor în Germania, sărbătorindu-şi noile cunoştinţe până când erau precum soldaţii din nenorocitul de Al Treilea Reich. Cyndi spuse cu o voce gravă:

— Nu te poţi pune cu o asemenea aprofundare.

Iar Rachel dădu din cap în mod empatic şi răspunse:

— Foarte adevărat, niciodată nu m-am gândit în acest fel la asta.

Spusese asta de parcă nimeni nu mai susţinuse vreodată că practica era importantă pentru consolidarea informaţiilor, ca şi când întregul sistem de educaţie şi performanţa sportivă nu se bazau pe acel concept.

— Ne gândeam să te invităm săptămâna viitoare să luăm prânzul la club, spuse Cyndi. Dar apoi Todd mi-a reamintit că tu nu joci golf.

— Joc baschet.

Todd îşi puse mâinile în spatele capului şi făcu o răsucire elaborată şi ostentativă spre dreapta, apoi spre stânga.

— Baschetul chiar mi-a creat probleme cu spatele în liceu. Eşti conducător de joc?

Du-te naibii, Todd.

— Todd este atât de stresat de slujba lui, spuse Cyndi, aşezându-şi ghearele gigantice, vopsite negru, pe umerii lui. Are probleme cu spatele pentru că lucrează foarte mult. Este prea multă presiune pentru o singură persoană.

Îi zâmbi lui Toby.

— Oricum, ne-ar plăcea foarte mult să vii. Suntem în continuare şi prietenii tăi, Toby.

— Apreciez acest lucru, spuse el, înclinând uşor din cap către Solly, în semn că poate nu era momentul să discute despre noul său statut social.

După aceea, el şi Solly s-au oprit la librărie ca să cumpere o carte care se chema 400 Facts About the Universe. Solly a mers înapoi acasă citind-o şi lăsându-l pe Toby să-l oprească în clipa în care ajungeau la intersecţii. La un semafor, în timp ce Solly citea despre energia cinetică, Toby i-a scris lui Rachel:

Am dus-o pe Hannah la o petrecere în pijamale. Mâine are ultima lecţie cu Nathan. Ai grijă să nu întârzie. O iei de la familia Leffer sau de aici?

Două ore mai târziu, i-a scris din nou:

???

*

Dacă nu ar fi stat până târziu ca să facă schimb de mesaje pornografice cu o actriţă de dublaj care locuia în Brooklyn, dacă acele mesaje nu l-ar fi determinat să se întrebe cum suna oare vocea ei specială, care îi aducea bani, dacă acea întrebare nu ar fi determinat-o să-l sune şi să-i şoptească la ureche timp de o oră întreagă cea mai erotică partidă de sex la telefon pe care şi-ar fi putut-o imagina vreodată, probabil că nu ar fi fost atât de indispus când a luat-o pe Hannah de la familia Leffer în dimineaţa următoare.

N-a ajutat prea mult nici faptul că draperiile din apartamentul său erau de doi bani, transparente şi păreau să reflecte lumina ca printr-un telescop, în loc să-l protejeze de ea, privându-l de cel puţin două ore de somn în plus în weekend. Cât de mult să investeşti într-o casă închiriată, totuşi? Ţi-ai dori să te simţi ca acasă, dar nu este cu adevărat casa ta. Cu toate acestea, te-ai putea simţi ca acasă dacă ai transforma-o în casa ta. Nu ar fi trebuit să facă economii când venea vorba despre el. Terapeuta sa, Carla, ar fi spus că achiziţionarea unor draperii noi înseamnă că are grijă de el însuşi. El i-ar fi răspuns că, de fapt, să fie econom însemna că are grijă de el însuşi, să strângă bani pentru un loc mai bun însemna

că are grijă de el însuşi, nu să-şi piardă timpul măsurând, cumpărând şi returnând produsul după ce, inevitabil, o va da în bară însemna că are grijă de el însuşi. Ea s-ar fi uitat la el răbdătoare, pentru că terapeuţii erau cei care hotărau ce înseamnă grija faţă de sine.

— Trebuie să cumpăr nişte draperii noi pentru apartamentul meu, spuse Toby pe când intrau pe Lexington Avenue.

— Dar sunt atât de obosiiiiiiită, se smiorcăi Hannah. Nu putem să mergem, pur şi simplu, acaaaaaaaasă?

El nu voia să se certe. Puteau la fel de bine şi să meargă direct acasă. Studentul rabin de la sinagogă venea să-i predea lui Hannah ultima ei lecţie din Haftorah înainte ca ea să plece la Hamptons cu Rachel luni. Toby, ştiind că probabil Rachel va întârzia când se va întoarce şi va crea şi mai mult haos, i-a scris băiatului să vină la apartamentul lui în loc să meargă la Rachel. Când a ajuns – douăzeci şi trei de ani, stângaci, studios – Hannah a ieşit din dormitorul ei într-o ţinută nouă, cu zâmbetul pe buze şi cu părul aranjat cu peria. Iisuse, şi-a spus Toby.

Solly s-a uitat la Vrăjitorul din Oz în dormitorul lui Toby, timp în care Toby s-a uitat pe furiş în telefon. Actriţa de dublaj îi trimisese un mesaj compus doar din două emoticoane cu fluturi şi o fotografie cu umărul ei, care avea două tatuaje sub formă de fluture, exact ca emoticoanele – nu erau fluturi, ci emoticoane cu fluturi. Tatuajele erau dedesubtul unei bretele din dantelă a unui sutien albastru-deschis. Şi-am pornit, s-a gândit el.

Tess îi scrisese, de asemenea. Voia să ştie când aveau să se întâlnească din nou şi i-a trimis o poză cu ea care era derutantă, fiind făcută de la o distanţă foarte mică. Unele dintre fotografiile pe care i le trimiteau femeile îi reaminteau de ultima pagină a revistelor Current Science pe care obişnuia să le cumpere în clasa a cincea, cele care prezentau fotografii cu obiecte cotidiene făcute de la o distanţă atât de mică, încât era straniu pentru ochi: un plasture, o roşie, o semilună a unei unghii, toate familiare, dar enigmatice pentru câteva secunde până când aspectul evident al obiectului îl copleşea, oferindu-i un sentiment straniu de uşurare, iar restaurarea neuronală a ordinii apărea. Nu puteai discerne nimic recognoscibil în ele – aveai nevoie de nişte instrumente veritabile de deducţie pentru a descoperi ce era lucrul respectiv, ca de exemplu: acela este un şnur din dantelă şi aceea este o umflătură, aşadar trebuie să fie un sutien şi un sân, sau aceea este o umbră şi o bucată de material, astfel că trebuie să fie crăpătura unui fund şi marginea exterioară a unui chilot. S-a concentrat mai bine la fotografia lui Tess, care conţinea nişte mici umflături şi ceva mătase, fiind aşadar vorba despre o areolă. Capul său s-a scufundat adânc în pernă.

Hannah a băgat capul pe uşă în camera lui după lecţie.

— Mă duc să fac bagajele acum, spuse ea. Nu am costumul de baie la mine. Este la mama.

Unde naiba eşti?, îi scrise el.

Apoi: Cum este să nu fii niciodată unde spui că vei fi?

I-a scris din nou duminică, pe când ora de cină venise şi trecuse.

Nu au tabără săptămâna asta. Stau cu tine. Îi duci la Hamptons mâine. Le-ai promis.

Ea lăsa adeseori weekendurile în care copiii erau la el să se prelungească până luni dimineaţa şi cine era el să-i ceară să respecte programul pe care îl stabiliseră? Doar tatăl! Doar cealaltă persoană din acest aranjament! Uneori, ea îi trimitea un mesaj în ultimul moment dintr-o călătorie de afaceri:

Încerc să termin nişte lucruri, te superi dacă-i duci tu la şcoală mâine? Mersi!

La naiba, când erau căsătoriţi, stătea câteodată o zi întreagă sau chiar două într-o călătorie de afaceri „doar ca să termine nişte lucruri”. De obicei, cel puţin, îl ruga sau îl anunţa prefăcându-se că-i cerea o favoare.

Dar nimic.

Însă, pe de altă parte, se afla într-o tabără de yoga. Era posibil ca telefoanele să le fie confiscate acolo? Poate scopul principal era ca telefoanele să nu fie utilizate. I-ar fi plăcut şi lui la nebunie să aibă luxul acesta. I-ar plăcea la nebunie un weekend fără telefon. Sau, mai degrabă, i-ar plăcea la nebunie un weekend doar cu telefonul său şi cu mesajele şi fotografiile murdare din el.

Când Hannah şi Solly s-au dus la culcare, i-a scris Monei şi a rugat-o să vină ziua următoare. Ea i-a trimis un mesaj înapoi, spunându-i că a crezut că avea o săptămână liberă şi că o vizita fiul său din Ecuador. Toby i-a zis că avea neapărat nevoie de ajutor. Mona i-a răspuns că stabilise cu Rachel cu luni în urmă şi că-şi dorea neapărat să fie liberă

ca să stea cu fiul ei, pe care nu-l mai văzuse de trei ani. Toby i-a spus că-i pare foarte rău şi că înţelege toate acestea, dar avea nişte pacienţi cu probleme şi nu ar fi posibil oare să vină pentru câteva ore? Avea să se revanşeze faţă de ea. I-a spus că Rachel dispăruse din nou şi, dacă exista o singură persoană care ar fi putut înţelege la ce se referea el privind neglijenţa fină şi completă de care era capabilă Rachel, aceea era Mona. În cele din urmă, Mona a acceptat şi i-a spus că putea veni până la ora trei, dar nu mai târziu. I-a trimis o mie de emoticoane în semn de mulţumire.

În dimineaţa următoare, el pregătea pâine prăjită cu cremă de brânză pentru copii. Hannah ieşi din camera ei şi închise uşa cu putere, ceea ce îl făcu să tresară şi să se ardă la deget.

— La naiba! strigă.

Solly ţipă şi el:

— Cuvânt urât!

— Nu ar trebui să fim cu mama? întrebă Hannah.

— Ba da.

Îşi trecu degetul printr-un jet de apă rece.

— Întârzie.

— De ce?

Vocea lui Hannah era cuprinsă de panică.

— Trebuie să mergem la Hamptons. Toată lumea merge la Hamptons săptămâna asta.

— *Nu ştiu ce să-ţi spun. Sun-o şi spune-i şi ei asta.*

— Aş face-o, dar nu am telefon.

Testele erau concludente. Era boala Wilson.

— Este vorba despre incapacitatea ficatului de a procesa cuprul, îi spuse Toby lui David Cooper în timp ce rezidenţii stăteau în spatele său. Ficatul ei nu funcţionează, de aceea nu-l poate procesa. Aţi remarcat schimbarea culorii ochilor?

Toby îi ridică pleoapa şi îi arătă lui David. Acesta se uită lung la ea.

— Nu. Ce anume?

— Vedeţi inelul acela din jurul irisului ei? A avut simptome de ceva timp, a spus Toby. Dar sunt simptome uşor de ignorat.

Stângăcia şi aiureala ei ar fi putut să pară nişte ciudăţenii declanşate la vârsta de mijloc sau o prefăcătorie din partea ei, dar ea fusese îngrijorată în privinţa aceasta şi a mers la doctor. Internistul ei a ratat semnele. Apoi, a plecat în Las Vegas, unde a băut foarte mult, ceea ce a agravat situaţia. Ar avea nevoie de un transplant de ficat.

— O să se trezească?

— O va face, imediat după operaţie, pe care trebuie s-o efectuăm foarte repede.

— Şi ce ficat va primi?

— Primul ficat viabil pe care-l vom găsi de îndată ce va fi pusă pe listă.

Stătu cu David în linişte, oferindu-i acestuia o şansă de a se gândi la alte întrebări. Cândva, l-am întrebat dacă partea cea mai rea din slujba sa era să le spună oamenilor că persoanele pe care le iubeau muriseră. Da, asta era greu de făcut, desigur, mi-a răspuns. Dar nu era nici pe departe la fel de rău precum să le spună că ei sau familia lor erau bolnavi. Moartea era un diagnostic şi era definitivă. Oamenii ştiau despre asta. Notorietatea ei o preceda. Însă boala – boala era un abis uriaş de posibilităţi. Pacientul şi oricine îl iubea şi avea nevoie de el se simţeau disperaţi şi exista o tentaţie de a-ţi utiliza puterea ca medic pentru a îndulci lucrurile sau de a face aluzie la o soluţionare a tuturor problemelor în viitor (un fel de malpraxis acoperit de asigurare), ceea ce era în totalitate acceptabil şi te putea scăpa de chinul unei confruntări reale cu emoţia până mai târziu, când lucrurile se înrăutăţeau prea mult ca să mai poată fi ignorate. E în regulă din punct de vedere etic să inoculezi speranţă, dar nu e corect. Corect e să evaluezi cât de multă speranţă le permiţi oamenilor implicaţi să aibă. Ştii că a spera poate fi folositor. Poate fi de folos pentru nivelul lor de stres, poate să-i ajute să funcţioneze pe parcursul tratamentului. Dar trebuie s-o dozezi corect, pentru că oare cât de multă speranţă ar trebui să aibă o persoană într-o situaţie care este, oarecum, lipsită de speranţă?

David începu să se sufoce. Scrută încăperea cu nişte ochi sălbatici, iar Toby îi puse mâna pe umăr şi îl conduse până la scaun. Privi către rezidenţi. Toţi trei se uitau în jos la mapele lor, prefăcându-se ocupaţi cu luarea notiţelor.

Toby cunoştea tipii ca David, bine bărbieriţi, îmbrăcaţi în costume frumoase, cu pantofi din piele fină şi maşini care îi aşteptau la scară în momentul în care erau gata să plece. David Cooper era speriat, ca oricine altcineva, dar mai avea şi uimirea specifică a celor care fuseseră feriţi de lucruri rele. Se născuse sub o stea norocoasă – o stea a bogăţiei, o stea a sănătăţii. Existau foarte multe straturi protectoare între el şi lucrurile care ar putea răni pe cineva în această lume. Dar aşa ceva nu ar fi putut prevedea niciodată. Toate acele garanţii erau faţă de lucrurile din exterior; aceasta venea din interior.

— Putem suna pe cineva pentru dumneavoastră?

David îşi ridică privirea.

— Nu, trebuie să sun la serviciu. Acesta este un motiv destul de bun ca să-mi iau liber, nu-i aşa?

— Aşa este, replică Toby. Luaţi-vă liber de la serviciu şi ocupaţi-vă de organizarea programului copiilor. Sunaţi-vă prietenii şi familia ca să le spuneţi ce se întâmplă. Veţi avea nevoie de puţin ajutor, indiferent de cum decurg lucrurile. Noi vom pregăti toate documentele necesare şi o vom pune pe listă.

— Pot să rămân aici peste noapte?

— Oricând.

David îi luă mâna lui Karen şi rămase cu gura lipită de ea pentru un minut, privind-o. Începu să plângă pe mâna ei. Toby se uită la cei doi şi un pumnal de gelozie îi lovi inima istovită. Acestea erau capetele unui spectru: un bărbat care îl implora pe Dumnezeu ca soţia lui să se vindece; un altul care se întreba unde naiba era soţia lui şi de ce nu se putea deranja să răspundă la un mesaj.

Toby părăsi încăperea şi îi găsi pe rezidenţi exact în faţa uşii, aşteptându-l.

— Ce naiba e cu voi? îi întrebă.

Păreau surprinşi.

— Domnule doctor Fleishman...? întrebă Logan.

Joanie şi Clay se uitară unul la celălalt.

— Vă luaţi notiţe în timp ce bărbatul acela plângea.

Toby începu să meargă, iar ei îl urmară, dar apoi se opri şi se întoarse ca să fie cu faţa la ei.

— Trebuie să-i priviţi pe aceşti oameni în ochi. Nu sunt organe. Sunt oameni.

Continuă să meargă şi ajunse la biroul său.

— Oamenii care vin la voi nu sunt aici pentru nişte controale. În momentul în care ajung la voi, ştiu deja că ceva nu este în regulă. Sunt bolnavi. Sunt speriaţi. Aveţi idee cât de înfricoşător este ca trupul pe care l-ai avut toată viaţa să se întoarcă, brusc, împotriva ta? Ca sistemul pe care te-ai bazat o viaţă să se strice, pur şi simplu, din

senin? Puteţi să închideţi ochii şi să încercaţi să vă gândiţi cum trebuie să fie să simţi aşa ceva?

Era cuprins de repulsie faţă de toţi trei şi de felul în care se uitau la el uimiţi.

— Poate că ar trebui să urmaţi chirurgia cu toţii dacă vă displac atât de mult oamenii care sunt treji.

Intră în birou, dar înainte să închidă uşa din sticlă, adăugă:

— Sunt foarte dezamăgit.

Vinovăţia nu era de-ajuns. El îşi dorea autoflagelare. Îşi dorea palpitaţii în piept. Nu poţi să renunţi aşa de repede. Doamne, ce puşti idioţi! Ce ştiau ei despre viaţă? Ce ştiau ei despre suferinţă?

Toby stătea în biroul lui, cu spatele către peretele de sticlă, uitându-se pe fereastră. Rezidenţii lui se frământau pe coridor, aşteptând instrucţiuni. Îşi verifică telefonul. Încă nimic de la Rachel. Formă numărul ei. Sună şi sună, şi, în cele din urmă, intră căsuţa vocală. Se hotărî să sune la Kripalu.

Hipiota care răspunse la telefon îi oferi un salut alcătuit din două propoziţii întregi despre cât de frumoasă era ziua acolo, la Kripalu, şi despre cum divinitatea din ea se simţea inspirată şi cuprinsă de „graţie interioară” la auzul divinităţii din vocea celui care suna, îi spuse că numele ei era Sage şi întrebă cum îl putea ajuta.

Toby îşi luă telefonul de la ureche, se holbă la el şi îl puse înapoi la ureche doar ca să descopere că ea încă vorbea.

— Soţia mea este acolo şi trebuie să vorbesc cu ea. Sau a fost acolo. Trebuia să fie acasă până acum şi nu este. Am încercat să-i scriu, dar îmi închipui că nu aveţi semnal bun acolo.

— Îmi puteţi spune numele soţiei dumneavoastră?

— Rachel Fleishman.

Linişte.

— Deci pot vorbi cu ea? Pot vorbi cu soţia mea?

— Puteţi să aşteptaţi puţin la telefon?

— Da, a răspuns el, deşi era deja pus în aşteptare pe ritmul unei incantaţii monahale.

Trecuseră şapte minute întregi, iar Sage se întoarse la telefon cu salutul său compus din propoziţii întregi.

Toby a întrerupt-o la „divinitate”.

— A fost un timp de aşteptare foarte lung, spuse el.

— Am fost...

Dar Sage era tulburată.

— Ei bine, este acolo?

— Îmi pare atât de rău, dar nu am permisiunea să discut despre statutul vizitatorilor noştri. Este o chestiune confidenţială.

— Nu vă întreb pentru că sunt curios, spuse el. Vă întreb pentru că sunt soţul ei şi nu mai ştiu nimic despre ea de vineri. Îmi fac griji pentru ea.

Spusese de două ori că era soţul ei. În ambele situaţii s-a detestat pentru asta, dar era, de asemenea, adevărat; încă era soţul ei.

— Îmi pare atât de rău, a spus Sage. Pur şi simplu nu am permisiunea să vă dau aceste informaţii.

Toby remarcă siguranţa discretă din vocea ei. Mai primise apeluri precum acesta. Treaba ei era să nu le spună nimic.

Închise ochii şi uni capetele stetoscopului său în jurul gâtului cu o singură mână, trăgându-l în jos ca pe un ştreang aşezat invers. Schimbă tactica:

— Uite, este în regulă. Nu mă poate înşela. Suntem separaţi. Ne mai ţine legaţi doar hârţogăraia, ştii? Dacă este acolo cu altcineva, nu-i nicio problemă.

— Îmi pare rău, dar nu pot...

— Bine, în regulă.

Închise telefonul.

Se mai plimbă prin birou timp de încă un minut. Pereţii erau transparenţi şi dădeau direct spre camera asistentelor. Una dintre asistentele de la chirurgie se uita

la el. Trase adânc aer în piept şi se uită în jos la telefon, din nou. Îi mai trimise un mesaj lui Rachel:

Hei, acum chiar sunt îngrijorat. Poţi să-mi spui măcar că eşti vie şi când vei veni acasă?

Aşteptă cele trei puncte în mişcare care indicau ceva – recepţionarea, implicarea, un semn de viaţă, ceva. Dar acestea nu au mai sosit niciodată, iar rezidenţii îl aşteptau.

*****

În sinea lui, credea că Rachel va apărea în timp ce el era la serviciu. Nu ar ţine-o niciodată pe biata Mona acolo atât de mult timp dacă nu ar fi nevoit. Ar fi fost atât de tipic pentru ea să meargă după copii în timpul zilei ca să evite o confruntare. Lui Rachel i-ar fi plăcut la nebunie ca el să o dea naibii pentru că fusese nevoit să-i trimită toate acele mesaje, doar ca să ajungă acasă şi să descopere că ea luase copiii cu ore bune în urmă. Dar nu, copiii erau tot acolo.

Toby despachetă cumpărăturile pe care le făcuse în drum spre casă. Merse la computerul din camera de zi ca să caute o reţetă de friptură care îi plăcea lui Solly, dar internetul mergea greu. A repornit routerul, dar tot mergea greu. A verificat istoricul – uneori Solly accesa unele site-uri pentru jocuri destinate copiilor care încărcau calculatorul cu viruşi. A verificat cache-ul. A dezactivat

opţiunea pentru cookie-uri. A verificat istoricul şi – wow, băiete, s-a oprit acolo.

Ultimele zece site-uri accesate în ultimele trei ore erau site-uri de pornografie dură: sex în grup, femei atractive de vârstă mijlocie (MILF), femei mature care întreţineau relaţii sexuale cu tipi mai tineri, minori.

— Doamne, Dumnezeule, şopti Toby.

Cuvintele introduse în motorul de căutare Google pentru obţinerea acestor rezultate erau „bagin fată”, iar când Toby a văzut una ca asta, aproape că a căzut de pe scaun. A intrat pe ultimul site care fusese accesat. Era un caleidoscop de gif-uri şi imagini în mişcare, un penis care ejacula ţâşnind pe faţa unei femei vesele, din nou şi din nou şi din nou şi din nou şi din nou, o femeie care era penetrată brutal de la spate cu încântare. Înainte ca el însuşi să devină excitat, s-a forţat să-şi amintească exact ce căuta acolo, astfel că a făcut o verificare pentru viruşi şi a şters istoricul căutărilor din ziua aceea. Era trist să-şi dea seama că prima sa reacţie a fost să presupună că Mona făcuse aşa ceva, că a trimis copiii în dormitor să se uite la televizor şi apoi s-a aşezat la computer şi s-a delectat o întreagă după-amiază târzie cu pornografie – Mona, ecuadoriana blajină care i-a ajutat să-şi crească odraslele de când se născuseră; Mona, creştina pioasă care fusese cea mai constantă prezenţă în zilele lor câteodată.

Desigur, teoria lui s-a destrămat când şi-a dat seama că probabil ea ştia cum să scrie vagin. Trebuia să existe o explicaţie.

A sunat-o. Ea a răspuns sec după ce telefonul a sunat de trei ori:

— Da.

— Hei, Mona, tocmai mă uitam pe computer şi se pare că cineva ar fi accesat nişte website-uri foarte nepotrivite în ultimele ore.

— Nu, am fost acolo.

— Bine…

— Hannah a vorbit la telefon cu prietenele ei înainte să se uite la televizor. Solly s-a jucat.

Poate că era un virus, până la urmă. Te rog, Doamne, să fi fost un virus.

— Nu-mi place prea tare faptul că au stat numai în faţa ecranelor timp de ore în şir, i-a spus el.

Mona n-a zis nimic.

— Ce fel de jocuri a jucat Solly? a întrebat el.

— Jocuri pe calculator.

— Trebuie neapărat să-i duci pe afară.

— A fost afară toată ziua.

— Ei bine, trebuie să-l supraveghezi, Mona. Chiar ne contrazicem în legătură cu faptul că ar trebui să-l

supraveghezi? Îţi spun că s-a uitat la pornografie în mijlocul casei ore în şir.

Mona a închis, gândindu-se probabil la faptul că Toby s-a oprit din ce avea de spus la sfârşitul mustrării şi că acesta ar fi un final potrivit al conversaţiei, transmiţând că solicitarea fusese recepţionată şi consimţită prin tăcere, ca la un ordin.

— Hannah, Solly, vreţi să veniţi până aici?

În cele din urmă, veniră.

— Cine a folosit computerul astăzi?

— Eu am fost doar pe iPad, a spus Hannah.

Toby se uită spre Solly şi îi văzu ochii mari şi maxilarul cuprins de un tremurat îngrozit.

— Hannah, tu te poţi întoarce să te uiţi la televizor.

Solly închise ochii. Toby se aşeză pe canapea şi zise:

— Vino încoace. Este în regulă.

— Nu am făcut-o eu, a spus Solly.

— Solly.

Copilul începu să plângă şi să respire greu.

— Nu am făcut-o eu. Nu ştiu cum au apărut lucrurile alea. Pur şi simplu, au apărut.

— S-a întâmplat pentru că – hai, Solly, aşază-te aici, nu trebuie să-ţi fie frică de nimic – s-a întâmplat pentru că erai curios în legătură cu fetele?

— Am vrut doar să ştiu cum arată acolo jos.

Toby aprobă din cap.

— Înţeleg. Ai vrea să-ţi aduc o carte cu desene creată pentru copiii de vârsta ta?

Solly făcu ochii mari.

— Nu, a spus el. Nu, nu mai vreau să văd asta încă o dată.

Toby îl trase pe Solly pe după umeri, astfel încât capul lui se rezemă în poalele lui Toby, iar acesta îi dădu voie să plângă în timp ce el îi mângâia părul. Solly avea nouă ani. Toby s-a gândit că şi el avea tot vreo nouă ani atunci când a început să se întrebe despre asta, dar pe vremea aceea nu exista internet, astfel că el a trebuit să meargă la bibliotecă şi să caute prin cărţile de artă. Alţi copii pe care îi cunoştea căutau prin cărţile de biologie, dar acelea erau foarte clinice. El ştia de la vizitele la muzeu împreună cu părinţii că arta era mult mai vulgară decât ştiinţa. Într-o zi, s-a furişat cu primul său album al lui Picasso, ceea ce a fost probabil o mişcare greşită dacă voiai să ai o înţelegere uniformă a anatomiei. Apoi a trecut la Courbets şi apoi la O’Keeffes, iar asta a fost foarte, foarte derutant pentru mult timp până când, în cele din urmă, s-a uitat prin una dintre cărţile de anatomie doar ca să readucă lucrurile înapoi la realitate.

În cele din urmă, la zece ani, a descoperit pornografia. Într-o seară, părinţii săi l-au dus acasă la verişorul lui mai mare, Matthew, în San Fernando Valley. După cină, el s-a dus cu Matthew în camera acestuia, unde Matthew, care avea pe-atunci cincisprezece ani, avea reviste vulgare şi o casetă VHS cu un tânăr care se trezise din somn într-o casă mare din suburbii şi când a coborât scările la parter, a găsit-o pe mama lui implicată într-o orgie pusă la cale chiar de ea. Se pare că tânărul se trezise pentru că orgiile nu sunt evenimente liniştite, cu toate acele gâfâieli şi gemete. A coborât scările nesigur. Mama l-a văzut. Purta o rochie cu spatele gol, nu era încă dezbrăcată, probabil pentru că mai avea de făcut treburi specifice unei gazde, şi l-a condus înapoi la etaj – nu e nimic de văzut aici, fiule –, l-a pus la culcare, dar el văzuse deja destul încât să se excite extrem de tare, astfel că a început să o atingă pe sub rochie ca să ajungă la sânul ei. Ei bine, în acel moment femeia era şi ea excitată, dar ştia că asta nu era tocmai în regulă, astfel că a încercat să-i împingă mâna deoparte şi apoi să-şi aşeze sânul înapoi în interiorul rochiei. Povestea s-a repetat de trei sau de patru ori înainte ca ea să cedeze, ca ei să treacă serios la treabă şi, din senin, mama lui Matthew să urle la ei „IAR? IAR?”; iar micuţul Toby, care avea doar zece ani, a şters-o repede afară, prefăcându-se că nu se întâmplase nimic şi că agitaţia aceea ciudată din pantalonii săi nu era acolo. Vreme de luni de zile a fost îngrozit că mătuşa lui îi va spune mamei sale şi că aceasta îl va urî. Din cauza asta nu a putut s-o privească în ochi pe mătuşa lui ani de-a rândul. Şi ani de zile mai apoi s-a temut că a fost iremediabil dat peste cap din cauză că prima lui expunere la pornografie avusese legătură cu incestul. Pe lângă repulsia imensă pe care o simţea în legătură cu asta, avea parte şi de o mică părticică de

entuziasm priapic, iar această părticică îl îngrijora. Se îngrijora deoarece combinase aceste două lucruri; se îngrijora că ar putea fi un inadaptat sexual sau că dacă avea, în decursul aceleiaşi săptămâni, un gând sexual şi un gând despre mama sa (despre mama sa care avea silueta unui titirez), era un pervers. Asta s-a manifestat prin faptul că era atât de anxios că s-ar putea gândi la mama lui în momentul ejaculării, încât exact asta i s-a întâmplat în timpul puţinelor partide iniţiale de sex pe care le-a avut.

La asta s-a gândit în timp ce-i mângâia părul lui Solly. S-a gândit la faptul că acel copil era probabil traumatizat şi revoltat într-un mod aproape letal din cauza întâlnirii cu viaţa adultă care avusese loc prea devreme pentru ca micul său creier să poată procesa aşa ceva. Se gândea că Solly avea să se întrebe pentru multă vreme dacă era normal să ejaculeze pe faţa unei femei şi dacă aceasta ar striga de plăcere şi extaz dacă ar face-o. Se gândea la cât de greu era să creşti. Nu exista nicio modalitate de a evita tinereţea. Tatăl lui obişnuia să spună că aceia erau cei mai buni ani din viaţă. Îţi baţi joc de mine, ar fi vrut el să-l întrebe? Atunci, mai bine omoară-mă de pe-acum. Da, se gândea la cât de dezgustător era procesul de creştere – la reacţia efectivă de dezgust care vine la pachet cu mare parte din acest proces, la repulsia oribilă pe care o aveai atunci când o altă mică porţiune din inocenţa ta era făcută scrum.

Telefonul îi vibră. Era Rachel, era sigur de asta. Un fascicul de energie nucleară a radiat din apartamentul lui până în vârful muntelui, acolo unde se afla ea, activând ultimele fărâme rămase din instinctul ei matern. Fusese asediată de dorinţa de a afla cum se simţea familia ei. Probabil că

primise mesajul de la recepţie din partea lui Sage, iar acum se grăbea să-l asigure că era totul în regulă. Fusese într-o transă meditativă timp de trei zile, tocmai se trezise şi îi părea rău. Se grăbea să-i spună că acele puţine zile de iluminare îi făcuseră bine, că greşise când se comportase aşa cum o făcuse şi că şi-ar dori ca Toby să se întoarcă acasă. Sunt acea Rachel pe care ai cunoscut-o la petrecerea de la bibliotecă, i-ar spune. Sunt ea din nou. Toby i-ar face zile fripte; Rachel l-a rănit foarte mult de-a lungul anilor. Dar ar spune da. Desigur că ar spune da. Nu pentru că îi era dor de ea, ci pentru că ar fi dat orice pentru ca tot ce se întâmplase – totul – să fi fost o neînţelegere uriaşă. Se foi puţin, încercând să nu-l deranjeze pe Solly, până îşi scoase telefonul din buzunar, spunând:

— Scuze, amice, poate că e de la spital.

Se uită la ecran şi văzu sfârcul învelit în dantelă al lui Nahid, femeia din Paris căreia îi scrisese în timp ce se întorcea de la muncă. Sfârcul ei era întărit.

Puse telefonul jos şi începu să-i mângâie din nou părul lui Solly, ceea ce continuă să facă fără oprire pentru următoarele două ore.

— Am veşti proaste, a spus Toby când Hannah a ieşit din camera ei marţi dimineaţă cu bagajul pregătit.

Credea că va pleca la Hamptons, chiar dacă se întâmpla cu o zi întârziere, şi, în absenţa mamei sale, care nu venise s-o ia, şi-a pregătit din vreme bagajul pentru călătorie.

Faţa lui Hannah se înăspri.

— Nu.

Spuse asta ca şi cum ar fi certat un câine.

— A sunat mama. A fost nevoită să plece într-o călătorie neprevăzută de serviciu. Îi pare foarte rău.

Hannah începu să se bâţâie, vrând să exprime cât de nedreaptă era situaţia.

— Tu nu înţelegi! a zbierat ea în timp ce s-a aşezat într-o postură pe care profesorul de yoga al lui Toby o numea Standing Forward Bend, strângându-şi stomacul ca şi cum ar fi durut-o. Mă întâlnesc cu toată lumea acolo. Mă aşteaptă. Sunt cu toţii deja acolo.

Toby încercă să-i explice, dar ea era agitată şi mârâia, iar nările îi fremătau. Era frumoasă la fel ca mama ei şi era ridicolă la fel ca mama ei.

Cu o seară înainte, târziu în noapte, el o sunase de trei ori pe Rachel fără să primească vreun răspuns, pe lângă faptul că îi scrisese un şir întreg de mesaje:

Haide, Rachel. Nu e nostim.

Ştii că am şi eu viaţa mea.

Apoi, dimineaţa, o imploră:

Sunt îngrijorat. Te rog, sună-mă.

Apoi, turbat de furie, la o oră după aceea, îi scrisese un alt mesaj. I se făcuse silă când îl trimise:

N-o să te întreb nimic. Te rog doar sună-mă.

Pe urmă îi scrisese lui Nahid, care îi tot trimitea imagini cu părţi ale corpului ei şi care acum voia să stabilească o întâlnire. Asta a durut. Toby i-a spus că fosta lui soţie era ocupată şi că el era nevoit să aibă grijă de copii, aşa că n-ar putea mai bine să se vadă mai târziu în săptămâna aceea? Nahid i-a trimis un mesaj înapoi cu [emoticon cu demonul mov] şi apoi cu un [emoticon cu îngeraş] – însemnând poate că era furioasă, dar în acelaşi timp, înţelegătoare? Sau că el era în iad şi ea era în rai? Nu ştia. Acel stupid [emoticon cu demonul mov] era peste tot. Ce însemna? Ce anume comunica? Era acesta o manifestare digitală a dorinţei reprimate din zilele de sufragete ale femeilor? Cu câteva zile mai înainte, o femeie cu care schimbase mesaje erotice făcuse o aluzie la sex oral şi apoi când el i-a răspuns cu [emoticonul cu limba scoasă], ea i-a trimis înapoi [emoticonul fără gură]. Ce însemna asta? Era ofensată? Dădea înapoi acum de la lucrul pe care tocmai îl oferise? Era şocată? Toby considerase întotdeaunã că semnul acela reprezenta pe cineva care rămăsese fără cuvinte sau în stare de şoc. Dar nu ştia. Nu ştia. Oricum, îi mulţumi lui Nahid pentru înţelegere, după care îl cuprinse un val de greaţă şi se întrebă dacă joi se va regăsi în aceeaşi ipostază ca în ziua aceea, care era marţi. Nu putea fi la fel. Rachel avea o afacere de succes. Oamenii se bazau pe ea. Oamenii se bazau pe ea, asta spunea ea întotdeauna. Da, ei bine, oamenii se bazau pe el, de asemenea, Rachel. Pentru vieţile lor, Rachel.

Se uită la telefon până când se făcu miezul nopţii. Ce-ar fi putut el să ia de la ea? Cum ar fi putut s-o rănească? Nu ştia. Cum o putea deranja? Nu ştia. Jură că următorul lucru pe care îl va face nu va avea legătură cu aceste gânduri, dar, ei bine... turbat, răutăcios, îi scrise Monei:

Fiul meu de nouă ani s-a uitat la pornografie pe calculator ore în şir cu tine de faţă, astăzi. Nu vom mai avea nevoie de serviciile tale. Mult noroc!

Rachel ar fi avut ceva de spus despre asta, dar, ce să vezi, dacă Rachel vrea să se implice, trebuie să fie acolo ca să poate face asta, corect? Lui Toby nu-i fusese permis niciodată să-i dea instrucţiuni Monei. Rachel spunea că doi şefi însemna management prost. Mona întreba:

— S-o duc pe Hannah să-şi cumpere pantofi noi pentru prima zi de şcoală?

Iar Toby nu ştia să-i răspundă – nu ştia dacă Rachel comandase deja nişte pantofi sau dacă plănuise să meargă chiar ea cu fata să-i cumpere, iar el nu îndrăznea să-şi asume riscul de a fi mustrat, care venea la pachet cu orice iniţiativă ar fi putut avea.

— Mona este singura persoană care îmi acceptă condiţiile, îi spusese cândva Rachel. Tot ce am de făcut este s-o plătesc. Nu trebuie să-i dau niciodată explicaţii. Nu trebuie să am de-a face niciodată cu vreo porcărie din partea ei.

Acum, el lăsase copiii în sala de conferinţe a spitalului, iar Hannah fierbea. Solly era în regulă. Nu-i venea să creadă cât de mult timp putea să petreacă în faţa unui ecran date fiind circumstanţele, însă Hannah... Hannah era furioasă

pe el, cumva. Cum ar fi putut să-i spună că mama lor îi abandonase fără nicio remuşcare? Cum ar fi putut să-i spună că mama lor părea să fie în mijlocul unei activităţi pe care el nici nu ştia cum să înceapă s-o descrie?

Toby se îndreptă spre biroul şefului.

— Pot să-l văd? o întrebă pe secretară, iar aceasta îi făcu semn că putea.

Intră în biroul şefului său, care era decorat cu lambriuri din lemn ca o bibliotecă juridică şi avea poliţe pline de plachete cu premii datând încă din anii ’80 – premii pentru cercetare, contribuţii comunitare şi conduită profesională remarcabilă. Donald Bartuck era şeful secţiei de hepatologie, MD, Membru al Colegiului Medicilor din America etc., etc. Era un doctor bun, dar era menit pentru o funcţie administrativă, cu tot arsenalul său de strângeri de mână, făcut cu ochiul şi faptul că-şi amintea numele soţiilor. Pe vremea când Toby era rezidentul său, acesta îi arătase, lui şi colegilor săi, aceeaşi grijă pe care Toby le-o arăta acum rezidenţilor lui, acesta fiind motivul pentru care tranziţia sa către o funcţie administrativă îl supărase pe Toby atât de mult. Dacă înţelegi, dacă îţi iubeşti slujba atât de tare, de ce ţi-ai dori să faci acest lucru care era opusul muncii tale? Dacă îţi place să te ocupi de strângerea de fonduri şi dacă îţi place birocraţia atât de mult, de ce nu ai opta, pur şi simplu, pentru finanţe precum Seth şi ai face căruţe de bani din asta, în loc să ai doar câştiguri frumuşele care vin la pachet cu luarea deciziilor medicale cu miză uriaşă?

Bartuck se uita peste ochelarii săi cu rame negre şi late la ceva dintr-o mapă, când Toby a intrat. Arăta precum Ted Kennedy, dar era mai înalt: avea doi metri, era musculos şi suplu, cu o claie ondulată de păr foarte des, nişte fălci ca de morsă şi o figură tristă. Când Toby mergea lângă el pe culoarele spitalului, nu se putea gândi decât la ce specii diferite erau – Gulliver şi un liliputan. Pe biroul său era o fotografie cu el şi cea de-a doua soţie, Maggie, alături de cei trei copii ai lor, toţi îmbrăcaţi în costume albe de tenis. De cealaltă parte a biroului, era o fotografie cu Bartuck şi un fost preşedinte. Toby se aşeză pe un scaun din piele care scoase un zgomot ca şi cum ar fi ejectat aer în momentul impactului.

— Toby.

— Aveţi un minut?

Bartuck lăsă jos hârtia la care se uita.

Toby tăcu o secundă înainte de a spune cu voce tare ceea ce voia să spună.

— Am nevoie de una sau două zile libere. Chestiuni personale.

Bartuck îşi încrucişă mâinile şi se aplecă peste birou.

— Nu este cel mai bun moment. Soţul lui Karen Cooper lucrează la fondul de investiţii care găzduieşte evenimentul pentru donaţia de măduvă osoasă în fiecare an.

Fondurile de investiţii care organizau evenimente pentru donaţia de măduvă osoasă îi aminteau lui Toby de frăţiile

care vindeau produse de patiserie. Orice pentru o conştiinţă curată.

— Ştiu. Nu aş cere dacă nu aş avea nevoie.

Bartuck rămase tăcut în aşteptarea unei explicaţii. Toată lumea voia să audă un motiv.

— Rachel este prinsă într-o călătorie de afaceri, spuse Toby. Ar fi trebuit să se întoarcă şi să ia copiii pentru săptămâna aceasta, dar nu poate, iar bonă nu mai avem.

Măiculiţă! O concediase pe Mona. Credea că era posibil să aibă diaree. Bartuck era tăcut. Toby vorbi mai departe.

— L-a lăsat pe fiul meu să se uite la pornografie ieri.

Mona. O concediase pe Mona.

— Văleleu! Deci doar vei sta acasă cu ei? întrebă Bartuck.

— Mai bine decât în sala de conferinţe. Voi fi disponibil pentru orice apeluri telefonice. Phillipa este aici, la fel şi rezidenţii mei.

Nu pomeni despre Hamptons, fiindcă un tip cu atât de multă conştiinţă de sine precum Toby nu putea să-şi imagineze cum ar fi să vorbească despre Hamptons în faţa unui tip care ştia câţi bani făcea el – ceea ce era, da, o sumă decentă conform standardelor americane, dar nu erau bani de Hamptons. Bartuck avea o casă în Hamptons. Bartuck organiza petreceri şi avea donatori de întreţinut. Avea persoane faţă de care trebuia să-şi exprime acordul în mod empatic indiferent de ce scoteau pe gură. Trebuia să-şi etaleze diplomele în faţa oamenilor care erau

impresionaţi de acestea, în timp ce se lăuda cu privire la felul în care îi coordona pe oamenii care erau în continuare doctori cu adevărat.

— Uh, exclamă Bartuck, bine, atunci. Ia-ţi două zile, dar asigură-te că oamenii tăi se ocupă de Karen Cooper. Voi fi atent şi eu la starea ei. I-am spus lui David Cooper că eşti cel mai bun doctor pe care-l avem.

— Mulţumesc, domnule.

Toby părăsi biroul şi merse în sala de conferinţe. Hannah şi Solly îşi ridicară privirile din iPad-uri.

— Cine vrea să meargă în Long Island? întrebă Toby.

Solly aplaudă, iar deznădejdea de pe faţa lui Hannah se evaporă ca şi cum nu ar fi fost niciodată acolo.

Tocmai traversasem Penn Station când Toby mi-a scris că nu ne puteam întâlni la prânz. Rachel a decis unilateral să rămână în tabăra ei stupidă de yoga pentru câteva zile în plus, îmi scrise el.

„Încă?”

Aşa face. Nu întreba.

Un bărbat fără o jumătate de picior şchiopăta sprijinindu-se în cârje. O fată de paisprezece ani îmbrăcată ca un clovn plângea la telefon. O femeie din Long Island împreună cu cinci fetiţe de nouă ani îmbrăcate la fel în costume de dans striga la una dintre ele: „Nu i-am spus

aşa ceva!” Penn Station este cea mai rea dintre toate gările. M-am uitat în sus la tabela cu orarul trenurilor. Următorul tren spre New Jersey pleca în paisprezece minute, dar nu puteam să-l iau. Nu voiam – nu puteam – să stau lângă un idiot care bea o bere Bud Light Lime de jumătate de litru, pentru a doua oară într-un interval de şaizeci de minute.

În schimb, am hotărât să merg pe jos în centrul oraşului, cel puţin pentru o vreme. Unde era Rachel? La o tabără de yoga? Într-un loc de unde îl pedepsea pe Toby? Într-un loc de unde îl ignora pe Toby, pur şi simplu? Mama mea întotdeauna obişnuia să-mi spună că poţi să furi ore, dar nu zile. Însă Rachel fura zile, aşa cum o făceam şi eu. Cei de la revistă mă trimiteau în călătorii la hoteluri drăguţe în oraşe străine pe care probabil nu le-aş fi vizitat din proprie iniţiativă şi odată, la Londra, am stat cu două zile în plus doar pentru că nu aş fi putut suporta să mă urc înapoi într-un avion după un interviu care durase două ore. Mi-am schimbat biletul (niciodată până atunci nu mai prelungisem o călătorie, am rămas doar atât cât trebuia), astfel încât să pot rămâne cu două zile mai mult. Fiica mea avea opt luni pe-atunci. La mijloc nu fusese numai faptul că eram obosită şi că era complet nerezonabil să-mi ceară să călătoresc în Europa de la New York pentru două zile. Era pentru că m-am simţit ca şi cum hotelul, oraşul, solitudinea, toate acestea erau ocazii în care îmi puteam simţi din nou pielea; îmi puteam simţi din nou trupul. Existam din nou în afara unui context – fără cărucior, fără un bărbat care să mă ţină de mână. Nu purtam verigheta în acele călătorii. Nu făceam asta nu pentru că aş fi vrut să mă culc cu altcineva. O făceam pentru că atunci când călătoream cu avionul, degetele mele se răceau şi se

micşorau, astfel că-mi cădea verigheta şi preferam să evit panica generată de îngrijorarea că aş fi putut s-o pierd. Dar, pe de altă parte, poate că era şi celălalt lucru, cel legat de context, nu ştiu. Să zicem aşa: îţi poţi simţi corpul pentru prima oară după mult timp, îţi poţi simţi pielea, iar apoi, brusc, poţi simţi şi acest inel în jurul degetului tău şi greutatea lui devine, din senin, de netolerat.

Adam nu ar fi avut vreo problemă cu asta; pe bune. Totuşi i-am spus că se amânase interviul. M-am plimbat pe la castele, muzee şi pe malurile râului Tamisa. Brusc, a început să-mi placă impresionismul, ca unei feline idioate care devenisem. Brusc, a început să-mi placă să stau la bar în locul unei mese la cină. Brusc, am început să mă dau în vânt după cafeaua espresso, dar fără lapte! Cine bea cafea fără lapte? Odată, într-un avion spre Lisabona, am stat lângă un om de afaceri care a fost foarte atent la mine, chiar dacă purtam haine murdare, ochelari şi vorbeam despre copiii mei. A vrut să ştie dacă puteam lua cina împreună când ajungeam acolo. Am făcut asta, seara, la o cafenea, în căldura unei alei, iar în interiorul corpului meu, am simţit o bătaie la fereastra conştiinţei – nu puternică, doar o ciocănitură înăbuşită. Nu avea nicio logică. Tipul era exact ca Adam – responsabil, amabil, puţin uituc. Şi tot ce-mi doream era ca el să încerce să mă sărute. Adam îşi dorea să mă sărute. De ce nu era de-ajuns? Am plecat brusc de la cafenea. Nu vreau să vorbesc despre asta. Am fost atât de penibilă! Nu vreau să vorbesc despre asta.

Am ajuns în Village fără să-mi dau seama, pe o mică extensie din Sixth care duce spre Carmine Street. Am trecut de terenul de baschet şi de vechiul cinematograf, care devenise acum noul cinematograf. Părinţii mei au fost

şi ei la Universitatea New York, ca mine, iar când tatăl meu mă vizita la şcoală, vorbea despre ce magazine fuseseră magazinele care erau acum şi eu mă gândeam că era cel mai plictisitor lucru din lume, cu excepţia faptului că mi s-a părut ceva nebunesc faptul că organizaţia studenţească devenise acum un centru pentru studii religioase.

M-am plimbat de-a lungul străzii Carmine pentru o vreme, doar pe acea stradă îngustă, încercând să simt o tresărire de nostalgie sau frumuseţe. Am locuit acolo după facultate, în primul meu apartament propriu. Era lucrul de care se temuse mama mea cel mai mult, un cuibuşor de nebunii ca în filmul În căutarea domnului Goodbar (pentru ea, nebunia ar fi fost şi dacă m-aş fi culcat cu o singură persoană fără să fiu măritată), plin cu recipiente goale de mâncare comandată. Odată, am cunoscut un bărbat la Angelika în timpul proiecţiei filmului Laurel Canyon şi asta a dus la o partidă de sex în apartamentul meu – pur şi simplu, l-am dus acasă. Am făcut acest lucru o singură dată.

Locuiam încă pe Carmine Street când m-am îndrăgostit de primul meu redactor, Glenn, de la prima revistă pentru care am lucrat după ce am terminat facultatea, TV Tonight. Glenn era căsătorit şi avea trei copii. Nu era cel mai chipeş tip din redacţie, dar era cel care transmitea un fel de stabilitate pe care eu eram suficient de plictisitoare încât s-o consider atractivă. În serile în care se întorcea la apartament împreună cu mine după serviciu, făceam sex şi apoi el se ridica şi pleca înapoi la Westchester, iar eu plângeam de fiecare dată. Fumam pe atunci. Începusem să fumez în Israel. Mama mea a fumat de când m-am născut; eram hotărâtă să nu fac acelaşi lucru. Dar când aveam douăzeci de ani, mi s-a părut în regulă să încerc,

până la urmă, din moment ce nu riscam să devin dependentă. Ei bine, cine ar fi putut spune că erau aşa delicioase şi satisfăcătoare? (Da, ştiu.) Cine ar fi putut să înţeleagă atât de clar că toată frământarea mea din acei ani aştepta ca eu să descopăr ţigările? Ţigările chiar m-au prins. Ţigările erau lucrul acela pe care degetele şi gura mea îl căutaseră poate încă de când mă născusem.

Glenn nu era întocmai un animal de pradă. La mijloc era mai degrabă faptul că era neputincios în faţa atenţiei pe care eu, o fată tânără, i-o acordam. Prima dată când ne-am întâlnit, stătea în pragul uşii, în contre-jour, ţinând în mână o mostră a revistei pe care eu trebuia s-o citesc pentru o probă de redactare. Ceva s-a întâmplat în timpul acelui schimb inocent – o simplă aşezare a unei bucăţi de hârtie pe biroul meu alături de un cuvânt blând. Ceva electrizant, ceva ce provoca dependenţă. Îl căutam cu fiecare mişcare. Îi ceream ajutorul, deşi nu aveam nevoie. Mă învârteam prin jurul biroului său, în mod evident pentru toată lumea, incapabilă să mă abţin. Trecea pe lângă mine şi mi se tăia respiraţia. Nu era atât de chipeş sau interesant. Vă spun, nu avea nicio logică.

Dar atunci puteam, de asemenea, să-mi simt corpul. Îl puteam simţi cum se deschidea către el şi puteam să înţeleg cum decurgea totul: evoluţia, atracţia, necesităţile reproductive. Am descoperit pentru prima oară că eram neputincioasă în faţa acelor forţe. Mai avusesem pasiuni – mă mai îndrăgostisem. Dar nimic care să-mi implice întreaga fiinţă ca de data aceea. Acesta este motivul pentru care oamenii scriu poezii. Acesta este motivul pentru care toate cântecele sunt despre dragoste. Acum am priceput, mi-am spus eu. Înţeleg. Într-o noapte, în lift, mi-a spus că mă considera o persoană care distrăgea

atenţia celorlalţi. I-am spus că ar trebui să discutăm despre acest lucru la cină. El şi-a sunat soţia în faţa mea de la un telefon public ca să-i spună că mai avea treabă prin oraş pentru câteva ore. Şi asta a fost.

Mă gândesc acum la acea perioadă, despre cât de avidă eram să-i fac pe plac în pat. Nu mă pot gândi la asta fără să mă gândesc la bietul Adam, la faptul că darul pe care mi-l oferise fusese o lipsă a volatilităţii şi, ca rezultat, el a primit o versiune a mea mai puţin volatilă – o versiune a mea mai puţin avidă, mai puţin umedă.

În fine.

Când Glenn era în patul meu, aprindeam o ţigară şi suflam spre el, ca să miroasă a fum de ţigară atunci când ajungea acasă, sperând ca asta s-o pună pe gânduri pe soţia lui şi să schimbe puţin lucrurile. Eu îmi petreceam zilele imaginându-mi că se putea întâmpla ceva cu ea sau cu ei – de obicei, era vorba despre o tragedie, nu doar despre un divorţ – care să necesite mutarea mea în casa lor ca să am grijă de copii. Mă gândesc la acea perioadă acum, la cum mă imaginam dorindu-mi viaţa altcuiva în loc să mă preocupe să-mi imaginez propria viaţă. Doamne, cât de idioată am fost! Visurile mele erau atât de mici! Dorinţele mele erau elementare şi demonstrau o lipsă colosală de imaginaţie. În viaţa mea, m-aş fi dus la nunţi unde mireasa purta rochie roşie. M-aş fi întâlnit cu oameni în relaţii deschise. M-aş fi întrebat de ce eram atât de lipsită de originalitate. Fusesem atât de creativă în toate celelalte aspecte din viaţa mea; cum de ajunsesem atât de convenţională şi de înregimentată era absolut năucitor.

Mi-am dat seama pe când mă plimbam pe Carmine Street că aveam genul de viaţă pe care mi-o dorisem. Devenisem precum soţia lui Glenn – căsătorită, într-o suburbie, îmblânzită, aşteptând un bărbat să vină acasă. Îl cunoscusem pe Adam tot prin intermediul slujbei. Făceam un reportaj despre un proces împotriva unei agenţii matrimoniale exclusiv pentru creştini, iar el era tânărul asociat desemnat să mă îndrume la firma de avocatură. Era înalt, avea o privire caldă şi nişte ochelari cu rame negre late. Purta maiouri de corp şi pantofi Weejuns; avea cravate tricotate şi cravate obişnuite. Făcea parte dintr-o lume în care ştiai cum să te îmbraci şi pentru ce, fiind întotdeauna îmbrăcat cu un sacou marca Brooks Brothers. Provenea dintr-o familie înstărită care se aştepta ca şi el să fie înstărit şi, pentru că perpetuarea bogăţiei în rândul celor bogaţi era ceva de aşteptat, totul îi venise natural.

Cât timp m-am ocupat de reportaj – deja lucram la o revistă pentru bărbaţi la momentul acela – luam masa împreună şi eu încercam să scot informaţii de la el, iar el nu îmi oferea niciuna, dar rămânea calm şi vesel, niciodată nu se enerva. Ce lucru ciudat, lipsa apăsării! Ce lucru ciudat, ca slujba ta să nu te streseze, ca lucrurile bune să te facă fericit şi lucrurile rele să te întristeze. Simplitatea este un duş rece după o baie fierbinte. Emoţiile mele nu mai descoperiseră până atunci o asemenea logică. Poate că acesta a fost lucrul care mă atrăsese la el în primul rând, faptul că pacea lui era o corecţie necesară pentru mine. Nu mi-a trecut prin cap că voi fi nevoită să-mi petrec viaţa explicând partea întunecată şi nemulţumirea din interiorul meu cuiva care nici măcar nu înţelegea aceste concepte.

Am avut o viaţă sexuală grozavă, apoi am avut parte de una obişnuită, iar apoi (ca şi acum) ne-am trezit în pustietate. Făceam sex o dată pe săptămână, apoi nu doar o dată pe săptămână, apoi o dată la două săptămâni, dar apoi de două ori în următoarea săptămână, astfel că era în regulă, nu-i aşa? Iată unde era problema: poţi să-ţi doreşti numai ceva ce nu poţi avea – aşa funcţionează dorinţa. Iar noi ne aveam unul pe celălalt. Categoric. Niciunul dintre noi nu s-a uitat la altcineva. După ce Adam şi cu mine ne-am căsătorit, când ieşeam în lume, observam că bărbaţii de care eram cel mai mult atrasă erau aproape copii ale lui Adam, precum acel tip din Lisabona. Nu-mi doream nimic diferit. Îmi lipsea numai dorinţa. Nu ar trebui să tânjim după dorinţă, dar aşa stau lucrurile. Deci ce să facem în privinţa asta? Să uităm de lucrul acesta? Hai s-o lăsăm baltă. Nu are rost să discutăm despre asta. Faptul că discutăm despre asta n-o să îndrepte cu nimic situaţia.

Mi-a sunat telefonul şi m-am aşezat pe banca din faţa bisericii din colţ. Era bona mea, care voia să ştie dacă ar trebui să le dea copiilor să mănânce masa de seară. M-am uitat la ceas. Era deja ora cinci. Hoinărisem vreme de şase ore.

Când am închis telefonul, căştile mele erau conectate încă în urma apelului, iar telefonul a început să ruleze un cântec, aşa cum face uneori, fără instrucţiunile mele explicite. Melodia care se auzea era o piesă a formaţiei U2 dintr-un album care fusese lansat pe când eu terminam liceul, un album pe care îl ascultam la un CD player, întinsă în pat, cu privirea în tavan, gândindu-mă la faptul că eram cumva la finalul unui început, ceea ce a făcut ca lucrul care a urmat să fie începutul sfârşitului. Am mers până la o bodegă din colţul străzii Sixth şi am cumpărat un

pachet de ţigări. Bărbatul care mi le-a vândut nu s-a uitat la mine chiar amuzat; nu mi-a spus că eram prea în vârstă ca să mă mai ţin de asemenea jocuri. M-am întors pe bancă, am aprins o ţigară şi am inhalat, fumul pătrunzând în corpul meu şi umplându-l cu otravă, cu ceva.

Casa din East Hampton nu mai era a lui Toby, de parcă ar fi fost vreodată, deşi acest lucru nu era încă oficial. La fel şi maşina, chiar dacă, desigur, atunci când s-a dus la vechiul său garaj, transpira şi era îngrozit la gândul că ori maşina nu mai era acolo şi el trebuia să facă pe prostul, ori că îngrijitorul garajului ştia despre divorţul său, iar el ar fi trebuit să se furişeze afară ca un infractor notoriu. Dar tot ceea ce i-a spus acesta a fost:

— Plecaţi undeva să vă distraţi?

Iar Toby puse bagajele în maşină şi o scoase afară. Seara era limpede, cerul se întuneca şi copiii se uitau pe geam. Mâinile lui Toby strângeau cu putere volanul. Pentru o bună bucată de vreme a fost linişte, iar amintirea interacţiunilor sale cu îngrijitorul garajului s-a estompat.

Dintr-odată, de pe bancheta din spate:

— Unde este mama? întrebă Solly.

Îi trebuiseră patru zile să întrebe acest lucru.

— V-am spus, are treabă la serviciu, zise Toby.

— O putem suna prin FaceTime?

Toby se uită la el în oglinda retrovizoare.

— Cred că nu, din cauza diferenţei de fus orar, amice. Probabil că doarme.

Fraza aceasta a generat o imagine în mintea lui – ea, într-un hotel pe undeva prin Europa, dormind a fost lucrul care i-a trecut prin cap – şi, pentru o clipă, a simţit cum îl cuprinde panica.

Porni radioul pentru că, uneori, să pornească radioul părea cel mai bun mod de a-i convinge că totul era în regulă, chiar dacă nu era aşa. Privirea lui se întoarse din nou la drum, iar în adâncul stomacului începu să-l ardă şi el îşi imagină, pentru o clipă, că piatra din intestinul său era Rachel şi că ar fi putut să intervină chirurgical asupra propriei persoane chiar acolo în maşină, chiar şi fără să tragă pe dreapta, şi să extragă chirurgical piatra, să o găsească pe Rachel în interiorul ei – acolo se ascunsese! – şi să arunce totul pe fereastră, unde acidul toxicităţii ei ar fi săpat o prăpastie în pavajul şoselei, apoi ar fi împins-o mai jos către nucleul Pământului, ar fi ieşit de partea cealaltă în China şi apoi, cu o viteză nou dobândită, ar fi propulsat-o în spaţiu deasupra Asiei şi prin toate tipurile de materie întunecată şi de universuri paralele la care semnalul telefoanelor mobile nu mai ajungea, astfel încât el să nu mai fie nevoit să-i audă vocea nenorocită vreodată.

Părăsi autostrada la ieşirea 70, pregătindu-se sufleteşte pentru excesul specific Hamptonsului, care fusese visul lui Rachel şi coşmarul său. Treptat, casele căpătau un aspect mai lustruit, mai impresionant, integrând efecte luminoase speciale şi ceva ce putea fi numit gazon, dar pe măsură ce

se îndepărta tot mai mult de autostradă, putea fi numit, de asemenea, câmp.

Era totul atât de insultător la Hamptons. Era o insultă la adresa disparităţii economice. Era o insultă faţă de a duce pur şi simplu o viaţă bună şi faţă de a pune întrebările dificile în legătură cu ceea ce ar fi trebuit să sacrifice o persoană în numele decenţei. Era o insultă faţă de ideea de a avea destul – şi faţă de a şti că exista un astfel de concept, destul. Înăuntrul acelor case nu erau oameni altruişti, buni, cărora le surâsese norocul ca recompensă pentru faptele lor bune şi munca grea. Nu, în interiorul acelor case grandioase susţinute de coloane erau piraţi pentru care nimic nu era niciodată destul. Nu era niciodată destul când venea vorba de bani, bunuri, haine, siguranţă, securitate, apartenenţe la cluburi, sticle cu vin vechi. Nu exista o cifră la care cineva să spună:

— Duc o viaţă bună. Mi-ar plăcea să văd dacă pot ajuta şi pe altcineva să ducă o viaţă bună.

Erau infractori – da, majoritatea dintre ei erau infractori reali, adevăraţi. Nu întotdeauna cu infracţiuni pasibile de închisoare, dar în mod cert, cu fapte dezgustătoare din punct de vedere moral: aveau conturi în paradisuri fiscale sau îi plăteau prost pe asistenţii lor, sau nu-şi plăteau taxele pentru menajerele lor, sau erau membri în Asociaţia Naţională a Armelor[11].

Iar cel mai rău dintre toate, cea mai mare insultă era chiar locul în care toate astea erau situate. În vârful zonei Long

---

[11] NRA (National Riffle Association) – National Rifle Association of America este un grup de apărare a drepturilor de a deţine arme, cu sediul în Statele Unite. (N.r.)

Island, care era în sine ca un mont pentru Manhattan. Această extremitate de lux era atât de precar aşezată şi atât de vulnerabilă în faţa vremii urâte, înconjurată în majoritatea părţilor de apă aşa cum era şi Hamptons, încât cea mai supărătoare parte din toată povestea era că o asemenea bogăţie era plasată într-o asemenea zonă. Era de-ajuns o singură furtună mai puternică pentru ca toate acele case să fie şterse de pe faţa pământului. Şi ştiţi cam ce credeau aceşti piraţi în legătură cu asta? Nu le păsa deloc. Nu-i nimic, Dumnezeu n-are decât să reverse uraganul de ruşine şi distrugere către noi. Nu avem de ce să ne facem griji, vom lua o căruţă de bani pe asigurare şi oricum avem un locşor ca ăsta şi în Aspen!

Toby intră pe aleea pentru maşini a casei lor. Rachel îl convinsese că ea merita o casă în Hamptons, iar el o convinsese pe Rachel că ar trebui să fie una mai modestă decât ceea ce-şi puteau permite. Ea a acceptat, oarecum. Tot era o casă enormă. Cinci dormitoare, un garaj pentru trei maşini, o cameră de zi, o cameră pentru hobby, un salon, un solar şi o terasă cu vedere către ocean. Fusese a unui redactor în vârstă de la Vanity Fair, de pe vremea când redactorii revistelor puteau fi bogaţi. Un dinozaur care murise şi care acum era o specie extinctă, căci în prezent singurul motiv pentru care noi, jurnaliştii, mai mergeam în Hamptons era faptul că fuseserăm invitaţi fie pentru că eram uneori percepuţi drept nişte ciudăţenii de neam, fie pentru cât de interesanţi şi puternici fuseserăm odinioară sau pentru că un editor îşi închiriase o casă pe plajă pe spezele unei companii de ceasuri de lux şi voia să ne bombardeze cu informaţii despre o nouă oportunitate interesantă pentru ghidul nostru de cadouri din luna decembrie. Fiul redactorului de la Vanity Fair a preluat

casa după moartea tatălui său, dar apoi fiul a fost expropriat din cauza unei acuzaţii de acţiuni ilicite la bursă, astfel că proprietatea a fost lichidată, Rachel a licitat şi a cumpărat casa. Nu-i plăcea să le spună oamenilor despre partea cu lichidarea.

Toby parcă pe alee, iar copiii fugiră în casă. Un pescăruş zbură pe deasupra maşinii. Nu mai fusese acolo din seara în care ea a acceptat divorţul, în ianuarie. Se duseseră pentru weekend, chiar dacă era extrasezon, pentru că vizionau tabere pentru Hannah, care era interesată de o tabără de teatru de zi în Dix Hills, care ţinea un eveniment al porţilor deschise; apoi s-a pornit viscolul, aşa că au hotărât să rămână până luni. Făcuseră sex în noaptea aceea – una dintre cele mai lipsite de bucurie şi mecanice partide de sex din ultimii lor ani împreună. Trecuse un an de când Toby ceruse prima dată divorţul.

Solicitarea lui venise nu din furie, ci din iritarea golului pe care îl săpa în interiorul său faptul că se minţea pe sine. De fiecare dată când deschisese subiectul, era întâmpinat doar cu ameninţări isterice din partea ei. Striga la el că nu avea să-i mai vadă niciodată pe copii dacă încerca s-o părăsească şi că avea să rămână lefter.

— Dar de ce? întrebă el. Nu ai cum să fii fericită în felul ăsta.

Ea nu avea un răspuns. Doar continua să ameninţe. El cedase, îngrozit şi chiar mai trist. Dar, cumva, în timp ce ninsoarea cădea peste lucarna din dormitorul lor şi era linişte într-un mod în care nu fusese niciodată linişte în timpul verii, o stare de pace a părut să o cuprindă. Stăteau

întinşi în linişte, aerul era rece, dar patul era cald, iar ea a spus, privind către tavan:

— Cred că ar trebui să divorţăm.

El s-a întors pe o parte ca să fie cu faţa la ea, cuprins de o tandreţe sfâşietoare pentru lucrul pe care îl distruseseră, iar ei i-au curs lacrimi pe faţă şi el le-a şters cu degetele mari.

— O să fie bine, i-a spus el.

Săptămânile şi lunile care au urmat după acea noapte au fost printre cele mai fericite din căsnicia lor. Râdeau. Se simţeau bine împreună. Au văzut din nou un episod dintr-un serial de comedie care îi făcuse să râdă cu ani în urmă. Au ridicat amândoi din sprâncene şi au tras adânc aer în piept pentru crizele de furie ale lui Hannah. S-au privit din nou în ochi unul pe celălalt când Solly a petrecut o zi întreagă încercând să rostească cuvântul sarcofag, amândoi străduindu-se să nu râdă. Trecuse mult timp de când avuseseră parte de intimitate în iubire. În ultimii ani, doar ura dintre ei avusese intimitate autentică, ceea ce însemna că atunci când se certau reuşeau să spună cele mai precise lucruri crude pe care le extrăseseră de-a lungul anilor de experienţă unul cu celălalt. El îi reproşa comportamentul matern extraordinar de schimbător; ea se lua de masculinitatea lui de parcă asta ar fi fost problema lor principală. Dar când nu se certau, intimitatea dispărea. Conversaţiile lor erau atât de reci şi distante, încât dacă le auzeai la un restaurant într-una dintre serile lor de întâlniri forţate, te-ai fi întrebat dacă se cunosc de mai mult de câteva săptămâni. Acum, intimitatea era restabilită. Rachel cumpără ceva pentru cină pe drumul spre casă

atunci când află că el întârzia s-o înlocuiască pe bonă, chiar dacă cina era responsabilitatea lui. El coborî să-i cumpere mâncare chinezească atunci când ea îi spuse că nu mai mâncase nişte găluşte bune cu pui de mulţi ani. Uneori se ţineau de mână, ceea ce nu mai făcuseră de ani de zile şi ceea ce el şi-a dat seama că era absolut contraproductiv, un lucru care îi făcea să regreseze. Era totul calm şi cu asta a venit şi sentimentul de uşurare pe care îl simţea în corp ca pe nişte endorfine, îngrijorându-se că ar putea să-l confunde cu iubirea. Nu putea înţelege de ce, dacă puteau fi fericiţi unul în prezenţa celuilalt în ultimele zile ale mariajului lor, de ce nu puteau fi fericiţi cu adevărat?

Au hotărât să aştepte sfârşitul anului şcolar ca el să se mute, însă el a început să-şi caute un apartament încă din aprilie şi, în cele din urmă, a găsit unul la cinci cvartale distanţă către nord, la intersecţia dintre Strada 94 şi Lex. A cumpărat mobilă de pe internet. Cu fiecare document legat de închiriere pe care l-a semnat şi fiecare buton de confirmare a comenzii pe care l-a apăsat, el s-a simţit ca şi cum s-ar fi afundat într-un hău îngrozitor. Şi fiecare e-mail de confirmare pe care l-a primit îl găsea pe fundul gropii, panicat şi nesigur, până când, în cele din urmă, şi-a comandat un set de vase emailate albastru-deschis de la Sur La Table, a apăsat pe „Confirmă comanda” şi nu a fost atât de rău, iar apoi a primit e-mailul de confirmare a livrării şi, dintr-odată, s-a simţit foarte entuziasmat de acele vase. Rachel îşi dorise numai vase din inox, de parcă ea ar fi preparat măcar o singură dată masa, spunând că vasele acelea emailate albastru-deschis care îi plăceau lui erau prea extravagante şi transformau locul în care se aflau într-un circ.

— Nu merge stilul de casă de ţară şic aici, Toby, i-a spus ea. Urmărim mai degrabă un stil de mijloc de secol.

El îşi amintea o zi anume în care ea angajase un decorator („De fapt, sunt designer de interior”), o femeie care arăta ca un pinguin îndesat pe nume Luc şi care venise să evalueze situaţia designului din apartamentul lor din oraş. Ea s-a uitat peste tot felul de cataloage împreună cu Toby şi Rachel, stabilind curând că: (a) Toby nu avea deloc nici interes şi nici vreo autoritate, fiind acolo doar pentru a-i împiedica pe copii să-i întrerupă; şi (b) după o serie de întrebări fulgerătoare, stilul preferat al lui Rachel era cel modern specific mijlocului de secol.

— Eşti o adeptă a stilului de mijloc de secol! a spus designerul, iar Rachel a bătut din palme la această revelaţie, ca şi cum atunci ar fi descoperit de unde proveneau strămoşii ei, ca şi cum s-ar fi gândit poate la treaba asta de când se născuse, fiind misterul vieţii ei, pe care îl desluşise, în sfârşit. Acum toate celelalte lucruri din viaţa ei se puteau aranja de la sine.

— Şi totuşi îşi doreşte ca totul să fie nou, spuse Toby atunci, gândindu-se că era amuzant.

Rachel şi Luc au clipit încurcate uitându-se la el.

Ideea era că nu se gândea că se va mai simţi ca un musafir nepoftit vreodată. Ideea era că nu avea să mai fie nevoit vreodată să vadă un scaun Eames[12] care arăta de parcă ţi-ar putea distruge coccisul după o oră de conversaţie politicoasă. Ideea era că atunci când primise

---

[12] Lounge Chair este una dintre cele mai faimoase creaţii semnate de reputatul cuplu Charles şi Ray Eames. (N.r.)

e-mailul prin care era anunţat că noile lui vase Le Creuset erau pe drum, aproape că s-a simţit în al nouălea cer. S-a gândit că se va simţi la fel în fiecare zi dacă va pleca din apartamentul lui Rachel definitiv. Aşa avea să fie tot timpul – o viaţă după condiţiile impuse de el, o casă şi o zi clădite în funcţie de alegerile lui. Acum, în timp ce se îndrepta spre uşa casei din Hamptons, mergând de-a lungul aleii cu pietriş, şi-a pus mâinile pe capetele copiilor săi, cu părul umezit şi lipicios din cauza proximităţii apei sărate. Şi-a dat seama că într-o oarecare măsură îi trecuse prin cap ideea că ea putea fi acolo – că ar putea deschide uşa şi ar putea s-o găsească, aşteptându-i. Nu ştia să spună de ce ar fi fost acolo: poate că era mahmură, poate că făcea sex cu vreun tip, poate că făcea sex cu vreo fată, poate că plângea în cada de baie, poate că era moartă în verandă. Doar că era acolo.

Dar aprinse luminile şi simţi că nu era nimeni în casă, îşi dădu seama că nu era acolo. Îşi spuse că oricum nu crezuse cu adevărat că ea era acolo. Şi totuşi de ce avea din nou acel sentiment de gol şi de trădare?

În noaptea aceea, a stat întins singur pe patul acela pentru prima oară şi a simţit cum îl cuprinde o stare de alertă: Ceva nu e în regulă. Ai probleme. Fleishman are necazuri. Patul, care costase 26 000 de dolari, şi salteaua, care costase 7 500 de dolari, îi legănau corpul ca şi cum ar fi fost mama lui. Stătea pe partea dreaptă, uitându-se la spaţiul gol şi vast unde cealaltă persoană ar trebui să fie. Un pat de dimensiuni California king[13] era excesiv de mare. Nu avuseseră nevoie de atât de mult spaţiu. Privi în sus pe lucarnă la stele şi se gândi la ceea ce era dincolo

---

[13] Pat dublu cu dimensiunea 183 x 212 cm (măsurile din SUA). (N.r.)

de atmosferă şi dincolo de stele în spaţiul vast şi infinit care îl făcea să fie şi mai mic decât era pe Pământ.

Telefonul lui scoase un sunet ca şuieratul de tren, semn că primise câteva mesaje, iar el se întinse să vadă de la cine erau. Era Nahid, cu ale cărei părţi ale corpului devenise atât de intim prin intermediul telefonului, încât nu putea să se împace cu gândul că încă nu se culcaseră împreună, ba chiar că nici măcar nu se întâlniseră. Simţi cum penisul începea să se întărească. Nu-i trecu prin cap o idee mai bună decât să se masturbeze în patul lui Rachel uitându-se la imaginile altor femei – femei care voiau să-l satisfacă, femei care voiau să-i provoace plăcere. A adormit cu telefonul în mâna stângă.

Dimineaţă, le-a pregătit copiilor clătite dintr-un premix rămas de vara trecută, dar Hannah nu a vrut să mănânce. Voia doar să se întâlnească cu prietenii ei.

— Dar niciunul dintre prietenii tăi nici măcar nu s-a trezit încă, a spus el.

Fata a plecat în dormitorul ei.

Toby s-a dus în bibliotecă sau ceea ce le fusese vândută drept încăperea pentru bibliotecă, deşi Rachel nu pusese niciodată vreo carte acolo, doar o canapea urâtă din piele verde şi un televizor, şi a stat jos ca să o sune pe asistenta lui Rachel, Simone. Telefonul sună o dată, apoi a intrat mesageria vocală. El s-a uitat lung la telefon timp de un minut. Era agitat. Doamne, de ce se temea? Du-te naibii, fricosule, s-a admonestat singur. Sună din nou. Şi iar,

semnalul sonor, după care a intrat mesageria vocală. A hotărât să scrie un mesaj.

Este o urgenţă. Răspunde la telefon.

S-a uitat lung la telefon. Nimic. Chiar când să plece din încăpere, i-a sunat telefonul.

— Bună, Toby, a spus Simone.

Părea înfrântă.

— Unde este? întrebă el.

— Ai spus că e o urgenţă?

— Este acolo?

Începu să analizeze toate variantele posibile.

— O poţi ruga să mă sune înapoi? A întârziat cu zilele şi eu am un caz dificil la spital şi – este rândul ei. Este rândul ei, aşa cum am fost de acord. Poate să-şi bată joc de mine, dar nu poate să-şi bată joc de copii.

— Dacă nu este nicio urgenţă, atunci...

— Simone. Copiii o aşteaptă. Unde este?

— O să-i spun.

Simone a închis. Cât de mult abuza Rachel de ea! Lucra la biroul lui Rachel de patru ani. De obicei, aşa ceva dura doar doi ani, însă Rachel îi spusese că Simone era o

asistentă bună, dar era prea timidă şi drăguţă ca să fie lăsată de capul ei şi să devină agent junior.

— Deci o vei lăsa să creadă că va fi promovată într-o zi? întrebă Toby.

— Nu e ca şi cum aş fi minţit-o, răspunse Rachel.

Hannah plănuia să se vadă cu Lexi Leffer, cu Beckett Hayes, o fetiţă cu mutră de şoricel şi cu Skylar cutărescu, a cărei mamă o tot înscria la castinguri pentru spoturi publicitare. Au parcat în faţa cafenelei. Hannah îl anunţase deja că el. nu. va. merge. cu ea. înăuntru. şi că ea va avea nevoie de şaizeci de dolari (nu de cei douăzeci de dolari amărâţi propuşi de el), pentru că alţi copii primeau o sută de dolari şi desigur că ea îl va anunţa când trebuia să vină după ea, dar cum ar fi putut să facă acest lucru când era singura persoană de pe planetă fără telefon. Hannah nu deschisese încă uşa cafenelei când un grup de băieţi de vârsta ei au strigat-o pe nume. Hannah s-a întors, iar faţa ei a căpătat un aer simpatic şi senin. Şi Rachel putea să facă aşa ceva.

— Nu ştiam că vor fi băieţi pe aici, spuse Toby ca pentru sine.

— Poate că este doar o coincidenţă, zise Solly, în timp ce citea curiozităţile din cartea lui despre univers.

Toby stătu în maşină preţ de un minut, privind fix în faţa lui.

— Tată, tată, eşti bine?

Toby se uită în oglinda retrovizoare la Solly vreme de câteva secunde lungi înainte să audă cu adevărat întrebarea. Băgă maşina în viteză şi porni.

— Da, da, sigur că sunt bine. Mă gândeam doar la cină.

— Tată, ce este universul bloc?

— Teoria universului bloc? Unde ai auzit despre teoria universului bloc?

— Este în cartea mea.

— Dumnezeule, este destul de complicat. Bine, eşti pregătit? Este o teorie din fizică. Este teoria conform căreia există universuri infinite în dimensiuni infinite, toate petrecându-se în acelaşi timp. Ca şi cum, indiferent de ceea ce se întâmplă, acel moment există pentru totdeauna. Timpul nu este în viitor. Totul se întâmplă în acelaşi timp. Are vreo logică chestia asta? Adică nu prea are, dar totuşi înţelegi?

— Adică asta înseamnă că exact acum orice s-a întâmplat în locul acesta în trecut se întâmplă în continuare?

— Da. La fel şi pentru viitor. Sau pentru ceea ce considerăm noi ca fiind viitor.

— Atunci cum de nu putem vedea lucrul respectiv?

— Ei bine, putem vedea numai dimensiunea noastră. Creierului îi este dificil să conceapă aşa ceva.

— Cum putem şti în ce dimensiune suntem?

— Suntem în toate, conform acestei teorii.

Solly s-a lăsat pe spate şi a închis ochii, muşcându-şi buza superioară cu dinţii de jos.

— Eşti bine, amice?

— Mă enervează.

— De ce?

— Nu ştiu. Totul se întâmplă tot timpul. Este atât de agitat.

— Ştiu. Dar suntem responsabili doar pentru momentul prezent.

— Dar totul este în momentul prezent!

— Însă nu poţi controla totul, cu excepţia momentului prezent.

— Dar toate variantele mele au nevoie să controleze prezentul lor.

— Şi toate se pot descurca, spuse Toby şi se întoarse. Este doar o teorie. Probabil că nu este adevărată.

Toby nu suporta să mai discute despre universul bloc. Nu voia să mai discute despre nicio teorie a vieţii în care aspectul abordat nu era realitatea absolută. Nu mai putea suporta analiza atentă a regretului, a altor şanse şi a altor alegeri care l-ar fi putut lovi din plin dacă se gândea la ele. Alesese să trăiască fără regrete. Alesese să creadă că nu are nimic de regretat. A avut oportunităţi, dar a avut şi valori. Întreaga lui căsnicie fusese în mod repetat pedepsit

pentru onorarea valorilor sale, pentru faptul că se lăsase absorbit de vortexul dorinţei cu oamenii din jurul său. Nu voia să se mai gândească la posibilităţi. Posibilitatea era o capcană.

Cu patru ani înainte, familia Fleishman fusese invitată la o petrecere de Anul Nou la cea de-a doua casă a lui Miriam şi Sam Rothberg (deşi oare cum poate decide cineva care este cea de-a doua casă dacă are patru?). Solly era prieten cu Jack Rothberg, iar Rachel mergea la pilates cu Miriam, care era în vârful ambiţiilor de ascensiune pe scara socială a lui Rachel. Miriam era o Rothberg, ceea ce o făcea bogată şi influentă, dar era născută Sachsen, ceea ce o transforma în cineva cu acces la bogăţia echivalentă pentru două sau trei ţări europene mai mici. Sachsen era familia care donase cei mai mulţi bani către fondul de construcţie a şcolii, acesta fiind motivul pentru care numele lor apărea în cel puţin cinci locuri, precum şi pe rechizitele pentru şcoală sau pe noua anexă a Muzeului de Artă Modernă.

Casa era în nord, în Saratoga Springs, lângă pista de curse. Cum ar fi putut Toby să o descrie? Arăta precum Monticello – întinsă şi sprijinită pe coloane, cu două scări redundante în holul de la intrare. La exterior era nesfârşită; în interior era nesfârşită. Avea nouă dormitoare, îi spusese Rachel. Fiecare familie invitată avea propriul dormitor, ceea ce se dovedise a fi de fapt o suită de dormitoare – unul pentru părinţi, unul mai mic pentru a fi împărţit de copii şi o baie pentru întreaga familie. Erau invitate peste douăzeci de familii, cu toate astea, iar Sam Rothberg însuşi aranjase ca acelea care nu mai aveau loc în interiorul casei lor să fie cazate la un hotel istoric luxos din apropiere.

— De ce noi suntem cazaţi în casă şi nu la hotel? dori Toby să ştie în timp ce se îndreptau spre destinaţie.

Rachel, de la volan, ridică din umeri.

— Cine ştie?

— Mi se pare ciudat că am meritat statutul de a sta în casă.

— Probabil în aşa fel încât copiii să se poată juca? Şi, ah, unii oameni mă plac, Toby.

Toby privi drept înainte. Cel puţin, la hotel ar fi putut să aibă parte de o pauză de la interacţiunea cu acei oameni. L-ar fi putut duce pe Solly la o plimbare în natură sau ar fi putut să evite o masă cu toată lumea. În schimb, au fost cazaţi într-o cameră care avea un pat cu baldachin şi pereţi tapetaţi, toate realizate în stilul delicat Queen Anne. Toby lăsă jos bagajele şi se gândi la faptul că acel weekend urma să fie neiertător.

Dimineaţa următoare, la micul dejun, Sam îl întrebă pe Toby dacă voia să-i ducă pe copii la bowling în oraş. Toby căută rapid prin mintea sa un mod de a spune nu, dar se uită către Rachel, care îl implora din sprâncene.

— Sigur, spuse el.

La pista de bowling, mâinile gigantice ale lui Sam au ales o minge marmorată roşie şi au azvârlit-o în aer, astfel încât aceasta să poată ateriza pe pista alunecoasă ca o lebădă şi să înscrie, da, a treia sa lovitură. Sam era înalt chiar şi după standardele obişnuite şi părea că are tot părul în cap, dar la tipii blonzi nu poţi fi niciodată sigur. Avea ceea ce

părea să fie o bărbie puternică, dar şi un prognatism mandibular, ceea ce însemna că poate totuşi bărbia lui nu era chiar aşa de puternică, ba nu era prea bine conturată deloc. Când râdea, mandibula lui făcea o mişcare paralelă în sus şi-n jos, ca la o marionetă. Se aşeză lângă Toby în timp ce Jack se ridicase ca să înscrie a doua lovitură. Spuse:

— Eşti încă la spital? Căutăm pe cineva care să conducă programul nostru pentru marijuana.

— Fendant se apucă de cercetări pe marijuana?

Sam râse zgomotos.

— Dumnezeule, nu! Căutăm pe cineva care ar putea să conducă o divizie nouă, importantă. Aceasta va fi dedicată demontării miturilor despre terapiile alternative, reamintind lumii că medicamentele sunt cele mai bune. Se vehiculează multă informaţie greşită. După cum sunt sigur că ştii.

— Nu ştiu, spuse Toby. Văd mulţi pacienţi oncologici care beneficiază de pe urma marijuanei şi a acupuncturii…

— Nici nu vreau să încep să vorbesc despre acupunctură, spuse Sam.

— Nu mă refer la vindecare. Dar la ameliorare, da.

— Fie cum zici tu. Dar cea mai bună ameliorare nu este un leac?

Toby se gândi la Bartuck, a cărui faţă era [emoticon cu ochi sub formă de semn al dolarului] şi care era foarte

agresiv în privinţa granturilor şi a fondurilor de investiţii. Îl dezgusta pe Toby, dar ce putea face? Acel tip de lăcomie era esenţială pentru a-i permite lui Toby să-şi facă slujba – nu ar fi existat nicio slujbă fără aşa ceva. Era loc pentru toată lumea din domeniul medical. Înţelegea acest lucru. Dar aşa ceva era cu totul nou. Cel puţin, Bartuck trebuia să se prefacă interesat de tratarea pacienţilor; cel puţin, Bartuck, la un moment dat, chiar tratase oameni! Noutatea era faptul că se afla în aceeaşi încăpere cu o persoană care era, într-un mod atât de transparent, dezinteresată de vindecarea oamenilor şi interesată, la fel de transparent, de zădărnicirea progresului.

— Sunt doctor, spuse Toby. Fac ce e mai bine pentru pacienţi.

A sperat că asta va pune punct conversaţiei înainte ca Sam să menţioneze un număr, dar speranţa este pentru idioţi. Toby s-a ridicat ca să arunce mingea de bowling. Nu a înscris niciun punct.

— Poziţia este de şef al unei noi divizii, Toby. Ai putea să faci cam un milionaş fără bonusuri. Ai gestiona o întreagă echipă. Un program de lucru grozav. Tot tacâmul.

Toby a încercat să-şi imagineze cum era să fii într-o relaţie atât de intimă cu banii încât să-i poţi denumi cu porecle.

— Sună bine ce spui, dar nu este pentru mine, pur şi simplu.

— Rachel a spus că n-o să fii de acord cu oferta. Ţi-am zis oare şi de bonusuri? Programul? Avem o cabană în Zermatt pe care ai putea să o foloseşti la schi. Fiecare

persoană din zona de management primeşte o cheie. Vorbesc serios.

— Când ai discutat cu Rachel despre asta?

Era rândul lui Sam să arunce mingea de bowling. A mai dat o lovitură şi, când s-a întors, Toby a vrut să-i pună din nou întrebarea, dar nu s-a putut gândi la un mod de a se repeta fără să pară panicat sau paranoic.

Toby a jurat să nu abordeze subiectul cu Rachel până nu se întorceau în oraş. Nu exista niciun loc separat în care să poată discuta acolo, iar el ştia că îi va fi greu să mimeze că lucrurile erau în ordine la cină de îndată ce Rachel ar fi început să-i spună lucruri îngrozitoare despre cariera lui.

Dar Rachel avea alte planuri. Era noaptea de Revelion, chelnerii îmbrăcaţi în negru şi alb serveau hors d’oeuvres şi şampanie, iar Toby stătu pe o canapea singur până aproape de ora 11, când Solly a venit să se aşeze cu el pentru o clipă şi a adormit în poala lui. El l-a dus pe Solly sus în pat, întrebându-se dacă ar putea scăpa adormind alături de copil, dar Rachel i-a urmat la etaj.

— Ei bine, şopti ea, am tot aşteptat să aflu.

— Ce să afli?

— Despre ce ai discutat cu Sam?

— Ştii despre ce am discutat. Aţi complotat şi aţi pus la cale asta pe la spatele meu.

— Complot! E un cuvânt prea mare pentru ce am făcut. Sam a pomenit despre asta acum câteva săptămâni. M-am gândit că s-ar putea să-ţi placă oportunitatea!

— De fapt, este exact opusul unei oportunităţi. Este antiteza a ceea ce fac eu. El vrea ca eu să conduc o divizie care încurajează oprirea modalităţilor legitime de tratare a pacienţilor bolnavi.

Rachel s-a aşezat pe pat, uitându-se în sus către el.

— Ştiu. Dar tu eşti foarte bun în munca ta. Ar trebui să fii recompensat. Ar trebui să iei o pauză de la tot acel malaxor.

— Nu am nevoie de o pauză de la munca mea. Munca mea nu este un malaxor.

— Vezi că ţipi, a spus ea printre dinţi. Nu mă face de ruşine.

— Ce ar fi să nu mă faci tu de ruşine? Prin faptul că insinuezi că am atât de puţină integritate...

— Integritate? Crezi că insistând să-ţi păstrezi slujba când ai o oportunitate concretă – de a-ţi creşte salariul de patru ori şi de a ne face vieţile mai bune – înseamnă integritate? Faptul că eu mă dau de ceasul morţii ca tu să te poţi ocupa de ceea ce doreşti în loc de ceea ce trebuie să faci se numeşte integritate?

— Care este problema aici? Eu sunt pe deplin...

— Eşti încă medic specialist.

— Sunt medic specialist pentru că-mi place să lucrez cu pacienţii.

— Ai risipit cu totul bursa aceea...

— Iisuse Hristoase! Din nou, bursa.

Rujul ei, rujul ei întotdeauna roşu îi ajunsese cumva pe dinţi. O făcea să arate ca o nebună de la metrou.

— Eşti atât de prins în povestea asta cum că tu eşti cel bun şi toţi ceilalţi sunt răi. Nu este un lucru rău să vrei bani. Nu este un lucru rău să ai un gram de ambiţie. Nu este un lucru rău să munceşti din greu pentru a-ţi face familia fericită.

Solly apăru în pragul uşii, frecându-şi ochii.

— De ce vă certaţi?

Rachel se ridică în picioare.

— Du-te înapoi în pat, dragule, nu-i nimic.

— Pentru ce vă certaţi?

— Du-te la culcare.

Toby se ridică în picioare fără să spună un cuvânt, îl luă pe Solly de mână şi-l conduse înapoi în pat, unde se întinse alături de el, cu faţa spre copil. Îşi puse mâna pe obrazul lui Solly, iar băiatul răspunse punându-şi şi el mâna pe obrazul lui Toby.

— Vreau să mă fac doctor când voi fi mare, tată.

— Vrei?

— Vreau să am pacienţi şi să-i fac bine.

— O să te descurci de minune. Hai, somn uşor!

Puţin mai târziu, uşa se deschise, iar Toby o simţi pe Rachel clocotind în prag. Ţinu ochii închişi, prefăcându-se că dormea.

O săptămână după aceea, din senin sau poate că nu, Rachel a decis că nu mai putea trăi pe Strada 72 în apartamentul lor perfect onorabil cu trei dormitoare şi ceea ce Solly considera a fi cel mai frumos lift din New York. A început să caute, de una singură, un apartament nou. O lua pe Hannah cu ea, iar Hannah povestea în timpul cinei că ceea ce văzuseră fie nu avea antreu, fie că uşa de la bucătărie se deschidea direct în camera de zi, fie că nu exista niciun spaţiu suplimentar pentru depozitare sau că nu avea parcare, sau că avea numai o cameră de zi şi nicio altă cameră pentru hobby.

La momentul acela, se ridica o clădire nouă pe Strada 75, la intersecţie cu Third. De asemenea, se ridicau clădiri noi pe Străzile 86 şi 79 – toate din sticlă şi metal cu reclame afişate pe schelele lor despre facilităţi, terenuri de tenis, spa-uri, centre comunitare şi despre cât de grozavă şi luxoasă putea fi viaţa. Erau exact ceea ce îşi dorea Rachel, dar ea nu le voia. Rachel era mai interesată de clădirea de pe Strada 75 care nu avea facilităţi. Era o construcţie nouă făcută să arate precum clădirile în vechiul stil art deco – clădirile vechilor bogătaşi în care locuiau prietenii lor mai avuţi. Avea arcade din bronz, acoperişuri înalte, uşi din

metal şi urma să se numească Golden. Soţii Fleishman au mers să o vadă într-o seară, după cină.

— Nici măcar nu este deschisă oficial pentru vizionări, dar Sam Rothberg îl cunoaşte pe dezvoltator şi ne-a aranjat să o vedem mai devreme, a spus Rachel.

— Nu ştiu de ce avem nevoie de ceva atât de mare, i-a răspuns Toby.

— Nu este mare. Este mărimea obişnuită pentru o familie de patru persoane.

— Clădirile alea moderne sunt mult mai drăguţe. Au piscine.

— Avem clubul pentru asta. Iar eu nu-mi doresc să trăiesc printre atât de multă sticlă. Este de modă veche şi foarte romantic aici.

— Poate că au o sală de sport aici, a spus Hannah.

— Nu au, a răspuns Rachel, uitându-se la cornişele decorative din apartament.

— De unde ştii? întrebă Toby.

Încă nu se întâlniseră cu agentul imobiliar în apartamentul pentru prezentare.

Rachel se opri pentru o clipă.

— L-am întrebat pe Sam.

— Ai mai văzut locul ăsta?

— Sigur că nu. Cum aş fi putut?

El era destul de sigur că minţea.

Au luat apartamentul trei săptămâni mai târziu. Toby nu a fost întrebat. A fost doar informat. Era pedeapsa lui pentru că nu acceptase slujba de la Fendant. Bine, şi-a spus el, în timp ce ajuta la etichetarea cutiilor pentru mutare, atâta vreme cât asta înseamnă că suntem chit.

Acum Toby se afla în vechea lor casă, casa lui Rachel, cu maşina pornită pe alee.

— Tată? întrebă Solly.

Toby clipi. Nu avea idee cum ajunsese aici. Crezuse că erau chit, dar nu fusese aşa. Niciodată nu aveau să fie chit. Când avea şaptesprezece ani a fost implicat într-un accident de maşină cu autoturismul Volvo al părinţilor săi. În următoarele trei zile, nu se putea gândi decât la: cum ar fi fost dacă aş fi plecat fix cu un minut mai devreme? Cum ar fi fost dacă nu m-aş fi oprit ca să pun benzină? Îl înnebunea şi, mai mult decât atât, nu mai conta. Nu mai conta pentru că nu era realitatea pe care o trăia. Cum ar fi fost dacă ar fi acceptat slujba aceea? Sau dacă ar fi fost măcar dispus să discute despre asta? Cum ar fi fost dacă laboratorul lui ar fi prosperat, iar finanţarea ar fi fost reînnoită? Cum ar fi fost dacă nu ar fi mers niciodată la petrecerea unde o întâlnise pe Rachel? Care era scopul acestor întrebări? Vedeţi de ce nu a mai vrut să vorbească în continuare despre universul bloc? Pentru că undeva, într-unul dintre ele, el era în continuare un idiot lipsit de speranţă care nu avea idee despre ceea ce urma.

Ziua următoare petrecută în Hamptons fu cuprinsă de o lentoare chinuitoare, cu Hannah care îl zorea către diverse destinaţii unde să o conducă, negociind apoi prin mesaje trimise de pe telefonul unei prietene pentru a obţine permisiunea de a rămâne mai mult timp şi de a face mai multe. A dus-o pe Hannah la întâlniri cu alte fete. L-a dus pe Solly pe plajă ca să adune pietre. A sunat la spital. A primit apeluri de la spital.

Toby şi Solly stăteau lângă piscină pe şezlonguri mult prea scumpe în timp ce Solly se juca Minecraft pe iPad-ul său. Toby a privit îndelung către apa în care se reflectau razele soarelui până când şi-a dat seama că i-a ajuns, gata, se săturase. Şi-a scos laptopul şi a căutat numele avocatei pe care o cunoscuse cu doi ani în urmă, când îşi dăduse seama că voia să divorţeze, ştiind că toate proprietăţile lor erau susţinute de venitul lui Rachel. Avocata, o femeie de aproape şaizeci de ani care se mai ocupase de divorţul altui doctor de la spital, îi spusese că ar putea intenta divorţul, dar a afirmat că în momentul în care banii lui Toby aveau să se termine, el nu avea altă opţiune decât să achieseze la toate pretenţiile ei, dacă nu cumva stresul de a şti că „resursele” lui erau mai limitate decât ale ei nu îl forţa să consimtă chiar mai devreme.

— Până şi oamenii pe care îi considerăm îngrozitori tind să fie rezonabili, spuse ea.

— Mda, nu sunt chiar aşa de sigur în privinţa asta, răspunse Toby.

L-a taxat cu şapte sute cincizeci de dolari pentru acea conversaţie de patruzeci şi cinci de minute.

— Medierea este mult mai umană pentru amândoi. Dacă ea oferă aşa ceva, eu aş accepta. Vei avea nevoie de bani pentru o casă nouă, în cazul în care nu obţii o pensie alimentară din partea ei.

Dacă lunile unei existenţe paşnice care mimau o căsnicie l-au făcut pe Toby să se îngrijoreze ca nu cumva inerţia celor aproape cincisprezece ani să-l facă să-şi dorească să mai facă o încercare, întâlnirile lor pentru mediere care aveau loc de două ori pe săptămână l-au vindecat de o astfel de îngrijorare. În cadrul acelor întâlniri Rachel emitea nişte pretenţii brutale. Voia casele şi voia BMW-ul şi voia acţiunile şi biletele la Knicks – de ce Dumnezeului ar fi putut să vrea bilelele la Knicks? – şi calitatea de membru la club, chestie pe care el oricum o detesta, şi totuşi… Avea atât de multe şi voia să le păstreze pe toate. Voia să-l priveze pe tatăl copiilor ei de orice urmă a ultimilor cincisprezece ani. Dar asta nu a fost partea cea mai rea. Partea cea mai rea din toată povestea, pe lângă toate celelalte părţi rele, a fost că l-a pus pe Toby în postura de a se gândi cu adevărat la ceea ce-şi dorea el.

Singurul mod în care el a supravieţuit în mariajul său, cu o soţie care, pe lângă faptul că obţinea de vreo cincisprezece ori mai mult decât salariul său destul de bun de medic, şi care, în momentul în care l-a depăşit pe contorul câştigurilor, a devenit complet dezgustată de abilitatea lui de a face bani, a fost faptul că el făcea mare tam-tam legat de toleranţa sa scăzută faţă de avantajele pe care le aduceau banii. I-a îngăduit lui Rachel să cumpere casa din Hamptons, i-a îngăduit să cumpere

apartamentul monstruos de noi îmbogăţiţi/de falşi vechi bogătaşi de la Golden, el i-a permis să cumpere o maşină decapotabilă. Niciodată nu şi-a îngăduit să conştientizeze că lucrurile lui Rachel deveniseră lucrurile lui, chiar dacă el doar gusta din existenţa lor. Nu el le cumpărase, dar erau şi ale lui. Iar acum ura medierea pentru că dacă îşi dorea orice din aceste lucruri, dacă îşi cerea drepturile faţă de oricare dintre ele era ca şi cum ar fi fost de acord cu faptul că îi produceau plăcere şi lui, că se bucura de pe urma lor. Bine, şi-a spus el cu fiecare mică concesie. Ia totul, ia totul.

Când a fost copleşit de situaţie, Frank, mediatorul, care avea păr doar deasupra urechilor şi purta gulere şal, a spus:

— Haide să luăm o pauză, Toby.

Nu-l deranja pierderea lucrurilor. Maşina, casa din Hamptons şi clubul puteau să dispară din viaţa lui peste noapte, iar el avea să se adapteze, având în vedere că oricum nu fusese niciodată menit să fie un om bogat. Dar acum era tratat ca o femeie casnică care se ocupase cu îngrijirea copiilor, iar Frank îi spusese să lupte pentru ceea ce i se cuvenea, aşa cum probabil că le spunea şi femeilor casnice să se lupte pentru ceea ce li se cuvenea. Şi Frank avea dreptate. I se datora ceva şi lui. I se datora ceva pentru faptul că îi îngăduise să-i îngenuncheze cariera prin insistenţele ei de a-i fi permis să lucreze până târziu, de a mai da un ultim telefon şi gata, am terminat. I se datora ceva pentru faptul că fusese tratat drept ceva minor şi exclus. I se datora ceva pentru faptul că fusese nevoit să tremure în umbra ei în toţi acei ani, pentru faptul că fusese făcut nefericit, pentru faptul că fusese obligat să se certe

până în pânzele albe în fiecare seară. Părea furios? Nu era furios. Pur şi simplu, explica cum stăteau lucrurile.

Ce încerca Frank să spună de fapt era că nu exista niciun mod în care el ar fi putut obţine ceea ce îşi dorise înainte de toate, adică un mariaj fericit. Era evident că nu avea să obţină niciodată vreo scuză sau înţelegere faţă de felul în care relaţia lor eşuase. În cazuri precum acesta, compensarea materială era singura speranţă. Frank ştia acest lucru. Văzuse asta de atâtea ori. Trebuie să accepţi bunurile pentru că sunt singurul lucru care te va consola atunci când îţi vei da seama că orice altceva este pierdut. Dar Toby nu găsea în el resurse să lupte. Era prea umilitor să cerşească lucruri pe care nu le-a vrut niciodată, în primul rând. A te obişnui cu ele şi a te bucura de ele nu înseamnă că ţi le-ai şi dorit, nu-i aşa?

Medierea s-a sfârşit şi apoi au fost din nou implicaţi avocaţii, dar nu cei specializaţi pe problema divorţului. De această dată era vorba de cei care se ocupau de documente şi de notari, care semnau acte pentru scoaterea numelui de pe proprietăţi, de parcă el ar fi avut vreo pretenţie, ceea ce era şi mai degradant, de parcă după toate astea nu se puteau despărţi ca nişte persoane care aveau încredere unul în celălalt – de parcă el ar fi putut fi cineva atât de disperat după bani încât să rămână cu forţa în apartamentul ei sau s-o dea în judecată pentru maşină. Era doar un amărât de doctor, până la urmă. Un amărât de doctor care, apropo, câştiga mai bine de un sfert de milion de dolari, da? Mulţumesc.

Expiră zgomotos ca o şalupă. Nu-şi putea face curaj să ia legătura cu niciunul dintre prietenii lui Rachel ca să-i întrebe dacă ştiau ceva de ea. Era ceva în legătură cu asta

atât de stânjenitor, încât nu putea suporta ca altcineva să ştie. Da, divorţul era urât şi oamenii înţelegeau asta, dar a fi abandonat de soţia de care te-ai separat deja părea mult prea umilitor pentru el, chiar şi după certurile publice, apariţiile tensionate de la petreceri şi momentele în care ea îl lua peste picior în mod deschis pentru lipsa lui de sofisticare. Lipsa lui de sofisticare. El. Nu era sofisticat. El. El, care îi citea pe finaliştii Pulitzer şi avea abonament la nici mai mult, nici mai puţin de patru muzee; el, care căuta prin Time Out în fiecare săptămână noi evenimente culturale, care făcea donaţii pentru conservarea Central Park, propunea spectacole de operă, concerte de violoncel şi compania de teatru Mummenschanz?

Deschise o nouă fereastră pe computerul său şi se autentifică pe contul bancar pe care îl avusese comun cu cu Rachel. Îşi separaseră conturile după ce le spuse Frank să o facă, Toby transferându-şi depozitul direct către un cont nou deschis la banca de la colţul clădirii în care se afla noul său apartament. Calculatorul său se conecta încă automat la vechiul cont totuşi, iar el s-a gândit că ar putea descoperi unde se afla şi ce făcea Rachel dacă vedea unde îşi cheltuia banii. A deschis pagina şi a dat click pentru a se autentifica în cont, dar în faţa lui a apărut o fereastră pe care scria că introdusese greşit parola sau numele de utilizator. Încercă din nou. Aceeaşi fereastră, pe care era scris că mai avea două încercări înainte de blocarea contului. Mai încercă o dată, iar de data aceasta pe ecran apăru scris că mai avea o singură încercare. Încercă folosind una dintre cărţile sale de credit; acelaşi rezultat.

Îşi închise calculatorul şi se consolă printr-un simplu „Du-te naibii, Rachel” rostit în mintea lui. Terapeuta sa, Carla, era convinsă că un monolog interior putea fi toxic şi că un

„Du-te naibii, Rachel” interior nu putea rezolva atât de multe probleme pe câte crea – probleme care erau toate ale lui, nu ale ei, apropo. Dar du-te naibii oricum, Rachel, se gândi el. Era ca un pahar cu apă răcoritoare.

Seara, continuă să primească mesaje de la Nahid şi, cu fiecare fotografie care înfăţişa un mamelon/o buză/o parte din abdomen şi avea dublă semnificaţie, el se gândea la cât de nebună era lumea, fiindcă se afla într-un vortex profund şi chinuitor de anxietate întrebându-se unde naiba era soţia lui – un vortex pe care îl traversa zâmbind ca să nu le dea de bănuit copiilor – şi făcea schimb de mesaje cu o femeie pe care nu o cunoscuse niciodată, ca şi cum totul ar fi fost al naibii de bine. Se minună pentru a mia oară în vara aceea cum o persoană poate fi nefericită şi dezorientată, dar şi excitată şi entuziasmată, toate în acelaşi timp. Ce capodoperă este fiinţa umană!

În timpul zilei, privea plaja şi se gândea la universul bloc al micii fâşii de pământ din faţa casei lui. În universul bloc, el era acolo, cu şase veri în urmă, în ziua în care se hotărâseră să cumpere casa aceasta şi ducea copiii la nisip, în timp ce Rachel a vorbit cu agentul imobiliar şi apoi a venit afară, s-au îmbrăţişat şi s-au sărutat, iar el s-a gândit la acele cărţi ale lui Syd Hoff pe care le citea, de obicei, copiilor, mai exact la cea despre foca Sammy. Foca Sammy pleacă de la grădina zoologică ca să exploreze lumea, merge la şcoală, merge la restaurante şi totul este bine, nimic semnificativ, până când, în cele din urmă, în cada de baie, îşi spune: „Ah, acesta este locul!” Şi acesta a fost gândul pe care Toby l-a avut în acea zi pe plajă: Ah, acesta este locul! Poate că şi ea a simţit acelaşi lucru în

acel moment şi s-au sărutat. Iar apoi, în următorul cadru al universului bloc, el se juca frisbee pe aceeaşi plajă cu Hannah, gândindu-se din nou – A, ăsta este locul! –, iar Rachel a apărut şi a strigat la ei că se umplu de nisip după ce făcuseră duş şi înainte să iasă la cină.

Hannah fusese invitată acasă la o prietenă vinerea, iar Toby l-a luat pe Solly şi a dus-o acolo. Mama fetei, Roxanne Hertz, care avea gura mică şi părul platinat şi aranjat în stilul indie rock al anilor ’70, a încercat să afle de la Toby cum se făcea că el era în Hamptons, când, conform informaţiilor pe care le adunase pe durata verii, Rachel era cea care păstrase casa.

— Credeam că Rachel ar fi trebuit să fie cu ei săptămâna asta, spuse Roxanne.

— Trebuia, dar a fost nevoită să plece din oraş pentru puţin timp, spuse Toby.

Roxanne rămase tăcută. Clătină din cap, înainte şi înapoi, dintr-o parte în alta, ca un metronom, dar era ceva hipnotizant la acest gest care l-a făcut şi pe el să-l reproducă. Nu, trebuia să fie puternic. Îşi îndreptă capul.

— Deci, spuse el, cum a fost vara asta pentru voi?

Ea zâmbi forţat, trădând o milă mizerabilă.

— Trebuie să fie foarte greu pentru voi toţi în momentele astea. Schimbarea este dificilă. Întotdeauna zic asta.

— Aşa e.

El strânse buzele ca să se abţină de la a mai spune ceva. Roxanne urma să piardă acest joc.

Părea să înţeleagă faptul că pierduse şi acceptă.

— Ei bine, ştii cum sunt noile relaţii. Sunt sigură că va reveni totul la normal.

Doamne, de ce nu se mai termină povestea asta? De undeva de pe hol, a apărut fiul lui Roxanne, Max, care era în clasa a treia.

— Oh, bună, Max, spuse Toby. Solly este în maşină. Vrei să-l saluţi?

Max o privi pe Roxanne. Ochii acesteia îl priviră fulgerător pe fiul ei, mânioşi.

— Du-te să-l saluţi.

Apoi, către Toby:

— De ce nu-l aduci pe Solly înăuntru ca să stea aici puţin? El şi Hannah pot rămâne la cină. Ea şi Brielle au multe să-şi povestească!

Femeia zâmbi binevoitor, ceea ce îl irită puţin, pentru că gestul ei implica faptul că lui îi era greu să aibă grijă de copii (fals) sau că suferea în mod evident (bine, adevărat). Toby spuse că îl va întreba pe Solly, ieşi afară, unde aşteptă un minut înainte să-l scoată pe Solly din maşină şi să-i spună că era timpul pentru o întâlnire cu Max.

— Îmi poţi trimite un mesaj când vrei să vină acasă, îi spuse Toby lui Roxanne.

— Hannah tot nu are încă telefon? întrebă aceasta. Toby, fata are nevoie de telefon!

Spuse ultimul lucru ca o parodie sau ca şi cum ar fi imitat ceva, ca şi cum ar fi folosit vocea lui Groucho Marx. El îşi aminti că Rachel spusese cândva despre Roxanne că putea să se confrunte cu oamenii sau să ceară ceva doar dacă folosea o voce ciudată.

— Va primi unul de ziua ei.

Îi mulţumi lui Roxanne, îi zâmbi şi îi spuse că-i va întoarce favoarea data viitoare.

— Nu este nicio favoare! spuse ea pe când el se îndepărta. Ne place foarte mult să-i avem pe copii aici!

El se urcă în maşină şi privi drept înainte. Roxanne spusese „relaţii noi”. „Relaţiile noi sunt dificile”, ceva de genul acesta. El încuviinţase şi zâmbise la vorbele ei, fiindcă păruse o simplă expresie a îngrijorării ei, iar el nu-şi dorea decât să plece de acolo cât mai repede. Dar acum acea frază îi răsuna în cap. Relaţii noi? Primea informaţii noi? Maşina devenise dintr-odată insuportabil de încinsă şi el îşi dădu seama că nici măcar nu pornise motorul.

În timp ce conducea cu 40 de kilometri pe oră, viteza permisă în zona Dune Road, el se gândi cum Roxanne, care nu era extrem de apropiată de Rachel, ştia că ea ar fi trebuit să fie acolo în săptămâna aceea. Ele planificaseră ca fetele să petreacă ceva timp împreună. Poate că noua relaţie dintre Rachel, care era acum o mamă singură, şi fiica ei era dificilă? Sau cea dintre Rachel şi Toby? Sau cea dintre Toby şi Hannah? A întors acest scenariu pe o mie de

părţi înainte de a-şi da voie să se întoarcă şi să accepte cea mai evidentă implicaţie a lui Roxanne: faptul că rezervorul clocotind de mânie, plin de gheaţă şi cruzime al lui Rachel fusese penetrat până la stratul său cel mai adânc de un altul. Nu doar că Rachel plecase, ci că plecase cu un bărbat. Bietul nenorocit, se gândi Toby.

Dar i se zbârli părul pe el: se întâmpla ceva real acolo. Faptul că legătura dintotdeauna subţire şi fragilă pe care ea o avea cu ei se rupsese în sfârşit, iar ea plutea în spaţiu pe undeva – undeva, dar unde? Ea nu-i mai răspundea. Nu-i mai răspundea deloc. Simţi cum îl cuprinde panica. Ea devenise acum ca o problemă a urechii interne, ceva ce îi afecta echilibrul. Propriocepţia lui nu mai funcţiona. Nu ştia cum să se simtă în privinţa ei pentru că nu mai ştia încotro să-şi direcţioneze ţinta. Nu ştia unde era ea şi nu mai ştia de ce era capabilă.

Trase pe aleea pentru maşini. Casa părea letală. Înăuntru era gol şi linişte, iar el rămase nemişcat pentru o clipă în prag. Când era mic, devenea extrem de speriat dacă era întuneric şi părinţii şi sora lui dormeau. Dacă era nevoit să se ridice să bea apă sau să meargă la toaletă, se deplasa cât de repede putea, murmurând ceva către sine în tot timpul ăsta, astfel încât să nu poată auzi niciodată cu adevărat liniştea. Îi era frică dacă era prea multă linişte, putea auzi ce era în spatele liniştii – fantome care gemeau sau orice altceva. Nu voia să ştie. Dar acum, stând în casa fostei sale soţii, era curajos. Încerca să rămână cât mai calm posibil, gândindu-se că dacă era suficientă linişte, ea ar fi putut apărea cumva. A rămas aşa cinci minute bune, stând pur şi simplu în linişte. Apoi, şi-a scos hainele exact acolo, în camera de zi, a ieşit afară şi a sărit dezbrăcat în

apa strălucitoare din piscina casei în care, practic, intrase prin efracţie.

S-a făcut duminică dimineaţa şi Toby ştia că traficul va fi din ce în ce mai aglomerat într-un weekend ca acesta (trebuie să fi fost cel puţin în parte cauza fricii care se instalase în el, nu-i aşa?), astfel că a împachetat totul, detestându-se pentru cât de meticulos curăţase bucătăria şi făcuse paturile, pornind spre casă.

— Unde mergem acum? întrebă Solly în timp ce se deplasau prin Queens Midtown Tunnel. Putem să luăm cina la Tony's?

— Haideţi să mergem la EJ's, spuse Toby.

EJ's era un local de tip cantină care nu era tocmai cantină, de pe Third Avenue, unde serveau clătite cu douăzeci de dolari.

— Micul dejun la cinăăăăă! strigă Solly.

Toby se uită la Solly în oglinda retrovizoare şi văzu din nou cât de uşor era să-l facă fericit. Hannah privea încruntată pe geam cu braţele încrucişate. Toby spuse:

— Dar înainte vom merge să-i cumpărăm surorii tale un telefon.

Se uită încă o dată în oglinda retrovizoare şi o văzu pe Hannah revenind la viaţă, afişând ceva ce arăta din nou precum iubirea. Era o iubire ieftină, cumpărată cu bani murdari, dar nu îi păsa. Accepta şi aşa ceva.

După aceea, Toby a crezut că-şi va petrece seara arătându-i lui Hannah cum să folosească telefonul, dar desigur că ea ştia deja. Avea şi cont pe Instagram, iar Toby şi-ar fi dorit să se sfătuiască cu cineva dacă era un lucru bun ca un copil de unsprezece ani să aibă aşa ceva, dar Rachel nu era niciodată disponibilă pentru asemenea discuţii, chiar şi atunci când ştia unde se afla. Toby a început s-o urmărească pe Hannah pe Instagram, iar postările ei transmiteau întotdeauna un deficit de încredere. Tânjeau după complimente. Le implorau în moduri care erau false. Toate acestea l-au făcut să-şi dorească să o ia în braţe, să o legene şi să-i cânte ca să adoarmă.

Primi un mesaj nou de la Nahid, care întreba dacă urmau să se întâlnească, în sfârşit. Femeia purta un colier din mărgele aurii în fotografia care însoţea întrebarea. Niciodată nu trimitea fotografii cu faţa ei, dar aceasta îi cuprindea, cel puţin, gâtul şi o parte din obraz. Colierul atârna de gâtul ei, împrăştiindu-se spre sânii ei şi lângă breteaua din dantelă a unui sutien alb. La naaaaaiba!

Copiii sunt încă la mine, îi scrise el.

Ca răspuns ea i-a trimis un mesaj cu o animaţie cu Alejandra Lopez plângând, o scenă din Presidentrix, musicalul Alejandrei, care câştigase Premiul Pulitzer, despre Edith Wilson, care condusese în secret ţara după ce soţul ei, Woodrow Wilson, suferise un atac vascular cerebral. Animaţia o reprezenta rupând la propriu, într-un mod sfidător şi nefericit, Tratatul de la Versailles în timp ce suspina lângă patul soţului ei.

Alejandra fusese clienta lui Rachel. Un semn prevestitor, ar fi vrut Toby să-i răspundă.

Avea să anuleze din nou întâlnirea cu Nahid. Nu i se părea în regulă să-i lase pe copii exact acum. Avea să anuleze întâlnirea cu ea. Dar s-a uitat din nou la fotografie şi... la naaaaiba! Partea din el care putea gândi clar era capabilă să gândească, de asemenea, într-un mod furios şi excitat. Şi acea animaţie – trimisă aproape ca o reamintire a faptului că Rachel era în continuare implicată foarte mult în fiecare mişcare a lui. Nu. Nu putea accepta acest lucru. Indiferent unde era Rachel, indiferent ce făcea, nu se va mai amesteca în viaţa lui.

Îi scrise înapoi că da, se vor întâlni în sfârşit. Ea avea cum să vină ziua următoare? Se pare că putea.

El: Pot să te duc la noul local franţuzesc de pe Third? Pot să te duc la vechiul local franţuzesc de pe Lex?

Ea: [emoticon cu demonul mov]

El: Demonul mov înseamnă Third? Sau Lex?

Ea: Ce spui de pur şi simplu acasă la tine?

Iar în capul lui, la foc continuu:

Doamne Sfinte, da

Oare o să mă jefuiască?

Du-te naibii, Rachel!

Nu există un alt lucru precum sexul obţinut atât de uşor.

Acela era gândul care îi rămase în minte. Pur şi simplu, nu este. Avusese parte de sex cu femeile de îndată ce a ieşit la întâlniri cu ele. Le-a vorbit murdar şi a sfârşit prin a face sex la telefon sau prin FaceTime. Dar nu fusese niciodată invitat să facă sex atât de evident şi direct. Oare era prostituată? Oare era o escrocherie? Şi-a dat seama că nu-i văzuse încă faţa. Dacă era o glumă? Dacă era unul dintre colegii lui? S-a liniştit singur: nu era. Bătea câmpii.

El: Ah, copiii mei vor fi acasă. Mi-ar plăcea să fi putut. Păcat.

Pentru scurtă vreme, s-a aşternut liniştea, iar el îşi simţea inima în gât, dar apoi ea i-a scris: Poţi veni aici. La 9 seara. Să nu întârzii!

I-a dat o adresă de pe Strada 77 către partea de vest, iar el i-a trimis înapoi un [emoticon cu demonul mov]. Ştiţi şi voi, cineva ar putea să te jefuiască chiar şi în interiorul propriei lor case.

Ea: Nu mă vei jefui, nu-i aşa?

În regulă, bine, dar acesta era exact tipul de text pe care el l-ar trimite dacă ar plănui să jefuiască pe cineva: l-ar spune direct. A dat paginile înapoi pentru a-i vedea fotografiile, apoi a închis secţiunea mesajelor de la ea. S-a gândit să-i scrie lui Joanie. Mai avusese grijă de copii pentru el în trecut; nu era ceva nerezonabil ca un doctor să angajeze un rezident sau un coleg cu mai puţină experienţă ca să aibă grijă de copiii lui (sau să facă muncă de cercetare sau să presteze activităţi de asistent personal). Dar Joanie păruse prea intimă faţă de el în ultimul timp, prin felul în care îl aborda, indiferent de ceea

ce i se păruse că se întâmpla în relaţia dintre ei care s-o facă să se gândească la el în termeni de adresare prea personali, iar el îşi făcea griji în privinţa aceasta. Aşadar i-a scris profesoarei de yoga şi dans contemporan, care mai avusese grijă de copii de câteva ori.

Până la urmă, a fost nevoit să-şi privească problema în faţă. Nu mai avea o bonă permanentă. Acum, că se întorseseră, şi-a dat seama că îi putea duce înapoi la tabăra de zi, care se termina la ora trei, dar sincer, aşa ceva era inacceptabil. A vrut să o sune pe Mona; a vrut să-şi facă apariţia oriunde s-ar fi aflat ea exact în clipa aceea (în Queens? Staten Island?) şi să-i spună ce-l apucase, că îi părea foarte rău şi că ea era liantul care ţinea împreună familia lor, sau ceva de genul acesta. Ea ar fi înţeles. Ştia cum era să ajungi în pragul nebuniei din cauza lui Rachel – trebuia să fi ştiut. Lucrase pentru ei timp de aproape doisprezece ani.

Dar nu putea. Rachel trebuia să rezolve această problemă. Ea era motivul pentru care el era atât de iritabil. Iar concedierea Monei fusese lucrul cel mai bun pe care l-ar fi putut face. Era, nu-i aşa? Ore de pornografie! Avu o idee. S-a dus în dormitorul lui şi l-a sunat pe directorul taberei de noapte ca să vadă dacă mai aveau locuri la clasa a patra. Directorul a spus că da, însă era prea târziu ca să se mai înscrie.

— Am nişte circumstanţe excepţionale, spuse Toby.

Directorul rămase tăcut.

— Eu şi soţia mea ne-am despărţit, iar eu cred că le-ar face foarte bine copiilor să fie mai departe de casă în aceste momente.

— L-am cunoscut pe fiul dumneavoastră în turneu. A părut destul de ferm cu privire la faptul că nu-şi dorea să meargă în tabără. Nu vrem să creăm probleme – avem foarte mulţi copii care cred că sunt pregătiţi pentru tabără şi nu sunt. Ei bine, cei care nici măcar nu cred că sunt pregătiţi...

— Turneul a fost în aprilie. Lucrurile se schimbă.

— Deci vrea să vină acum?

— Mi-ar plăcea mult să-i ofer această alternativă.

— Lăsaţi-mă să discut cu directorul diviziei. Vă sun din nou de îndată ce luăm legătura.

Îşi puse jos telefonul şi privi afară de pe fereastra dormitorului său timp de un minut înainte să se ridice şi să plece în camera de zi, care era întunecată, cu excepţia luminii de pe noul telefon al lui Hannah în care se vedea chipul acesteia. Intră în camera lui Solly ca să-i citească un capitol dintr-o carte din care lecturau în fiecare seară, despre un băiat care fusese răpit de profesorii săi, care se dovediseră a fi în secret extratereştri.

— Pariez că aşa ceva e posibil, spuse Solly.

— Nu poţi şti niciodată.

Toby stinse veioza lui Solly şi începu să-l scarpine pe spate. Trase aer în piept, făcându-şi curaj să-i spună, încetişor:

— Cred că ţi-ar plăcea foarte mult în tabără.

Solly încetă să mai respire, în întuneric. Atenţie, Fleishman!

— Păcat că nu vrei să mergi.

— Nu vreau să fiu departe de tine şi de mama.

— Nu-i nimic. Poţi să rămâi acasă. Niciodată nu te-aş obliga să mergi.

Toby începu să-i scarpine braţul lui Solly, aşa cum îi plăcea băiatului.

— Dar este chiar grozav acolo. Organizează seri de film. Max merge. Jonah merge. Este vorba doar de o lună. Dar trebuie să faci numai ceea ce simţi, atunci când eşti pregătit. Nu lăsa pe nimeni să te oblige să faci nimic.

— Bine.

— Ştii că au un program de tragere cu arcul acolo?

— Mda, a spus băiatul îndoielnic. Am văzut când am mers în vizită.

— Da, de obicei este pentru cei din clasele mai mari, dar anul acesta le dau voie şi celor din clasa a patra să încerce.

— Serios? Ei bine, oricum este prea târziu.

Nu era bine ceea ce făcea. Era oribil. Nu ar fi trebuit s-o facă. Dar dacă l-ar fi determinat pe Solly să plece pentru o vreme, Rachel ar veni acasă şi copiii nu ar trebui să afle niciodată ce se întâmpla. Iar dacă nu se întorcea într-o lună, s-ar fi descurcat el cumva. Dar trebuia să câştige puţin timp. Era şi pentru binele lui Solly.

— Desigur, decizia este a ta. S-ar putea întâmpla ca toată lumea să se întoarcă din tabără şi să vorbească despre tot felul de lucruri, iar tu să te simţi exclus.

Solly se gândi la acest lucru. Ridică privirea către Toby în întuneric.

— Poate că ar trebui să merg. Crezi că ar trebui să merg?

— Cred că ţi-ar plăcea foarte mult. Nu vreau să iau nicio decizie în locul tău, dar cred că ţi-ar plăcea foarte mult.

— Şi dacă te sun şi-ţi spun că nu-mi place deloc?

— Vin după tine. Nu trebuie să stai într-un loc în care nu-ţi place să fii. Dar Hannah va fi acolo, iar dacă eşti speriat sau dacă îţi este dor de casă, poţi să te duci să vorbeşti cu ea mereu.

— Poate că ar trebui să merg, spuse Solly.

Solly adormi, dar Toby continuă să-i scarpine braţul.

Până luni dimineaţa, Karen Cooper ajunsese numărul doisprezece pe lista de transplant, fiind în continuare inconştientă. Toby s-a întâlnit cu rezidenţii în camera asistentelor, din apropierea salonului ei. Vedea cum îl studiau atent ca să-şi dea seama în ce toane era în ziua respectivă, iar el şi-a dat seama imediat de asta şi s-a simţit prost pentru cât de nervos fusese pe ei. Nu se putea învăţa aşa, strigând la rezidenţii tăi într-un astfel de mod.

— Cum se simte pacienta noastră? întrebă Toby, iar rezidenţii se relaxară.

— Nicio schimbare, spuse Logan. Insuficienţă hepatică acută persistentă, activitate normală a creierului, dar nimic nu s-a îmbunătăţit.

— Cum a fost vacanţa dumneavoastră, domnule doctor Fleishman? întrebă Clay.

— Nu a fost chiar o vacanţă. Mai mult o chestiune legată de îngrijirea copiilor.

Linişte. Îşi doreau şi ei răzbunarea. Ei bine, nu o puteau avea.

— A fost bine.

Intrară în rezerva doamnei Cooper. Era chiar mai galbenă decât fusese. În colţ erau doi băieţi cam de vârsta lui Hannah. Joanie îi prezentă pe Jasper şi Jacob Cooper, fiii gemeni ai pacientei, care aveau un aer nefericit în timp ce se jucau pe iPad-uri. David Cooper le spuse să se ridice şi să dea mâna cu Toby. David îşi petrecuse weekendul citind pe WebMD sau vizionând filmuleţe cu oameni care

sufereau de boala Wilson şi îşi rugase asistenţii să întocmească dosare despre aceasta. Totuşi, el tot nu înţelegea faptul că boala Wilson era imprevizibilă şi rară, că era greu de diagnosticat, acesta fiind motivul pentru care foarte mulţi oameni care o aveau aflau despre ea târziu şi atunci când se întâmpla acest lucru era, de cele mai multe ori, ireversibilă. Niciodată nu auzeau partea aceea, faptul că răul era deja făcut. Faptul că ar fi fost un miracol ca ea să rămână în viaţă; ca ea să redevină persoana care fusese înainte nu mai era în lista de opţiuni.

— Vom face tot posibilul ca ea să fie din nou aşa cum a fost, spuse Toby. Dar în funcţie de cât de mult a avansat boala, care a fost probabil agravată după weekendul petrecut în Vegas, nu ştim dacă va avea în continuare simptome neurologice. Este posibil ca acestea să persiste. Este posibil chiar ca acestea să se înrăutăţească. Dar le putem împiedica să evolueze.

Telefonul său semnală că primise o notificare. Era directorul taberei de noapte a lui Hannah.

Avem un loc pentru vârsta lui Solomon.

Se uită din nou spre David Cooper şi încercă să se concentreze.

— O vom scoate la capăt, îi spuse.

Apoi se duse înapoi în sala de conferinţe ca să-i dea lui Solly vestea cea bună.

Cu numai câteva luni în urmă, Rachel vrusese ca Solly să meargă în tabăra de noapte pe timpul verii, dar Toby se luptase din greu pentru a-l ţine acasă.

— În niciun caz, spuse ea într-o seară. Trebuie să înveţe. Are opt ani. Tot la vârsta asta a mers şi Hannah. Acum va merge şi el.

— Dar nu vrea să meargă.

— Ei, bine, nu facem întotdeauna ce vrem. Noi ar trebui să-l transformăm într-un adult, Toby.

— Oh, asta ar trebui să facem?

Iritarea lui Rachel faţă de toate acestea a fost agravată şi de faptul că Solly se uitase recent la o emisiune de pe Disney Channel despre nişte adolescenţi care făceau patinaj artistic, dintre care doi erau băieţi, şi a întrebat dacă existau cursuri de patinaj artistic la care se putea înscrie şi el.

— O să mă interesez, i-a spus Toby, iar Rachel rămase tăcută şi da, fraza „chestia asta e prea simplă” a trecut ca un fulger prin Chyron-ul[14] interior al lui Toby, pentru ca mai târziu, în acea seară, când Solly era în pat, Rachel să spună:

— Sunt sigură că suntem amândoi de acord că va merge la baschet anul acesta.

---

[14] Sistem grafic utilizat în televiziune care ocupă, de regulă, partea inferioară a ecranului şi este predominant bazat pe text. (N.t.)

Era felul în care vorbea ea cu angajaţii săi. Începea să-şi emită toate pretenţiile şi ideile care nu puteau fi supuse dezbaterii cu „sunt sigură că suntem de acord”.

— Vrea să patineze. Ce e rău în asta?

Rachel îl privi lung, ca şi cum i-ar fi transmis să nu o determine să răspundă.

— Haide, Rach.

— Vrea să înveţe patinaj artistic, spuse ea. Nu este un sport prea important. Are nevoie de un sport important pe care să-l poată practica toată viaţa. Este treaba noastră să creăm o varietate de experienţe pentru el.

— Chestia asta cu „varietatea de experienţe” e o poveste din impresariat? Pentru că nu este un lucru din realitate.

— Nu poţi decide tu totul, Toby. Sunt mama lui.

— Nici tu nu poţi decide doar pentru că plăteşti pentru asta! Nu sunt asistentul tău personal.

Abia în ultimul an începuseră amândoi să admită că banii pe care îi câştiga Rachel erau banii pe care ea îi controla într-un fel. Pe vremea când era asistentă la Alfooz, Toby câştiga mai mult decât ea, chiar şi din salariul său de rezident începător, dar acei bani erau consideraţi ai amândurora. Banii ajungeau într-un cont comun la care amândoi aveau acces. La fel se întâmpla şi cu ani mai târziu, doar că avusese loc o schimbare. Cu cât ea lucra mai mult, cu atât mai mulţi bani intrau în casă şi, la doar şase luni de la deschiderea noii sale agenţii, ei aveau un cont de economii, unul care îi putea susţine timp de două

luni în cazul în care s-ar fi petrecut ceva rău. Apoi a mai trecut un an, iar bursele lui Toby de la facultatea de medicină scăzuseră la aproape jumătate din ceea ce fuseseră cândva. Şi apoi, patru ani mai târziu, ei plecau în Europa şi în America de Sud în vacanţă şi puneau bani deoparte pentru facultatea copiilor. Alegerile lor deveniseră mai uşoare. Disperarea îi părăsise. Ea a vrut să plece într-o vacanţă (şi aşa s-a întâmplat), ea a vrut să închirieze o casă pentru perioada verii (şi aşa s-a întâmplat), ea a vrut să redecoreze (şi aşa s-a întâmplat). El s-a convins pe sine că la mijloc era doar faptul că luase de soţie o femeie cu voinţă puternică. Ar fi putut paria că soţia lui Bartuck lua decizii domestice precum acestea. Dar apoi, mai de curând, a devenit evident: aceştia sunt banii şi iată modul în care îi vom cheltui, iar dacă tu vrei să fii capabil să iei asemenea decizii, ar trebui să faci mai mulţi bani. Erau lucruri care nu se spuneau niciodată. Erau dincolo de ceea ce se spunea, iar el ştia (şi ea trebuia să fi ştiut) că el nu va fi în stare să accepte să audă efectiv acele cuvinte, aşa că a mers până la marginea prăpastiei cu subiectul ăsta, dar niciodată nu s-a cufundat în abisul acesteia.

— Eu cred doar că abordarea aceasta a parentingului, în care nu noi ar trebui să ştim ce e mai bine pentru copiii noştri, este ridicolă, spunea ea.

— Copilul ar trebui să poată face lucrurile pe care vrea să le facă.

Toby se simţi copleşit de situaţie înainte ca adrenalina să intre în acţiune; simţi că-l ia cu ameţeală.

— Nu vreau să fie luat în râs, spuse ea, cu pumnii strânşi şi vorbind printre dinţii încleştaţi. Ştii ce-i vor face restul copiilor când vor afla că este în tabăra de patinaj artistic?

— Lui îi place, totuşi. Iar profesorul de educaţie fizică a spus că ar trebui să-l înscriem la un gen de sport care implică flexibilitatea întregului corp. Îţi aminteşti? La ultima întâlnire dintre părinţi şi profesori? Oh, stai, nu ai fost acolo.

— Oh, da, te rog persecută-mă pentru faptul că-mi fac meseria şi ofer familiei noastre această viaţă. Nu putem cu toţii să rupem uşa la ora cinci, aşa ca tine. Ai zice că m-am măritat cu un bancher, măcar de-ar fi aşa, dar nu e.

— Cât de mult timp ai aşteptat să spui una ca asta? întrebă el.

— M-ar deranja foarte tare ca el nici măcar să nu înţeleagă implicaţiile chestiei în care se bagă. Şi nu este vorba despre mine. Aşa e lumea. Iar lumea nu îl înţelege cu adevărat. Are atâţia prieteni câţi ar trebui? Eu nu cred.

Dar era o prostie. Nu era adevărat că Solly nu avea prieteni. Pur şi simplu, prefera să stea cu familia lui sau să citească una dintre cărţile seriei Star Trek.

— *Are prieteni. Cum rămâne cu Max?*

— Max este prieten cu el doar pentru că eu sunt prietenă cu Roxanne.

— Max este prieten cu el fiindcă el este un băiat minunat.

— Sigur că este. Dar nu aşa funcţionează lucrurile. Sunt prieteni pentru că eu îmi petrec timpul cu Roxanne. Părintele încurajează prietenia dintre copilul său şi al altor părinţi care nu sunt un coşmar. Eu îmi petrec timpul cu Roxanne, de aceea ea îi sugerează lui Max să se vadă cu Solly, pentru că asta poate însemna ca şi noi să ne putem petrece timpul împreună.

— Tu îţi petreci timpul cu Roxanne pentru că vrei să urci pe scara socială şi să fii invitată în casele oamenilor bogaţi.

Rachel îi aruncă o privire lungă, glacială preţ de două secunde.

— Trebuie să meargă în tabăra de noapte ca să se maturizeze şi să devină independent.

— De ce eşti atât de nerăbdătoare să scapi de ei, Rachel? I-am dorit, îţi aminteşti?

— Nu este vorba despre asta. Este vorba despre a ne întreba mai precis de ce, în timp ce alţi copii descoperă independenţa, ai noştri par să-şi dorească să se strecoare înapoi în pântec. Doamne, mă faci să mă simt ca un monstru.

Mai târziu în seara aceea, în timpul obişnuitei détente glaciale care urma după certurile lor, el s-a întrebat cine avea să restabilească starea normală de tensiune care exista între ei. Rachel stătea la masa din bucătărie, uitându-se pe laptop, iar Toby se întreba dacă ea se gândea la acelaşi lucru. Hannah intră în bucătărie în timp ce Toby pregătea cina.

— Mă bucur că sunteţi amândoi aici, spuse ea, stând nemişcată. Mi-aş dori să am un cont pe Instagram precum are, practic, fiecare persoană pe care o cunosc. Sunt exclusă de peste tot, toată lumea vine la şcoală în fiecare zi şi vorbeşte despre toate lucrurile care se întâmplă pe Instragram, iar eu habar nu am.

— Nu ai nevoie de Instagram, îi răspunse Toby, pornind cuptorul să se încălzească. Este stresant şi vei avea timp de lucrurile astea pentru tot restul vieţii tale. Noi încercăm doar să menţinem o stare de normalitate pentru tine până când aşa ceva nu va mai fi posibil.

Apoi, clăti câteva ciocănele de pui şi se spălă pe mâini.

— Într-o bună zi o să ne mulţumeşti pentru asta.

Hannah începu să ţipe:

— Sunt atât de fraieră, iar chestia asta este atât de nedreaptă!

Rachel îşi ridică, într-un final, privirea din calculator.

— Poate că ar trebui să ne mai gândim.

Toby o mustră.

— Rachel!

— Are dreptate! spuse Rachel. Nici mie nu-mi place, dar ea nu ar trebui să se simtă diferită de lumea în care noi am împins-o.

Toby o privi lung pe Rachel.

— O să împlinească doisprezece ani în mai puţin de un an. Am spus întotdeauna că îşi poate face un cont pe Instagram când împlineşte doisprezece ani.

Apoi, către Hannah:

— Există motive serioase pentru acest lucru.

— Mda, astfel încât eu să nu am deloc prieteni, pentru că tu îţi doreşti asta.

— Ba nu, spuse el. Există studii despre copiii de vârsta ta, anxietate şi reţele sociale – care arată că acesta nu va fi un lucru bun pentru tine. Te va face să te simţi rău, chiar dacă este ceva ce tu crezi că-ţi doreşti.

— Nu îi spune tu ceea ce crede că-şi doreşte, zise Rachel. Ea ştie ce-şi doreşte. Nu este bebeluş.

— Nu mai compromite lucrul asupra căruia am fost deja de acord.

Hannah interveni.

— A luat cineva în considerare nivelul de anxietate pe care îl am ştiind că toată lumea iese fără mine? V-aţi gândit la acest lucru?

Rachel se gândise la acest lucru.

— Ar putea fi adevărat. Ştii, Miriam Rothberg mi-a spus că nici ea nu avea de gând să-şi lase copiii să facă asta, dar apoi a citit că anxietatea legată de faptul că toată lumea are un astfel de cont este mai rea decât anxietatea generată de acest lucru în sine.

— Noi nu suntem familia Rothberg, spuse Toby, ţinând un ciocănel de pui crud în mână.

Rachel lăsă să-i scape un râset scurt şi zgomotos.

— Clar nu suntem.

Se uită către Hannah.

— Lasă-mă să discut doar cu tata despre asta, spuse Rachel, cu un ton care lăsa să se înţeleagă că era oarecum complicea fetei în poveste.

Înainte ca Toby însuşi să-şi dea seama ce urma să facă, el s-a întors şi a aruncat cu bucata de pui crudă în computerul lui Rachel. Aceasta a lovit ecranul şi a alunecat pe tastatură, lăsând o dâră de Dumnezeu ştie ce.

Rachel şi Hannah s-au tras înapoi, dezgustate, strâmbând din nas. El îşi dădu seama atunci că Hannah era pregătită să devină inamica lui. Toby nu putea permite una ca asta.

— Eşti un animal, spuse Rachel şi se îndreptă spre dulăpiorul de sub chiuvetă, de unde a scos un şerveţel Clorox ca să cureţe zeama lăsată de puiul crud de pe computerul ei, dar a lăsat ciocănelul de pui pe podea.

Rachel s-a întors şi a plecat, iar Hannah a făcut acelaşi lucru, urmând-o cu paşi identici.

Era inevitabil. Era nevoie ca ei să-şi ia hainele de la Rachel ca să-şi poată face bagajele. Chiar dacă el putea explica

necesitatea de a le cumpăra haine noi, nu voia să cheltuiască banii pe geamantane noi.

Hannah stătuse toată ziua bosumflată.

— Nu poate veni în tabără cu mine.

Avea o figură răutăcioasă.

— O să mă facă de ruşine.

— Hannah, este fratele tău.

Au ajuns la Golden. Portarul, în uniformă bleumarin sclipitoare, cu embleme şi fireturi de parcă ar fi fost vreun erou de război, vorbea la telefon, în timp ce un curier stătea acolo şi aştepta. Toby nu l-a recunoscut. Probabil că era nou. Situaţia era neclară. Oare acum portarul ar fi trebuit să sune să anunţe sosirea lui? Nu era cazul să afle chiar atunci. A păşit încrezător către lift, iar portarul nu a băgat de seamă.

A trimis copiii sus, dându-le cheia, în timpul în care el a coborât în boxa de la subsol ca să ia geamantanele.

A tras de timp. Nu voia să intre în apartamentul ei. Nu voia să-l vadă. Nu voia să se aşeze pe mobila aleasă de Luc, decoratorul pinguin, în nuanţe de alb şi bej, nici nu voia să se holbeze la tablourile de artă modernă de mari dimensiuni alese de Rene, consultatul în artă, în nuanţe de piersică şi mov. Dar pierdea timpul, iar copiii ar fi putut să înceapă să se întrebe unde era, astfel că, până la urmă, a urcat la etajul al nouălea şi a străbătut culoarul morţii către intrarea principală.

Atunci, uşa a scos un zgomot şi Toby a tresărit.

— Dar ţi-a luat ceva timp, a spus Hannah smulgându-i geamantanele din mână.

Toby i-a zis că ea va trebui să facă bagajele pentru amândoi, că el trebuia să preia un apel de la spital şi că îi va aştepta jos.

Conversaţiile sale cu Nahid au început la fel ca toate celelalte. Ea l-a abordat prin intermediul aplicaţiei Hr. El a folosit regulile lui Seth privind introducerea mesajelor cu tentă sexuală, iar acestea erau următoarele:

1. Fapt stabilit: femeile deţin controlul absolut asupra lor în sută la sută din timp.

2. Prin urmare, dacă femeia spune orice ar putea fi interpretat de un băieţel de clasa a şaptea ca fiind cu tentă sexuală sau la care i-ar putea răspunde cu „Asta a vrut să spună”, atunci aceea este o invitaţie prelungită din partea femeii la o discuţie despre sex.

A doua rundă de mesaje dintre Toby şi Nahid a fost cam aşa:

Ea: Cum a fost ziua ta?

El: Am fost la muzeul de artă modernă.

Ea: Este o expoziţie de costume de film acolo.

El: Am auzit lucruri bune despre asta.

Ea: Trebuie să vii cândva.

El: Sigur.

Ea: Nu, serios, chiar vreau să vii.

Aceasta era? Aceasta era şansa lui? Părea puţin prea evident, iar el nu voia să fie luat drept un pervers, dar mare parte din prostia aia era evidentă, nu? Vreme de treizeci de secunde el s-a tot gândit la următoarea mişcare. După aceea:

El: [emoticon cu faţă ruşinată]

A aşteptat până când ea s-a gândit la ce să-i răspundă, iar în acele poate douăzeci şi cinci de secunde (sau trei minute, sau două secunde, nu putea spune precis, doar că resimţise acel interval ca pe o stare febrilă), a trăit o stare de regret, ruşine, repulsie, dispreţ faţă de sine, iar apoi:

Ea: Nu faci nimic greşit dacă vii [emoticon cu demonul mov].

Din experienţa lui, care, da, fie, nu era prea lungă, totuşi, cu cât interacţiunea devenea tot mai sexy şi mai ameţitoare în cadrul aplicaţiei şi în textele din mesajele trimise, cu atât mai puţin probabil era să se întâlnească faţă în faţă cu acea persoană. Oarecum, venea ca o uşurare faptul că stânjeneala şi ruşinea mai existau încă la acest nivel; era ceea ce-i împiedica pe toţi oamenii singuri, disponibili din New York să sară unii la alţii şi să facă sex pe străzi. Creierul său animalic prefera interacţiunile cele mai sexy, chiar dacă acestea nu duceau la întâlniri efective. Da, întâlnirile din viaţa reală sunt benefice şi da,

cineva ar trebui, probabil, să opteze întotdeauna pentru o întâlnire în viaţa reală, ca nu cumva să-şi tocească ligamentele de la încheietura mâinii din cauza masturbării cronice pentru intervale alarmante de timp. Dar treaba cu telefonul, frate, îi plăcea la nebunie partea asta.

Cu alte cuvinte, din relaţia sexuală grăbită şi agresivă dintre Nahid şi Toby din telefoanele lor nu părea că aceştia aveau să se vadă vreodată cu adevărat. Cum ar fi putut permite parametrii umani ai ruşinii acest lucru vreodată? Ea era atât de... verbală în ceea ce-şi dorea. Era atât de... elocventă în mesajele ei. Îşi dorea ca el să o aplece deasupra lavoarului din baie, astfel încât să poată privi amândoi imaginea ei, atunci când avea orgasm, în oglinda dulăpiorului de cosmetice. Voia să-şi imagineze că odraslele lor se jucau împreună, ea avea nevoie de ajutorul lui ca să schimbe un bec în baie şi, în timp ce el era pe scară, ea îi desfăcea fermoarul pantalonilor şi copiii ciocăneau la uşă cerând o gustare – „Doar o clipă, scumpule, am ceva de făcut aici". Îi propusese ca ea să joace rolul unei femei care era pilot militar şi care era atât de excitată, încât nu-şi putea termina misiunea dacă nu îi călărea penisul în timp ce pilota avionul pentru a salva ţara, cu el stând sub ea ca şi cum ar fi fost scaunul ei de evacuare. Era ceva ademenitor la creativitatea ei bizară, la ciudăţenia dorinţelor ei şi la lipsa ei de sfială. Şi, totodată, existau şi factori biologici legaţi de evoluţie, mai presus de logica şi raţiunea sa, implicaţi în acest lucru. Erau factorii care îl determinau să-şi sune profesoara-de-yoga-dansatoarea-bona. Erau factorii care îl determinau să-şi schimbe de două ori cămaşa şi să încerce un sacou, deşi era foarte cald afară şi, în oglindă, îi părea că arăta caraghios, ca un băieţel care se prefăcea că era un bărbat

matur, deschizându-şi încă un nasture al cămăşii (după care îl închidea la loc, ca apoi să-l deschidă iar).

— Unde pleci? întrebă Hannah, care se pregătise pentru o seară romantică pe canapea cu telefonul său.

— Merg la o întâlnire, răspunse Toby, în timp ce-şi aranja părul în oglindă.

Se auzi soneria, iar Solly deschise uşa şi o întâmpină pe bonă.

— Cu o fată? întrebă Hannah.

— Da.

— Ce scârbos!

— Ştiu. Într-o zi o să înţelegi.

— Nu pentru că te vei săruta cu o fată. Ci pentru că eşti tatăl meu.

— Cine a spus ceva despre sărutat?

Toby îi puse mâna pe frunte şi apoi plecă.

A fugit la propriu până în West Side. A făcut slalom la propriu. A zburat la propriu. Uitaţi-vă la mine, le-a spus el tuturor cuplurilor leneşe din parc. Uitaţi-vă la mine cum merg să fac sex. I-a spus portarului ei cine era. Portarul l-a anunţat că ea îl aştepta. A ajuns la etajul al paisprezecelea. Încerca să găsească o replică bună de început, cum ar fi poate să-i spună că, de fapt, locuia la etajul al treisprezecelea şi oare pe cine păcălea ea – era

cea mai bună glumă a sa cu etajul al paisprezecelea. Însă uşa se deschise înainte ca el să bată şi abia apucase să intre în apartament în momentul în care pantalonii îi ajunseseră la glezne, mâinile lui erau în ea, ea era cu mâinile pe el şi în el, el avea gura pe sfârcul ei, ea avea degetul în rectul lui, ceea ce nu era ceva ce lui îi plăcea foarte mult, dar simţea că relaţia era mult prea la început ca să facă prea mult tam-tam pentru aşa ceva. El s-a dat înapoi ca să-i privească faţa pentru prima oară, având în vedere că aceasta fusese singura parte a corpului ei pe care nu i-o arătase prin mesaje, şi a descoperit că avea buzele pline şi rozalii, părul ciufulit în toate direcţiile, ochii închişi la culoare şi tenul cu o nuanţă mai închis decât măsliniul. Era minunată şi, mai mult decât orice, nu era o gaşcă de bărbaţi care puseseră la cale să-l jefuiască, nici un adolescent care să-şi fi bătut joc de el. Nu mai avea nicio întrebare. Închise ochii, supunându-i-se.

Nu a luat un taxi ca să meargă acasă, chiar dacă ştia că risca s-o enerveze pe bonă dacă ajungea târziu. Nu, în schimb s-a oprit prin parc, simţindu-se mare, înalt şi viril, ca şi cum ar fi deţinut oraşul, ca şi cum toate ar fi fost pentru el, căci, încă o dată, se afla la începutul a ceva profund şi nou, care mirosea ca o rază de soare.

S-a gândit la cum stătea Nahid în patul ei, întinsă deasupra cearşafului. Îşi plimba degetul pe conturul umărului lui.

— Deci ce-ai făcut toată ziua? a întrebat-o.

Ea a râs.

— Aceasta este discuţia ta de după sex?

— Scuze, spuse el.

Era stânjenit.

— Oh, nu fi jenat. Cine ştie ce să spună în aceste situaţii? Eu nu lucrez.

El îşi transformă vocea ca şi cum ar fi vorbit cu accentul ciudat al unei limbi străine.

— Eşti o femeie întreţinută?

Se simţi ca un idiot în momentul în care o spuse.

Degetul ei pe umărul lui se opri.

— Acesta nu este un interviu pentru o slujbă, nu-i aşa?

Toby intră pe uşa casei sale pe la unu noaptea, sperând că nu mirosea prea tare a sex în timp ce o plătea pe bonă. A făcut un duş, iar apoi şi-a verificat telefonul ca să vadă dacă Nahid îi dăduse deja vreun semn. Când a intrat în dormitor, cu un prosop în jurul taliei, şi şi-a ridicat privirea din telefon, a văzut că Hannah se trezise şi stătea pe patul lui.

— Ai tabără mâine-dimineaţă.

Îşi ţinea strâns telefonul; acesta devenise deja ca o prelungire a ei. El o privi mai de aproape.

— Plângi?

— I-am scris mamei.

El se aşeză pe marginea patului.

— Şi?

— Nu a răspuns.

În ziua în care Hannah s-a născut, în timp ce medicii o coseau înapoi pe Rachel, Toby a ţinut-o în braţe. Nu-şi putea lua ochii de la ea.

— Eşti a mea pentru totdeauna, şoptise el. Voi avea întotdeauna grijă de tine.

Rachel plângea, cu braţele întinse ca şi cum ar fi fost pe un crucifix, iar el tot nu-şi putea lua ochii de la noul lui bebeluş.

În ziua următoare, Rachel îi spusese că, în disforia şi starea aproape maniacală care urmaseră purgatoriului ei de treizeci şi cinci de ore de travaliu care eşuase în orice mod posibil în afara celui mai important, i-a privit pe Toby şi pe bebeluşul ei şi a simţit că a fost păcălită. A spus că şi-a dat seama, din senin, că întregul scop a fost de la bun început să o determine pe ea să nască un copil, astfel încât ei doi să fie împreună, Toby şi Hannah, iar ea putea fi înlăturată. Vorbea despre asta în patul ei de spital, iar în următoarele săptămâni şi luni, chiar dacă începuse să-şi revină încet fizic şi emoţional, vorbea în continuare despre acea primă experienţă de mamă, despre faptul că simţise că a fost păcălită. Oamenii veneau acasă să vadă bebeluşul, iar ea răspundea întrebărilor inocente pe care le puneau despre cum fusese naşterea, dar nu putea face

acest lucru într-un mod politicos. Trebuia să intre în detalii legate de cât de înfricoşător fusese totul, cât de singură se simţise, sfârşind întotdeauna cu povestea despre Toby care o ţinea pe micuţa Hannah în braţele sale şi teoria conspiraţiei conform căreia mariajul ei fusese un şiretlic, astfel încât Toby să poată avea un copil şi pe ea s-o abandoneze. Era neobişnuit pentru ea. De obicei, nu intra în detalii cu străinii; de obicei, era foarte preocupată de aparenţe. Nu ştia de ce se gândea acum la povestea aceea, doar că Hannah semăna atât de mult cu mama ei când era furioasă, speriată, sau rănită, sau nepăsătoare. Arăta ca Toby doar atunci când zâmbea.

— Nu ştie că ai primit un telefon, spuse el. Nu ştie numărul tău.

— Dar i-am scris: „Sunt Hannah”. Şi apoi am sunat-o.

— Şi?

— Şi a intrat direct mesageria vocală.

Şi când o sunase el ultima oară se întâmplase la fel.

— Poate e într-o întâlnire. Poate doarme. Poate că, pur şi simplu, nu s-a uitat la telefon.

— Sau poate că este supărată pe mine pentru că am primit telefonul înaintea zilei mele de naştere.

— Nu, asta este o prostie. E posibil să doarmă, nu ştim. Este târziu.

El încercă s-o ia de mână, dar ea şi-o trase.

— Tată, este moartă?

— Oh, Doamne, nu, Hannah. Poftim? Nu, nu este moartă. Este foarte bine. Munceşte. Ştii cum face ea. Sunt locuri unde, pur şi simplu, nu există ore la care să fim amândoi treji.

— Ai vorbit cu ea?

— Da, desigur. A spus că vă iubeşte.

Hannah privi în jos la cuvertura lui, unde continua să urmărească cu degetul acelaşi model imperceptibil.

— Ar trebui să mergi la culcare, spuse el. Trebuie să te trezeşti devreme şi încă nici nu ţi-ai făcut bagajul pentru autobuz.

Hannah termină circuitul acelui model în formă de buclă, apoi se ridică şi se duse înapoi în camera ei.

Toby se trezi cu Solly deasupra lui, scuturându-i umărul.

— Tată, spuse el.

Toby sări din pat, ameţit şi panicat.

— Ce este?

Era încă întuneric afară.

— Trebuie să mergem la autobuzul pentru tabără. O să pierdem autobuzul.

Toby s-a uitat în jur pentru o clipă, apoi s-a aşezat pe pat.

— Bine, dă-mi voie să-mi fac nişte cafea.

Solly nu avea stare.

— Este normal să fii agitat.

Toby se uită la telefon ca să vadă cât era ceasul şi observă că Nahid îi dăduse un mesaj. Era încă noapte. Era abia patru şi jumătate.

— Amice, mai avem două ore până când va pleca autobuzul. Ce ar fi să mai dormim încă puţin?

Dar Solly nu voia s-audă. Îl trase pe Toby de mână până la cafetieră, vorbind de parcă ar fi tras zece liniuţe de cocaină.

— Îmi iau toate benzile desenate Lanterna verde în autobuz pentru că sunt uşoare, dar şi pentru că, atunci când ceilalţi mă vor vedea citind una, îşi vor dori şi ei să citească, iar eu voi avea câte una pentru toată lumea.

— Crezi că ar trebui să le iei pe toate cu tine? Ţii mult la ele.

— Cred că este o idee bună. În plus, îl iau şi pe Stealth Bunny.

Stealth Bunny era un pătrat al păturii de bebeluş a lui Solly, care se numea pur şi simplu Bunny. Rachel i-a spus când el a împlinit şase ani că era timpul să renunţe la pătura de bebeluş, fiindcă nu va fi niciodată invitat la petreceri în pijamale sau vor râde copiii de el dacă vin

vreodată în vizită şi o văd. Solly s-a dus în camera lui şi a ascuns pătura, astfel încât Rachel să nu o poată găsi. Mai târziu, în timp ce Rachel lucra la laptopul ei în camera de zi, Toby s-a furişat în camera lui Solly cu o foarfecă. El i-a spus lui Solly că puteau tăia o bucată din pătura Bunny. Aceasta urma să aibă toată puterea restului păturii, având în vedere că el îşi pusese toată dragostea în ea de-a lungul anilor. Şi, cel mai bun lucru dintre toate, era mai uşor de transportat.

— Îi vom spune Stealth Bunny (Iepuraşul Ascuns), a zis Toby, în timp ce tăia cu grijă pătratul din mijloc.

— Ce înseamnă ascuns? a întrebat Solly, urmărindu-l.

— Înseamnă că tu eşti singurul care ştie despre acest lucru.

— Unde îl vom ţine pe Stealth Bunny? întrebă atunci Toby.

— Doar la mine. În buzunarul meu. Tot timpul.

— Crezi că este o idee bună? Dacă îl pierzi?

— Nu l-aş pierde niciodată pe Stealth Bunny.

Au jucat şah pentru următoarea jumătate de oră. Toby a simţit mirosul lui Nahid şi a mai făcut un duş. Solly a trezit-o pe Hannah, iar Toby a ştiut acest lucru încă de când era la duş fiindcă a auzit-o ţipând la el. Toby le-a pregătit micul dejun, permiţându-i lui Solly să umple tot spaţiul cu agitaţia lui, a răspuns tuturor întrebărilor sale şi s-a rugat ca starea morocănoasă a lui Hannah să fie doar obişnuita ei stare morocănoasă şi a sperat că ea nu se mai gândea la mama ei.

Toby a citit mesajul lui Nahid, care se întreba dacă, după ce adormeau copiii în seara aceea, ar fi fost posibil ca el să vrea ca ea să treacă pe la el ca s-o facem în liftul tău – nimeni nu va şti [emoticon cu demonul mov, emoticon cu doi globi oculari care privesc înspre stânga]. Seara trecută părea foarte îndepărtată.

Îi ceru lui Hannah să-i vadă telefonul.

— De ce?

— Pentru că sunt tatăl tău.

— Nu.

— De fapt, nu te rog. Face parte din înţelegere.

Îi întinse telefonul, furioasă, iar Toby s-a uitat prin profilul ei de pe Instagram, verificându-l cu atenţie de parcă ar fi citit un articol din Raportul Consumatorului despre copii şi tehnologie. Totul părea în ordine şi inocent, poate chiar puţin plictisitor. Fotografia ei de profil era un selfie în care ea îşi ridica două degete de la mână ca un semn al păcii inversat, aşa cum începuseră copiii să facă în toate fotografiile lor – era probabil ceva ce făcea vreun membru al unei formaţii de băieţi sau vreun sportiv? Avea douăzeci şi doi de prieteni, iar în singurele două postări scria „În drum spre tabără, foarte fericită" şi „Uitaţi-vă la asta LOL", alături de o imagine cu o pisică purtând ochelari de soare cu un balon de text suprapus unde scria „Cred că sunt alergică la dimineţi". De ce se uita la chestia aceea toată ziua când ea, practic, posta o dată pe zi ceea ce mânca, aşteptând să primească aprecieri şi apoi aprecia postările aproape identice ale celorlalţi copii? Îl făcea să se simtă

foarte trist pentru ea, pentru prietenii ei, pentru cât de complexaţi erau şi pentru cum lumea conspira pentru a-i face să se simtă şi mai complexaţi.

— Eşti precum Gestapoul, îi strigă ea.

— Cred că nu ai învăţat suficient despre al Doilea Război Mondial dacă aşa crezi.

— Nu, chiar eşti. Eşti Gestapo.

— Stasi ar fi mai corect, dar chiar şi aşa.

Toby îşi îndreptă atenţia către Solly.

— Eşti sigur că eşti ok cu asta, Sol? întrebă Toby.

— Sunt foarte entuziasmat. Dar tu n-o să te simţi singur fără noi?

Toby s-a ridicat ca să cureţe farfuriile.

— Îmi va fi foarte dor de voi, dar voi avea mult de muncă şi multe de făcut şi poate vă voi pregăti chiar o surpriză când vă întoarceţi.

Solly sări.

— Ce este, tată?

— Ce vrea să însemne „surpriză”?

— Spune-mi!

— Buzele mele sunt pecetluite. Va trebui să aşteptaţi.

La staţia de autobuz, Toby a putut simţi fiorul de nervozitate în îmbrăţişarea lui Solly. S-a ghemuit şi l-a privit drept în ochi.

— O să te simţi foarte bine acolo. Iar mie îmi va fi foarte dor de tine.

Solly îşi lipi faţa de Toby.

— O să vii acolo în ziua de vizită? întrebă el lipit de gâtul lui.

— O să vin.

— Şi mama o să vină, nu-i aşa? Şi o să ne scrie.

— Va face tot posibilul.

— Şi dacă vreau să vin acasă...

— O să vin după tine. O să răspund întotdeauna la telefon. Nu este foarte departe.

Apoi, Hannah îşi lăsă în jos braţele, îşi întoarse capul şi îl lăsă pe Toby să o îmbrăţişeze de parcă ar fi otrăvit-o. El îi luă faţa în mâini şi îi spuse:

— Te iubesc şi ştiu că şi tu mă iubeşti. Poţi să te comporţi aşa cum vrei, dar tu eşti fiica mea şi eu sunt tatăl tău.

Ea îşi trase capul din mâinile lui şi se îndreptă spre autobuz fără să se uite la el. Solly o urmă.

El a rămas să se uite după autobuz mult timp, făcându-le cu mâna, chiar dacă nu vedea nimic dincolo de geamurile

fumurii ale autobuzului, încercând să nu se gândească la ceea ce făcuse. Autobuzul plecă, iar el a făcut cu mâna până când ei nu ar mai fi avut cum să-l vadă. Plecă şi îi scrise un mesaj lui Nahid:

Copiii mei tocmai au plecat cu autobuzul către tabără.

Răspunsul veni rapid:

Vino aici.

Aşa a şi făcut. A întârziat doar nouăzeci de minute la serviciu.

*

În noaptea aceea, a visat că se afla în spaţiu şi că Rachel era acolo, dar nu putea spune dacă ea era o planetă sau o stea, şi nu reuşea să-i identifice orbita şi da, era destul de evident, dar ce să faci, asta era situaţia. S-a trezit de trei ori. Prima dată, a fost cuprins de panică: Ai probleme. Fleishman are necazuri.

A doua oară când s-a trezit, s-a simţit furios. Trecuse deja mai mult de o săptămână şi era mult, da, dar era atât de tipic pentru ea. Sau, tematic vorbind, era atât de tipic pentru ea. Niciodată nu prelungise acest gen de lucruri chiar atât de mult timp. Cu toate acestea, el o cunoştea prea bine. Ea făcea un lucru pe care el nu l-ar fi acceptat şi se hotărâse să-şi ceară scuze mai târziu. Sau poate că nu! Zilele ei de scuze în privinţa lui se terminaseră probabil.

A treia oară când s-a trezit, a fost din nou cuprins de panică. S-a dat jos din pat înainte ca imaginea lipsită de viaţă a fostei sale soţii să se poată întoarce la el şi să-i spună:

— De ce nu m-ai salvat, Toby?

Se gândise că, poate, singurul avantaj al faptului că Rachel se evaporase, iar copiii plecaseră în tabără va fi ca un mic imbold care îl va face să simtă ceva asemănător libertăţii, dar nu era aşa; se simţea doar agitat şi pierdut. Se gândea la copii acum. Când Hannah fusese bebeluş, era un magazin alimentar în apropiere unde se ofereau baloane (asta era înainte să se descopere că baloanele făceau pescăruşii să se înece şi să se renunţe la acest obicei). Înainte să intre în casă, îşi luau rămas-bun de la balon şi îi dădeau drumul. Îl priveau ridicându-se şi îndepărtându-se, iar Toby se simţea dezorientat şi o îmbrăţişa strâns, ca şi cum şi ea ar fi fost umplută cu heliu.

Era patru şi jumătate. A mers la sala de sport din clădirea în care locuia, care avea numai un aparat cardio StairMaster vechi, nişte haltere şi două benzi de alergat, deşi una dintre ele părea a fi stricată pentru totdeauna. A făcut un duş şi, când a ieşit, şi-a verificat telefonul ca să vadă ce nou necaz avea să-i aducă vremea în ziua respectivă şi a observat că avea un apel nepreluat de la Simone.

Era 6:45 atunci. De ce l-ar suna Simone? A simţit că i se întoarce stomacul pe dos şi s-a aşezat dezbrăcat pe pat, holbându-se la apelul nepreluat. A sunat înapoi, dar după ce a sunat o dată, a intrat mesageria vocală. A început să transpire, cu toate că era deja umed de la duş.

La naiba cu asta, şi-a spus el. Era Rachel, care îl trăgea pe sfoară ca de obicei – îi ceruse lui Simone să sune ca să stabilească o întâlnire, ca ea să nu mai fie nevoită să se confrunte cu Toby. A simţit puţină plăcere gândindu-se că Rachel ar putea veni să-i ia pe copii doar ca să descopere că aceştia nici măcar nu erau acolo. S-a lăsat cufundat într-o fantezie extinsă despre cum ar fi să ia copiii şi să se mute în alt oraş, lăsând-o să afle singură despre toate acestea.

În sfârşit, era o oră acceptabilă la care se putea prezenta la muncă. Devreme, da, dar acceptabil de devreme şi mai avea nişte timp de recuperat. Phillipa London ajungea în fiecare zi la ora şapte dimineaţa. S-a asigurat că va trece pe lângă biroul ei, având în vedere că Phillipa era persoana a cărei promovare ar crea un post vacant despre care Bartuck spusese că era, în principiu (cu siguranţă), al lui Toby. El se gândise întotdeauna la ea ca la unul dintre cei mai buni, un doctor dedicat vindecării, fără toleranţă la prostie. Însă acum, că ea urmărea slujba lui Bartuck, îşi spunea că probabil era şi ea ca restul. Oamenii credeau că situaţiile de criză din medicină erau legate de asigurări, dar acestea erau legate şi de doctorii care se retrăseseră, iar acum erau implicaţi în sistem doar ca să câştige bani. Se opri să stea de vorbă cu ea.

— Bună, Phillipa.

Ea stătea la birou, iar părul său drept şi nisipiu forma un fel de con ciclonic în spatele capului. Şi-a ridicat privirea din fişa unui caz pe care o citea. Purta bluze de mătase, fuste creion, perle şi nişte ochelari mari.

— Toby, bună!

Nasul ei avea o direcţie ascendentă naturală, astfel încât, atunci când stătea pe scaun, arăta de parcă ar fi fost prea bună pentru ceilalţi, iar când stătea în picioare, ei bine, cine ştie, pentru că avea cel puţin un metru şaptezeci şi opt sau poate chiar un metru optzeci.

— Am un caz cu boala Wilson, aşa că mă gândeam să-l înregistrez, dar aştept rezultatele analizelor de laborator.

Cei patru rezidenţi ai ei au apărut la uşă.

— Dr. London, avem un consult la secţia de terapie intensivă.

Ea i-a zâmbit lui Toby.

— Sunt chemată.

Toby părăsi biroul ei şi nu ştiu exact unde să meargă. Rezidenţii lui Phillipa i se adresaseră cu Dr. London, iar aceasta era singura informaţie pe care trebuia s-o ştii în legătură cu ea. Poate că nu era ideal ca rezidenţii lui Toby să fie atât de familiari cu el, să-i descarce aplicaţii vulgare pe telefon şi alte fleacuri, dar, totodată, el crea un mediu în care ei se puteau simţi destul de confortabil ca să pună întrebări. Stătu dincolo de biroul lui Phillipa, verificându-şi telefonul. În absenţa responsabilităţilor sale parentale, în absenţa anticipării faptului că va trebui, în cele din urmă, să meargă acasă şi să pregătească masa, el plutea acum în derivă. Îi era dor de copii.

Îi spuse lui David Cooper că Karen era al treilea nume pe lista pentru transplant. Dar rezervele lui Toby se terminaseră, atât cele de odihnă, cât şi de fluide. În starea

lui slăbită, era susceptibil şi înarmat pentru gelozia acută resimţită faţă de lucrul pe care îl văzuse în faţa ochilor săi, ceea ce nu era nimic mai mult decât expresia unei căsnicii normale, un lucru pentru care muncise atât de mult şi pe care îl dorise atât de puternic. Era un privilegiu enorm să-ţi consideri partenerul ca pe un dat până când ceva rău se întâmpla; aceasta era viaţa şi era frumoasă, ideea că oamenii se mişcă dintr-un loc în altul, îşi amintesc aniversarea celuilalt o dată pe an, se trântesc în pat extenuaţi, se întreabă dacă au făcut destul sex, iar apoi într-o zi BAM! se trezesc la realitate şi înţeleg cât de multă nevoie aveau de cealaltă persoană – o criză precum aceasta şi faptul că singurul lucru pe care ar trebui să-l ţină minte era cât de mult îşi iubeau partenerul. Asta era tot ceea ce Toby îşi dorise dintotdeauna. Uneori, vedeai oameni care păreau înnebuniţi unul după celălalt, întotdeauna ţinându-se de mână, aşezându-se de aceeaşi parte a mesei atunci când ieşeau la cină în oraş, chiar dacă erau doar ei doi. Rachel ar spune că acele perechi se dădeau în spectacol, că ascundeau ceea ce era, de fapt, otrăvit în relaţia lor, iar acesta era singurul moment în care Toby simţea că ea era de partea lui: când ea se străduia la fel de mult ca el să facă nefericirea lor să pară ceva normal.

S-a dus în biroul lui şi s-a prefăcut că se uită la telefon pentru că avea nevoie de un moment de gândire. Nu puteai să fii singur în spitalul acesta. Nu exista niciun loc în care să nu facă altceva decât să stea jos şi să existe. Până şi atunci când voiai doar să te retragi în propriul birou, toată lumea te putea vedea. Nimeni nu-ţi spusese cât de important era să arăţi constant că eşti stabil în timpul unui

divorţ, pentru că orice ai fi spus şi orice ai fi făcut era mai important şi mai pătrunzător decât ai fi intenţionat. Să stai singur în biroul tău, privind în gol, nu era un semn de stabilitate.

Îşi ridică privirea şi o văzu pe Joanie, care fusese de gardă peste noapte.

— Pari obosit, Toby.

Îşi puse mâna pe antebraţul lui, o mişcare ce putea fi luată atât ca un gest de prietenie, cât şi drept altceva. Îl privea în ochi, încercând să treacă dincolo de ei. El se întoarse cu gândul cu o lună în urmă – se întâmpla doar cu puţin mai mult de o lună în urmă? – când se simţea tânăr, proaspăt, ca şi cum ar fi avut toată viaţa înainte, şi stătea în amfiteatru după curs, iar Joanie îi lua telefonul şi descărca aplicaţii pentru întâlniri romantice în timp ce el încerca să nu chicotească. Vara era abia la început pe atunci; părea că nu se va sfârşi niciodată. Părea că nu va mai simţi niciodată durere. Acum, căldura era sufocantă.

— Este totul în regulă, Toby? l-a întrebat ea.

De ce îi spunea pe numele mic când i se adresa? Simţea că are o gaură în stomac din cauza intimităţii – un regret al faptului că şi-a permis să fie detronat de la imaginea unui gigant de către studenţii lui. Ştiau prea multe despre viaţa lui personală; îl văzuseră prea trist şi prea îngrijorat în ultima perioadă. Încetase să-i mai instruiască. Era îngrozitor.

Se gândi să-i spună să i se adreseze cu Dr. Fleishman, dar nu prea reuşea să găsească un ton potrivit pentru a face asta – mai glumeţ? Mai copilăresc? Mai autoritar?

— Totul este în regulă, spuse el.

Ea mai făcu un pas către el şi nu atât faptul că venise prea aproape era deranjant, ci mai mult faptul că înaintase, iar singura lui soluţie era ori să o lase, ori să se dea mai în spate. Se dădu mai în spate.

— Îmi fac griji pentru tine, zise ea. Ştiu că treci prin ceva.

— Ce anume ştii? încercă el să râdă. Ce anume crezi că ştii?

Ce avea fata asta de gând? Nu-şi imaginase că ea era în stare de acest tip de îndrăzneală. După ce grupa aceasta de rezidenţi a terminat primul an, el i-a dus la Chelsea Piers ca să sărbătorească cu o lecţie de acrobaţie în aer – acesta era finalul unei glume îndelungate din cadrul grupului lor, pe care o elaboraseră împreună pe parcursul anului, despre evenimentele corporatiste din afara locului de muncă, inclusiv exerciţiile de team-building (coeziune a echipei). Ei i-a fost prea teamă ca să încerce, dar s-a uitat, şi după ce a trecut şi rândul lui, s-a aşezat lângă ea pe margine, a vorbit cu ea şi a aflat că era membră într-un club cuprinzând, în cea mai mare parte, bărbaţi în vârstă care mergeau la proiecţii Marx Brothers, că făcea improvizaţie şi învăţa cum să joace bridge. Ea i-a spus:

— Mi-am petrecut întreaga viaţă pregătindu-mă pentru bătrâneţe.

Iar el a râs, fără să-şi dea seama că era amuzantă; credea că era doar acel tip sfios, studios, cu probleme alternative, un personaj mai ciudat fără ceva real de spus. Îi părea atât de rău pentru ea, gândindu-se cum se va descurca în viaţă dacă nici măcar nu putea să se agaţe (la propriu şi la figurat) de colegii ei de muncă. În cele din urmă, la un an de la începerea rezidenţiatului, el şi-a dat seama că, în ciuda faptului că era tăcută, în ciuda aparentei sale dorinţe de a se pierde în fundal, era o persoană reală. Doar că se ascundea de văzul lumii. A început să privească tot ceea ce făcea ea ca fiind deliberat. Nu-i mai părea rău pentru ea. În schimb, se simţea naiv, gândindu-se la faptul că oamenii tăcuţi şi inteligenţi te pot face să te simţi prost doar pentru că exişti.

Acum ea mai făcu încă un pas. Purta o fustă în carouri care îi ajungea până la genunchi, o cămaşă subţire, cu mânecă scurtă şi pantofi cu cataramă. Se întinse ca să ajungă la mâna lui, reuşind s-o atingă doar cu un singur deget, dar prin spatele ei, dincolo de peretele din sticlă, asistenta şefă a secţiei, Gilda, a trecut cu buzele lipite sugerând dezaprobare – nu curiozitate, nu uimire, doar un fulger de dezamăgire, ca şi cum asta era ceva la care se aşteptase dintotdeauna din partea lui Toby.

Haideţi să spunem, pentru o clipă, că el a făcut un pas înspre ea în loc să se dea înapoi. Să spunem că el şi Joanie s-au privit într-un mod sentimental şi ce putea spune el, era aceasta iubire? Nu ar fi inventat aşa ceva. Maggie Bartuck era asistentă pe când Donald Bartuck era în continuare cu prima lui soţie. Toată lumea ştia ce se întâmplase atunci. Prima lui soţie venea ocazional prin secţie cu faţa ei mohorâtă şi părul vopsit într-o nuanţă prea întunecată pentru vârsta ei. Iar Maggie purta halate

care nu arătau numai ca nişte feţe de pernă. Ea le cususe o talie care îi punea în evidenţă silueta. Marco Lintz, pe vremea când erau amândoi rezidenţi, îi spusese lui Toby că auzise că secretara lui Bartuck îl văzuse pe acesta în faţa ecranului de radiografii într-o zi, uitându-se la o planşă, Maggie era în faţa lui, privind şi ea, iar Bartuck îşi lipea erecţia, scoasă din pantaloni, de posteriorul halatului pe care îl purta asistenta Maggie. O lună mai târziu, Bartuck şi-a anunţat divorţul şi, la doar două săptămâni după aceea, logodna cu Maggie, care nu a mai purtat vreodată asemenea halate.

— Ce clişeu, îi spusese Toby lui Rachel la nuntă, care avea loc la Waldorf.

Mâncau căpşuni învelite în ciocolată. Colegii de frăţie ai lui Bartuck îi cântau o melodie grecească. Cineva îi spuse lui Toby că făcuseră la fel şi la prima lui căsătorie.

— Nu ştiu, spuse Rachel. Oamenii ar trebui să fie cu persoana care îi face fericiţi. Trebuie să existe cineva pentru fiecare, nu-i aşa?

— Mda, dar nu două persoane pentru fiecare.

— De unde ştii? spuse ea. Am ceva între dinţi?

Joanie era tânără, dar nu era un copil. Douăzeci şi cinci însemna... stai! Nu! Se opri de la a mai contempla următorul gând. Nu, Fleishman, nu, îşi spuse el. Uite-aşa te arzi, în aceeaşi clipă ajungi de la a o considera pe Joanie o studentă, apoi nu chiar un copil şi înainte să-ţi dai seama te vezi cu ea să beţi ceva, apoi i-o tragi în apartamentul ei murdar din Queens. Sau nu. Ei ar fi început cu o întâlnire

adevărată, ca una de modă veche. Ar face-o în particular, apoi ar aştepta câteva luni după ce şi-ar fi terminat rezidenţiatul înainte să se logodească şi apoi să se căsătorescă. Dacă şi-ar fi făcut publică relaţia printr-o logodnă în loc să menţină un status nebulos, cvasi-legitim de iubit-iubită, nimeni n-ar îndrăzni să pună sub semnul întrebării...

Telefonul lui scoase un sunet. La fix! S-a uitat în jos. Era un mesaj de la secretara lui Bartuck, care îi cerea să se oprească la birou cât de repede putea. Exact la fix!

— Am o întâlnire cu Dr. Bartuck, spuse el.

— În regulă. Putem continua mai târziu. Eu... Logan şi cu mine ne-am despărţit.

El se opri.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse el. Sper că ai cu cine să vorbeşti despre asta.

— M-am gândit, nu ştiu. Ştiu că tu ai divorţat recent şi ştiu că nu este acelaşi lucru, dar eu sunt tristă, tu eşti trist şi nu ştiu.

— Relaţiile umane nu sunt simple.

Ea se aplecă înainte.

— Iubirea nu este simplă.

Îl tachina prin vocea şi zâmbetul ei reprimat. Femeile îl uimeau. Credeau că nu erau sexul dominant, dar el stătea acolo, privindu-i faţa în lumina care intra pe fereastra din

spatele lui. Pielea ei era atât de curată şi fermă. Tinereţea ei era ameţitoare, încât era ofensatoare.

— Trebuie să mă văd cu Dr. Bartuck, spuse Toby.

Donald Bartuck miji ochii, îşi scoase buzele în afară şi încuviinţă uşor din cap, ceea ce îi făcu obrajii puternici să tremure.

— Toby, intră, spuse Bartuck. Sper că totul s-a rezolvat acasă?

— Da, mulţumesc, au fost câteva zile grele. Copiii au plecat în tabăra de noapte în această dimineaţă.

— Voiam să ştii că ne întâlnim să discutăm despre tine mâine. Sper ca Phillipa să-mi accepte recomandarea.

— Ei bine, ce veşti, spuse Toby şi se ridică să-i dea mâna.

— Ştiu că a fost o perioadă dificilă pentru tine. Sper că se va termina în curând. Postul lui Phillipa nu e o treabă măruntă. Să nu mă faci de râs.

Bartuck îşi începuse activitatea la spital ca practician în anii ’70, isteţ, plin de energie şi sigur pe el. Propriul său tată era legendarul coordonator al departamentului pe atunci. Cariera lui Bartuck i-a fost înmânată – nu doar datorită descendenţei, ci şi încrederii sale, faptului că oamenii voiau, pur şi simplu, să-i dea responsabilităţi lui Bartuck – şi tot ce a avut el de făcut a fost să nu o dea în bară. Şi nu a făcut-o.

Era un doctor bun; era chiar grozav. Asta era partea cea mai rea când venea vorba de Bartuck. Fusese un mentor atât de bun pentru Toby, încât era imposibil de prevăzut că va ajunge acest tip topit după bani care devenise. Sau poate că era greu de acceptat că ai putea fi, în acelaşi timp, un doctor bun şi un tip interesat de bani şi să alegi totuşi să rămâi dedicat banilor? Oricum, era trist. Pe când Toby era unul dintre rezidenţii lui, Bartuck îi spunea poveşti din război şi îi dădea whiskey în biroul lui la finalul zilelor grele. Toby îşi amintea când Martin Loo, coordonatorul unei subdivizii a secţiei de gastroenterologie, a murit din cauza cancerului la pancreas într-o secvenţă rapidă, tristă de poem din spital, care i-a reconfirmat lui Toby că ocupaţia sa era un lucru bun şi nobil. Toby şi Bartuck au stat în camera lui Martin Loo ore în şir în ultimele sale săptămâni de viaţă, iar Toby i-a ascultat vorbind despre trecutele lor zile bune de la spital şi spunând poveşti din perioada în care arhivele medicale nu erau digitale şi nimeni nu ştia nimic. Râdeau împreună până când dr. Loo era prea epuizat şi avea nevoie de odihnă.

Toby şi Bartuck erau în cameră cu dr. Loo când acesta a murit. Pe măsură ce respiraţia lui devenea din ce în ce mai stinsă, ei s-au ridicat să-l lase cu soţia şi copiii lui. Dar soţia lui Martin i-a oprit şi le-a spus că ea credea că Martin, de trei zile inconştient la momentul acela, şi-ar fi dorit ca ei să rămână.

— Voi aţi fost o parte la fel de importantă din viaţa lui ca şi noi.

În cele din urmă, când şi-a dat ultima răsuflare, soţia lui şi-a lipit fruntea de a lui şi a spus:

— La revedere, iubitul meu!

Iar Toby a simţit că, în ciuda morţii sale timpurii, Martin Loo a fost un om norocos.

La fel era şi Toby. Exact în clipa aceea nu putea să nu se gândească la privilegiul tuturor acestor lucruri: de a-i cunoaşte pe acei oameni, de a lucra alături de ei.

După aceea, Bartuck l-a dus pe Toby în biroul lui şi i-a oferit un scotch. Toby rămăsese în continuare cu gândul la Martin Loo, asociind pentru foarte mult timp frumuseţea acelui moment teribil cu Bartuck. Abia mult mai târziu, Toby avea să înţeleagă ce şmecher nenorocit era Bartuck – faptul că toată compasiunea şi camaraderia lui fuseseră un joc creat pentru a avansa la nivelul următor.

Bartuck avea un interes faţă de Toby. Nu faţă de Phillipa London – faţă de el. Toby s-a dus acasă şi i-a împărtăşit veştile zilei lui Rachel.

— Trebuie să profiţi din plin de acest mentorat, i-a spus ea, cu un tip imbecil de discurs motivaţional care era folosit în departamentul pentru corespondenţă de la Alfooz & Lichtenstein.

Înainte ca Bartuck să-şi manifeste interesul faţă de Toby, Rachel se gândea ca el să se specializeze în dermatologie; pentru banii pe care dermatologii îi câştigau, pentru faptul că-şi luau concediu în luna august, îşi puteau stabili singuri programul şi nu aveau niciodată urgenţe. Dar Toby voia să devină un tip de doctor care să trateze boli şi nu cunoştea niciun dermatolog care să-şi câştige banii ocupându-se cu boli reale şi nu cu plastic.

— Dar ai putea să te duci în Africa sau în Asia, sau oriunde în timpul verii şi să tratezi despicături palatine, spuse ea.

— Nu vreau să-mi petrec o lună din viaţă căindu-mă pentru lucrul pe care îl fac tot restul anului. Îmi doresc să duc o viaţă bună în fiecare zi.

— Cu toţii ne dorim asta, spuse ea, exasperată. Cine se bucură de un asemenea lux? Mi-aş dori ca, în cele din urmă, să avem propriul nostru apartament, ştii?

Tatăl lui Toby era doctor, unchiul său era doctor, sora lui se gândea, pe atunci, să devină psiholog înainte să renunţe, hotărându-se doar să se căsătorească, să se roage şi să se reproducă. Soţii Fleishman îşi crescuseră copiii după modelul persoanei în halat alb care oferă alinare, pace şi vindecare celor care au nevoie de acestea. În weekenduri, copiii din cartier îşi juleau genunchii sau aveau episoade febrile, iar părinţii lor băteau la uşa familiei Fleishman, chiar dacă Sid Lapis, un alt internist, locuia mai aproape de ei. Aceasta era o viaţă bună, în opinia lui Toby. Avea sens şi valoare. Avea şi bani. Încă mai avea şi bani. Dar banii nu erau totul.

— Bine, a spus Rachel. Fii hepatolog. Dar atunci fă-o la cel mai înalt nivel posibil. Ştiu că vei fi cel mai de succes hepatolog din New York. Din toată lumea.

Nu exista un alt mod în care ea să vorbească despre munca de-o viaţă în afara unei competiţii cuantificabile, sportive în legătură cu aceasta.

Iar el era extrem de pregătit pentru aşa ceva. Era pregătit pentru asta, Rachel. Nu trebuia să fii vreun nenorocit

libidinos ca să fii promovat. Era suficient să fii bun în ceea ce făceai. Avea să avanseze la o funcţie de coordonare a unei subunităţi, iar apoi, când Phillipa primea o altă ofertă, ceea ce se va întâmpla, el avea să preia coordonarea departamentului. Va refuza acest lucru pentru că ştia că existau nişte costuri când venea vorba despre aşa ceva. El nu era la fel ca ei. Nu voia să se alăture clubului potrivit, să joace golf cu oamenii potriviţi (sau să joace golf, în general) şi să fie în consiliile sau comisiile potrivite. Donald Bartuck o avea pe Maggie Bartuck, soţia sa trofeu, care invita oamenii la cină, la întâlniri unde socializau şi organiza strângeri de fonduri. Nu aceea era persoana cu care se căsătorise Toby. Nu acela era genul de persoană cu care Toby să-şi fi dorit, măcar, să se căsătorească.

Mama lui Toby îi spusese întotdeauna:

— Este loc doar pentru o singură stea în fiecare relaţie.

Şi, chiar dacă Toby glumea pe seama faptului că prinsese vagonul către steaua potrivită, iar Rachel îi arunca o privire piezişă şi îi confirma că avea mare dreptate, lui Toby nu-i trecuse niciodată prin cap că, dacă vorbele mamei sale erau adevărate, Rachel era steaua în relaţia lor. Cu alte cuvinte, îi plăcea atât de mult ce făcea, încât nu se gândea că persoana care era pe cale să devină cineva cu un impact major în lume (în opoziţie cu impactul lui nesemnificativ) era steaua. În timp ce Bartuck fusese promovat, Rachel plecase de la Alfooz & Lichtenstein, atacând compania care îi adusese succesul şi luându-şi clienţii cu ea când şi-a lansat propria afacere. Clienţii au urmat-o fără urmă de îndoială; ştiau ce însemna o persoană hotărâtă atunci când vedeau una.

În câteva săptămâni, avea deja profit. În câteva luni, avea solvabilitate. Asta îl făcea pe Toby să fie atât de mândru – l-ar fi făcut pe orice soţ să fie mândru. Dar programul ei era lung, iar amândoi ştiau că era nevoie de ani pentru ca ea să poată avea un program rezonabil dacă agenţia avea să reuşească cu adevărat. Hannah abia se născuse şi niciunul dintre ei nu-şi dorea ca fetiţa să fie crescută exclusiv de bone, aşadar Toby a început să-şi organizeze programul de la spital astfel încât să poată ajunge acasă la ora cinci şi jumătate în fiecare seară, indiferent de ce s-ar fi întâmplat. Făcea aceleaşi ture de douăsprezece ore, dar începea mai devreme, fără să mai zăbovească vreodată, fără să mai rămână în biroul lui Bartuck ca să bea ceva.

Se plângea că îi era dor de ea. Se plângea că banii nu erau la fel de importanţi precum ceea ce ar fi trebuit să-i ofere lui Hannah şi da, bine, recunoştea acest lucru: şi lui. Se uita la episoadele vechi ale unor seriale de comedie seara, singur. O ducea pe Hannah la terenul de joacă de pe Strada 72 şi îi făcea vânt în leagăn, spunând „pleacă” atunci când împingea şi „vino înapoi aici” când revenea. O urmărea cum îi plăceau la nebunie perele, apoi le detesta, apoi iar îi plăceau la nebunie, apoi se comporta tipic omeneşte şi îi plăceau perele numai câteodată. Citea noua colecţie Archer Sylvan, se plimba şi asculta Rolling Stones şi White Stripes pe noul său iPod, apoi pe noul său iPhone, adora să petreacă timp cu Hannah, dar îi lipseau conversaţiile şi compania cuiva care îl alesese. Soarele răsărea şi apunea, iar paginile calendarului zburau de pe perete. Hannah a început să se rostogolească. Hannah a stat în picioare. Hannah a început să meargă în patru labe. Hannah a mers. Hannah râdea. Hannah plângea. Hannah voia să facă „purceluşul acela mic”. Hannah a mâncat

singură. Hannah a stat cu picioarele încrucişate în cărucior ca o tânără femeie. Hannah a imitat-o pe mama ei prin faptul că i-a luat telefonul lui Toby şi s-a plimbat cu el, trăncănind ceva în păsărească la el. Hannah detesta „purceluşul acela mic”. Hannah a vorbit. Hannah a învăţat să socotească. Hannah a început şcoala. Toby o iubea atât de mult, încât inima lui era în permanenţă la picioarele ei.

Venitul lui era cel la care ar fi putut renunţa, dar Toby nu avea de gând să nu mai lucreze. Aşa ceva era ridicol. În plus, spre meritul ei, Rachel nu a îndrăznit niciodată să sugereze acest lucru. Dar el a continuat să fie principalul părinte. El era primul sunat atunci când Hannah făcea febră la şcoală sau când Solly avea o iritaţie din cauza scutecelor care sfida soluţiile tradiţionale. El era cel care căuta lecţii de muzică şi pleca pe furiş de la muncă uneori pentru a participa la acestea, chiar dacă se intitulau „Mami şi cu mine” (la drept vorbind, ar fi trebuit să se cheme „Dădaca şi cu mine”). O înscria pe Hannah la programe de dezvoltare personală şi, în sfârşit, la programe sportive, lecţii suplimentare după şcoală, creşe, cursuri, tabere, lecţii de chineză (mandarină), de tenis şi o ducea la medici stomatologi specializaţi în ortodonţie. El era voluntar la târgul de carte şi persoana care pregătea negrese pentru strângerea de fonduri a şcolii evreieşti. El accesa motoarele de căutare şi scria „sătul de pregătit cina” dând peste site-uri care îi ofereau reţete despre cum „să combine lucrurile” şi să „menţină totul proaspăt”. Celelalte femei spuneau „Uitaţi-vă la Domnul Mamă!” atunci când el punea câte o întrebare, iar el considera acest lucru ofensator şi simţea nevoia să spună că nu, nu el era mama, el era tatăl, iar acestea erau îndatoririle sale, dar apoi îşi dădea repede seama că imboldul acelor femei de a

face comentarii venea din dezinteresul propriilor soţi faţă de copiii lor sau de implicarea în treburile gospodăreşti, astfel că el le făcea doar un [emoticon cu faţă zâmbitoare]. Trebuia să stea acasă când bona era bolnavă şi să-i roage pe colegii săi să susţină vreun curs sau să se ocupe de vreun pacient. Nu se pricepea la metodele moderne de îndrumare prin intermediul telefonului mobil precum Marco, care da, ridicau mentoratul la un rang superior.

Ce opţiune avea? Rachel trebuia să fie undeva şi apoi avea nevoie de o lecţie de yoga din cauza stresului, de o lecţie de pilates cu Miriam Rothberg pentru socializare, după care trebuia să scrie un e-mail rapid, să „continue", „să revină", să discute drăguţ cu oamenii care nu meritau acest lucru şi să se descarce pe Toby şi pe copii când era copleşită de lucruri care nu aveau nicio legătură cu ei.

Dar lui îi plăcea totul, acesta era secretul lui. Şi-a dat seama cât de efemer putea fi totul, cât de rapid treceau copiii prin diferite faze şi cum, deodată, acele lucruri dispăreau şi nu se mai întorceau nicicând. Odată ce începea să umble, un copil nu mai mergea târâş niciodată. Deci, în secret, era în regulă pentru el. Rachel îşi iubea copiii, era sigur de asta, dar nu se comporta niciodată natural în preajma lor. Îi era teamă să fie singură cu ei în marea majoritate a timpului. Îşi pierdea răbdarea dacă ei se agăţau de ea sau vorbeau prea mult, simţind întotdeauna nevoia să fie în altă parte. Toby îl putea ţine pe oricare dintre ei sau pe amândoi în poalele sale ore în şir fără să-şi dea seama de asta. La serviciu, reuşea să stea cu pacienţii săi, ştiind că aceasta nu era doar o etapă din viaţa sa, ci viaţa sa în sine. Vă puteţi imagina cum este să simţi că ai ajuns unde îţi doreai să fii la aşa o vârstă

tânără? Ea nu a înţeles niciodată acest lucru: faptul că ambiţia nu urmează întotdeauna o cale ascendentă. Uneori, când eşti fericit, aceasta rămâne pe loc.

— O să avem veşti bune săptămâna următoare, spuse Bartuck. Acum, du-te. Ocupă-te de pacienţi.

*

Dar Toby nu se duse la pacienţii săi.

Nu putea. Nu exista niciun loc acolo unde să se ascundă şi să-şi ţină capul în mâini sau să se întindă puţin. Angoasa lui faţă de Rachel, care se transformase acum într-o adevărată tornadă ce cuprindea atât valuri de ură, cât şi de îngrijorare, nu-i permitea să se concentreze la nimic altceva. Îşi terminase vizitele. Era ora cinci după-masa, oricum. Fusese acolo de foarte devreme. Era în ordine.

Se plimbă prin parc, iar pe la jumătatea acestuia, începu să se strecoare pe alei şi cărări înainte să-şi dea seama cât de obosit şi de febril era, astfel că se aşeză pe o bancă. Se uită la telefon, trăgându-se de părul de pe piept. Îşi dorea – avea nevoie – să-şi verifice aplicaţiile. Avea nevoie de un val din acel cocktail de oxitocină şi testosteron care să anuleze aceste sentimente îngrozitoare.

Nu fusese prea multă acţiune pe Hr pentru el în ziua aceea. Se uită prin mesajele vulgare mai vechi, fără să simtă nimic. Nu avea să se mai căsătorească vreodată.

Căsnicia era pentru idioţi. Era o soluţie apusă pentru problema proprietăţii pe care el nu o avea. Era un construct social inventat de persoanele religioase (ale căror valori alternative erau, în mare parte, respinse de el), iar cei care erau implicaţi nu trăiau peste vârsta de treizeci de ani atunci când acesta fusese implementat. Aşadar, nu. Nu avea să mai cadă în această capcană încă o dată. Urma să aibă parte de relaţii şi entuziasm, dar nu avea să-şi mai pună sănătatea emoţională în mâinile altcuiva în felul acesta vreodată.

În a doua parte din „Decuplarea", Archer Sylvan se întâlneşte, în cele din urmă, cu femeia de care Mark divorţa. Auzise că se scria un articol într-o revistă importantă despre divorţul ei şi a simţit că voia să spună povestea şi din perspectiva ei.

— Dacă o să scrii despre acest lucru, ar trebui să ai ambele versiuni ale poveştii, îi spuse ea lui Archer într-o scrisoare.

Numele ei nu apărea în articol. Se făcea referire la ea prin „femeia lui Mark" (în amintirea zilelor mai bune) şi prin „femeia" (după ce lucrurile se înrăutăţiseră). În articol, ea şi Archer se întâlniseră la o ceainărie luxoasă de pe Madison Avenue, unde bărbaţi îmbrăcaţi ca nişte majordomi aşteptau calmi pe margine. Ea i-a povestit despre aventura lui Mark cu secretara lui, pentru care acesta s-a scuzat, dar pe care apoi nu a concediat-o. I-a povestit despre cât de nebună se simţise ea în toate acele luni în care el negase acest lucru şi cum, în cele din urmă, s-a hotărât să-l creadă până când el s-a dus la un eveniment de la serviciu despre care ea nu ştiuse nimic, împreună cu secretara, pentru ca toată lumea să vadă

cum stăteau lucrurile. Archer a stat cu ea o oră şi a ascultat ceea ce era demn de luat în considerare – faptul că toate căsniciile sunt complicate şi private, iar în momentul în care un mariaj se încheie, poate că toată lumea va putea să pretindă o suferinţă justificată. Atunci când tabla lui Othello este neagră (dacă jucaţi în felul în care Toby joacă, ceea ce, din nou, nu reprezintă modul corect în care se joacă acest joc), aceasta este astfel pentru ambii participanţi, până la urmă.

Dar Archer a plecat de la acea întâlnire şi ce a scris ulterior ar putea fi subiectul unor conversaţii de ore în şir la cursurile de jurnalism, al căror ton ar putea varia de-a lungul vremii: în anii ’80, oamenii l-ar lăuda pentru faptul că s-a comportat ca un reporter cu adevărat sincer care a spus exact ce era în mintea lui, în locul a ceea ce ar fi fost diplomat să spună. În anii ’90, s-ar fi dezbătut dacă există vreun mod de a scrie fără să înclini balanţa într-o parte sau alta a poveştii. În mileniul nostru, a devenit subiectul unui protest legat de misoginism şi unul dintre motivele pentru care o persoană ca mine – o femeie – ar putea fi întotdeauna angajată la o revistă pentru bărbaţi, în primul rând: pentru a preveni ca acest lucru să se întâmple din nou. În momentul în care Toby stătea în parc în acea zi, „Decuplarea” nu mai era considerată o lectură potrivită pentru cursuri. Până şi ca un contraexemplu, a devenit cauza prea multor scrisori pline de cuvinte dure la adresa decanilor, făcute publice pe site-urile feministe despre semnalele de alarmă şi zonele sigure. Când am fost invitată să ţin un discurs la cursurile de jurnalism de după, să zicem 2007, am fost avertizată să nu aduc în discuţie acest lucru în faţa clasei, astfel încât conversaţia să nu se

transforme numai într-un scandal despre indignarea de a menţiona acea poveste.

Ceea ce scrisese el – iar rândul acesta îi veni în minte lui Toby exact atunci – a fost: „Am părăsit restaurantul, cu batista umedă din cauza lacrimilor ei, şi m-am gândit la modul în care javra va încerca să te prindă de fiecare dată”.

Un bărbat bronzat, într-un costum subţire, s-a aşezat lângă Toby pe banca din parc. Soarele era chinuitor, era extrem de cald şi parcul era plin de oameni care se bucurau de soare, iar el îi detesta pe toţi. Nimeni nu avea probleme cu excepţia lui. Bărbatul de pe bancă şi-a aprins o ţigaretă. Lângă ei se afla un semn mare pe care scria „Nu fumaţi”. Semnul era exact acolo. O mânie pură, ucigătoare l-a traversat pe Toby, făcându-şi loc prin sistemul său limfatic, scurgându-se prin musculatură şi invadându-i oasele. Toby s-a întors spre bărbat şi i-a spus:

— Hei, nu ai voie să fumezi aici.

Bărbatul s-a uitat la el, iar ochii lui Toby s-au îndreptat către semn ca să-i indice la ce se referea. Individul a privit prin el. A stins ţigareta şi, pentru o clipă, Toby s-a întrebat de ce fusese atât de deranjat.

Se pregătise să mediteze la asta când, două minute mai târziu, nenorocitul şi-a scos o altă ţigaretă şi a aprins-o chiar acolo, în faţa lui.

— Uite, omule, nu ai voie să fumezi aici.

Tipul aproape că nici nu l-a băgat în seamă pe Toby, cu excepţia faptului că şi-a dat un pic ochii peste cap, şi apoi a tras adânc un fum.

Toby s-a ridicat în picioare. Vocea lui a părut ca un strigăt furios.

— Sun la poliţie, nesimţitule.

Bărbatul l-a privit lung, atât surprins, cât şi... amuzat? Nenorocitul era amuzat?

— Eşti un tâmpit, i-a spus bărbatul.

Toby a început să formeze numărul 911. Bărbatul a mai tras un fum, apoi şi-a aruncat ţigareta în iarbă şi a aplecat.

Toby a mai rămas pe bancă un minut, prefăcându-se că se uita la telefon, când, de fapt, se lupta cu furia. Când bărbatul a ieşit din aria sa vizuală, s-a ridicat şi a început să meargă din nou, vag, către est, dar de ce, totuşi? Nu îl aştepta nimeni acolo. Era numai ora cinci. Inima lui tânjea după Solly şi se frângea din cauza modului în care îl manipulase, a felului în care dăduse la o parte problema dispariţiei lui Rachel şi nu ştia dacă aceasta urma să se rezolve vreodată; îşi dorea tare mult să se uite la The Goonies cu fiul lui, să-i asculte observaţiile isteţe, adorabile şi să-i răspundă la întrebări. S-a îndreptat către casă pentru că nu avea unde să meargă în altă parte.

*

Dar dacă. Dar dacă el nu trata dispariţia lui Rachel pe cât de serios ar fi trebuit?

Femeilor li se întâmplau lucruri rele. Puteau muri. Puteau fi răpite. Puteau fi violate. Erau transformate în sclave sexuale. Se puteau îneca fără ca nimeni să observe. Aproape că şi-a luat telefonul ca să sune la poliţie, dar aşa ceva părea prea nebunesc, s-a gândit la toate show-urile cu poliţişti pe care le văzuse şi la faptul că el ar fi fost primul suspect pentru că era fostul soţ şi mai era şi o întreagă serie de mesaje duşmănoase care puteau fi incriminante.

Soarele era încă aşa de sus. Străzile începură să se umple de frenezia care îi cuprindea pe tineri vara după orele de serviciu. Nu, nu tinerii. Fericirea. Nu, nu fericirea. Regularitatea. Oameni cu planuri, scopuri şi prieteni. S-a gândit să meargă la o oră de yoga. S-a gândit să-l sune pe Seth. S-a gândit să se întoarcă la aplicaţiile sale şi să schimbe un detaliu al profilului său, astfel încât acesta să inunde din nou sistemul şi să fie descoperit de un grup cu totul nou de persoane. În mare parte, se simţea slab. Avea nevoie să se simtă puternic din nou.

Fructe. A decis că voia fructe. Ultima dată mâncase un măr cu o seară înainte. Începea să-şi facă simţită apariţia scorbutul, era convins de acest lucru. Tânjea după minunata vitamină C. Tânjea după magneziu, pentru că în ultimele trei zile, ochii începuseră să-i zvâcnească intermitent, iar mai devreme în ziua aceea, se dusese la toaleta bărbaţilor ca să verifice dacă spasmul era vizibil cu ochiul liber şi era. Tânjea după optimismul magazinelor Whole Foods. De data aceasta, având o direcţie precisă, a pornit spre cel de pe Strada 87 şi a mers printre culoare,

lăsând ambalajul artizanal de culoare maro să trezească înăuntrul său un sentiment de speranţă cu privire la renaştere. S-a îndreptat spre culoarul cremelor hidratante. Poate că avea nevoie să-şi schimbe radical rutina de îngrijire a pielii. Poate că avea nevoie de aromaterapie cu flori sălbatice. Poate că avea nevoie de ulei de cânepă. Poate că avea nevoie de apă de cocos. Nu, acum vorbind serios, ce-ar fi fost să înceapă un program de aromaterapie? Ce ar fi fost dacă şi-ar fi cumpărat un dispersor care le permitea uleiurilor să se împrăştie în aer în timpul nopţii? Avea să se trezească, să fie cuprins de senzaţia reînnoirii celulelor sale şi de năvala hormonilor în corpul său, iar apoi ar începe să mediteze şi viaţa lui ar...

— Toby!

S-a întors. Erau Cyndi Leffer şi Miriam Rothberg. Transpirate şi zburlite, astfel că părul lor era creţ doar la rădăcină. Miriam purta un maiou pe care scria „Pedalează sau mori”. Pe al lui Cyndi scria „Ruj & sărituri”.

— Două întâlniri marca Fleishman pe ziua de azi, zise Miriam.

— Oh, bună, a spus Toby. Bună. Eu am venit doar să cumpăr nişte fructe.

— Credeam că eşti încă la Hamptons, spuse Cyndi.

— Mda, zise Toby. Se întâmplă multe lucruri. La spital. Cu pacienţii. Dar nu, nu merg la Hamptons. Rachel a primit casa după divorţ. Nu prea mai merg acolo de acum.

— Roxanne mi-a zis altceva, a spus Cyndi, cu o voce melodioasă, înţepătoare, ca şi cum ar fi vrut să fie sexy, dar era prea în vârstă şi, de aceea, a sunat ca un croncănit.

— Da, am dus copiii pentru că Rachel nu a mai putut veni. Lui Hannah îi era dor de Lexi.

— Ei bine, ultima săptămână din iulie înseamnă întotdeauna Europa pentru noi. Hei, ai primit vreunul dintre mesajele mele? Hannah şi-a uitat perna la noi acasă.

Toby şi-a amintit vag cum fusese invadat de mesaje lipsite de importanţă din partea lui Cyndi.

— Ştii, spuse Miriam, ar trebui să vii la cină împreună cu copiii. Noi nu ţinem partea nimănui, tu ştii asta. Părinţii lui Sam sunt divorţaţi şi suntem foarte atenţi la acest aspect. Hei, mai mergi la yoga? Cred că te-am văzut cu o salteluţă acum câteva săptămâni.

Toby nu se putea concentra.

— Poftim? Da. Uneori.

— Ar trebui să-l iei cu tine pe Sam. Tocmai a fost într-o tabără de yoga şi îi place la nebunie.

— Într-o tabără de yoga?

— Da, cea din Massachusetts. Cea faimoasă. Aşteaptă. Mereu uit numele.

— Kripalu, a spus Toby.

Spunând-o cu voce tare, şi-a dat seama că Kripalu suna precum cripple you (invalidule). Cum de nu-şi dăduse niciodată seama de acest lucru?

— Da! Kripalu! Tocmai a petrecut un weekend acolo şi de atunci face yoga în fiecare dimineaţă. Angajăm pe cineva să vină acasă. În sfârşit! Nu l-am putut da jos pe omul acesta de pe banda de alergat ani de zile. Îi spuneam „Sunt atâtea alte lucruri de făcut”, dar el voia numai să alerge. A făcut cros în liceu.

Mai târziu, Toby avea să se întrebe de ce era atât de important pentru el să se poarte frumos în faţa acestor oameni de care nu-i păsa absolut deloc. Îşi repeta iar şi iar în gând că, în acel moment, scopul său era să protejeze interesele de ascensiune socială ale lui Rachel, în loc să le spună exact ce tip de persoană era ea şi ce făcuse.

Dintr-odată i-a picat fisa. Şi-a dat seama că ignorase complet primul lucru pe care îl spusese Miriam, atât de solidificată era în mintea lui dispariţia totală a lui Rachel.

— Scuze, ai spus două întâlniri marca Fleishman? Aţi văzut-o pe Rachel?

— A fost foarte ciudat, răspunse Miriam. Am văzut-o în parc, întinsă pe o pătură, dormind. În miezul zilei. Am spus: „Ah, muncim din greu, nu-i aşa?”

Miriam a râs.

— Sincer, fata asta lucrează atât de mult, încât a fost chiar drăguţ să vedem că-şi ia o scurtă pauză, zise Cyndi. Oare

de când nu am mai văzut-o? Două săptămâni? Şi tunsoarea aceea!

Miriam a spus ceva, iar apoi Cyndi a vorbit timp de mai bine de o oră sau poate doar un minut, dar Toby nu a mai auzit nimic după aceea, pentru că sângele îi îngheţă, urechea sa internă începu să-i sângereze, creierul se topi şi începu să i se scurgă pe nas, faţa i se prelinse de pe craniu, viaţa lui nu mai avea să fie niciodată la fel şi, în momentul acela, şi-a dat seama că nu va mai înţelege nimic niciodată.

Partea a II-a

Doamne, ce idiot a fost!

În seara în care Toby a cunoscut-o pe Rachel, îndura cu tărie de caracter şi cu un martiriu stoic cea mai lungă perioadă de abstinenţă din viaţa sa adultă de după ce-şi începuse în sfârşit viaţa sexuală. Prima dată s-a întâmplat în timpul anului petrecut cu noi în Israel, o partidă de hâţâieli la beţie cu amica mea roşcată cu dinţi de iepure, Lori, care şi-ar fi dorit să nu se întâmple niciodată, doar că, ce să vezi, se întâmplase de-adevăratelea, ceea ce însemna cel puţin că Toby nu avea să moară virgin. Împlinise douăzeci de ani în anul acela, iar ruşinea care însoţea faptul că trecuse de anii adolescenţei cu „himenul

intact”, aşa îi cum spunea Seth, era insuportabilă. S-a întors acasă la apartamentul său în seara aceea la fel ca un soldat care se întoarce de la război: mândru şi puţin şocat. Colegii săi de apartament s-au îmbulzit pe hol ca să-l ridice pe umeri. Era jenant şi, în acelaşi timp, cel mai grozav sentiment, ca şi actul sexual în sine.

Apoi, s-a întâmplat prima oară (care era, de fapt, a doua oară) în cadrul unei relaţii adevărate, la şase luni după ce începuse ultimul an de colegiu, cu o studentă la sociologie cam ştearsă şi anxioasă pe nume Jeanine. Jeanine era genul de studentă care nota fiecare cuvânt al profesorului şi studia citind încă o dată acea dictare, memorând-o fără să întrebe nimic sau fără să aibă vreo reflecţie critică în legătură cu asta. Nu încerca să înveţe nimic; încerca să facă faţă materialului pe care-l primise, lamentându-se pentru că anticipa că va pica, iar apoi obţinea medii peste opt sau nouă. Ea considera că era „tocilară”. În sinea lui, Toby se gândea că „tocilară” însemna că nu era prea deşteaptă şi a vrut s-o liniştească spunându-i că inteligenţa nu era cea mai importantă caracteristică a unei persoane, precum şi că oricum nu ţinea exclusiv de ea, plus că ar trebui, pur şi simplu, să fie fericită pentru cât de muncitoare era şi pentru felul în care se comporta pe această planetă. Dar nu exista vreun mod în care să-i spui acest lucru unei studente de la Princeton care trăgea atât de tare ca ea şi care spusese, de fapt, treaba cu „tocilara” doar pentru ca singurul lucru pe care să-l mai poţi spune să fie: „Nu, nu, sunt impresionat de inteligenţa ta înnăscută”.

— Sunt impresionat de inteligenţa ta înnăscută, spunea el, şi uneori această frază îi aducea o partidă de masturbare din partea ei.

El îşi petrecea nopţile aşteptând ca nenumăratele sale grupuri de studiu să se termine şi ea să ajungă acasă şi să se gândească să facă sex cu el. Mai des însă, ea se retrăgea politicos pentru că sexul o ţinea trează, iar asta îi anihila şansele de a reuşi la lucrul care era prioritatea ei (testul, lucrarea). În lipsa ocaziilor, a face sex măcar puţin devenise principalul lui obiectiv într-o relaţie, fără să se întrebe vreodată dacă exista tovărăşie între ei sau măcar dacă o plăcea. Aceea era o întrebare periculoasă şi, în plus, el nu avea de ce să şi-o pună; trebuia să-şi canalizeze toată energia pentru a decide dacă un braţ trecut aparent întâmplător în jurul umerilor sau un sărut direct pe gură era o undă verde.

Relaţia lor s-a sfârşit simplu, după patru luni. Într-o dimineaţă, după ce îi dăduse voie să facă sex cu ea – sau pe ea, sau pentru ea, ceea ce ar fi, probabil, mai corect spus – a zis că părinţii ei nu prea erau de acord ca ea să se întâlnească cu o persoană care nu era catolică şi nu era nici italian, iar ea ar prefera să nu mai piardă timpul dacă relaţia nu avea să ducă undeva. A obiectat zgomotos, fără să ia în calcul dacă o plăcea şi îşi dorea cu adevărat ca relaţia să continue. Din milă, ea s-a oferit să mai facă o dată „sexul de rămas-bun”, iar el a făcut cum a zis ea. Mai simţise umilinţă după sex în viaţa lui, dar până atunci nu mai simţise niciodată umilinţă în timpul actului, văzând-o cum aştepta să se termine.

S-a mutat la New York în acea lună iunie. Fusese acceptat la Facultatea de Medicină a Universităţii New York. Fusese acceptat la Columbia, de asemenea, dar avea nevoie de o schimbare. Nu voia să stea într-un campus. Voia să fie înconjurat de ceva mai mult decât nişte studenţi la fel de imbecili ca el. Avea o fantezie legată de întâlnirea cu o

fată, dar nu cu o studentă la medicină. El ar fi studiat undeva, iar ea ar fi citit o carte – poate o carte de Roth sau de Bellow, poate Virginia Woolf –, iar el ar fi mers la ea, ar fi spus o glumă, ea ar fi râs şi asta ar fi fost tot.

Nici măcar nu ar fi trebuit să meargă la petrecerea de la Columbia, unde a cunoscut-o pe Rachel. Seth era cu un an în urma lui, pentru că, în al doilea an petrecut în Israel, chiar când fuseseră pe punctul să plece, a cunoscut o fată de douăzeci şi unu de ani care îşi termina misiunea în armata israeliană, a plecat în Dahab împreună cu ea într-o vacanţă şi s-a hotărât să-şi petreacă următorul semestru călătorind cu ea în locurile unde mergeau israelienii care îşi încheiau serviciul miliar: India, Thailanda, Grecia. În Grecia a părăsit-o. La patru luni de când ea începuse să vorbească prea mult despre faptul că-şi dorea să se căsătorească. „Femeile există pe o singură traiectorie”, i-a scris el lui Toby printr-o telegramă din Atena. „Nu pot să existe, pur şi simplu. Sper că tu te distrezi, dar eu ştiu acum că nu există orgasm care să nu aibă un preţ.” Toby şi-ar fi dorit ca Seth să fi trimis mesajul într-un plic sigilat, dar ce să faci, aşa era el. Seth îşi finaliza atunci ultimul an la Columbia. El şi Toby au luat cina într-o seară, iar Seth i-a spus că ar trebui să meargă după aceea la petrecerea anuală a societăţii literare, care se ţinea la bibliotecă. Dar Toby detesta petrecerile de la Universitatea Columbia şi pe studenţii de acolo.

— S-ar putea să ţi-o pui, îi spuse Seth.

Toby ştia că, probabil, nu era adevărat. Însă părinţii lui urmau să vină în vizită peste două zile din Los Angeles, aşa încât s-a gândit că, în ciuda faptului că şansele de a face sex erau foarte mici, s-ar putea, cel puţin, să-l

întremeze pentru efortul de duminică, ceea ce însemna să-şi cureţe de tot ce însemna pornografie apartamentul său de doi bani şi să scape de miros până când ajungeau ei, precum şi să se îmbărbăteze pentru atacurile mamei sale la adresa egoului şi stimei sale de sine. La petrecere, a văzut o fată din căminul lui Seth, pe nume Mary, pentru care făcuse o pasiune, şi s-a întrebat rapid dacă nu cumva aceea era şansa lui. S-a dus să vorbească cu ea şi au discutat timp de vreo cinci minute bune. Ea râdea la tot ce îi spunea el şi da, părea că aceea era într-adevăr şansa lui, dar apoi un cap sec, care se pare că era partenerul ei, a apărut din baie. Numele lui era Steve, o vizita pe Mary din Wharton şi putea Toby măcar să se aventureze să ghicească dimensiunea rahatului pe care tocmai îl făcuse în vasul de toaletă?

— Frate, sper că au instalatori buni pe aici! spuse Steve.

Mary a râs, iar asta a fost ca o trădare faţă de tot ceea ce crezuse sau sperase el în legătură cu ea, dat fiind că aşa ceva putea s-o amuze. În momentul acela, Toby simţea că nu fusese niciodată mai departe de a înţelege de ce era singur.

Se pregătea să plece, atingându-şi cota de umilinţă şi confuzie pentru seara aceea, când a mai aruncat o ultimă privire prin încăpere. Lângă o fereastră era o fată care vorbea cu o altă fată care era beată şi se agăţa de un tip. Nu o mai văzuse până atunci, ceea ce era ciudat, pentru că înfăţişarea ei ieşea mult în evidenţă: breton drept, păr blond care declanşa o dorinţă periculoasă, în stare latentă, pentru femei care nu erau evreice, ten palid şi buze roşii. Era Rachel, care privea în pământ şi încuviinţa, în timp ce îi permitea politicos celeilalte fete să trăncănească, dar

apoi şi-a ridicat ochii, simţind că el se uita la ea, i-a întors privirea şi apoi s-a uitat în altă parte, cu acel zâmbet pe faţă pe care îl au fetele atunci când nu vor să zâmbească – o aversiune a ochilor, dar nu şi a restului feţei, trădate de gura care rămâne închisă, dar cu colţurile ridicate într-un zâmbet ascuns. Purta o fustă strâmtă în dungi, colanţi, cum purtau toate fetele în acea perioadă, şi o cămaşă din flanel înnodată în talie. Întotdeauna avusese aspectul unei persoane prea sofisticate pentru a purta aceeaşi vestimentaţie ca alte studente – prea formală, prea drăguţă, într-un mod matur.

Toby a decis să mai aştepte puţin. Ea a început să vorbească, după aceea, cu unul dintre foştii colegi de cameră ai lui Seth, Otto, şi cu tipul cu care flirta acest Otto. Toby şi-a luat nişte punci. L-a ţinut în mână, apoi s-a uitat la el şi şi-a dat seama că, deşi avea să consume caloriile existente în alcool, nu va bea niciodată şi punciul de fructe, aşa că a vărsat paharul. Dar apoi s-a gândit că poate punciul ar fi modalitatea prin care să abordeze fata? A turnat din nou în pahar, i l-a dus lui Otto şi s-a întors către ea. Zâmbetul ei evoluă de la sfios la intenţionat şi apoi la unul autentic.

— Am observat că staţi aici fără punci de fructe, spuse Toby. Îl recomand cu încredere.

Ea îi zâmbea. Era prea drăguţă ca să-i zâmbească lui.

— Eşti sigur? Pentru că tocmai ai vărsat un pahar.

— Este puţin cam dulce, de fapt, spuse el. Şi îmi fac griji că fetele încearcă să mă drogheze. (Oamenii făceau glume de genul acesta în anii ’90.) Şi nu sunt foarte sigur cu privire

la ingredientul din băutură care îi dă această nuanţă anume de mov.

— Serios? Pentru mine, acesta este singurul motiv ca să bei chestia asta. Întotdeauna mi-am dorit copii care să miroasă a mov.

Era studentă la engleză la Hunter, spunea ea, dar îşi dorea să înceapă o afacere. Îşi dorea o carieră pe care s-o poată întrerupe în timpul creşterii copiilor fără să rămână în urmă. Era pragmatică, spunea ea. Se gândea să lucreze în marketing sau publicitate. Dar cu o vară în urmă, a mers la un simpozion despre negociere la Facultatea de Business din Columbia şi şi-a dat seama că, dacă ar putea, asta era ce i-ar fi plăcut să facă pentru tot restul vieţii sale, negociere.

— Foarte bine, spuse el.

Ochii ei erau nişte cârlige.

— Negociază cu mine.

— Bine, a spus ea. Aş dori patru la preţ de două.

— Îmi pare rău, va trebui să plăteşti pentru toate patru.

— Voi plăti numai pentru două.

Corpul lui a adoptat o postură încăpăţânată, încrucişându-şi braţele deasupra pieptului şi întorcând capul, astfel încât să o privească din colţul ochiului.

— Nu facem târgul. Te crezi la o tarabă dintr-o piaţă în aer liber din Orientul Mijlociu?

Ea a zâmbit, a ridicat din umeri şi s-a pregătit să plece, făcând întâi un pas, apoi doi paşi, iar apoi a devenit clar că se îndepărta. S-a îndreptat spre o canapea din încăpere şi a luat loc, cu spatele încă la el, începând din senin o conversaţie cu tipul de pe canapea. Toby era uimit; era entuziasmat. Când fusese ultima oară când a fost entuziasmat şi nu doar speriat? A mers prin încăpere şi s-a ghemuit în spatele ei, şoptindu-i la ureche:

— Îţi ofer şase. Nu va trebui să plăteşti pentru niciuna dintre ele.

Au rămas treji aproape toată noaptea, discutând în apartamentul lui. Rachel fusese crescută în Baltimore şi nu-şi amintea mare lucru despre părinţii ei, deşi avea o imagine în minte cu o femeie cu părul negru întinsă pe o canapea şi asocia această amintire cu mama ei, pentru că altcineva cine ar fi putut să fie? Nu mai avea fraţi sau surori. Tatăl său o părăsise pe mama ei când ea era bebeluş, apoi mama ei s-a îmbolnăvit de cancer şi a murit, toate astea înainte ca ea să împlinească trei ani. Aşa că a crescut-o mama mamei sale, dar a făcut-o mai mult din obligaţie decât din dragoste, iar ea se întorcea la Baltimore numai de Ziua Recunoştinţei, din când în când. În al treilea an de studiu se necăjise că ratase oportunitatea de a pleca pentru un semestru, dar se gândea că ar putea să meargă în Brazilia sau Budapesta în vara aceea într-un program de muncă şi studiu pentru studenţi. Când a spus acest lucru, el a simţit că un val de tristeţe i s-a declanşat în stomac, la gândul că, într-o zi, va trebui s-o lase să plece din patul său.

Au făcut sex în noaptea aceea şi asta a fost foarte bine, dat fiind faptul că el nu credea că egoul său ar putea

tolera o perioadă mai lungă în care să se întrebe dacă ea îl privea ca pe un prieten sau ca pe un partener romantic. Îşi tot spunea: „Este o fată adevărată”. Nu într-un sens sexual. Nu, într-un sens care amintea de povestea lui Pinocchio. Ea întruchipa tot ce credea el că trebuie să fie o fată, chiar dacă nu ştiuse niciodată să se roage chiar atât de specific pentru acele trăsături: folosea ruj roşu tot timpul, asculta Neil Diamond fără să-i pese deloc cât de ciudat era acest lucru, putea să stea în mâini pentru vreo zece minute, ştia pe dinafară The Karate Kid, fiecare replică în parte; nu mai avea răbdare până la finalul unui thriller ca să descopere dacă eroina murea într-adevăr (ceea ce, desigur, nu se întâmpla); voia să înveţe să joace tenis, dar nu reuşea să găsească un partener pe care să nu-l deranjeze cât de nepricepută era. Avea o uşoară deviaţie de sept, deşi nu se observa decât dacă te uitai cu atenţie, iar ea corecta asta în timpul somnului împingându-şi nasul puţin către stânga, astfel încât să poată expira prin ambele nări. Era singură şi nu avea foarte mulţi prieteni fiindcă fusese crescută de o bunică nerăbdătoare care abia aştepta ca procesul ei de creştere să ia sfârşit. Sau fiindcă era sensibilă şi interpreta fiecare situaţie minoră în care nu era inclusă drept respingere. Sau fiindcă întotdeauna se întreba cum ar fi arătat un lucru ceva mai bun decât cel pe care îl avea, ceea ce era grozav în afaceri, dar nu prea grozav şi în alte aspecte ale vieţii. Sau fiindcă simţea că trebuie să-i prindă din urmă pe ceilalţi pentru că ea nu se născuse bogată şi nici măcar într-o familie adevărată. Sau fiindcă oamenilor nu le plăcea când femeile erau, în mod vădit, atât de ambiţioase. Sau fiindcă nu-şi putea ţine gura atunci când vedea că o altă persoană nu îndeplinea vreun ţel sau nu trăia aşa cum credea ea că şi-ar fi dorit aceasta, presupunând că

oamenii voiau să ştie adevărul. Sau fiindcă era mereu, într-un mod ciudat, depăşită de cultura pop, continuând să fie aşa chiar şi după ce a devenit unul dintre cei mai buni impresari din oraş. Sau fiindcă prietenia este iluzorie şi eşti plăcut cel mai mult atunci când nu te gândeşti constant la asta, iar ea se gândea tot timpul numai la asta.

Când s-a trezit dimineaţa, după cele trei ore de somn de după răsărit pe care hotărâseră să şi le acorde unul altuia, el a privit-o timp de câteva minute. Era la fel de frumoasă la lumina zilei, chiar dacă avea rimelul întins şi salivă uscată în colţul gurii. El a ieşit să cumpere micul dejun. A stat la rând la covrigi şi cafea, simţindu-se mai normal şi mai american decât în orice alt moment din viaţa lui. Avea o fată care îl aştepta în apartamentul său şi era sâmbătă dimineaţa, aşa că el avea să-i ducă un covrig şi nişte cafea. Era copleşit de simplitatea emoţiilor sale: recunoştinţă pentru toate clipele care făcuseră ca acest moment să aibă loc; fericire, da, numai fericire pură şi simplă. Îşi iubea ţara! Urma să mănânce un covrig!

Au mâncat covrigii, atât de firesc, atât de normal, după care s-au plimbat prin Village, apoi au urcat pe Fifth Avenue, pe urmă au luat-o către vest. Au mers până la Hell’s Kitchen, apoi, în diagonală, prin Midtown, şi iar în diagonală prin parc, unde a început să cadă o ninsoare domoală şi liniştită de început de martie. Se ţineau de mână şi mergeau şi mai încet. Toby adora plimbările. Erau cea mai puternică revelaţie a sa cu privire la New York, faptul că era cel mai mare oraş din America şi puteai să-l străbaţi pe jos. Acum avea pe cineva cu care să se plimbe. Fulgii albi cădeau pe părul ei blond, iar ea vorbea, vorbea şi vorbea, fără să fie deranjată de zăpadă sau de vreme, iar Toby se gândea la cât de îndrăgostit era în momentul

acela. S-au plimbat prin parc, până la Upper East Side, când ninsoarea s-a oprit, apoi el a condus-o la apartamentul ei, care era exact lângă Hunter. Erau uzi şi epuizaţi, iar picioarele îi dureau, aşa că au comandat cina, mâncare indiană, iar Toby a rămas, în timp ce colega ei de cameră a scos nişte sunete nemulţumite pentru că era nevoită să meargă în altă parte în seara aceea. Au dormit în patul ei dublu şi în timp ce se aşezau confortabil, el a ştiut că nu fusese niciodată mai fericit – poate că aceasta era o relaţie sau poate că aceasta era relaţia, dar se întâmpla, în sfârşit, pentru el şi, da, trecuseră numai douăzeci şi patru de ore, dar se simţea la fel de bine pe dinăuntru pe cât se putea vedea dinafară.

În dimineaţa următoare, el s-a grăbit să ajungă acasă ca să-şi cureţe apartamentul, să şteargă toate urmele partidelor de sex şi, mai cu seamă, de sex solitar, iar apoi a ieşit să cumpere şi mai mulţi covrigi pentru când ajungeau părinţii săi. A tot cochetat cu ideea de a o întreba pe Rachel dacă voia să vină să-i cunoască, dar nu putea risca să o sperie. Trebuia s-o ia încet.

Părinţii lui au sosit şi i-au inspectat apartamentul, exprimându-şi din nou dezamăgirea că el optase pentru Universitatea din New York în loc de Universitatea California, Los Angeles.

— Şi dacă vei sta în New York, de ce Universitatea New York şi nu Columbia? Cine face una ca asta? întrebase mama lui.

Mama l-a privit cu atenţie pe Toby şi a spus:

— Ai reuşit să-ţi păstrezi greutatea, dar faţa ta arată îmbătrânită.

— Asta este urmarea unei tulburări alimentare, a răspuns el.

Mama s-a plâns tatălui său:

— Încă mă pedepseşte!

Apoi, către Toby:

— Ai fi mai fericit gras? Ai fi mai fericit gras?

El nu a răspuns, iar apoi au ieşit să ia prânzul în West Village, unde el a comandat un piept de pui şi o salată de sfeclă fără brânză de capră sau sos, sau nuci glazurate.

(— Deci, numai sfeclă într-o farfurie? întrebă chelnerul.

— Da, şi puiul, a spus el, sub ochii mamei sale care se uita la el dezaprobator.)

Mai târziu, a luat un taxi împreună cu părinţii lui până la hotelul din Midtown unde erau cazaţi, i-a lăsat acolo şi a mers mai departe cu taxiul în centrul oraşului, direct la Rachel, care i-a deschis uşa cu un zâmbet larg.

— Mi-a fost dor de tine, a spus ea.

El i-a sărutat mâna. Ea era doar cu un centimetru şi ceva mai înaltă decât el, chiar dacă purtase nişte pantofi cu tocuri joase cu o seară înainte, iar el observa acum că erau perfect aliniaţi, buza ei inferioară ajungând la nivelul buzei sale superioare şi asta chiar era ceva.

Nouă luni mai târziu, el era într-un avion spre Budapesta, unde ea plecase să-şi petreacă semestrul de toamnă din anul terminal, fiindcă nu se mai dusese în perioada verii, iar Toby credea şi spera că motivul fusese faptul că şi ea era la fel de încântată de paradisul noii lor relaţii. De-a lungul lunilor, a dus-o la filme la Forumul de Film, la expoziţii la Muzeul de Artă şi la Frick, pentru că ea îi spusese că nu a fost la muzee sau la filme în copilăria ei. Au mers la Woodstock în weekend şi au cumpărat tricouri gravate. Stăteau în cafenele, restaurante, închideau ochii şi fiecare îşi freca piciorul de al celuilalt pe sub masă.

Dar şi el învăţa lucruri de la Rachel. Au mers să schieze – el nu mai schiase până atunci, dar ea învăţase pentru că şcoala ei organiza o excursie de schi în fiecare an şi, în cele din urmă, când era în ultimul an, bunica ei i-a dat două sute cincizeci de dolari ca să meargă şi ea. Îl ajuta să negocieze când venea vorba de intrigile politice ciudate, surprinzătoare şi bruşte din cadrul facultăţii de medicină, care nu aveau nicio legătură cu notele bune. Consilierului său la rezidenţiat nu-i plăcea sarcasmul lui; Aaron Schwartz, un tip care arăta ca un porumbel palid şi jupuit pe care nu-l ştia doar de la Princeton, ci îi fusese şi coleg la liceul din Los Angeles, era, de asemenea, în grupa sa la facultatea de medicină şi continua să fie favorizat în privinţa intervenţiilor chirurgicale. Rachel a vorbit cu el despre cum să discute cu oamenii. I-a explicat că faptul că era amuzant de la natură însemna, de asemenea, că avea o latură care putea fi sarcastică, ceea ce nu era prea bine. L-a învăţat s-o ia mai uşor şi să se uite la feţele oamenilor, acesta fiind cel mai important exerciţiu în orice negociere şi, până la urmă, el a reuşit să facă asta – a învăţat să asculte oamenii şi să-i privească în ochi. Şi, ce să vezi, în

cele din urmă, când a reuşit să asimileze aceste deprinderi, a devenit un doctor mai bun, unul care putea înţelege suferinţa pacienţilor săi mai specific, care putea găsi indicii mai uşor. L-a întrecut pe Aaron Schwartz, câştigând aprecierea medicilor de la conducere şi a profesorilor pentru sensibilitatea şi intuiţia sa. Întotdeauna o lăuda pentru că-l învăţase să stăpânească o tehnică despre care nimeni nu-i spusese în toţi anii în care a urmat facultatea de medicină, iar ea îi răspundea astfel:

— Asta pentru că ei nu vor ca tu să le-o iei înainte.

Când spunea asta, el îşi dădea seama că ea nu încerca de fapt să-l facă un om mai bun; încerca să-l facă să avanseze. Asta a fost tot ce a încercat vreodată să facă pentru el. Dar, îşi dădea el seama, asta se întâmpla pentru că ea considera că el este o persoană destul de bună oricum.

Toby a ajuns la Budapesta în timpul scurtei vacanţe de Ziua Recunoştinţei, făcându-i o surpriză lui Rachel cu ocazia zilei sale de naştere, iar la căminul ei, care fusese amenajat într-un vechi castel, în faţa colegelor sale de cameră, s-a pus în genunchi şi i-a oferit inelul de logodnă al bunicii lui.

Au sărbătorit mergând cu toţii într-un parc şi patinând pe acordurile unui CD al trupei Ace of Base pus să cânte încontinuu în exteriorul unui alt castel abandonat. Rachel nu ştia să patineze şi se ţinea de el. Nu avea palton pe ea; spunea întruna că era prea fericită ca să-i fie frig. După ce au patinat, au ieşit în oraş şi au dansat toată noaptea în Cartierul evreiesc, unde vitrinele magazinelor se transformau, în mod misterios, în cluburi la apusul soarelui

şi totul părea palpitant şi periculos, nu doar faptul că erai un om matur care avea o logodnică, ci şi faptul că dansai în cartierul evreiesc al unui oraş în mare parte antisemit. În weekendul acela, el a dus-o la lacul Balaton, elementul care apropia cel mai mult oraşul Budapesta de Hamptons, şi cu ajutorul puterii incredibile a dolarului, a închiriat o casă întreagă şi a angajat bucătari pentru fiecare masă. Toată viaţa lui îşi făcuse griji, când, de fapt, ar fi trebuit pur şi simplu să aibă încredere că exista un plan pentru fiecare. Dar faptul că nu avea încredere făcea parte din plan, de asemenea. Slavă Domnului! Slavă lui Dumnezeu! Slavă Lui pentru înţelepciunea Sa infinită! Atunci a simţit pacea sistemelor. A simţit tăria clasei de mijloc. Lumea a părut, în sfârşit, solidă sub el.

S-au căsătorit în Los Angeles. Mama lui Toby era de mult timp membră în conducerea sinagogii lor, iar nunta fiului său era o adevărată oportunitate ca să arate comunităţii ce fel de oameni erau, spera ea, în special după ce nunta ortodoxă a surorii lui Toby fusese o dezamăgire socială („un fiasco”), puţin spus, cu locurile separate, cu desertul pareve şi cu vinul acela cuşer de doi bani.

— Bunicii ei nici măcar nu pare să-i pese că se căsătoreşte, i-a şoptit mama lui Toby acestuia în timp ce aşezau la loc farfuriile după dineul oferit cu o zi înaintea nunţii.

Bunica lui Rachel şedea cu poşeta în poală, politicoasă, dar fără să manifeste vreo curiozitate cu privire la familia bărbatului cu care se mărita nepoata ei.

— Sau poate că este doar politicoasă având în vedere ce mare tam-tam faceţi voi din cauza asta, îi spuse Toby

mamei sale. Sincer, ar fi trebuit să fugim şi să ne căsătorim în secret.

Dar a spus acestea doar ca s-o rănească. Abia aştepta să se afişeze cu Rachel în faţa tuturor. Abia aştepta ca toată lumea să vadă ce realizase în viaţa aceasta. Toby Fleishman! Pentru prima dată în calitate de soţ şi soţie, domnul şi doamna Toby şi Rachel Fleishman!

După nuntă şi înaintea scurtei lor escapade înaintea lunii de miere în Santa Cruz s-au întors acasă în apartamentul lui Toby de pe Ninth Street. Au găsit pe stradă o măsuţă pentru cafea în timpul uneia dintre plimbările lor lungi şi au dus-o acasă în spate până la apartamentul lor, care se afla la douăsprezece cvartale distanţă. Făceau sex tot timpul – o făceau dacă ploua şi o făceau dacă era soare. O făceau înainte să iasă în oraş la cină şi o făceau când se întorceau de la cină. O făceau dimineaţa înainte de duş, o făceau când se întorceau de la muncă. O făceau după cină în timp ce se uitau la televizor, uneori chiar poziţionându-se în aşa fel încât să nu piardă nimic din programul la care se uitau. Bine! Normal!

Toby a trebuit să-şi aleagă specializarea la final şi a optat pentru hepatologie. A auzit că Aaron Schwartz se specializase în radiografii gastrointestinale superioare şi s-a gândit cât de fraier era, pentru că făcea endoscopii toată ziua, dar şi cât de fraier fusese Toby, pentru că se lăsase intimidat de el. Se simţea mare, mai mare, cel mai mare dintre toţi. Nu-şi mai dorea ca nimic să fie diferit sau să fi fost diferit. Îşi dădea seama acum că până şi acel accident cu Volvoul crease o serie de circumstanţe, chiar dacă după mulţi ani, care i-au permis să fie exact acolo unde a fost

când a cunoscut-o pe Rachel, iar Rachel, în ciuda tuturor probabilităţilor, s-a îndrăgostit de el, la rândul său.

Între timp, Rachel a renunţat să se mai ocupe de sortarea corespondenţei agenţiei şi a devenit asistenta unui tânăr numit Matt Klein, care avea părul aranjat în stilul Michael Douglas în Wall Street şi o ocluzie dentară ce făcea ca dantura sa superioară să se extindă deasupra buzei inferioare, motiv pentru care arăta mereu de parcă ar hărţui sexual pe cineva. Matt o scotea la prânz pe Rachel aproape în fiecare zi şi părea hotărât s-o înveţe tot ceea ce ştia.

— Protejata mea, îi spunea.

Toby se întreba în secret dacă Matt fusese la fel de implicat şi cu celelalte asistente ale sale sau cu tânărul care mai lucra la biroul lui ca al doilea asistent.

Însă pe Rachel nu o deranja să-şi schimbe planurile sau să ajungă târziu la cină. Îi plăceau apelurile de la miezul nopţii; îi plăcea să ţipe obscenităţi în telefon când o afacere eşua. Îi plăcea spectacolul stupid din toate acestea; numea asta „exerciţiul meu cardio”. Îi plăcea să aştepte veşti bune şi să răspundă la telefon spunând „Aici Rachel Fleishman”. (Toby încă mai simţea nişte frământări erectile când îşi auzea numele după al ei, nume pe care ea îl preluase pentru că nu manifesta nicio loialitate faţă de numele ei de fată, provenind de la un bărbat căruia nici că i-ar fi păsat.) Ea l-a dus pe Toby la premiera unui spectacol al cărui aranjament regizoral fusese negociat de Matt, după care, doar trei ani mai târziu, ea a fost cea care a făcut afacerea, cu o scenaristă şi actriţă pe nume Alejandra Lopez, pe care o descoperise când ea însăşi

mergea la spectacole foarte puţin cunoscute pe Broadway în căutare de talente; acum ea era cea care avea propriul birou şi doi asistenţi.

O întâlnise pe Alejandra pentru prima dată la centrul comunitar al unui proiect rezidenţial pentru persoane cu venituri modeste, într-o parte a Brooklynului care nu avea să-şi piardă aerul modest şi sărăcăcios niciodată. Auzise că acolo era o femeie care făcea un show solo despre soţia lui Woodrow Wilson, Edith Wilson. Rachel l-a luat cu ea şi pe Toby în seara aceea, când au reuşit să se strângă nici mai mult, nici mai puţin de şase persoane în public – iar patru dintre ei erau extrem de în vârstă şi poate că voiau doar un loc ca să stea jos. Alejandra îşi juca piesa, care pe atunci se numea Big Wilson (mai târziu, i-a fost schimbată denumirea în Half-Wilson, apoi în Presidentress, ca, în cele din urmă, să devină un reper cultural ca Presidentrix), gratuit, deja de câteva săptămâni. Muncea la o benzinărie de pe Pennsylvania Avenue lângă Starrett City pe timpul zilei şi, când nu avea prea mulţi clienţi, lucra la această piesă, care era operă, într-o anumită măsură. Învăţase singură să cânte muzică clasică folosind casete împrumutate de la biblioteca numită literalmente Învaţă să cânţi operă în câteva ore într-o zi. Rachel ştia că propriul său succes stătea în găsirea unui client bun pe care să-l cultive, unei mari vedete pe care s-o descopere şi asupra căreia să îndrepte reflectorul, astfel încât să devină clar că avea formate ochiul, nasul, urechea – că era ce trebuia în domeniul acesta. Citea buletinele informative pentru comunităţi diverse şi mergea la piese obscure în locuri îndepărtate, dincolo de zona cunoscută. Găsise anunţul cu această piesă lângă secţiunea de anunţuri pentru locuri de muncă din Canarsie Courier.

Piesa era despre felul în care o femeie putea avea cu adevărat propria ei poveste doar dacă şi-o crea prin intermediul unui bărbat – în acest caz, soţul pe jumătate mort al lui Edith Wilson, Woodrow Wilson. Edith a condus ţara după accidentul său vascular şi a cules roadele abia mult mai târziu. La momentul culminant, Edith Wilson îi permite unui reporter să intre în dormitorul soţului ei, iar acesta conduce un interviu, atribuind toate cuvintele lui Edith lui Woodrow. Este fericită că planul ei a funcţionat şi toată lumea a fost păcălită, dar simte un gol pe dinăuntru pentru că nu a fost niciodată văzută aşa cum era cu adevărat, mai exact un geniu capabil să conducă o ţară; de asemenea, nu a fost niciodată văzută nici din cealaltă perspectivă, şi ca o soţie excelentă. Toby s-a uitat spre Rachel cât a durat cântecul şi a văzut că ea rămăsese cu gura deschisă, mişcând încet capul, cu lacrimi în ochi.

Toby şi Rachel au stat în public în spatele unui bărbat din primul rând care aţipise şi care se sprijinea în bastonul lui. După aceea, Toby a privit-o pe Rachel abordându-şi posibila clientă. Alejandra observase cuplul modern şi dichisit din public. S-a uitat spre Toby pentru o clipă în timp ce Rachel vorbea. Rachel şi-a dus mâinile în zona inimii, punctând ceea ce spunea, fără să-şi şteargă lacrimile care-i curgeau. El a urmărit-o pe Alejandra trecând de la a fi confuză la a fi mişcată, apoi fericită şi, în cele din urmă, la „O, Doamne, asta este şansa mea”.

Big Wilson s-a jucat la un teatru din Bowery cu sala plină, dar nimeni nu voia să investească în spectacol pentru că magia piesei părea să fie dată de Alejandra însăşi şi exista ceva scepticism cu privire la capacitatea oricărei alte persoane de a oferi spectacolului ceea ce putea ea – dacă pleca într-o călătorie sau dacă se întâmpla să fie răcită

într-o seară. Spectacolul era un act unic, exprimat direct din suflet, încât ar fi părut o imitaţie dacă oricine altcineva l-ar fi jucat, astfel că potenţialul său se pierdea. Dar piesa a fost suficientă pentru a-i asigura lui Rachel avansarea la statutul de impresar oficial. Alejandra a scris apoi un scenariu pentru HBO, despre o lesbiană latino din anii '70 care încerca să avanseze la biroul unde lucra, într-un mediu homofob şi rasist. Show-ul a fost derulat timp de două sezoane, cu un public restrâns şi dedicat, dar a atins cifre serioase numai după ce a fost anulat. La momentul acela, Rachel plecase deja de la Alfooz.

(Apoi au trecut cinci ani şi Rachel a încurajat-o pe Alejandra, care intrase într-un con de umbră, lipsită de idei creatoare după ce s-a căsătorit şi a avut copii, să revizuiască Big Wilson şi să completeze piesa într-un fel. Creaţia ei a fost Presidentrix, o extensie a musicalului, implicând şi alţi actori şi dansatori, care a devenit celebră în oraş înainte să fie lansată oficial. Presidentrix a câştigat fiecare premiu Tony în anul lansării sale pe Broadway. Coloana sa sonoră a devenit coloana sonoră a fiecărei revolte politice sau mişcări feministe din jurul lor. Biletele erau vândute în avans pentru şapte ani. Rachel ajunsese pe coperta revistelor The Hollywood Reporter şi Variety.)

Toby şi Rachel se certau uneori. Ce cupluri nu se ceartă? Da, poate că Rachel era puţin mai răutăcioasă decât ar fi fost necesar atunci când el uita că ea avea planuri pentru cină cu şeful ei şi gătise deja („Este în regulă", spunea el. „O să pun mâncarea în frigider. Nu e mare lucru."), deşi practic, în acea situaţie, cel necăjit ar fi trebuit să fie chiar el. Ea definea toate modurile în care era întreruptă de la ale ei printr-o etichetă enormă numită „Nu ai auzit ce ţi-am spus?" Când era nervoasă şi vorbea cu el, faţa ei îi

reamintea de feţele oamenilor pe care el îi văzuse murind: forţa vitală le era luată, iar ei arătau cu totul diferiţi. Lucrul acesta îl îngrozea.

Dar, pe de altă parte, asta era ea. Un animal în mediul în care lucra, iar hormonii pe care ea trebuia să-i adune ca să stea cu băieţii mari la masă de la egal la egal nu puteau fi, pur şi simplu, anihilaţi. El înţelegea acest lucru.

La aniversarea de trei ani de căsătorie, au decis că era timpul să aibă un copil, iar ea a rămas însărcinată de prima oară când au încercat, ceea ce l-a încântat pe Toby şi i-a declanşat lui Rachel un fel de şoc.

— Credeam că va dura mai mult, tot spunea.

Dar ea ştia că erau binecuvântaţi şi norocoşi, totuşi, în ciuda dispoziţiilor sale schimbătoare şi a faptului că era mai predispusă la izbucniri nervoase în acele zile. Era presiunea pe care o resimţea la muncă, îşi tot spunea el. Toby credea în continuare că totul era bine şi frumos. Toate lucrurile rele păreau aşa, o anomalie, chiar şi atunci când crizele de nervi începuseră să devină mai numeroase decât momentele de calm şi interacţiune normală.

Într-o seară, Toby a aşteptat-o să se întoarcă acasă, privind afară pe geam la o furtună de vară. Rachel era însărcinată în cinci luni şi întârziase o oră, apoi două faţă de ora la care spusese că va ajunge acasă. El îi pregătise supă. De obicei, îl anunţa atunci când întârzia. A sunat-o, dar nu a răspuns. A început să se îngrijoreze.

Ea a ajuns acasă la ora opt. Când a ajuns, în sfârşit, acasă, cu cămaşa udă şi străvezie, s-a repezit în apartament, unde el o aştepta cu supa.

— Unde ai fost? a întrebat-o el. Am încercat să te sun de câteva ori. Ce-ai păţit?

— Nu pot să mă duc pur şi simplu undeva? Eşti de la Gestapo?

El a plecat din bucătărie. Asta se întâmpla pe Strada 72, într-o clădire numită Wellesley, despre care Toby considera că era cel mai luxos spaţiu în care locuise vreodată, primul lor apartament de după cel din timpul facultăţii, dar era un spaţiu mic, după nişte standarde stabilite Dumnezeu ştie de cine; locul era atât de drăguţ, încât atunci când l-au avut pe Solly, s-au mutat mai sus, la etajul al optsprezecelea, într-o versiune ceva mai mare a apartamentului de la momentul acela. El i-a adus un prosop şi un halat. Ea părea confuză. O ajută să se aşeze, direct pe canapeaua din catifea maro pe care unul dintre îndrumătorii lui i-o dăruise, aproape nouă. Încercă s-o ajute să-şi dea jos sacoul, dar ea îl împinse.

— Ce s-a întâmplat?

Nu se uita la el.

— Am fost trecută cu vederea. Nu m-am ales cu niciun parteneriat.

Toby îşi luă un moment şi se lăsă pe spate.

— Poftim? Cine?

— Harry, desigur.

Ea se ridică în picioare şi merse înapoi în dormitor, unde luă loc pe pat şi începu să-şi scoată unul dintre pantofi, dar se opri.

El o urmă.

— Niciun desigur, spuse el. Tu meritai asta. Cel puţin, ţi-au spus ceva?

O împinse, cu blândeţe, pe pat până când era întinsă pe spate, o întoarse puţin într-o parte şi îi scoase pantalonii uzi. Ea stătu ca o păpuşă de cârpe, astfel că el continuă cu sacoul şi cămaşa ei. Luă halatul din cuierul de la uşă.

— Uite, ia-l pe tine.

Brusc, ea privi în jos şi văzu că era aproape dezbrăcată. Îşi ridică privirea către el, iar în ochii ei, el văzu ceva ce putea fi văzut la ea doar atunci când era nervoasă pe ceilalţi.

— Ce faci? Nu sunt un bebeluş nenorocit, Toby. Pot să mă îmbrac şi singură.

Se ridică şi se duse în baie, trăgându-i halatul din mână şi trântind uşa după ea.

Îi aduse supa pe o tavă zece minute mai târziu, când ea stătea pe spate în pat. Ea ignoră acest lucru, dar îi spuse întreaga poveste:

Nu le zisese încă partenerilor sau lui Matt că era însărcinată pentru că o poziţie de parteneriat de nivel junior urma să fie disponibilă, iar ea nu voia să se

autosaboteze. Se chinuise foarte mult încercând să-şi ascundă sarcina, în timp ce candidaţii pentru parteneriat erau evaluaţi. Dar nu-şi făcea griji prea mari. Niciunul dintre parteneri nu avea intuiţia ei – niciunul dintre ceilalţi candidaţi nu contribuise la succesul Alejandrei şi nu era ca şi cum Alejandra ar fi fost singura ei descoperire. Ea se gândise să facă anunţul la cina care ar fi însoţit celebrarea promovării sale. Se comporta strategic. Era atât de ironic, avea să spună ea mai târziu: se comporta pe atât de strategic pe cât fusese învăţată exact de acei oameni.

Era în biroul ei şi se uita prin peretele de sticlă (care era scopul unui birou dacă avea pereţi de sticlă?) şi l-a văzut pe Harry Sacks cum bătea palma cu ceilalţi, a auzit cum se deschidea o sticlă de şampanie, iar apoi a simţit un gol în stomac. O voce din capul ei îi spunea să pretindă că trebuia să ajungă devreme acasă, dar vocea aceea nu a avut nicio şansă, aşa că s-a dus în biroul lui Matt Klein şi l-a înfruntat.

— Rachel! spuse acesta. Bună!

— E din cauză că sunt însărcinată, nu-i aşa?

Faţa lui Matt nu exprima nimic.

— Poftim? La ce te referi?

— Spune-mi adevărul. Nu te voi acuza de nimic. Vreau numai să ştiu.

— Te referi la promovarea lui Harry?

În dormitorul lor, ea se uită la Toby ca şi cum ar fi luat o hotărâre într-o anumită privinţă, apoi spuse:

— În urmă cu doi ani, Matt s-a dat la mine. Desigur, am spus nu.

Toby a primit aceste veşti ca pe o lovitură de bolovan în testicule. Matt Klein? Şeful ei?

— Da, spuse ea.

— Ţi-a făcut avansuri?

— În urmă cu doi ani.

— Când? Cum?

— Eram la Los Angeles, la Globurile de Aur.

S-a întâmplat pe vremea când era încă asistenta lui, când era deja căsătorită de un an (iar el era căsătorit de cinci). Nu o împiedicase numai dezgustul de a ceda în braţele lui Matt Klein, totuşi. Îi plăcea să fie acel ceva pe care Matt nu-l putea avea. Îi plăcea să-şi imagineze că el tânjea după ea. Asta ar fi ceea ce Matt însuşi ar numi „date” într-o negociere. Datele tale erau acele lucruri despre care ştiai că nimeni altcineva nu le ştia. Ea ştia că Matt o dorea. Ea ştia că dorinţa unui bărbat pentru o femeie nu dispărea niciodată cu adevărat dacă bărbatul nu reuşea să aibă acea femeie; acest aspect se transforma într-o competiţie pentru egoul bărbatului, pe lângă dorinţa în sine.

(— Uh, a spus Toby, în dormitor.)

Dar stând în faţa lui Matt, care se uita la ea cu o privire satisfăcută, rece, ea mai înţelese şi că era posibil ca el să fi jucat un joc cu bătaie lungă. Adevărul e că avansarea ei rapidă a avut mai puţină legătură cu abilităţile ei sau cu

Alejandra şi mai multă cu faptul că fusese umilit pentru că se dăduse la ea, iar ea îl refuzase, precum şi cu îngrijorarea lui că dacă ar fi concediat-o, pur şi simplu, l-ar fi dat în judecată. Ea bănuia acest lucru, dar ca un impresar adevărat ce era, ştia şi că oportunitatea era oportunitate. Însă acum fusese pedepsită.

— Harry munceşte mult, îi zise Matt. A venit momentul lui.

— Nu-mi spune mie despre cei care muncesc mult, replică ea.

Purta o cămaşă albă de mărime prea mare pe care, dacă nu ar fi fost însărcinată, ar fi ascuns-o cu siguranţă în pantaloni. Nu putea accepta provocarea vestimentaţiei specifice maternităţii, cel puţin nu încă. Dacă ar fi purtat vestimentaţie specifică maternităţii, i-ar fi lipsit capacitatea de a fi credibilă atunci când nega ceva.

— E din cauza a ce s-a întâmplat la Los Angeles? Fiindcă eu am crezut că am depăşit situaţia aceea.

El s-a lăsat pe spate în scaunul său şi a privit-o în timp ce stătea la biroul lui. Era prea deştept ca să spună ceva.

— E sarcina mea, a spus ea.

— Nuuu, toarse el. Nu e vorba despre sarcina ta. Sau, mai bine zis, nu tocmai.

— Ce vrei să spui?

— Ascultă. Îţi spun acest lucru ca un prieten şi nu ca un şef. Nu încerca să-mi scoţi după aia vreo tâmpenie cu reclamaţii la resurse umane pentru că nu va ţine. Îţi spun

acest lucru ca să te lămureşti singură cum stau lucrurile. Este din cauză că nu ne-ai spus că eşti însărcinată. Pur şi simplu, te-ai învârtit pe aici însărcinată, în mod vizibil şi evident însărcinată, dar nu ne-ai spus nimic. Când ne tratezi ca pe nişte idioţi...

— Stai puţin, există un termen obligatoriu până la care trebuie să vă spun că sunt însărcinată? Este un lucru care se întâmplă în interiorul corpului meu proprietatea companiei?

— Nu, nu. Nimic de genul acesta. Calmează-te, Rachel.

Ochii înguşti şi gri ai lui Matt sclipeau atunci când devenea crud.

Ca orice altă femeie din lume căreia i s-a spus să se calmeze, Rachel nu avea idee cum să se comporte.

— Nu ne-ai tratat cu acelaşi respect pe care tu l-ai primit din partea noastră. Este ceva bidirecţional, Rachel. Eşti un angajat minunat. Eşti valorizată aici. Dar un partener nu este doar un angajat. Un partener este un membru al familiei.

— Tu nu mi-ai spus când Virginia a rămas însărcinată.

El divorţase de prima lui soţie şi se căsătorise cu o actriţă care divorţase înainte de asta de soţul ei, după ce situaţia dintre ei se înrăutăţise pentru că ea uitase să-i mulţumească în discursul de la Oscar.

— Cred că-ţi dai seama de ce această situaţie e diferită.

Acelaşi zâmbet.

— Ascultă, oportunităţi vor fi întotdeauna. Noi te valorizăm. Dar de ce discutăm despre asta? Mai presus de orice, suntem foarte fericiţi pentru tine. Abia aşteptăm să-ţi cunoaştem bebeluşul. Bebeluşul tău face parte din familia noastră, de asemenea.

Toby începuse acum să facă ture prin dormitor.

— El m-a cunoscut. Ştia că eşti căsătorită. Am fost la cină împreună cu el şi soţia lui.

— Mda, ei bine, aşa procedează jigodiile, Toby.

— I-ai reamintit faptul că mă cunoscuse?

— Îmi pare rău, Toby, nu, nu am făcut acest lucru, chiar nu m-am gândit că tot ce s-a întâmplat în acel moment avea legătură cu tine.

Dar avea puţin legătură şi cu el, nu-i aşa? Era soţia lui! Una e să te dai la o femeie pe al cărei soţ nu-l cunoşti. Dar el era real. Toby era real. Iar Matt Klein nici măcar nu-l văzuse ca pe o ameninţare suficient de puternică încât să-l oprească să se dea la ea. Aproape că Matt nu observase existenţa lui Toby. Matt nu se temea de furia lui Toby.

Lui Toby nu i-a plăcut niciodată individul. La premiere şi la alte evenimente la care Toby era invitat, Matt se apropia de el şi se apleca ca să-i strângă mâna cu putere, menţionând ceva despre „fata noastră”, apoi îl întreba dacă-i permitea să „o fure pe Rachel doar pentru un minut”, fără ca aceasta să fie, de fapt, o întrebare, după care o lua cu el, atingându-i talia în timp ce o conducea. Ea nu riposta şi nici măcar nu tresărea puţin – părea chiar

că era obişnuită cu gestul acesta. Toby ştia o grămadă de tipi precum Matt Klein, iar tipi de genul acesta nu priveau un soţ ca pe un motiv suficient care să-i împiedice să facă orice îşi doreau. Sau poate tocmai pentru că-l cunoştea pe Toby, nu îl considera un obstacol. Poate dacă Rachel ar fi fost căsătorită cu un camarad finanţist, înalt şi solid, ar fi stat cuminte. Tipii de genul lui Matt Klein stăteau deoparte atunci când venea vorba despre camarazii lor finanţişti, Toby era convins de asta. Ştia acest gen de bărbaţi de când crescuse în Los Angeles, unde exista o anume categorie de bărbaţi care manifestau un fel de a fi exact ca al lui Matt Klein şi care erau încurajaţi să se dezvolte. Existau oameni care credeau că felul acesta de a fi ca al lui Matt Klein era ţelul.

— De ce nu mi-ai spus despre asta atunci când s-a întâmplat?

Existau câteva răspunsuri acceptabile pentru Toby la această întrebare: faptul că ea nu luase toată treaba prea în serios, că nu a vrut să-l rănească pe Toby, că abia dacă a observat lucrul acela în momentul în care s-a întâmplat, atât de îndrăgostită era de soţul ei – toate ar fi fost în regulă. În schimb, ea a spus:

— Nu m-am gândit că ar trebui s-o fac. A fost doar ceva ce s-a întâmplat la serviciu. Tu îmi spui tot ce se întâmplă la tine la serviciu? De fapt, nu-mi răspunde, poate că o faci.

Lui îi displăcu faptul că nu făcea parte din poveste. Îi displăcu faptul că afla acest lucru pentru că erau nişte informaţii care puteau avea legătură cu altceva ce se întâmplase în acea zi. Îi displăcu faptul că ea nu părea să

considere că mariajul său era relevant pentru toate acestea.

— Cred doar că poate ar trebui să te gândeşti că lucrezi pentru cineva care nu are niciun pic de respect pentru căsnicia ta.

— Dar aici nu e vorba despre căsnicia noastră, Toby. Aici e vorba despre mine. Ei nu m-au promovat pentru că nu le-am spus că sunt însărcinată.

— Asta este o prostie. Nu te-au promovat ca partener pentru că nu te-ai culcat cu Matt Klein şi pentru că nu te respectă deloc.

Răspunsul lui veni ca un bumerang.

— Du-te naibii, Toby.

A fost greu pentru Toby să indice exact momentul în care a observat schimbarea la ea. Da, vorbea cu subordonaţii ei ca şi cum aceştia ar fi fost nişte gunoaie, dar asta era cultura la Alfooz & Lichtenstein – în acest mod îşi învăţau angajaţii să supravieţuiască sau cam aşa ceva. Toby era suprins când o auzea vorbind la telefon cu un stagiar sau cu un asistent – în mod special, se părea că al doilea asistent încasa multe înjurături în acele zile. O auzea vorbind la telefon şi spunând:

— Ai uitat cu cine vorbeşti!

Sau:

— Scuză-mă, dar crezi că sunt idioată?

Sau:

— Sincer, te ascult şi nu-mi vine să cred ce poate să-ţi iasă pe gură.

Sau:

— Fără supărare, dar când angajez pe cineva în urma unui târg de joburi de la Yale, mă aştept ca acea persoană să aibă puţină inteligenţă.

Sau:

— Am văzut mapele de presă şi arată de parcă le-ar fi făcut un vagabond de pe stradă.

El presupunea că stresul de la muncă o făcea să întreacă măsura. Dar apoi le spunea clienţilor ei fraze precum:

— Oh, Doamne, oare am fost aceeaşi persoană într-o altă viaţă?

Sau:

— Tu eşti prea de tot!

Sau:

— Acest lucru este minunat.

Sau:

— Tu eşti minunat.

Vedeţi? Era capabilă şi de aşa ceva, ceea ce demonstra că nu făcea eforturi prea mari să se comporte astfel acasă.

Când el le-a pus pe toate cap la cap şi s-a gândit la poziţia lui în această situaţie, şi-a dat seama că ea vorbea cu el precum cu un angajat şi nu un client. Şi atunci o întreba:

— Observi vreodată că vorbeşti cu mine precum cu un angajat pe care-l deteşti? Dar că eşti extrem de drăguţă faţă de clienţii tăi?

Iar ea îi răspundea:

— Doamne, Toby, chiar trebuie să mă prefac şi cu tine?

După care încerca o imitaţie siropoasă a ceva ce el nu era prea sigur ce simboliza – poate o femeie casnică din anii ’50? O versiune a sa pe care credea că şi-o dorea Toby?

— Sunt aşa de bucuroasă că soţiorul meu este acasă! Să-ţi aduc un martini?

Vocea ei era săltăreaţă şi jovială, iar lui i-a trecut prima dată prin cap gândul că poate ar fi fost mai bine s-o omoare.

— Nu vreau supa asta, a spus ea. Vreau paste cu sos de scoici. Vreau să merg la Tony’s.

— Bine, bine.

Era o supă bună.

Au ieşit afară. Ploaia se oprise, iar Toby a sugerat să meargă pe jos până la Tony’s.

— Nu merg pe jos, spuse Rachel, ridicându-şi braţul în aer. Am mers destul pe jos.

Localul era la numai nouă cvartale distanţă, dar Toby nu a zis nimic. Era însărcinată. Era în regulă. Ea s-a întors către el.

— Vreau să spun că sunt sătulă de plimbări lungi. Nu-mi plac. Niciodată nu mi-au plăcut. Sunt o pierdere de timp.

El nu a zis nimic. Era supărată şi era predispusă la tantrumuri când era supărată, iar el nu-şi dorea ca ea să ţipe la el pe trotuarul din faţa apartamentului lor. Ea a chemat un taxi. Nu au mai mers niciodată la vreo plimbare lungă de atunci. Niciodată nu au mai făcut efortul să se mişte prin oraş împreună, decât când era necesar să ajungă undeva şi nu erau taxiuri în zonă, iar metroul nu era la îndemână. Începând de atunci, niciodată nu au mai stat unul lângă celălalt, fie stăteau faţă în faţă, fie cu spatele unul la altul.

Seara aceea a devenit o amintire ştearsă când, patru luni mai târziu, Rachel a ajuns la spital din cauza unui puseu de hipertensiune arterială, iar obstetricianul ei a iniţiat un tratament ca să-i declanşeze naşterea. La început a fost bine. Au jucat table, iar ea a văzut în reluare o dramă adolescentină cu orfani pe un DVD player portabil pe care îl cumpărase special pentru acea ocazie. Toby credea că filmul era o alegere morbidă, dar a intuit, de asemenea, că nu exista vreo modalitate mai realistă ca ea să devină mamă altfel decât înfruntând lipsa propriilor părinţi.

Travaliul a trecut de la plictiseală la un spectacol de groază. Nu-l puteau găsi pe obstetricianul ei. Ea striga la Toby:

— Nu ai absolut nicio influenţă aici? Lucrezi aici!

Dar complicaţiile erau vaste şi imprevizibile: nu a mai făcut progrese, iar tensiunea arterială a crescut şi monitorul care arăta bebeluşul era dificil de interpretat. S-a aflat în cele din urmă că obstetricianul ei era în Hawaii.

În sfârşit, în sfârşit, a apărut un alt obstetrician, dar nici Rachel şi nici Toby nu-l mai întâlniseră vreodată; el era un doctor nou venit la clinica de obstetrică a lui Rachel. Avea părul alb, era bronzat, avea dinţii albi, purta ochelari, avea accent italian şi se uita la Toby şi la Rachel cu ochii mijiţi şi reci. În sala de naşteri, în timp ce ea striga şi blestema durerea contracţiilor pe care le provoca Pitocinul[15], el îi spuse:

— Haide, acum. Ai de gând să te comporţi ca un bebeluş sau să naşti unul?

— Aşteaptă o clipă, spuse Toby. Nu poţi vorbi aşa cu o pacientă.

Rachel l-a privit pe Toby neîncrezătoare.

— Asta e tot ce poţi să-i spui? O să-i ţii o predică?

Rezidenţii lui Toby au coborât la obstetrică când au auzit că el şi Rachel erau acolo. Au intrat, cu baloane şi flori, în timp ce Rachel spunea:

— Eşti aici doar ca să te uiţi? Care este, de fapt, contribuţia ta aici?

Îi spunea acestea lui Toby. Toby i-a scos din încăpere şi a încercat să le explice că, de fapt, ea se referea la

---

[15] Medicament folosit pentru a induce travaliul. (N.r.)

obstetrician, iar ei au încuviinţat cu simpatie, deşi păreau să se simtă destul de stingheriţi, de asemenea. Ar fi trebuit să le spună o glumă despre o femeie în travaliu.

O zi mai târziu, cu tensiunea arterială stabilizată, Rachel a primit un narcotic. A început să aiureze – sau, cel puţin, arăta de parcă o făcea. Astfel, s-a cufundat într-un purgatoriu de coşmar cu halucinaţii: se afla într-un leagăn de la vechea ei şcoală generală, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, însă de fiecare dată când se legăna înainte, şcoala devenea din ce în ce mai mare. Dar Toby nu ştia toate acestea încă. În schimb, crezuse că ea se odihnea, în sfârşit, aşa că o sărută pe fruntea ei palidă, rece şi îi şopti:

— Mă întorc imediat.

S-a dus să-l caute pe Donald Bartuck ca să-l întrebe ce ar fi putut face în privinţa obstetricianului. Bartuck, de la biroul său, l-a întrebat:

— Romalino?

Când Toby i-a răspuns că da, Bartuck spuse:

— Îl ştiu. Bun medic, dar un ticălos absolut. Adoră să taie.

Toby a coborât ca să discute cu rezidentul-şef ca să vadă dacă puteau trimite un alt doctor acolo – trebuia să mai existe cineva, chiar dacă era Ziua Recunoştinţei. Dar nu mai era, iar el a observat că, în timp ce vorbea, butonul de alarmă al asistentei primea semnale insistente din salonul lui Rachel şi a fugit înapoi la ea şi a găsit-o răcnind ca un animal, în timp ce Romalino, cu mâinile ridicate de parcă era la un jaf, spunea:

— Cred că s-ar putea să avem nevoie de un psihiatru aici.

Toby reuşi, în cele din urmă, să înţeleagă ce spunea Rachel, iar cuvintele ei erau:

— SCOATEŢI-L AFARĂ, SCOATEŢI-L AFARĂ!

Dar nu mai era nimeni acolo, iar el văzu că pe aşternuturile lui Rachel era sânge şi întrebă:

— Ce naiba s-a întâmplat?

Rachel încă ţipa, plângea şi tremura, până când, în sfârşit, printre sughiţuri, îi spuse.

În timp ce Toby discuta cu Bartuck, o asistentă care părea drăguţă a consultat-o pe Rachel şi a spus că aceasta nu făcuse progrese, dar că tensiunea ei arterială părea stabilă acum, deşi era în continuare ridicată. Femeia îi zise:

— Nu ştii de la mine, dar în locul tău, aş spune că este clar că această inducere a travaliului nu funcţionează. Dacă vrei să eviţi cezariana, ar trebui să-l întrebi pe Dr. Romalino dacă ar fi cazul să se oprească. Îi poţi propune să stai la pat sau să rămâi în spital, orice crede el că ar fi mai bine, dar această inducere nu trebuie să continue.

Romalino a venit câteva minute mai târziu, iar Rachel i-a cerut să se întoarcă atunci când şi soţul său era acolo, iar el i-a spus că nu ştia când va putea să se întoarcă fiindcă el avea propriii pacienţi de care trebuia să se ocupe, precum şi că era necesar ca el să o consulte atunci. Ea îi spuse ce o sfătuise asistenta să zică, iar lui Romalino îi păru o idee rezonabilă.

— Haide să facem aşa. Eu o să te consult şi dacă nu există încă niciun progres, vom discuta despre faptul că nu vei naşte copilul astăzi.

Romalino a chemat o asistentă şi aceeaşi femeie care îi dăduse mai devreme sfaturi lui Rachel a intrat în salon.

— Nu-l putem aştepta pe soţul meu? a întrebat Rachel. O să se întoarcă imediat.

Romalino a spus din nou că nu era posbil.

— Este doar un consult.

Şi-a pus mănuşile, a întins mâna între picioarele ei ca să ajungă la vagin şi apoi, în loc să-i măsoare gradul de dilatare, a trecut dincolo de zona obişnuită şi a început să facă – ceva.

— Ce faci? a strigat ea. Ce face?

Asistenta a luat-o de mână, i-a mângâiat uşor părul, fără s-o poată privi în ochi.

— CE FACE? NU MĂ CONSULTĂ. FACE ALTCEVA!!

Striga de parcă un fulger de durere îi sfâşia trupul, însă mâna lui era în continuare în interiorul ei, străpungând şi manevrând ceva, până când, în cele din urmă, şi-o trase afară. Rachel îşi dădu seama că asistenta o ţinea încă de mână, fără să înţeleagă de ce, când ea striga ca şi cum ar fi fost atacată, femeia aceea nu intervenea cu nimic s-o ajute.

Toby a înţeles imediat ce se întâmplase. Romalino perforase membrana uterului ei, acel strat care împiedică apa să se rupă. Politica spitalului impunea ca femeile care aveau membranele perforate să nu poată pleca şi nici să le fie întrerupte tratamentele de inducere, odată ce li se rupea apa.

Restul naşterii a decurs exact aşa cum a prezis Bartuck: i s-au acordat câteva ore să facă progrese cu naşterea, iar stresul necesităţii de a face progrese într-un interval anume de timp o făcea să fie şi mai încordată, de parcă orice parte din toate acestea ar fi depins de ea, de parcă întreaga ei lume şi sentimentul de a deţine controlul din viaţa ei nu s-ar fi destrămat într-un interval de cincisprezece minute.

La miezul nopţii, o fetiţă a fost desprinsă din corpul ei. Bebeluşul i-a fost arătat lui Rachel în spatele cortinei albastre întinse de-a lungul pieptului său, care o împiedica să-şi vadă propriile organe, dar ea a spus că se simţea prea nesigură ca s-o ţină, din poziţia ei întinsă pe spate, paralizată de la brâu în jos. Chiar şi o jumătate de oră mai târziu, după ce operaţia se încheiase, ea nu putea să ţină bebeluşul. Continua să spună că voia să aştepte până când îşi va simţi picioarele din nou. Asistenta a zis că i-ar face bine să-şi ţină copilul în braţe, iar Rachel a început să plângă, spunând:

— Ai văzut ce tocmai s-a întâmplat? Vrei ca eu să ţin în braţe un bebeluş?

Astfel, asistenta a ţinut în braţe bebeluşul, în timp ce Toby stătea între soţia lui şi copil, nesigur de ce să facă în continuare. Se înmulţiseră. Deveniseră trei. Era

responsabil pentru cea de-a treia persoană. Rachel se putea descurca singură. Fetiţa aceea mică însă, nu. Asistenta a aşteptat, legănând copila, până când Toby a venit şi a luat-o.

— Este timpul s-o iei şi tu în braţe acum, îi spuse asistenta lui Rachel.

— A trecut numai un minut de când mi-ai spus acelaşi lucru! Încă nu-mi pot simţi picioarele! Cum să-mi pot ţine bebeluşul în braţe dacă nu-mi simt picioarele?

Dar apoi s-a uitat de la Toby la asistentă şi invers, şi a observat ceva alarmant. A văzut în ochii lor că ea nu se comporta normal şi că ceva rău se putea întâmpla dacă nu proceda aşa cum se aşteptau ei, aşa că şi-a deschis braţele.

— Daţi-mi-o.

Hannah se născuse de mai bine de nouăzeci de minute în momentul în care mama ei a ţinut-o pentru prima oară în braţe şi, peste ani, Rachel avea să-i spună lui Toby că tot ce era în neregulă la Hannah – mai exact ce anume? Faptul că făcea tantrumuri uneori? Faptul că refuza să mănânce pizza cu legume pe ea? Faptul că nu-i plăcea baletul pe atât de mult pe cât şi-ar fi dorit Rachel? – era rezultatul faptului că ea nu stabilise imediat o legătură cu ea. Propria ei mamă refuzase s-o ţină în braţe. Ce fel de persoană face aşa? În acea primă noapte, Rachel a stat trează, temându-se să doarmă şi holbându-se la bebeluşul din pătuţul de plastic de lângă ea, iar Toby a dormit la marginea patului ei. Când s-a trezit în toiul nopţii, fără să-

şi dea seama unde se afla pentru o clipă, el a auzit-o şoptind spre pătuţ:

— Îmi pare rău, îmi pare rău.

Ulterior, Rachel avea să povestească din nou întâmplarea cu naşterea ei – o spunea iar şi iar, atât pentru a înţelege ce i se întâmplase, cât şi pentru a-şi pedepsi soţul fiindcă o lăsase exact când era cel mai vulnerabilă –, dar mai adăuga un detaliu. Spunea că, în timp ce doctorul îşi scotea mâna din interiorul ei, ea îl lovise în piept, propulsându-l în peretele din spate. Acest lucru nu era adevărat; nu putea fi adevărat. Cu toate astea, ea părea să creadă suficient cât să-o spună în faţa lui, chiar dacă el ştia adevărul – faptul că ea nu se transformase într-o războinică după ce medicul făcuse ce făcuse, ci se făcuse ţăndări. Acest detaliu avea să-i reamintească întotdeauna că lucrul care i se întâmplase ei în acea zi slăbise ceva în ea, poate chiar distrugând acea părticică pentru totdeauna. Asta îl făcea să se îngrijoreze la gândul că ea nu mai putea fi reparată.

Toby a depus o reclamaţie la spital. Şi-a luat un concediu de paternitate prelungit, ca să aibă grijă de soţia lui. Au mers la psihiatri şi la psihologi. Ea a participat la un grup de terapie pentru depresia post-partum, unde, spunea ea, era plin de femei triste, aplatizate afectiv, fără nicio emoţie, pe care ea nu le putea înţelege, cărora nu li se întâmplase nimic în afara noii lor tristeţi misterioase. Au mers la un al cincilea psihiatru, unul care lucra la spital, care a spus că ea avea tulburare de stres posttraumatic (TSPT), iar lucrul acesta a făcut-o să-i fie ruşine. Nu făcuse decât să aibă un copil. Nu fusese în război. Toată lumea are copii. Toată lumea a fost născută de cineva. De ce era

tocmai ea persoana care să fie traumatizată de aşa ceva? Nu era genul traumatizat. Ea era motivul traumei! Apoi, a văzut un anunţ pe coridorul spitalului, când s-au dus la consultul periodic de şase săptămâni la medicul ei (pe care ea era foarte supărată), unde scria „Consilierea pentru traumele cauzate de viol s-a mutat la etajul al cincilea”. Ea îi spuse lui Toby să se ducă acasă, o luă pe Hannah cu ea şi se alăturară grupului.

— Dar tu nu ai fost violată, îi spuse Toby când a ajuns acasă. A fost rău, dar nu a fost viol.

— Nu cred că am fost violată, spuse ea. Dar bărbatul acela mi-a făcut ceva îngrozitor. Ei înţeleg asta. Mă înţeleg. Nimeni altcineva nu o face.

Au intervievat aproximativ nouăzeci şi două de femei şi un bărbat (la sugestia lui Toby) ca să găsească o bonă. Nicio persoană nu era destul de bună, iar Rachel era convinsă că un bărbat care îşi dorea să fie dădacă era un pervers. În cele din urmă, a apărut Mona, o femeie din Ecuador în vârstă de patruzeci de ani, cu părul lung, tuns în scări şi o cărare corectă pe mijloc, care tocmai ce rămăsese fără slujbă după ce familia Alexander Schmidt s-a mutat în Elveţia ca să conducă o nouă bancă. La început, Rachel a contactat o agenţie, apoi şi-a dat seama că nu ajungea la cei mai buni candidaţi din cauză că ea nu avea la dispoziţie ofertele de nivel superior specifice unei familii Upper East Side: o maşină doar pentru bonă, o cameră separată, carduri de credit, cadouri.

Mona avea şi ea un fiu de doisprezece ani, care rămăsese în Ecuador şi tot ce-i trebuia erau două săptămâni libere pe an ca să meargă să-l vadă. Rachel o cunoştea pe Lala

Schmidt de la cursurile de gimnastică la bară şi avea o părere bună despre ea. Mona era înceată şi vorbea cu blândeţe. A fost singura persoană intervievată de ei care a întrebat dacă o putea lua în braţe pe Hannah. A luat-o, lipind-o de corpul său mărunţel, îndesat şi catifelat, iar Hannah, care nu putea încă să vadă clar, a părut să stabilească un scurt contact vizual cu ea. Poate la mijloc a fost faptul că-şi vedea copila în braţele altcuiva, calmă. Poate la mijloc a fost faptul că observase încrederea în sine şi autoritatea Monei. Rachel a început să plângă cum Toby n-o mai văzuse niciodată, fiind copleşită de hohote. Şi-a pus mâna pe spatele ei. Rachel a dat din cap.

— Cred că ai primit slujba, a spus Toby.

Mona a început să lucreze imediat, deşi Rachel nu era pregătită să se întoarcă la birou prea curând. A petrecut mai multe zile în apartamentul lor, spălând biberoane şi cunoscându-le mai bine pe Rachel şi pe Hannah. A trimis-o pe Rachel la un curs postnatal de yoga pentru femei care născuseră prin cezariană – Mona auzise despre el de la cineva din cadrul reţelei sale de bone, un grup fantomă care cunoştea toate secretele acestor femei aparent echilibrate din Upper East Side. Rachel s-a dus şi, când s-a întors acasă, i-a spus lui Toby că a plâns tot timpul şi că a simţit că nu era legată de pământ, ca şi cum nu s-ar fi supus legilor gravitaţiei atunci când copilul ei nu era cu ea. Dar lucrurile s-au îmbunătăţit în privinţa acestui sentiment, puţin câte puţin, iar ea a continuat să meargă la curs până când, în cele din urmă, nu a mai plâns tot timpul.

Într-o zi de miercuri, el s-a întors acasă şi a întrebat-o despre cum fusese ziua ei. Ea a spus că s-a hotărât să nu mai meargă la grupul de terapie pentru viol.

— Mă simt bine acum, l-a anunţat.

El a remarcat un carneţel cu spirală la marginea mesei, plin cu notiţe însemnate cu scrisul ei de mână mic, înghesuit. Părea liniştită şi calmă pentru prima oară de săptămâni bune. El a hotărât să nu mai pună alte întrebări.

La finalul primei zile din cea de-a doua săptămână de când reîncepuse serviciul, Toby a fugit spre casă, fiind în întârziere, ca să vadă ce făceau Rachel şi Hannah. Avusese un consult de urgenţă pentru un caz de hemocromatoză. Era ora opt când a intrat în casă. Acolo, a găsit-o pe Hannah, dar nu şi pe Rachel. Doar pe Mona.

— Unde este Rachel? a întrebat el, în timp ce-şi spăla mâinile şi o lua pe Hannah din braţele Monei.

Mona o hrănea folosind un biberon cu un lichid alb, gros – mai gros ca orice lapte de mamă.

— A ieşit în seara asta. A spus că se va întoarce până la miezul nopţii.

— Ăsta este lapte praf?

Nu-şi dăduse seama că ea nu mai alăpta.

Toby a trimis-o pe Mona acasă şi s-a aşezat în balansoarul lui Rachel, legănând-o pe Hannah şi uitându-se la un maraton Cops la televizor.

Ulterior avea să afle că, mai devreme în dimineaţa aceea, după ce Toby a plecat la serviciu, Rachel a sunat-o pe Alejandra Lopez şi a întrebat-o dacă putea trece pe la apartamentul ei ca s-o întrebe ceva. Rachel îşi sunase cei doi asistenţi şi patru dintre asociaţii care lucrau în subordinea ei, invitându-i la cină la Green Kitchen Diner de pe First Avenue, unde nimeni nu-i putea vedea. Ea le-a spus că urma să lucreze pe cont propriu, dar că îşi lua clienţii cu ea – că Alejandra Lopez era unul dintre aceştia – şi i-a întrebat cine ar vrea să se mai implice şi să pună bazele, alături de ea, unei agenţii megacreative? A rămas în oraş în noaptea aceea, a băut şi a sărbătorit, până la patru dimineaţa, când s-a furişat înapoi în apartamentul lor, unde l-a găsit pe Toby, aşteptând-o.

Acum, Toby stătea în mijlocul apartamentului său, strângând în braţe un borcan cu unt de arahide ca şi cum ar fi fost un bebeluş. Luase untul de arahide imediat după întâlnirea cu Miriam şi Cyndi, astfel încât să nu arate ca un psihopat care doar trăgea cu ochiul în vitrina de la Whole Foods. Îl ţinea cu ambele mâini la piept, ca şi cum cineva ar fi încercat să i-l ia. Voia să-şi sfâşie carnea de pe faţă. Voia să-şi rupă hainele de pe el. Voia să zdrobească borcanul cu unt de arahide cu propriile mâini, dar, în realitate, acesta era doar o bucată de plastic dur.

Concentrează-te, Fleishman. S-a îndreptat spre bucătărie şi spre computer. A căutat numele lui Sam Rothberg pe Facebook. Ultima sa postare era un filmuleţ Funny or Die, pe care toată lumea îl distribuia în urmă cu zece ani. A mutat cursorul în jos ca să vadă mai mult: o animaţie Tawny Kitaen, câteva postări cu bere artizanală, o

fotografie cu el şi cu Jack la seara STEM de la şcoală, o fotografie cu el şi Miriam la o strângere de fonduri pentru sclerodermă unde mama lui Miriam plătise pentru o masă întreagă (conform descrierii). Apoi, cea mai recentă, în urmă cu două săptămâni, o fotografie cu o pizzerie numit Baba Louie’s cu descrierea „Mai curând Baba booey[16], am dreptate? [emoticon care râde cu lacrimi] [emoticon care râde cu lacrimi] [emoticon care râde cu lacrimi]”. A scris numele restaurantului în secţiunea de căutare. Localul se afla în Great Barrington, Massachusetts. Apoi a căutat Kripalu. La nouăsprezece kilometri distanţă. Ce glumă proastă! Rachel o făcea cu un tip care îl asculta pe Howard Stern. Se lăsă pe spate în scaunul său. Ologul de tine!

În urmă cu un an, Toby şi Rachel invitaseră familiile Hertz şi Leffer la cina de vineri seara. În ziua precedentă, Toby gătise toată seara, iar apoi a servit cina şi femeile oftau şi făceau glume ţintite către soţii lor despre cât de drăguţ era să fii servită de un bărbat sau să ai un bărbat care se implică. La masă, s-a înţeles că, de fapt, Rachel gătise, iar Toby, în semn de recunoştinţă, a lăsat-o să stea jos în timpul mesei. Dar nu era adevărat. El pregătise pui Milanese, una dintre reţetele sale favorite, şi când Cyndi a întrebat: „Acesta este oregano?” – el a spus: „Nu, este tarhon”. Când a spus asta, a văzut cum faţa lui Rachel se întunecă şi s-a întrebat ce infracţiune comisese. Cum era posibil ca el să muncească din greu ca ea să-şi poată impresiona prietenii stupizi şi, cu toate astea, s-o dezamăgească, totuşi, atât de profund?

Mai târziu, el era în bucătărie, punând pe farfurii desertul pe care soţii Hertz îl aduseseră, iar Rachel a intrat şi i-a

[16] Poreclă dată producătorului emisiunii lui Howard Stern. (N.r.)

mârâit la ureche că ar putea, măcar în aparenţă, să afişeze mai mult respect faţă de ea decât să se asigure că toată lumea ştia că el pregătise cina.

— Aş putea să pregătesc şi eu cina dacă nu ar trebui să muncesc zi şi noapte.

Existau foarte multe moduri prin care ar fi putut să-i răspundă, s-a gândit Toby. Ar trebui oare să-i spună că nici măcar nu se gândise la aşa ceva când Cyndi a pus întrebarea? Că era sigur că ea nu remarcase acest lucru pentru că încerca doar să facă, într-un mod politicos, conversaţie? Că ea se făcea de ruşine lăsându-şi musafirii singuri la masă în timp ce făcea o criză de nervi în şoaptă, dar pe care toată lumea o putea auzi?

— Aveţi nevoie de ceva ajutor acolo? a strigat Roxanne din sufragerie.

— Ştii ce? a spus Rachel. M-am săturat de toate astea.

Toby s-a uitat la ea şi a lăsat jos farfuria, trântind-o puţin.

— Tu faci toate astea. Tu contribui la toate astea.

Toby s-a dus în sufragerie şi a luat loc, încercând să-şi păstreze o expresie neutră. Nu îi păsa deloc de acei oameni. Dar lui Rachel îi păsa. O putea pedepsi în acest fel. O putea pedepsi prin faptul că-i reamintea că nimic din toate astea nu contau pentru el, că el făcea toate astea doar pentru ea, într-un mod devotat. Însă îi putea aminti şi că, într-o bună zi, ar putea să întoarcă foaia şi să vadă ce făcea ea atunci. Da, ar trebui s-o pedepsească plecând. Ar

trebui s-o pedepsească, astfel încât ea să nu mai facă altă dată aşa ceva.

— Vorbeam puţin despre pasiunile noastre nevinovate, a spus Roxanne, în timp ce el se aşeza. În mariajul nostru, Rich şi cu mine am stabilit să ne dăm voie să avem fiecare cinci asemenea pasiuni.

Soţul lui Roxanne era directorul unui fond de investiţii şi numele său era, la propriu, Rich (bogat).

— Oh, noi ne dăm voie doar câte una, spuse Cyndi. A mea este George Stephanopoulos. A lui este Naomi Campbell.

— Wow, spuse Todd. Încă? Trebuie să aibă vreo şaizeci şi ceva de ani.

— Are aproape cincizeci, spuse Rich. Nu e nimic greşit în a avea experienţă.

Au râs cu toţii.

— A mea este Mark Wahlberg, zise Cyndi, în mod voluntar.

— Dezgustător, spuse Roxanne.

— Vedeţi cu ce mă confrunt eu aici? întrebă Todd.

— Pur şi simplu, e ceva la el care mă face să mă gândesc că aş putea să-l salvez.

— A mea este Ariana Grande, spuse Rich. Îmi place genul acela sexy, strălucitor.

Toby a râs.

— Ce vrei să spui prin genul acela sexy şi strălucitor?

— Nu ştiu. Cineva care arată ca şi cum ar fi puţin prea bună pentru mine? La fel ca frumoasa mea soţie de lângă mine, desigur.

Pe chipul lui Roxanne se putea citi o aparentă iritare.

— Spui asta pentru ca eu să uit faptul că pasiunea ta este, de fapt, un copil.

— Are peste douăzeci de ani! Cel puţin!

Rachel a intrat ţinând platoul cu deserturi aranjate în formă de evantai.

— Cine este pasiunea ta nevinovată, Rachel? a întrebat-o Roxanne.

Rachel s-a aşezat.

— La ce te referi?

— Mă refer la persoana cu care te-ai culca dacă Toby ţi-ar da voie.

— Despre asta discutăm? întrebă Rachel.

— Haide, am răspuns cu toţii, spuse Rich.

Ea a rămas pe gânduri pentru o clipă.

— Sam Rothberg.

— Sam Rothberg?

Roxanne aproape că leşină. Todd se înecă. Ochii lui Cyndi se deschiseră atât de larg, încât Toby îi putea vedea craniul. Toby închise ochii.

Liniştea se aşternu peste masă. Rich şi Todd se uitară către Toby, care ar fi putut să fie necăjit, văzându-şi soţia atât de umilită, dacă implicaţia a ceea ce tocmai spusese ea nu ar fi fost că el era cel mai mare ratat din lume.

— Ce e? întrebă Rachel. Ce am spus greşit?

— Nu trebuia să alegi o persoană pe care o cunoşti, Rachel, spuse Cyndi. Doamne! Trebuia să alegi o celebritate.

Atmosfera a devenit atât de inconfortabilă, încât Rich a încercat să treacă la nimicuri despre profesorii de la şcoală, dar Roxanne a închis imediat acest subiect. Toby a deschis ochii. Rachel, în schimb, i-a strâns pe ai săi într-un mod care ar fi fost imperceptibil dacă toate persoanele de la masă nu ar fi ştiut că ei se certaseră în bucătărie. Stăteau în margini opuse ale mesei, privindu-se lung unul pe celălalt, în timp ce musafirii căutau cu disperare, un subiect neutru.

Sam Rothberg era tot ceea ce Rachel şi-ar fi dorit ca Toby să fie: ambiţios, de succes, înalt, în largul său printre cei bogaţi. Însă era, de asemenea, vanitos, insipid, superficial, ostentativ, un idiot dintr-o frăţie care juca în ligile fantastice. Sam Rothberg întruchipa tot ceea ce Toby încerca să ţină departe de familia lui. Sam Rothberg era persoana pe care şi-o imaginase atunci când Solly a spus

că-şi dorea să meargă în tabăra de golf, iar Toby a simţit că sângele îi îngheţa în vine din cauza implicaţiilor pe care le avea acest loc, în interiorul căruia el trăia, deşi se simţea ca şi cum ar fi existat în afara lui – acest loc în care era, dar din care nu făcea parte. Copiii lui făceau parte din el, totuşi. El îşi dăduse seama de acest lucru atunci. Nu avuseseră niciodată vreo şansă. Ce-o fi fost în mintea lui?

Dar, în timp ce Toby se lupta cu povara acestei vieţi fine şi stupide, Rachel se integra în cadrul ei la fiecare nivel. El şi-a dat seama, brusc, uitându-se la pagina de Facebook a acestui tâmpit, că Rachel nu-şi dorea de la el doar mai mulţi bani şi mai mult succes. Ea îşi dorea ca el să fie o persoană diferită. Ea îl depăşise. Era pregătită să avanseze. Ea nu voia să renoveze casa lor de pe Strada 72. Voia să progreseze. Voia să locuiască pe Strada 75. Îşi dorea să fie la Golden.

Ea îl vânase pe Rothberg în tot acel răstimp, se gândea el acum. Oare orchestrase întreaga nefericire din viaţa lor doar pentru a obţine un divorţ? Dar stai puţin. Doar dacă. Doar dacă, doar dacă, doar dacă, doar dacă. Dacă toată povestea a început mai devreme? Nu era posibil, nu-i aşa? Slujba de la Fendant – dar de ce? De ce ar încerca un bărbat să obţină o slujbă pentru soţul amantei sale la propria companie? De ce şi-ar fi dorit ea ca el să lucreze pentru amantul ei? Ce fel de mentalitate masochistă mai era şi aceasta? Sau s-au îndrăgostit în timp ce plănuiau toate astea? Sau s-au îndrăgostit în timp ce el îi căuta un apartament în care să locuiască? Oare el i-a găsit un apartament pentru că erau îndrăgostiţi? Şi-a închis laptopul, de parcă acest lucru putea opri întrebările.

Deci, ei, Toby şi Rachel, nu au avut de fapt nicio şansă. Rachel – soţia lui frumoasă, deşteaptă şi de succes – a pătruns prea mult în această lume pentru a mai fi capabilă să-i opună rezistenţă. Sărise în piscină, iar acum se întreba de ce era atât de umedă. Sau nu! Nu se întreba! Nu se mai întreba deloc. Nu se întrebase deloc acest lucru ani de-a rândul. Nu puteai să mergi la o şcoală particulară fără să-ţi doreşti să fii unul dintre ei. Nu puteai merge să-ţi cumperi o casă în Hamptons şi să te întrebi cine erai. Erai unul dintre ei. Cum de nu se gândise el la toate acestea? Doamne, cât de idiot fusese!

Dar Sam era însurat. Era adevărat. Sam era însurat. Miriam nu vorbise despre fostul ei soţ la Whole Foods. Miriam punea la cale o nenorocită de întâlnire la yoga pentru Toby şi actualul ei soţ. Ce fel de monstru idiot se culcă cu un bărbat însurat? Aplicaţiile pot fi folosite şi de către femei, Rachel. Poţi găsi pe cineva disponibil fără să distrugi o căsnicie pentru asta, Rachel. Mişunau o groază de finanţişti prin oraş, ca Astroturf pe un teren de fotbal dintr-un campus universitar, iar ea era încă drăguţă, subţirică şi l-ar fi putut avea pe oricare dintre ei.

— Ascultă-ţi pacientul, nenorocitule, îşi spuse el chiar acolo, în camera de zi, cu voce tare, în timp ce asfinţitul se vedea prin ferestrele neumbrite.

Ea îi punea pe tavă acel diagnostic nenorocit. Creierul lui încercase mereu să găsească scuze pentru comportamentul ei. Nu trebuia să continue s-o facă. Se terminase totul între ei. În plus, nu existau scuze sau explicaţii posibile pentru acel comportament. Hristoase, de ce nu putea, pur şi simplu, să recunoască acest lucru? Ce

a făcut? Ce a făcut ca să pornească la drum cu o asemenea persoană? Taci, taci, îi spuse creierului său.

În acest moment, erau aproape două săptămâni de când Rachel îi lăsase pe copii la el. Întârziase zece zile să vină după ei. Rachel plecase. Toby fusese înlocuit. Ea trecuse la un alt nivel. Acum, era liberă şi relaxată. Acum, dormea în acel parc nenorocit, în sfârşit calmă şi gata să devină una dintre acele persoane pe care ea le privea luându-le în derâdere, dar şi cu poftă, pe vremea când prinţesa era încă dispusă să onoreze parcul cu o plimbare. Acum era liberă.

*

Untul de arahide pe care îl cumpărase era inutil. Conţinea zahăr adăugat. Nu ar fi mâncat niciodată acel lucru. Nu le-ar da niciodată copiilor să mănânce aşa ceva. El era singura şansă a copiilor în lume în acel moment. Orice altceva şi oricine altcineva erau nenorocite pentru totdeauna.

Puse jos untul de arahide şi plecă din apartament. Nu ştia cât era ceasul, dar era lumină când el se întorsese acasă, iar acum cerul indica un apus violet. Afară, a rupt-o la fugă. Se îndreptă spre Strada 75. La un semafor, se opri şi văzu o femeie cunoscută traversând Third Avenue. Era drăguţă şi tânără, el o privi insistent, ţinându-şi respiraţia, iar ea, simţind că era privită, se uită înapoi la el. Şi-au amintit unul de celălalt exact în acelaşi timp. El îşi dădu

seama că o cunoştea de pe Hr – la început, într-o noapte nebună, au folosit funcţia FaceTime a telefoanelor, privindu-şi faţa unul altuia în timp ce se masturbau – la sugestia ei. Nimic mai mult, fără alte părţi corporale, fără alte discuţii, s-au privit doar în faţă. Ea a închis în momentul în care avuseseră amândoi orgasm, ca şi cum nu ar fi putut suporta să mai fie conectată cu o persoană care făcea acele lucruri. Da, acum îşi aminti. Ea îl privea lung, dar el merse mai departe. Lauren. O chema Lauren. A luat-o la fugă din nou. Nu mai putea suporta internetul. Nu mai putea suporta că acesta era tratat ca şi cum nu ar fi fost real şi, cu toate astea, era plin de oameni reali care puteau, pur şi simplu, să se întâlnească pe stradă, aşa cum tocmai se întâmplase. Se detesta pe sine atât de mult în acel moment, încât voia să moară. Ei bine, Lauren, la aşa ceva te poţi aştepta de la comunitatea de masturbare reciprocă dintr-o aplicaţie online pentru întâlniri romantice. Te poţi aştepta ca fostul tău partener de masturbare să alerge sălbatic pe străzi, în căutarea fostei lui soţii; acesta este genul de persoană cu care ai de-a face atunci când eşti cineva care se holbează la un telefon în timp ce şi-o freacă.

Ajunse la Golden – la casa lui Rachel. Fosta lui casă. Casa copiilor lui. Fosta casă a copiilor lui. Toby a încetinit ritmul de alergare când a trecut pe lângă George, care fusese portarul său preferat, ridicându-şi mâna în semnul unui salut grăbit. Toby s-a grăbit să se urce într-un lift deschis şi a apăsat frenetic pe butonul pentru închiderea uşilor. A ajuns la etajul al nouălea, copleşit de teamă, combinată cu furie şi cu anxietate. Simţi cum inima i se urcă în gât. Poate că avea să moară, iar aceasta va părea o tragedie

teribilă şi doar el va şti că fusese salvat de orice se afla dincolo de uşa locuinţei ei.

Poate că era slab. Poate că era slab, aşa cum susţinea ea. Băgă cheia în uşă. Încă se potrivea. Păşi înăuntru. Ştia, la un nivel animalic, sunetele şi senzaţiile specifice acelui loc, atât atunci când era ocupat, cât şi când nu era. Îşi dădu imediat seama că nu e nimeni. Casa era goală. Se simţi uşurat. De ce eşti aşa un papă-lapte? se mustră.

Ultima dată fusese acolo cu mai puţin de o lună în urmă, ca să ia caietul de pregătire pentru Haftorah al lui Hannah, dat fiind faptul că lecţia ei se mutase la el acasă în ultimul moment. În ziua aceea, simţise încă locul acela ca pe unul în care trăise cândva. Se opri, îngăduindu-şi un moment, precum Emily în ultima scenă din Oraşul nostru: oare îşi dăduse el seama vreodată ce apartament drăguţ era, în timp ce era atât de ocupat să dispreţuiască materialismul din fiecare lucru de acolo? Acum, îl vedea comparativ cu noul său apartament, al cărui element nemaipomenit nu mai era setul Le Creuset, ci nuanţele metalice şi aerul condiţionat care se clătina, şi tavanul zugrăvit în „bob de orez". Plecase în ziua aceea nervos pe sine pentru că îi permisese creierului său să facă acelaşi lucru pe care îl făcea întotdeauna, adică să pretindă că lucrurile nu erau atât de rele precum erau, când de fapt erau, în mod evident, astfel.

Cu toate astea, în spatele învelişului ordonat, era trecutul lor. Era locul în care se desfăşurase viaţa lui în ultimii patru ani. Era locul în care mariajul său s-a distrus, da, dar era şi locul unde ajutase copiii să-şi facă temele pentru acasă, le arătase filmele Star Wars şi făcuse sex cu soţia lui. Acesta era locul în care se certau, da, dar era şi locul

unde se împăcau, râdeau şi o ascultau pe Hannah în timp ce exersa la flaut sau îl urmăreau pe Solly în timp ce repeta fraze pentru scenetele din cadrul scurtei sale incursiuni în teatru – trebuia să joace în rolul fiului celui mai mare al lui Von Trapp din versiunea pentru copii a piesei Sunetul muzicii şi a fost un dezastru. Acesta era locul în care a construit decorul pentru prelevarea amprentelor de la locul unei crime pentru târgul de ştiinţă al lui Hannah din clasa a treia sau unde a construit un model de sistem solar care se rotea cu ajutorul unui motor pentru Solly. Nu putea să urască locul acesta. Dacă ar fi atribuit nişte sentimente întunecate acestui loc, ar fi simţit asta ca pe o trădare faţă de copiii lui, care trecuseră deja prin destule.

Păşi în linişte. Lucrurile minore care păreau schimbate de când nu mai locuia acolo – scaunul subţire, în mod cert în stil specific mijlocului de secol, din cealaltă parte a încăperii, o lampă nouă care o înlocuia pe cea pe care Hannah o lovise cu mai bine de un an în urmă –, toate acestea aveau efectul de a-l deruta. Candelabrul rămăsese fără două lumini, deşi el cumpărase o mulţime de rezerve înainte să plece. În bucătărie, robinetul de la chiuvetă picura încă silenţios, deşi o atenţionase cu o lună în urmă despre defecţiune. De ce a presupus Toby că dacă el pleca, ea urma să devină o persoană care să ştie cum să aibă grijă de lucruri?

Deschise frigiderul. Văzu aliniate şase cutii cu mâncare chinezească. Desfăcu una. Vită lo mein. Ea nu mânca lo mein. Ea mânca creveţi în sos de homar. Solly mânca lo mein, dar lui Solly nu-i plăcea vita. Mirosi cutia, dar nu părea să fie stricată. Poate că era o porţie lo mein pentru altcineva sau poate că Rachel cumpărase preparatul

greşit, uitând preferinţele copiilor ei. Sau. Sau este posibil ca Rachel să fi început să mănânce lo mein sau să facă sex cu un tip căruia îi plăcea lo mein. Ambele opţiuni păreau, în acelaşi timp, aproape imposibile şi extrem de probabile.

Desfăcu cea de-a doua cutie. Era tot carne de vită lo mein, deşi jumătate din ea era consumată. Desfăcu următoarele două cutii, cu silă şi oroare, ca şi cum ar fi fost în montajul unui film de groază: toate erau carne de vită lo mein. Nu avea nicio nenorocită de logică.

Pentru o clipă, cu ochii minţii, a putut vedea scena. Rachel şi Sam, stând pe canapea. Ea era întinsă pe spate, din moment ce acum devenise genul relaxat, se transformase în cineva care dormea în Central Park, odihnindu-şi picioarele fără grijă deasupra picioarelor lui Sam, care stătea în şezut. Amândoi mâncau carne de vită lo mein din cutiile de carton, ca nişte porci nenorociţi. Ea scria ceva pe telefon, fiindcă telefonul era, în realitate, iubirea vieţii sale – nu te amăgi, Rothberg – în timp ce Sam citea una dintre nenumăratele reviste National Reviews. Ea îşi ridică privirea şi spuse:

— Sunt atât de fericită că încerc din nou lucruri noi. Toby nu s-ar fi gândit niciodată să-mi comande carne de vită lo mein, dar este delicioasă.

Ce făcea el acolo? Ce-şi imagina? Nu ajuta cu nimic lucrul acesta. Intră în dormitor. Patul nu era făcut. Încercă să discearnă dacă ambele perne aveau urme de capete. Aveau, dar cine ştie? Poate că ea se întindea în tot patul, acum că el plecase. Stătu foarte calm şi încercă să simtă energia locului. Făcuse cineva sex acolo? Îi era dor de

patul acela; era atât de confortabil! Se uită la el cu dorinţă. Ce naiba, s-a decis. Se întinse precum Goldilocks pe jumătatea patului care îi aparţinuse şi se răsuci, uitându-se la cea care era a ei. Îşi trase corpul către mijloc, tot încălţat, luând forma unei stele de mare, în semn de elegie pentru acest pat minunat pe care îl iubea, dar poate şi pentru a-şi impregna mirosul în pat ca să-i reamintească oricărui nou vizitator al acestui loc că nu era primul – nu, Toby era. Şi-a lăsat capul pe pernă. Încă mirosea ca ea. Sau poate că nu ca ea. Poate că mirosea ca ea şi Sam Rothberg.

Poate că acolo mâncau cutiile cu vită lo mein şi îşi trăiau aventura. Acum şi-i putea imagina, după sex, proptiţi în coate, fiecare în jumătatea sa, uitându-se unul la altul, încă transpiraţi şi aproape dezbrăcaţi, în timp ce-şi înşfăcau cu lăcomie cutiile cu vită lo mein.

— Doamne, în tot acest timp am mâncat creveţi în sos de homar ca o fraieră, îi spunea ea lui Sam.

— Pur şi simplu, nu ai ştiut că există ceva mai bun, iubito, îi răspundea el.

— Am atât de multe de învăţat de la tine.

Era un experiment prost. Toby se ridică.

Uşa băii de la dormitorul matrimonial era deschisă. Poate reuşea să discearnă nişte păr pubian bărbătesc; sau orice păr pubian; în mod clar, ea nu-şi mai lăsase părul pubian să crească de ani de zile. Periuţa ei de dinţi era uscată. Mai era o periuţă de dinţi lângă aceasta. Putea fi una dintre periuţele copiilor. Putea fi vechea lui periuţă de

dinţi. Nu-şi mai amintea. A deschis dulapul cu medicamente. Era o sticlă de Ambien acolo. Era o sticlă de Ambien acolo prescrisă pentru nenorocitul de Sam Rothberg.

— Ah! exlamă Toby cu voce tare.

Pe moment, se simţea triumfător fiindcă pusese cap la cap toate astea; apoi, îşi aduse aminte că, în acest scenariu, cel care pierdea era el.

Dar acum îşi amintea de Tiger Woods, de felul în care acesta lua douăsprezece tablete de Ambien, iar la asfinţit, dormea şi făcea sex în mod compulsiv. Oamenii se comportau nebuneşte când luau Ambien: puteau să omoare alţi oameni, să gătească cinci feluri de mâncare pe care nu şi le mai aminteau şi să sară de la fereastră. Mama copiilor lui, drogată şi nebună.

Oh, Iisuse, acum îşi putea imagina şi tabloul acesta: Rachel era în picioare pe masa din sufragerie, complet dezbrăcată, sprijinindu-se într-o mână, în timp ce-şi îndesa carne de vită lo mein în gură cu mâna cealaltă, iar Sam i-o trăgea pe la spate – stând în genunchi pe o masă suedeză modernă, la alegerea căreia Toby a avut permisiunea să participe, dar pe care nu făcuse niciodată sex – în timp ce ţinea şi el o cutie cu vită lo mein şi îşi folosea mâinile ca să mănânce.

Se întoarse în bucătărie. Acum observă cum stăteau aliniate pe bufet şase cutii diferite cu specialităţi de ceaiuri de la branduri pe care nu le recunoştea: ceaiul Lemon Balm Fizz de la Dr. Albert, ceai de lavandă Heavenscape, ceai de valeriană Serenity, ceai de floarea pasiunii

Serenity. Rachel detesta ceaiurile. Ea bea cafea. Ceaiul, spunea, era un mod prea complicat de a bea apă. Era inutil şi ea nu avea răbdare pentru aşa ceva. Aşadar, Sam suferea de insomnie. Era drăguţ să descoperi că până şi sociopaţii puteau fi bântuiţi de propriile decizii.

Se uită în jos la podea. Acolo era maioul ei pentru sport, cel care lui îi plăcea cel mai puţin: „Orice tip de yoga pe care îl practic este fierbinte”, scria cu litere roz-aprins pe un fond albastru. Sub acesta, erau colanţii ei, care aveau un model cu fulgere multicolore. Ridică maioul. Îl mirosi. Era ea. Era Rachel, chiar acolo. A vrut să mănânce maioul, să-l înghită şi să-l facă să dispară. Era cald? Oare îşi imagina că era cald?

O voce îi veni în minte şi puse capăt tuturor întrebărilor sale: ea a fost acolo recent. A fost acolo pentru că locuieşte acolo. A fost acolo recent cu altcineva. Cineva care bea ceai. Cineva care mănâncă lo mein. Ea făcea sport în timp ce el s-a străduit din greu să-şi convingă copiii, câteva săptămâni în plus, că mama lor îi iubea. Ea făcea sex cu un nenorocit căsătorit. Ea fusese acolo. Eşti ultimul om de pe lume, Toby. Du-te naibii, Toby!

Dacă ar fi vrut să-i ducă pe copii acolo noaptea şi să-i lase după ce se întorceau din tabără, ar fi putut face asta. Ar fi putut să-i ducă acolo şi s-o lase pe ea să gestioneze situaţia. Dar copiii nu meritau o mamă care era cel puţin ambivalentă faţă de ei. Iar ea cu siguranţă nu-i merita pe copii. Nici măcar nu conta că ea nu-i dorise; oricum, nu-i merita.

Ridică telefonul. Aşa trebuia să facă. Apelă numărul ei de mobil. Intră direct mesageria vocală. Sună la biroul ei.

— Biroul lui Rachel Fleishman.

Simone răspunse după ce a sunat o singură dată, dar vocea ei era ezitantă.

— Rachel?!

— Sunt Toby. Nu este acolo?

— Oh! Bună, Toby!

Părea agitată şi îngrozită.

— Suni din apartamentul lui Rachel. Eşti acolo cu ea?

— Nu este aici. Am venit după nişte lucruri ale copiilor.

— Te-ai întâlnit cu ea? Era acolo când ai ajuns?

— Informează-o că eu am spus că ştiu totul, că ea poate să se ducă naibii şi că nu-i va mai vedea niciodată pe copii din nou dacă nu vrea să aibă de-a face cu mine. Nu avem nevoie de ea. Nu avem nevoie de nimic.

În drumul său spre ieşirea din apartament, observă că dispăruse covorul, fiind înlocuit probabil de către pinguin cu genul de covor turcesc tradiţional de milioane de dolari despre care el citise la secţiunea despre stil. Plecă fără să încuie uşa. Las-o să se întrebe ce s-a întâmplat, se gândi el. Intră în lift, care încă mai mirosea ca acasă pentru el. Era la limita de sus a suportabilului. Putea un loc să aibă suflet? Putea o femeie în viaţă să fie o fantomă?

— La revedere, domnule doctor Fleishman, spuse George respectuos.

Toby îl salută, în semn că totul era în regulă, iar apoi ieşi direct afară.

Nu-şi putea aduce aminte când mâncase ultima oară şi un fel de instinct de conservare i-a permis, la scurt timp după ce a aplecat de la Golden, să se aşeze, sprijinindu-se pe picioarele sale gelatinoase, la o coadă interminabilă formată din femei tinere care tocmai se întorseseră de la ora de sport, la un local cu salate de pe Strada 85. S-a uitat la telefon, aşa cum toate se uitau la telefoane, dar nu mai ştia de unde să înceapă. Aproape că nu se mai simţea bărbat. În câteva minute, a primit mesajul că ficatul lui Karen Cooper era pregătit, înainte ca salata lui să fie gata.

La spital, David Cooper era pus la curent cu starea de fapt, chiar deasupra patului acum gol al soţiei sale, de către Marco Lintz, chirurgul, în timp ce rezidenţii lui Toby şi rezidenţii la chirurgie ai lui Marco erau acolo. Şi mai era o persoană: Phillipa London. Acum, ce naiba făcea Phillipa acolo? Ar fi putut paria că-i dădea raportul lui Bartuck că el nu fusese acolo şi nici rezidenţii lui. Ei bine, era acum.

— Dr. Fleishman, spuse Phillipa. Asistam la discuţie doar până la sosirea dumneavoastră.

Acesta era un reproş? Ar fi trebuit ca el, pur şi simplu, să stea la spital şi să aştepte apariţia unui ficat? Phillipa era prea serioasă şi acuzatoare. Ea trăia o viaţă de călugăriţă în versiunea pentru doctori: tenis trei zile pe săptămână, înot două, muncă şapte, fără nicio abatere. Nu exista niciun univers în care ea ar fi putut înţelege criza pe care Toby o îndura. Toby admira asta la ea, deşi îi displăcea şi

dispreţuia felul în care-şi ducea ea viaţa: uitaţi-vă la această persoană care are control deplin asupra vieţii sale, uitaţi-vă cât de mult reuşeşte să-şi controleze impulsurile, uitaţi-vă la nevoia ei exagerată de control şi la viaţa ei tristă.

Luau cu toţii notiţe în timp ce frumuşelul de Lintz îi ţinea o prelegere lui David Cooper. Toby o auzise cândva pe Joanie cum i-l descria pe Lintz lui Clay, comparându-l cu „nişte boabe de cafea topite”. Nu ştia de ce ţinuse minte acest lucru sau de ce ea nu a spus, pur şi simplu, ciocolată. Apropo, nici măcar nu era atât de chipeş. Pur şi simplu, nu era.

— Măcar ea ştie ce se întâmplă?

Întrebarea a venit dintr-un colţ al încăperii, din partea unei femei pe care Toby nu o mai văzuse până atunci. Era cam de vârsta lui Karen, cu acelaşi stil urban: avea părul blond, în degrade, întins ca să stea drept, despicat la vârfuri.

— Nu ştie, spuse Marco.

Asta a făcut-o pe femeie să adopte o expresie de parcă s-ar fi reţinut să plângă.

Toby îi conduse pe David şi pe femeie, al cărei nume era Amy, în sala de aşteptare. Pe canapea, gemenii Cooper se jucau pe Xbox, iar Jasper plângea în timp ce se juca. David s-a dus să vorbească cu ei despre ce voiau să comande pentru cină.

— Am fost la Vegas împreună cu ea în weekendul de dinainte de a ajunge aici, spuse Amy.

— Serios? întrebă Toby. Cum a fost ea? Vreau să spun, cum se simţea?

Amy stătu pe gânduri o clipă, apoi zâmbi.

— Liberă.

Apoi:

— Oh, Doamne, ce am băut!

— Mda, spuse el. În general, o boală precum aceasta evoluează fără să dea semne, iar apoi, după o beţie, iese la suprafaţă.

Amy a părut afectată.

— Vreţi să spuneţi că beţia este cauza? A fost doar un weekend. A fost un weekend la Vegas. Ce ar fi trebuit să facem?

— Nu, s-ar fi întâmplat oricum.

Amy îşi căută telefonul şi deschise nişte poze. Era Karen Cooper. Era Karen Cooper, împreună cu Amy, la Madame Tussauds, cu piciorul încolăcit în jurul piciorului lustruit al unui membru din Mötley Crüe. Karen Cooper se prefăcea că lingea faţa lustruitului Prince Harry, nici mai mult, nici mai puţin.

A avea un pacient inconştient e ca şi cum ai vorbi la telefon cu o persoană ore în şir înainte să o vezi: era greu de reconciliat faptul că nu era cum îţi imaginaseşi, iar creierul tău, pentru că nu văzuse niciodată persoana, ajusta imaginea acesteia, astfel încât să arate mai mult

precum ţi-ai fi dorit să fie. Toby îşi imaginase o femeie inteligentă şi complexă, deşi nu putea spune de ce. Nu-şi imaginase o persoană care să ia o postură lascivă în fotografii, cu limba scoasă. Dar iat-o, pe ecranul lui Amy: plină de viaţă, cu gânduri, opinii, preferinţe şi impulsuri, ca şi cum îi fusese inoculat un suflet, iar ea devenise conştientă. Exact opusul a ceea ce se întâmplase cu adevărat, adică faptul că îi fusese luat sufletul, iar ea devenise suma părţilor sale biologice. El s-a uitat la o poză în care ea ţinea în mână un shot de băutură la un bar. Privea spre cameră cu un aer sfidător. Era extrem de sexy. Fotografia putea fi cu uşurinţă una dintre pozele suplimentare ale unui profil de pe Hr, nu cea principală, ci a treia sau a patra. A trebuit să-şi ia privirea de la telefon ca să o poată vedea din nou ca pe o pacientă, întrebându-se, doar pentru foarte scurt timp, dacă făcea un lucru rău că se gândea la femeile pe care le întâlnea ca la nişte oameni.

În dimineaţa următoare, Toby se simţi mult prea treaz la ora cinci, astfel că făcu o plimbare sinuoasă. Până la şase, luase o decizie. A sunat la biroul de avocatură al lui Barbara Hiller şi i-a spus că avea o urgenţă legată de custodie. Secretara ei l-a sunat înapoi la ora opt ca să-i spună că aceasta l-ar putea primi înainte de o audiere pe care o avea în dimineaţa aceea. Toby aştepta în faţa biroului încuiat al Barbarei în momentul în care ea a apărut într-o fustă de tenis şi un tricou polo uzat, ceea ce se putea observa după mâneci şi guler.

Barbara Hiller arăta de parcă fusese zdrobită într-un compactor de gunoi din Star Wars – o persoană care părea

perfect normală, dar care fusese condensată, astfel încât totul cu privire la ea părea turtit pe o parte şi prelungit: avea o faţă atât de îngustă, încât era greu de crezut că putea găzdui ambii ochi. Nasul ei era atât de ieşit în afară, încât avea înfăţişarea unui tucan.

Biroul era decorat în nuanţe domoale de rozaliu şi bej, ceea ce decoratoarea lui Rachel ar fi putut numi „morga anilor ’80”, întreaga încăpere fiind aranjată astfel încât să inducă o stare de calm şi linişte. Deasupra biroului ei era un tablou abstract pe care l-a interpretat imediat în stilul lui Rorschach drept portretul actriţei Kristy McNichol în timp ce stătea la masa din sufrageria părinţilor.

— Te ascult, spuse Barbara, calmă, din spatele biroului, ţinând în mână un stilou deasupra unei foi albe de hârtie dintr-un carneţel îmbrăcat în piele.

Iar el începu să-i spună. Îi povesti că nu avea nicio idee unde era Rachel, că avea numai un indiciu din partea asistentei sale că era în regulă, dar nu era, la propriu, nicăieri şi părea să fi dispărut din viaţa lui şi a copiilor. Toby îi povesti despre acordul lor legat de divorţ şi de custodie – faptul că el trebuia să ia copiii în fiecare weekend, dar şi în fiecare zi după şcoală/tabără până când ea ajungea acasă.

— Wow, te-a prins în plasă, spuse Barbara.

— Este un mod de a spune, presupun.

— Şi eu aş fi nervoasă, spuse Barbara.

— Nu sunt nervos. Trebuie doar să rezolv problema aceasta. Au trecut două săptămâni de când ea a răspuns apelurilor mele ultima oară. Se culcă cu unul dintre taţii de la şcoală.

— Wow.

— Este acasă. Am fost în apartamentul ei...

— Chiar nu ar fi trebuit să faci acest lucru.

— ...şi este evident că e acolo, adică, faptul că face sex cu un tip, ceea ce nu are deloc vreo logică, pentru că soţia tipului în mod cert nu ştie nimic din tot ce se întâmplă.

— Ia-o mai uşurel, spuse Barbara, în timp ce scria ceva. Bine, eşti pregătit să-ţi asumi întreaga custodie a copiilor?

— Deja fac acest lucru. Asta spun. Fac deja totul. Se pare că ea a dispărut din vieţile noastre. Ca o vedetă care a fost doar invitat special.

— Reaminteşte-mi despre serviciul tău, spuse Barbara şi miji ochii. Lucrezi, nu?

— Sunt hepatolog la St. Thaddeus.

— Ăştia se ocupă de plămâni?

— De ficat.

— Tatăl meu a fost pacient acolo cu nişte ani în urmă, dar la secţia de cardiologie.

Toby încuviinţă, nesigur de ceea ce ar fi trebuit să spună sau dacă această discuţie era taxată tot cu acelaşi tarif pe oră pe care îl practica ea.

— Sunt medici foarte buni la secţia aceea.

— Da, tata este acasă acum. Este în regulă. Doar o sperietură.

Toby aşteptă.

— Scuze. Care era aranjamentul?

— Sunt la mine în majoritatea timpului. Ea îi ia atunci când spune că poate. Eu sunt – eu sunt persoana de bază. Dar acum, ea a dispărut, pur şi simplu. Am trimis copiii în tabără. Nu ştie acest lucru.

— Iar asta se va finaliza ca parte a acordului.

— Am stabilit nişte linii generale cu privire la cine îi ia şi când. Eu trebuia să-i iau în jumătate dintre vacanţe şi în fiecare weekend.

— Dar ea a respectat acest acord?

— Nu întocmai. Au trecut doar vreo două luni. A fost liber doar de Ziua Eroilor şi de Ziua Americii. Au fost la mine de Ziua Eroilor. Ar fi trebuit să fie cu ea de Ziua Americii, dar i-a luat doar duminica şi lunea pentru că a vrut să meargă la Fire Island.

Barbara Hiller îşi ridică privirea.

— Dar, cu toate acestea, au fost cu ea?

— Doar în jumătate din timpul stabilit în acord.

— Ar trebui să existe un acord oficial scris. Unii oameni, de obicei taţii, ajung să fie mai şireţi decât crezi că vor fi. În mod special când cineva face o impresie bună faţă de mediator. Tu de ce ai mers la mediator?

Toby clipi nervos.

— Pentru că mi-aţi spus să merg când am venit să cer un sfat?

— Ah, da. Da. Problema cu mediatorul este că e ca şi cum te-ai duce la un schimb de focuri înarmat cu un cuţit, ştii?

Privi în gol, gândindu-se.

— Ea are toţi banii, nu-i aşa? Este... avocată?

— Impresar.

— Impresar. Lucrează la una dintre firmele mari.

— Are propria firmă.

— Exact, exact. Acum îmi amintesc. O reprezintă pe Alejandra Lopez, nu-i aşa?

— Aşa este.

— Exact, exact. Soţul meu, copiii şi cu mine fredonăm coloana sonoră din Presidentrix aproape zi şi noapte. Este ceva cu adevărat spectaculos. Nu mi-a venit să cred când am văzut piesa. Mi-au dat lacrimile. Eu nu plâng niciodată.

Se uită afară, pe fereastră, pierdută absurd într-o amintire minunată, în timp ce el stătea exact în faţa ei, la naiba!

— Deci ce pot face?

Barbara Hiller se lăsă pe spate în scaunul ei, expirând într-un mod generos aerul din plexul său solar.

— Ştii, e o chestie dificilă. Ai putea hotărî să nu semnezi documentele finale şi să soliciţi custodia completă, dar ea şi-ar putea retrage sprijinul financiar. Ea plăteşte tot, îmi amintesc bine?

— Doar pentru copii.

— Dar şcoală privată, tabere, lecţii, profesori, genul acesta de lucruri...

— Da, ea plăteşte.

— Şi cum îţi propui să păstrezi toate aceste lucruri din salariul tău?

— Ei bine, îi pot înscrie la o şcoală de stat...

— Deci îi vei retrage de la şcoala unde au mers ani de zile fiindcă părinţii lor divorţează.

Toby nu spuse nimic. Se gândi că Hannah nu ar mai putea să-şi întâlnească prietenii de la şcoală dacă ar lua această decizie.

Barbara privi în jos, la hârtia ei. Apoi îşi ridică iar privirea la el. Se aplecă înainte, bătu din palme şi spuse următorul lucru ca şi cum ar fi fost un secret.

— Ştii ce le spun soţiilor? întrebă ea.

Toby aşteptă.

— Le spun doar că nu au foarte mult control asupra lucrurilor şi că balanţa atârnă mai greu de partea soţilor.

— Eu nu simt că balanţa atârnă mai greu de partea mea în acest moment.

Barbara miji ochii şi scutură din cap.

— Nu, tu eşti soţia.

Toby stătea privind pe fereastra dormitorului prin valul de umiditate, în care toţi oamenii şi toate lucrurile erau ondulate de căldură. Era mult prea cald. De ce era atât de cald în camera lui? S-a întins către aparatul de aer condiţionat ca să-l pornească, dar a observat că funcţiona deja. Ar fi trebuit să-l sune pe administrator de dimineaţă. Apoi ar fi trebuit să-l aştepte pe administrator. Sau să rateze acea zi de muncă. Sau să rateze orice.

Cum era posibil? se întreba el. Cum era posibil să faci paşi extrem de dificili, extrem de sănătoşi pentru a-ţi pune ordine în viaţă doar ca persoana pe care ai eliminat-o din viaţa ta să devină mai responsabilă ca niciodată de fericirea şi bunăstarea ta?

Se întinse înapoi în pat, holbându-se la tavan. Era o pată maro pe el. Dar tavanele pot avea pete?

Probabil că Dumnezeu îi trimisese trei notificări pe telefon în semn de răspuns. Se uită la telefon. Karen Cooper ieşise din operaţie. Se afla la terapie intensivă şi era ventilată mecanic. Toby îl sună pe Clay, care fusese în tura de noapte.

— Cred că e totul bine, spuse Clay. Pacienta va fi conştientă mâine.

— Doamna Cooper.

— Doamna Cooper va fi conştientă mâine.

— Sunteţi siguri că nu aveţi nevoie de mine?

— Cred că ne descurcăm. Este la terapie intensivă.

— Bine. Dacă credeţi că ar trebui să vin, daţi-mi un semn. Sunt prin zonă.

Închise. Atinsese un nou prag de jos, implorându-l practic pe rezidentul său să-i spună să vină la spital. Îl sună pe Seth, dar Seth nu a răspuns, ceea ce a fost mai bine. Ce ar fi putut face Seth în acest moment în afară de a-i arăta ce viaţă uşoară ar fi putut avea dacă s-ar fi căsătorit cu persoana potrivită sau dacă nu s-ar fi căsătorit deloc? Era un exerciţiu stupid să se gândească la aceste lucruri. Îi era dor de copii. Hannah fusese în tabăra de noapte două veri până atunci, dar Solly – cum l-a putut lăsa singur aşa? Tabăra interzicea apelurile în prima săptămână, iar tot ce se putea întreba era dacă nu cumva Solly îl implora pe vreun adolescent apatic să-l lase să-şi sune tatăl. Apartamentul era prea gol; era prea liniştit. Toby era prea singur.

Telefonul sună lângă el. Nu mai putea suporta. Voia să arunce obiectul acesta pe fereastră, doar ca să se termine cu toate. Doar ca să se termine totul. Dar îşi întoarse capul şi îi văzu numele.

Nahid.

Dumnezeule Sfinte, era Nahid!

În câteva minute, el stătea pe bancheta din spate a unui taxi, dorindu-şi ca acesta să treacă pe roşu, deşi nu o făcea. Inima îi bătea în ritmul panoului care sclipea intermitent de pe strada de vizavi, pe care scria „Nu traversa”. Ce întorsătură de situaţie! Astăzi! Tocmai astăzi! Sex! Toby! Partener sexual! O femeie frumoasă cu un accent deosebit şi un corp minunat. O femeie care îl voia pe el. La televizorul din taxi, gazda unei emisiuni a lansat o provocare unei actriţe britanice mai în vârstă – trebuia să mimeze ceva, sincronizând mişcarea buzelor cu sunetul. Burtiera de pe ecran anunţa că valul de căldură va continua pentru câtva timp.

— Vă e destul de cald? întrebă meteorologul.

Meteorolog! Oare se gândise vreodată ce slujbă dificilă era aceasta? Cât de îngrozitor era să trebuiască să evaluezi vremea în funcţie de valorile oamenilor: o zi plăcută, vreme urâtă şi aşa mai departe? Aici, în maşină, taximetristul se certa zgomotos cu altcineva la telefon. Meteorolog, taximetrist – tipii aceştia erau nişte prizonieri. El, Toby, era liber.

Când a ajuns la clădire, a anunţat că era acolo ca s-o vadă pe Nahid. Portarul îi făcu semn cu mâna. Schimbă o privire

scurtă cu portarul, pe care Toby încercă s-o interpreteze: oare el era unul dintre numeroşii bărbaţi care veneau pe acolo? Oare portarul ştia, pur şi simplu, că trebuia să-i lase pe tipii înfierbântaţi şi excitaţi să meargă acolo? Oare conta acest lucru?

Când a ajuns la etaj, ea îl aştepta. În linişte, au intrat în apartamentul ei. Ea îi luă mâna şi o trase sub fusta ei, legănându-se până când el recepţionă mesajul. Brusc, îşi dorea ca nimic să nu fie diferit. Rachel, tabăra, copiii – dacă ar fi fost ceva diferit, el nu s-ar mai fi aflat acolo, iar în momentul acela îşi dorea să fie exact acolo unde era, plin de viaţă şi cu mâna pe sub fusta acelei femei.

Au făcut sex pe podea. După aceea, ea şi-a odihnit capul pe pieptul lui, iar el şi-a afundat obrazul în palatul părului ei des, sălbatic. Avea strungăreaţă. Era una dintre trăsăturile fizice care îl făceau întotdeauna să se simtă vulnerabil, începând din clasa a patra, când ştia o fată pe nume Alyssa, care îşi ţinea limba în strungăreaţa ei în timp ce scria. Cum i-a mai rupt inima când şi-a pus aparat dentar în clasa a şasea!

Stăteau întinşi pe covorul din sufragerie, sub un cearşaf şi discutau. Părinţii ei emigraseră din Iran în Paris exact înainte ca ea să se nască. Familia s-a mutat în Statele Unite când ea avea doisprezece ani. Apoi, când avea nouăsprezece ani, s-au mutat în Queens. Tatăl ei vindea jaluzele verticale la Kew Gardens Hills. A spus că simţea că era singura iraniană a cărei familie nu scăpase de Shah cu un cufăr cu bijuterii. În apropiere, în Forest Hills, erau persane care aveau bogăţii, ale căror case erau pline de sculpturi. Nahid? Avea jaluzele în fiecare cameră.

A mers la Baruch, unde l-a cunoscut pe actualul său fost soţ, la un curs de contabilitate. Voia să se ocupe de design vestimentar şi să-şi deschidă propria afacere, astfel că a urmat câteva cursuri de bussiness, unde l-a întâlnit pe el – deştept, chipeş ambiţios. Era creştin. Un lucru pe care el nu-l putea accepta prea uşor era să se căsătorească cu o persoană care nu era creştină. Părinţii ei erau evrei, dar ei nu-i păsa de religie, aşadar s-a convertit. A crezut că era romantic, faptul că lui îi păsa atât de mult de ea, încât grija lui pentru ea se extindea şi dincolo de moarte. S-a botezat. S-a împărtăşit. Părinţii ei au încetat să-i mai vorbească, dar ce ar fi trebuit să facă? Era îndrăgostită. Era un gest drăguţ pe care să-l faci pentru cineva pe care-l iubeai.

Nu au avut copii, deşi au încercat, dar ea s-a simţit ca şi cum soarta ei ar fi fost hotărâtă. Nu-şi dorise niciodată copii neapărat. Se gândise întotdeauna că momentul acela va veni atunci când va fi să fie, dar timpul trecea, ea participa la botezul copiilor prietenilor săi, şi nu simţea nicio presiune. Apoi, în fiecare lună, avea menstruaţie şi simţea ceva îngrozitor de similar cu uşurarea.

Soţul ei vedea lucrurile altfel. El credea că era o tragedie. Avea o reprezentare clară a propriei persoane: o soţie, copii, servicii comunitare în slujba valorilor conservatoare despre care credea că vor salva lumea. Ea a încercat să-i explice avantajele faptului că nu aveau copii: puteau călători, el putea merge la birou fără să se îngrijoreze că era un părinte absent. Putea să se gândească la membrii comuniunii ca la copiii lui – enoriaşii lui. Puteau duce o viaţă bună, în absenţa tuturor tensiunilor din mariajele prietenilor lor, care păreau a fi ţesute în jurul copiilor.

Însă el era foarte trist, iar ea îl iubea. Aşadar, au încercat, apoi au încercat mai mult, apoi au încercat chiar şi mai mult, iar ea a început să pompeze otrăvuri în trupul său, să facă analize, să recurgă la implanturi, la injectări şi stimulări ovariene. Ea se gândea cu o oarecare uşurare că acest lucru nu era menit să se întâmple. Fusese învăţată încă de la o vârstă fragedă despre Dumnezeu şi controlul său asupra tuturor lucrurilor. Nu se putea abţine să nu se gândească la faptul că acesta era semnul unei intervenţii divine, la faptul că Dumnezeu nu îi va da copii, astfel că ea nu-şi dorea acest lucru absolut deloc.

El era îndurerat. Ea se apropia de el şi încerca să-l consoleze, dar el nu voia. Îi spunea că ea îşi dorea alinare. El îi zicea:

— Nu crezi că este ciudat cât de mult sex vrei?

A fost luată prin surprindere. Nu se gândise niciodată la asta. Tot ce ştia era că prietenele ei se plângeau constant cu privire la cât de mult sex îşi doreau încă soţii lor şi ele nu-şi doreau.

— Nu este drăguţ, spuse soţul ei. Nu este feminin.

A tot încercat să-i spună că a-şi dori să facă sex cu soţul ei era ceva normal. El schimba subiectul. Ea pleca în baie, unde se holba în oglindă la faţa ei minunată şi încerca să descopere ce nu era în regulă la ea.

La un moment dat, au încetat să mai facă sex. El voia să adopte un copil. Acesta era ultimul lucru pe care ea şi l-ar fi dorit. El voia să caute o mamă-surogat. Acesta era penultimul lucru pe care ea şi l-ar fi dorit. Nu mai puteau

discuta despre nimic fără să se ajungă la asta. O tristeţe necruţătoare pătrunsese în fundaţia căminului lor. El a început să vină acasă din ce în ce mai târziu. A început să vină acasă mirosind a parfumuri cu aromă de mosc. Iar apoi, într-o noapte tristă, ea s-a întors acasă de la o plimbare prin High Line şi l-a găsit în genunchi, cu penisul asistentului său personal în gură, ceea ce a înlocuit adopţia pe lista ultimelor lucruri pe care ea şi le-ar fi dorit.

— Presupun că asta explică de ce nu voia să faceţi sex, zise Toby. Altfel, nu-mi pot imagina.

— Spune-mi despre tine, i-a zis ea.

El privi în sus pe tavanul ei. Nu avea deloc pete. Oare voia să-i povestească? Oare voia ca ea să ştie că avea loc o criză în viaţa lui? Că povestea lui era, de fapt, destul de diferită faţă de povestea pe care i-o spusese cu o săptămână în urmă?

— Soţia mea a fost o mamă nepotrivită. Dar şi-a dorit copii. Doar că nu a reuşit să descopere cum să-i iubească sau cum să ne iubească.

Ea aştepta. El nu voia să-i mai spună nimic altceva, în mare parte pentru că încă nu înţelesese ce ar putea spune şi fără să-l facă să pară precum toate femeile care îi spuseseră poveştile lor. Întotdeauna păreau nişte victime. Modul în care ele vorbeau despre trădările care le-au rănit şi despre intensitatea care s-a transformat în apatie îl făcea să se întrebe care era varianta masculină a poveştii. Atunci, s-a gândit la Rachel şi la Sam încă o dată, ţinând cutii cu lo mein în mână. Ce i-ar putea spune ea despre Toby? Cu siguranţă nu: „Am schimbat condiţiile cu privire

la cine sunt şi ceea ce îmi doresc fără aproape nicio atenţionare”. Mai degrabă: „El era leneş şi mă pedepsea pentru faptul că eu aveam ambiţie”.

— Crezi că am putea ieşi să luăm cina împreună cândva? a întrebat-o.

Ea a zâmbit vulgar.

— Aş prefera să comandăm.

— Nu, serios. Mi-ar plăcea să te cunosc. Mi-ar plăcea să te scot în oraş.

— Nu pot. Încă mai am de rezolvat lucruri între mine şi soţul meu şi nu vreau să ies cu un alt bărbat chiar acum.

— Pentru că asta l-ar răni prea mult?

Ea n-a răspuns.

— Dar nu mai eşti căsătorită.

Ea i-a zâmbit.

— Divorţul nu te face cu nimic mai puţin căsătorit.

Probabil că visele sale erau prea reale sau poate că nu dormea niciodată cu adevărat, pentru că, atunci când s-a trezit în sâmbăta aceea era ca şi cum ar fi aşteptat să deschidă ochii. Toată noaptea fusese într-o penumbră, iar somnul îi tot dăduse târcoale, dar a reuşit să se aleagă doar cu nişte halucinaţii. A uitat să tragă draperiile, aşa că

încăperea era prea luminoasă. Aparatul de aer condiţionat funcţiona acum, dar făcea un zgomot ciudat. Încă dormea pe una dintre părţile patului şi în fiecare dimineaţă asta îl făcea să se simtă patetic. A închis ochii şi a căutat în minte lucrul acela deranjant pe care nu-l putea identifica. Era atât de multă linişte în apartament, încât îi era greu să se gândească.

De ce toată viaţa lui se referea la încercările sale de a-şi păcăli anxietatea? Dezgustul crescu în el şi ştiu că nu putea suporta starea aceea toată ziua, încercând să se liniştească singur. I-a scris un mesaj lui Seth, care nu a răspuns. Probabil că era lăţit, într-o amorţeală postEcstasy sau postcocaină după noaptea trecută. Uşor îngrozit, mi-a scris:

Ce faci astăzi?

I-am spus că mergem la piscina de la clubul nostru.

Vino şi tu! Facem un grătar.

Privi afară. Copacii erau neclintiţi. Era ora şapte dimineaţa, iar oamenii de pe stradă îşi făceau vânt. Prezentatorul de la televizorul din taxi avusese dreptate. Era foarte cald. Mi-a scris înapoi.

Spune-mi ce tren să iau, voi fi acolo.

Când era în trenul pe care îl luase din Penn Station, telefonul său a scos un sunet. Seth îi răspunsese la mesaj.

Suntem prin zonă.

Mă întâlnesc cu Libby la piscină în NJ. Ar trebui să vii şi tu.

Mda, voi sări peste NJ.

Face grătar.

Nu există vreun grătar sau vreun ochi de apă care să mă determine să-mi doresc să merg în suburbie.

Corect.

Luăm cina împreună diseară? V vrea să te cunoască.

Sigur.

Privi pe fereastra trenului la tunelul întunecat din Penn Station. Era ora zece dimineaţa, iar bărbatul de pe culoarul paralel cu al său nu avea cămaşă pe el şi era beat. Toby avea să se descurce în ziua aceea.

La mine acasă, m-am uitat la Toby în timp ce mă urmărea cum mă luptam cu fiica mea în vârstă de opt ani, Sasha, care voia să poarte un costum de baie în două piese.

— Care este scopul acestei dezbateri? am întrebat-o. Nu suntem la un magazin de îmbrăcăminte. Nu ai costum de baie din două piese. Nu există nimic care să-ţi aducă un costum de baie în două piese în clipa asta.

— Te urăsc, spuse Sasha.

Adam, înalt şi concentrat, era în bucătărie, unde împacheta bagajul consistent pentru piscină.

— Pariez că acest refren îţi este familiar, îi spuse el lui Toby.

— Mda, răspunse el.

M-am uitat la Toby, iar el s-a uitat la mine în timp ce îi aruncam o privire lui Adam. El m-a privit înapoi, ca şi cum ce era? Am clătinat din cap şi l-am dat cu spray pentru protecţie solară pe fiul nostru de şase ani, Miles. Apoi, m-am uitat din nou la Toby în timp ce el mă privea la clubul de la piscină. Fiecare familie era exact ca a mea: o mamă dolofană, dominantă; un tată neştiutor, servil; un copil dezgustat; un copil nonşalant care abia aşteaptă să ştie dacă toboganul este deschis; uneori, mai era un copil dacă mama dolofană, dominantă şi tatăl neştiutor, servil se căsătoriseră destul de devreme.

Prin ochii lui Toby, era tulburător cât de mult se asemănau toate celelalte femei cu mine. Asta îmi displăcea legat de zona în care locuiam, faptul că, după o viaţă întreagă în care m-am simţit inferioară faţă de blondele subţirele cu păr drept şi nasuri prelucrate din Manhattan, detestam cel mai mult că toată lumea arăta exact ca mine. Sau oare detestam faptul că eu arătam exact la fel ca toată lumea? Sau faptul că vedeam toată această mulţime în felul acesta îmi permitea, în sfârşit, să mă privesc pe mine clar, iar acest punct de vedere nu era deloc favorabil? Costumele noastre de baie întregi de culoare bleumarin aveau întărituri din oţel, aşa încât trupurile noastre să poată fi înghesuite, strânse în siluete de clepsidră, în timp ce membrele noastre relevau adevărata poveste despre disciplina şi limitările noastre metabolice.

Nu eram jenată în faţa tăticilor. Aşa mă ştiau. Dar în faţa lui Toby? Iată cât de veştejită am ajuns! I-am văzut telefonul. Trupurile erau acum ca nişte produse pentru el, le evalua doar în funcţie de cât de tentante şi cât de alterate sau nealterate erau. Picioare, unduieli stranii ale sânilor, funduleţe, funduleţe, funduleţe, funduleţe. Ştiu cum arătam pentru el. Credeţi-mă, nu aveam niciun fel de dorinţă sexuală sau romantică pentru Toby. Pur şi simplu, nu-mi plăcea amintirea pe care o avea. Nu-mi plăcea să mă afişez în acest fel, acum, faţă de cineva care îşi mai amintea încă de mine de la început, de pe vremea când eram plină de energie şi mereu în mişcare. Toţi ceilalţi de aici mă cunoşteau doar ca pe o persoană care se ocupă cu şofatul sau ca pe un calendar umblător al întâlnirilor de joacă. Pe baza acestor criterii, eram o vedetă. Pe baza criteriilor lui Toby, eram un nimeni.

L-am luat pe Miles ca să-l duc la curs. Lui Miles îi era frică de apă, astfel că m-am aşezat la marginea piscinei cu picioarele în apă, gândindu-mă la cum mi se vedea colacul de grăsime de pe burtă. Mi-am încrucişat braţele în faţa pieptului. Costumele de baie pentru femei sunt nedrepte. Toby şi Adam stăteau în şezlonguri unul lângă celălalt. Arătau ridicol împreună, fiindcă Toby era prea scund, iar Adam prea înalt. Adam avea ochii căprui, blânzi şi nişte dâre gri în păr care aveau bunul-simţ de a fi distribuite uniform pe toată suprafaţa capului. Purtau o conversaţie în care păreau implicaţi.

L-am surprins pe Adam uitându-se lung la mine. Se uita lung la mine foarte des în ultimul timp, dar nu punea niciodată întrebări. Începusem să ies afară noaptea şi să mă întind în hamac. Lui Adam nu-i plăcea deloc acest

lucru. El gândeşte liniar şi deduce reguli pe baza unui comportament singular, ceea ce mă enervează la culme.

— Dar urăşti să ieşi afară, spunea.

Cu toate acestea, iată-mă, afară, desfăcând contractul pe care el îl stabilise în legătură cu mine. Intra înapoi în casă şi punea copiii la culcare, iar eu mă uitam la cer. Se puteau vedea câteva stele de unde locuiam. Aşa ceva n-ar fi fost posibil niciodată din Manhattan. Era un avantaj al acestui loc, presupun.

Petreceam atât de mult timp la telefon cu Toby, de parcă aş fi fost o adolescentă, plecând din cameră ca să stăm de vorbă chiar şi atunci când copiii dormeau, de parcă Adam ar fi fost tatăl meu, ceea ce şi era uneori. Când vorbea el, puneam telefonul pe mut, astfel încât să nu audă fumul lung pe care îl inhalam din iarba pe care Seth mi-o livrase acasă, prin serviciul de curierat al companiei sale. Seth îmi trimisese iarba după un prânz luat împreună, când îi spusesem că făceam de toate, dar nu mă puteam lăsa de fumat. El se întristase la aflarea acestei veşti.

— Era lucrul care te definea, spuse el. Erai campioană la asta.

Câteva ore mai târziu, am auzit soneria. Alături de coletul cu iarbă, era un bileţel pe care scria: „Chestia aceasta vine din Humboldt County şi conţine o tulpină nouă, prelucrată genetic care are, la propriu, o listă de aşteptare de trei mii de persoane, dar tipul meu îmi face rost de lucruri”.

Nu mai fumasem iarbă de ani de zile, cu o singură excepţie. Cu aproximativ un an în urmă, Adam şi cu mine

am mers la o petrecere în aer liber cu ocazia celor patruzeci de ani împliniţi de unul dintre tăticii de la şcoala copiilor noştri, iar cineva a dat din mână în mână un joint. Drogată, am ascultat cum făcea karaoke după o piesă a lui Tom Petty fratele tăticului (întotdeauna se făcea karaoke după piesele lui Tom Petty în New Jersey, cu atât mai mult în Springsteen), iar în paralel, ascultam o conversaţie între celelalte mămici. În general, vorbeam doar despre copiii noştri una cu alta. Nu ştiu dacă aveau subiecte mai bune de conversaţie, iar eu eram exclusă sau dacă numai despre acest subiect se putea discuta. La petrecere, le-am urmărit cum consumau iarba pe care o adusese cineva, iar apoi, am ascultat cum fiecare conversaţie fumată pe care o aveau se transforma în orice altă conversaţie, dar mai zgomotoasă şi mai intensă: Hunter nu era destul de sociabil pentru teatru, dar voia să facă asta în continuare, Raleigh se scuză prea mult, ştii? şi nu cred că şcoala a gestionat bine situaţia, iar Oscar chiar nu are un sentiment al maturităţii care să îi depăşească vârsta biologică, ceea ce... şi nu, se numeşte dizabilitate de învăţare la matematică, dar această parte a matematicii este partea specifică şi nu este specifică în cadrul matematicii...

Conversaţiile au devenit mai zgomotoase, iar femeile au început să vorbească una peste cealaltă pe măsură ce deveneau tot mai drogate, dar subiectul discutat nu s-a schimbat niciodată. Chiar dacă erau drogate, vorbeau despre acelaşi lucru. Nu exista niciun alt strat. Nu exista nicio altă dorinţă. Nu era nimic dincolo de asta.

— Nu este vorba despre New Jersey, spuse Adam. Este vorba despre viaţă. Este vorba despre a avea patruzeci de ani. Suntem părinţi acum. Am spus tot ce a fost de spus.

Am început să plâng. El mă mângâie pe cap şi spuse:

— E în regulă, e în regulă. Asta este natura lucrurilor. Acum ne concentrăm pe copii. Ne înmuiem cu timpul. Aşa se întâmplă. Nu mai este vremea noastră.

Am încercat să-i răspund, dar, în loc de asta, am suspinat. El a zis:

— De ce oare nu mergem noi acasă?

Adam şi cu mine am plecat de la petrecere, ne-am băgat în pat şi am încercat să urmărim un alt episod din serialul despre cartelul drogurilor la care ne uitam şi despre care toată lumea spunea că devenea foarte bun la finalul celui de-al treilea sezon, dar noi eram abia la al doilea şi aveam angoase existenţiale, întrebându-ne dacă ar trebui să mai urmărim ceva ce promitea să fie bun, dar nu era încă. Am căzut de acord că răspunsul era afirmativ, că speranţa era un lucru pozitiv, iar în acele momente – cele în care rezistam, cele în care eram de acord, cele în care nu eram de acord şi consideram punctul de vedere al celeilalte persoane destul de prostesc încât să râdem zgomotos, cele în care încă ne mai doream amândoi să ne facem numărul coregrafiat de dans nupţial în întregime în bucătărie fără niciun motiv şi fără muzică, cele în care îmi dădea de înţeles că, deşi era mult mai deştept decât mine, nu manifestase niciodată nevoia de a se mândri cu asta, cele în care ne dădeam ochii peste cap pentru cât de proşti erau toţi ceilalţi, cele în care el mă scotea din nefericirea mea, pregătindu-mi o omletă cu brânză, pentru că eu eram ameţită şi voiam ceva cu lapte şi cald, atunci îmi aminteam aspectul esenţial în legătură cu Adam şi cu

mine, care era faptul că eu nu m-am îndoit niciodată cu privire la decizia de a fi cu el.

Aşadar, atunci, de ce aveam nevoie de secretele mele? În ultimele câteva zile, fumam iarbă de dimineaţă şi o ascundeam la timp, înainte ca Adam să ajungă de la muncă. Nu voiam să ştiu ce ar putea gândi despre faptul că aveam grijă de copii fiind drogată, dar, în acelaşi timp, îmi plăcea secretul. (De cele mai multe ori.) La un moment dat, el a fost nevoit să-şi deschidă calculatorul pentru că altcineva de la muncă i-a cerut să revizuiască un document şi apoi a devenit foarte nervos şi morocănos. Reacţia mea a fost să-l tot întreb:

— Eşti supărat pe mine? Am făcut eu ceva?

În cele din urmă, mi-a spus:

— Care e problema ta?

(Am plecat din cameră şi am mers să le fac baie copiilor.)

După ce puneam copiii la culcare, îl sunam pe Toby. Adam venea afară în timp ce eu vorbeam la telefon.

— Ce faci aici? întreba el.

Eu îmi puneam ţigara sub picior şi închideam ochii. Mă oprisem din a face acest lucru când ne-am căsătorit. Dar când am împlinit patruzeci de ani, el n-a mai mâncat carne roşie şi, totuşi, iată-l, în văzul tuturor, consumând-o de două ori pe săptămână fără niciun regret.

— Vorbesc la telefon cu Toby, îi spuneam.

El aştepta o secundă prelungită, iar apoi se întorcea şi intra în casă.

— Trebuie să plec, şopteam eu la telefon.

Intram şi eu şi mă aşezam în partea de sus a scărilor, privindu-l cum stătea pe canapeaua din camera de zi, încă atât de ager, chiar dacă era finalul zilei, în timp ce se ocupa de hârtii şi legi. Îi spuneam:

— Aha! Ştiam eu!

Îi vorbeam ca un personaj din desene animate, iar apoi mă făţâiam dintr-o parte în alta în timp ce el trimitea un e-mail triumfător prin care asigura pe toată lumea că, aşa ca de obicei, găsise soluţiile – ca de obicei, se descurcase.

La mine acasă, în duminica aceea, Adam a făcut miel la grătar. La ora trei, Toby a început să-şi ia la revedere. L-am întrebat ce planuri avea pentru restul weekendului.

— Mă întâlnesc cu Seth în seara aceasta. Luăm cina împreună. O voi cunoaşte pe Vanessa. Sper că nu mă vor duce la vreun club. Par să frecventeze o mulţime de cluburi.

— Ei bine, tinerii au multă energie, am spus eu.

— Fii drăguţă. Sunteţi invitaţi şi voi, dacă doriţi.

— Nu avem bonă, a spus Adam. Pot să te conduc la tren?

— Dacă nu te deranjează.

Toby a mers la toaletă.

— Te deranjează dacă mă duc eu? l-am întrebat pe Adam. Trece printr-o perioadă dificilă.

Weekendurile erau interminabile. Dacă vreţi să ştiţi, aspectul cel mai disperat al relaţiei dintre mine şi Adam era că el le iubea, iar eu nu. Îmi plăceau ordinea şi rutina. Weekendurile erau un abis care era exact atât de lung încât să se întoarcă împotriva mea.

— Am crezut că o să ne uităm cu toţii la Ratatouille.

Adam m-a privit cu duritate. L-am privit şi eu, dar m-am făcut că nu observ reproşul.

— Putem. Mă întorc peste câteva ore.

— Copiii vor dormi în câteva ore.

— Atunci, ne vom uita mâine. La urma urmelor, l-am văzut ieri.

Adam s-a uitat în jos către platoul de pe grătar, apoi din nou în sus către mine.

— Sigur. Distracţie plăcută.

— Nu te superi?

L-am sărutat pe Adam pe obraz şi am fugit pe uşă ca o adolescentă care tocmai primise permisiunea de a folosi maşina.

Toby şi cu mine stăteam unul lângă celălalt pe o banchetă de patru locuri. A trecut un minut, iar Toby a spus:

— Sper că te porţi frumos cu Adam. Este un tip de treabă.

I-am spus că ştiam acest lucru.

— Vorbesc serios. Ar trebui să te porţi frumos cu el. Este un om bun.

— De ce? Pentru că nu m-a părăsit? De unde ştii că nu sunt eu avantajul relaţiei noastre?

Am căutat prin buzunar ţigara electronică. I-am oferit-o lui Toby.

— Uh, nu, mulţumesc, spuse el.

— De ce nu? am întrebat.

— Pentru că ne aflăm în New Jersey Transit?

Dar nu se uita nimeni. Oamenii nu se mai uitau la mine. Îmi permiteam să merg la toalete care sunt doar pentru clienţi oriunde în oraş. Puteam să fur din magazine dacă mi-aş fi dorit acest lucru, atât de ignorată devenisem. În săptămâna în care am împlinit patruzeci de ani, am fost trimisă să realizez profilul unuia dintre fotbaliştii de la New York Giants. Nu am avut acces la vestiar, iar pe ecusonul meu scria „Acces interzis: fără acces la vestiar” cu galben aprins şi îmi acoperea jumătate din abdomen. Am intrat în vestiar, oricum, stând exact acolo, printre penisurile lor, iar aceiaşi oameni care îmi oferiseră ecusonul treceau pe lângă mine ca şi cum aş fi fost acolo pentru a organiza un târg de prăjituri.

Toby nu a fost deloc atent la mine în metrou. Îi scria mesaje noii femei cu care se culca, era atât de captivat de criza lui, încât nu putea suporta o conversaţie care nu era despre el. Nu voia să mai discute despre Rachel. Nu voia să se mai gândească la ea. Dar nu voia nici să discute despre mine.

— Îţi dai seama că tu nu reacţionezi la nimic din ceea ce spun dacă nu e despre tine? l-am întrebat.

— Ce vrei să zici?

— Vreau să spun că sunt o fiinţă reală, cu un suflet şi este posibil să am şi eu nevoie de un prieten.

— Ce nevoie posibilă de un prieten ai putea avea tu?

Fusese Toby întotdeauna aşa? Stăteam acolo, privindu-l în timp ce se uita la telefon şi îşi suprima erecţia, dar nu-mi puteam aminti de vreun moment în care el a stat şi m-a ascultat. Chiar şi în trecut, conversaţiile noastre erau aproape întotdeauna despre el şi nesiguranţele sale. Întotdeauna m-am simţit privilegiată să ascult poveştile şi am crezut că rolul pe care îl jucam era al unei persoane la fel de pierdută. Însă acum mă gândeam că, probabil, am fost doar o oarecare.

Am coborât din metrou, iar Toby a spus că ar trebui să luăm linia E până în centru ca să ne întâlnim cu Seth, dar eu am fost cuprinsă, din senin, de o iritare totală faţă de el. De ce nu rămăsesem acasă, ca să mă uit la Ratatouille? Ce căutam acolo?

— Ştii ce? am spus. Eu mă întorc la film.

Apoi am plecat din Penn Station fără să mai aştept niciun cuvânt de la el.

În timp ce stătea în trenul care mergea către centru, Toby a văzut o familie cu trei copii – două fete de vârsta lui Hannah, respectiv a lui Solly, şi un al treilea, un băieţel. Cel mai mic dormea pe pieptul mamei sale. Cu numai trei ani în urmă, Toby credea că el şi Rachel ar mai putea avea un copil. Solly avea şase ani, iar Toby nu începuse să se gândească la faptul că mariajul în sine, nu factorii de stres din cadrul mariajului, ar putea fi problema.

Amândoi şi-au dorit trei copii. Fiecare poveste pe care Rachel o spunea din copilăria ei singuratică avea foarte multă goliciune.

— Îmi plăcea foarte mult să mă uit la Three’s Company în timp ce-mi făceam temele.

Lucruri de genul acesta.

— Da, îi spusese ea lui Toby după ce s-au logodit, îmi doresc trei copii. Sau patru. Îmi doresc ca ei să nu fie niciodată nevoiţi să fie singuri în casă, indiferent de ceea ce se întâmplă cu noi.

Dar Solly a împlinit cinci ani, apoi şase şi apoi şapte. Nu mai puteau discuta despre nimic fără să se certe. Discuţia cu privire la un al treilea copil putea fi iniţiată doar în cele mai bune condiţii: când pentru o scurtă perioadă se simţeau amândoi bine sau erau mulţumiţi, când ceva ce li

se întâmpla îi făcea să-şi dorească să continue acea parte din vieţile lor. Cu alte cuvinte, rareori.

Cu ocazia ultimului Paşte evreiesc, s-au dus la Los Angeles, în vizită la familia lui Toby. Nu spuseseră încă nimănui că urmau să divorţeze, aflându-se încă în perioada lunii de miere a separării lor. Înaintea primei ceremonii, mama lui Toby, care era scundă, rotunjoară şi avea o coafură umflată, alături de sora lui, Ilana, care începuse să calce pe urmele mamei lor, aranjau masa pentru cină pe terasa casei surorii lui, fiindcă locuinţa era extrem de cuşer, iar ei puteau să organizeze mesele de sărbători doar acolo. Copiii se jucau cu numeroşii lor verişori, iar Toby şi Rachel aveau momentul lor pe canapea, fiind uniţi de dezgustul faţă de tradiţionalismul ipocrit al surorii lui şi de modul în care părinţii lui aderau la acesta. Sora lui le tot arunca priviri scurte în timp ce stăteau pe canapea, apoi îi şoptea mamei, probabil ceva în legătură cu faptul că ar fi putut să le ajute. Sora lui o considera leneşă pe Rachel. Rachel – leneşă! Nu înţelegea că erau multe cuvinte care o puteau descrie pe Rachel, dar leneşă nu era unul dintre ele, iar lucrul care o oprea să le ajute era cu mult mai rău decât trândăvia.

Rachel îi spuse lui Toby:

— Deci, este ultima dată când mai facem acest lucru, nu-i aşa?

După aprobarea lui Toby, faţa ei a fost cuprinsă de emoţie.

— Oh, Toby, cine ar fi putut spune că va urma aşa ceva?

El nu era obişnuit cu această manifestare plină de emoţie din partea ei. Nu-şi putea imagina de ce apărea acum, faţă de orice alt moment din ultimii zece ani, când o exprimare a recunoaşterii trecutului şi pasiunii dintre ei, care fusese autentică la un moment dat, ar fi fost mai mult decât oportună. Asta nu înseamnă nimic, îşi spuse el. Nu trebuie să reacţionezi, îşi mai spuse.

— Ar fi trebuit să fim cei mai buni prieteni, cred, continuă ea. Cred că aici am greşit.

El încuviinţă la ceea ce a perceput ca fiind un argument bine gândit, dar nu înţelegea cu adevărat. Nu era prietenia lucrul care nu existase între ei niciodată? Nu ar fi făcut prietenia toate certurile mai suportabile? Ea nu era prietenă cu el. Dacă exista un singur lucru pe care îl ştia, era acesta. Trebuia să acţioneze cu grijă, ca nu cumva toată povestea să se transforme într-o scenă, astfel că a păstrat tăcerea, sperând ca discuţia să se termine înainte ca el să nu mai poată suporta această nouă amăgire.

Însă ea nu se opri. Se întoarse ca să-l privească în faţă.

— Cred că cel mai bun lucru este că suntem suficient de tineri ca să ne mai trăim viaţa încă, ştii? Toată această situaţie – ea şi-a desfăcut mâinile în aer pentru a indica totalitatea vieţii lor – nu trebuie să ne definească.

— Adică, mariajul şi copiii noştri? Nu trebuie să ne definească?

— Bine. Ştiu că eşti maliţios în clipa asta, pentru că furia este, practic, singurul mod în care ai funcţionat

întotdeauna, dar gândeşte-te doar. Putem avea încă o şansă de a ne îndrepta vieţile.

El nu ajunsese încă atât de departe cât să-şi facă planuri, deocamdată. Singurele lui gânduri cu privire la viitor erau cum le va explica acelor copii că au fost nevoiţi să trăiască într-o asemenea animozitate istovitoare şi nefericire, toate certurile pe care ei le-au auzit, momentele în care el a ţipat la ei pentru că era nervos pe ea, momentele în care ei l-au văzut aruncând cu obiecte sau dând cu pumnii în pereţi. Încerca să descopere un mod în care să se redefinească pe sine ca un părinte bun în faţa lor şi ca un model pentru cum ar trebui să fie un bărbat şi cum ar trebui să fie un cămin. La asta se gândise în ultimul timp, la cât de mult îi ignoraseră pe copii, la faptul că ei ştiau acum că părinţii lor erau capabili să verse atât de mult venin.

— Mă tot gândesc, continuă ea, cum ar fi dacă tu vei mai avea copii? Cum ar fi dacă eu aş mai avea copii?

Reacţia lui la cuvintele ei a fost atât de viscerală şi rapidă, încât l-a surprins până şi pe el. Ce i-a ieşit pe gură a fost un sunet, un ţipăt, un mârâit, un lucru extrem de gutural.

— Ce este? îl întrebă. Ce am spus?

— Îţi baţi joc de mine cu asta, ce naiba? Mai vrei copii?

Faţa ei a luat din nou acelaşi aer ofensiv, ca şi cum nu ar fi părăsit-o niciodată.

— De ce nu aş avea dreptul să mai vreau copii?

Glumea? El şi-a ridicat braţele şi a strigat spre tavan:

— Pentru că neglijezi complet copiii pe care îi ai!

A surprins-o pe mama lui întorcându-se către ei din bucătărie ca să vadă ce se întâmpla. A coborât vocea.

— Copiii pe care îi ai acum au nevoie de tine. Copiii tăi reali, deja născuţi au nevoie de tine. Dacă te interesează copiii, am doi copii extrem de buni de care ar trebui să ai grijă.

În trenul de pe linia E, părinţii celor trei copii s-au ridicat în picioare pregătindu-se să coboare la următoarea staţie. El le-a urmărit feţele în timp ce ei discutau despre cine va duce bebeluşul şi cine va lua căruciorul, organizându-se în funcţie de asta. El a vrut să surprindă un semn de ură între ei, legat de căsnicia lor şi de copiii care se născuseră în cadrul ei. A vrut să surprindă animozitatea şi regretul, la fel cum tânjea după un pahar de apă. Nu a putut găsi nicio asemenea urmă. Au coborât din tren în pace, iar Toby s-a uitat lung la un anunţ secret de pe Hr, care era doar o imagine a părţii inferioare a feţei unei femei de douăzeci şi cinci de ani, cu buza muşcată în semn de entuziasm sau indecizie, sau anticipare sexuală, până când a ajuns în staţia lui.

Seth şi colegii săi de serviciu erau imperialişti, astfel că ar fi scotocit tot oraşul în căutarea unor mici locante unde se consuma ramen şi se putea achita doar cash sau restaurante thailandeze, care aveau o cameră secretă, ultraautentică în spatele bucătăriei, unde mânca personalul şi unde insistau şi ei să mănânce. Ei erau cei mai buni, unicii, cei mai tari, bucătarul-şef a fost pregătit

în Beirut pe când fusese prizonier de război, ospătarii aveau nevoie de un antrenament de scufundări, astfel încât să înţeleagă ce însemna să atingi plăcerea, iar restaurantul în sine semăna cu o biserică sau cu un locaş secret destinat întâlnirilor iluminaţilor, sau cu o mănăstire tibetană, unde erau invitaţi numai cei mai buni. Nu era vorba doar despre monopolizarea oraşului. Era ceva cu privire la monopolizarea tuturor lucrurilor aflate împrejurul, dedesubtul şi deasupra oraşului, de asemenea. Finanţiştii erau cea mai rea specie dintre toate.

Seth îi spusese lui Toby să se întâlnească la un bar de pe acoperişul unei clădiri la care ajungeai trecând de o uşă de pod la care, ca să ajungi, trebuia să te caţări pe o scară ce ducea înăuntrul unei băcănii coreene mizerabile. Era numai ora şase seara, iar Seth şi Vanessa erau singurii oameni de la mese. Vanessa s-a ridicat în picioare pentru a face cunoştinţă cu Toby, fiind mai înaltă decât el cu zece sau doisprezece centimetri. Şi-a desfăcut braţele ca să-i dea o îmbrăţişare blândă, blondă.

— Mă bucur foarte mult să te cunosc, în sfârşit, spuse ea.

Aşteptă un moment. Căldura ei îl făcuse pe Toby să se simtă puţin ameţit.

— I-am cunoscut numai pe colegii de serviciu ai lui Seth. Începusem să mă întreb de ce nu are mai mulţi prieteni vechi!

— Am aflat lucruri minunate despre tine, îi spuse Toby. Este pentru prima oară în mulţi ani când Seth se vede cu o persoană suficient de mult timp ca noi să facem planuri.

— Nu este adevărat, spuse Seth.

Apoi, către Vanessa:

— Nu am mai ţinut legătura o perioadă.

Faţa ei deveni brusc preocupată.

— Din cauza divorţului tău, spuse Vanessa.

— Ei bine, din cauza căsniciei mele, spuse Toby.

Era drăguţă. Era implicată. Era atrăgătoare. Era aurie şi bronzată, ca un Oscar cu păr. Era cu adevărat extrem de atrăgătoare.

Lucra ca agent de publicitate pentru un grup de restaurante. Munca ei presupunea să iasă aproape în fiecare seară.

— Aşa l-am cunoscut pe Seth.

— Cum? Lua masa?

Ea începu să râdă copios.

— Seth a spus că eşti foarte amuzant! Nu, aveam o degustare la unul dintre restaurantele pe care le promovez, LuPont, de pe West Third.

Se întoarse către Seth, privindu-l ca şi cum ar fi descoperit forţa gravitaţională.

— Ştiu! Ar trebui să mergem cândva împreună acolo! Vanessa ne poate băga oriunde, spuse Seth. Chiar şi în

locuri pe care nu le reprezintă. Le face ceva hostesselor de zici că le vrăjeşte. Este incredibil. Agenţia ei a fost enumerată în lista Forbes.

Rochia Vanessei era în cea mai mare parte opacă, dar nu în totalitate. Purta unul dintre acele sutiene pe care multe femei care îi trimiteau fotografii lui Toby le purtau, ajungând doar până la mijlocul sânului, deasupra sfârcului, dar lăsând în afară destul de mult. Se numea demicupă, din câte îşi amintea el din orele în care se masturbase în faţa cataloagelor Victoria's Secret ale surorii lui când era adolescent. Rachel nu purta astfel de sutiene. Purta sutiene serioase, care aveau o bandă de susţinere de şapte centimetri şi o încheietoare din patru găici. Alăptatul, spunea ea, îi stricase sânii. Nu te mai gândi la sâni, Toby.

— Îţi place munca ta? întrebă Toby.

— Îmi place, spuse ea. Bucătarii sunt cu siguranţă artiştii timpurilor noastre.

— Huh.

Toby nu ştia ce să răspundă la asta. Adolescenţii erau anoşti. Ştia acest lucru graţie timpului petrecut cu Hannah. Dar ceva ce învăţase din experienţa relativ recentă cu aplicaţiile pentru întâlniri romantice şi incursiunea scurtă, iniţială, în cadrul unei categorii mai tinere de vârstă era că femeile de douăzeci şi ceva de ani erau, de asemenea, anoste. Nu erau aşa şi faţă de alţi oameni de douăzeci şi ceva de ani. Erau în regulă. Oare oamenii de peste cincizeci de ani îi considerau pe cei de patruzeci şi ceva anoşti? Avea să afle peste zece ani. Rezidenţii lui Toby

aveau cu toţii douăzeci şi ceva de ani şi au fost mai multe momente în care el a conştientizat că indiferenţa şi frăgezimea vârstei lor erau singurele lucruri care le permiteau să creadă că puteau să ia viaţa unui om în mâinile lor şi să devină doctori. De aceea existau persoane peste treizeci sau patruzeci de ani care se înscriau la facultatea de drept, dar niciodată la facultatea de medicină. Nu era vorba numai despre intervalul de timp necesar pentru a deveni licenţiat. Era, pur şi simplu, faptul că, pe măsură ce înaintezi în vârstă, îţi dai seama cât suntem de supuşi greşelilor în fiecare aspect al vieţilor noastre.

Acum, Toby se uita la Seth şi Vanessa. Arătau revoltător. Atractivitatea ei era revoltătoare.

Telefonul Vanessei scoase un sunet. Ea îl ridică şi începu să răspundă unui mesaj. Îşi puse telefonul jos şi se ridică în picioare.

— Mă întorc imediat.

Se îndreptă spre toaleta doamnelor.

— Este drăguţă, spuse Toby.

Seth se uită în depărtare pentru o clipă, iar apoi închise ochii.

— Am fost concediat.

— Poftim? Oh, frate, îmi pare rău.

— Nu i-am spus Vanessei încă. Şeful meu, Mitch, a luat muuuult prea multă cocaină la birou ziua în amiaza mare –

a fost absolut legendar –, dar apoi a fost concediat de şeful său, după ce secretara tipului s-a plâns la HR că el nu înceta s-o numească „ţâţe dulci”, după care noi, toţi cei care eram subordonaţii lui, am fost concediaţi. Ieşim cu toţii în seara aceasta, mai târziu, pe la unşpe. Te rog spune nişte rugăciuni Dumnezeului pe care îl venerezi tu să nu întâlnesc vreo prostituată de care să mă îndrăgostesc pentru scurt timp. Mitch mai face chestii din astea. Închiriază camere de hotel şi prostituate.

— Mda, ei bine, Rachel a făcut sex cu un tip de la şcoală.

— Iisuse, din ce clasă?

— Nu, nu. Cu un tată de la şcoală.

— Divorţat?

— Nu! Căsătorit, practic, cu prietena ei cea mai bună de acolo!

— Tu glumeşti? Chiar este cu tipul acela? O să-şi lase nevasta?

— Încă nu a făcut-o! Îţi spun, amice, ai făcut ce trebuie. Nu te-ai căsătorit.

Vanessa apăru din senin.

— Totul în ordine aici?

— Mda, a spus Seth, îndreptându-se în scaun. Îl necăjeam doar puţin pe Toby.

Vanessa a vorbit despre viitorul lor – un weekend în Aspen unde erau aşteptaţi în următoarea lună, nunta fostei sale colege de cameră la Rio. Seth îşi sprijini mâna în jurul femeii, de parcă ea ar fi fost o balustradă. Dar Toby nu a mai auzit nimic. În schimb, şi-a auzit telefonul: a primit un apel de la spital, iar întregul său trup s-a simţit eliberat. Nu voia să mai stea acolo şi să-l urmărească pe Seth în timp ce se prefăcea că nu fusese concediat. Nu voia să continue s-o privească pe această biată fată frumoasă care îşi făcea planuri cu Seth, în timp ce el spera să nu se culce cu o prostituată în seara aceea, dar nu era sută la sută sigur de asta.

— Un pacient are nevoie de mine, prieteni. Trebuie să plec. Îmi pare foarte rău.

Vanessa îl privi pe Seth, alarmată. Toby se uită printre ei.

— Am fi vrut să cunoşti pe cineva, spuse Seth.

— Tamara, prietena mea de la serviciu, spuse Vanessa. Este foarte deşteaptă şi amuzantă. Seth s-a gândit că voi doi v-aţi potrivi.

Toby se ridică, punându-şi telefonul în buzunar.

— Nu trebuie să plăteşti nimic aici, spuse Seth.

— Nu aveam de gând să vă dau bani deloc. Nu am comandat nimic.

Vanessa se ridică în picioare, lipindu-şi sânii de corpul lui într-o îmbrăţişare.

— Eşti sigur că nu poţi să mai rămâi doar o secundă...

Exact atunci, Vanessa începu să fluture mâna spre uşă.

— A ajuns! Mai rămâi puţin ca s-o cunoşti!

Persoana căreia îi fusese adresat salutul, o femeie micuţă într-o rochie de vară şi sandale, a intrat. Nu era numai scundă, totuşi. Arăta ca un copil: avea poate în jur de un metru jumătate, era slăbuţă, fără forme. Avea o faţă care arăta de paisprezece sau de douăzeci şi cinci de ani, dar nu mai mult de-atât.

Toby îi strânse mâna.

— Îmi pare foarte rău pentru această situaţie.

Era iritat fiindcă trebuia să-şi ceară scuze, deşi nu greşise cu nimic. Nu mai era căsătorit. Nu mai trebuia să-şi ceară scuze constant atunci când nu considera necesar. Dacă ar fi ştiut că ei puseseră la cale o întâlnire, ei bine, nu le-ar fi permis. Nu voia să-i fie făcute aranjamente cu alţi oameni. Nu voia să ştie părerea prietenilor lui cu privire la persoana pe care o merita. Toate acestea erau încă atât de noi, încât singurul lucru pe care îl putea tolera era democraţia glacială a unei aplicaţii pentru întâlniri. Uitaţi-vă la această Tamara. Nu era aceea o confirmare suficientă? Era o mică femeie-copil. Prietenii lui nu considerau că el merita o femeie în toată regula. Nu credeau că el merita întreaga revărsare de sâni ca ai Vanessei. Seth, prietenul lui, nu credea că Toby avea dreptul la tot ceea ce avea el.

Toby plecă fără să-şi ia cu adevărat la revedere. Mesajul de la Logan îl înştiinţa că era timpul s-o trezească pe Karen Cooper. Toby se bucura să fie prezent acolo pentru

acest moment. Voia să meargă şi să-şi cunoască pacienta. Voia să fie acolo pentru partea cea bună.

Era timpul pentru Karen Cooper să fie deconectată de la ventilator.

Joanie, Logan şi Clay se îndreptară către el pe hol. Joanie arăta oarecum diferit – mai matură sau mai relaxată. Încrezătoare, poate? Dar de ce atât de brusc? Nu putea explica acest lucru. Ceva cu privire la gradul ei de familiaritate din acel moment era discordant, felul în care avea părul prins într-o coadă şi faptul că el ştia că, dacă ea s-ar fi întors într-o parte numai puţin, coada s-ar fi slăbit la bază din cauza tunsorii ei în scări.

El se gândi pentru o clipă la cum ar fi decurs întâlnirea lui cu Seth şi Vanessa dacă Joannie l-ar fi însoţit. Ar fi luat prânzul, după care ei doi ar fi plecat şi ar fi petrecut restul nopţii împreună, poate în Chelsea, sau plimbându-se prin Meatpacking District, făcând glume pe seama Vanessei. Joanie avea cel puţin vârsta acesteia. Dar ea era sigură pe ea şi inteligentă. Şi avea proporţiile unei persoane obişnuite, nu ca Tamara. În plus, era deşteaptă şi nu făcea mare caz de asta. Avea excentricităţile sale, pe care le dobândise. El putea fi mândru să aibă alături pe cineva ca Joanie. Ea i-ar fi putut indica lui Seth poziţia reală a lui Toby în lume.

— Haideţi, spuse Toby. Haideţi s-o facem.

Toby, Marco şi rezidenţii lor la un loc îl urmăriră pe anestezist în timp ce o extuba pe Karen Cooper. Fără să

vrea, Toby îşi ţinu respiraţia alături de pacienta lui, expirând doar în momentul în care văzu că ea putea face acelaşi lucru.

Ochii lui Karen se deschiseră, iar ea clipi. Toby se aşeză în faţa ei, în câmpul ei vizual.

— Doamnă Cooper, sunt dr. Fleishman. Sunteţi la spital. Tocmai aţi fost operată.

Ea începu să-i caute privirea, încercând să se concentreze. Inelul de cupru era luminos, irisul ei albastru mărindu-se şi micşorându-se în interiorul cercului de cupru – era cu adevărat o boală frumoasă.

— Sunt o mulţime de oameni care se vor bucura să vă vadă.

O oră mai târziu, Joanie îl aduse pe David înăuntru să-şi vadă soţia. David se spălase pe mâini ca înainte de o operaţie, îşi pusese un halat chirurgical, o capelină şi o mască. Toby stătea la capătul patului, notând ceva în fişa ei, în timp ce rezidenţii lui erau lângă monitoare. Karen Cooper clătină din cap, într-o stare de confuzie mută, închizând şi deschizând ochii. Soţul se repezi pe scaunul de lângă patul ei, îi luă mâna şi începu să plângă cu faţa lipită de ea. Da, aceasta era partea cea bună. Toby se uită la el şi apoi privi în sus, observând-o pe Joanie în timp ce se uita direct la el, cu o expresie biruitoare pe faţă.

În ziua aceea, după ce m-am despărţit de Toby, am verificat orarul cinematografelor, dar nimic din ceea ce

rula nu-mi suna a film, ci a cărţi cu benzi desenate puse în scenă în toiul verii, aşadar m-am dus în Central Park. Aveam portofelul şi ţigara, singurele lucruri de care aveam nevoie. Am găsit un spaţiu verde în Sheep Meadow şi m-am întins pe spate, fără prea multe complicaţii şi relaxată. Verdele copacilor alături de albastrul cerului. Mirosurile de sezon. O boxă portabilă undeva prin apropiere, de la care se auzea muzica celor de la Beastie Boys. Când a fost ultima dată când făcusem acest lucru? mă gândeam. Am tânjit dintr-odată după Adam sau, cel puţin, după una dintre teoriile lui Adam: un bărbat care mă cunoştea, mă iubea, mă dorea şi voia să mă asculte. Eu nu mai eram în stare să port conversaţii cu el.

Am scos o ţigară şi am fumat-o până la capăt. În Israel, fumam de la un brand israelian numit Time. Seth mi-a spus într-o seară că era un acronim. Venea de la This Is My Enjoyment (Aceasta este bucuria mea). Asta îmi venise în minte acum. Inhalam, expiram şi mă gândeam: da, aceasta este bucuria mea.

În urmă cu doi ani, îl vizitam pe redactorul meu la sediul revistei, când a ajuns vestea că Archer Sylvan murise. Vorbiserăm despre un articol de care mă ocupam eu în legătură cu un actor despre care oamenii credeau că era homosexual şi ne sfătuiam cu privire la modul în care urma ca eu să „gestionez” acea controversă. Era una dintre acele poveşti la care mă trimiteau pentru că ştiau că era nevoie de o minoritate oprimată ca să gestionezi o alta. Asistenta redactorului-şef a venit în biroul acestuia şi i-a spus că auziseră vestea de la prima soţie a lui Archer. Fusese găsit mort mai devreme în dimineaţa aceea. A murit aşa cum a trăit: într-o cameră de hotel din Las

Vegas, practicând autoasfixierea erotică. Erau două femei tinere cu el în acel moment, amândouă prostituate.

În fine, în ziua în care a murit, redactorul nostru a anunţat că urma să încheiem mai devreme ziua de muncă. Am mers cu toţii la Grill, unde era cunoscut faptul că Archer obişnuia să bea un Manhattan vineri seara la ora cinci, în fiecare săptămână când era în oraş, un gest amintind de epoca fostului redactor al revistei. El şi vechii săi prieteni scriitori, care obişnuiau, de asemenea, să vâneze urşi şi să trăiască viaţa la maximum, se întâlneau cu acel redactor-şef ca să dea pe gât mai multe rânduri de scotch până când îşi pierdeau cunoştinţa cu toţii. Redactorul nostru şef, care a preluat funcţia după primul redactor al lui Archer, a comandat un rând de Manhattan în onoarea lui. Am băut trei, chiar dacă îmi era rău de la vermut. Am închinat în cinstea lui şi am vorbit despre leul care fusese, despre cum se afla mereu în fundalul tuturor articolelor noastre, ca un spectru a ceea ce se dorea şi se aştepta de la noi.

Redactorul a vorbit despre câteva dintre articolele noastre, spunând că putea observa influenţa lui Archer asupra lor. Niciunul dintre cele scrise de mine nu a fost menţionat în discursul lui. Am zâmbit şi m-am prefăcut că nu mi-am dat seama. Am dat din cap grijuliu şi mi-am mijit ochii în semn de înţelegere. Însă, în tot acest timp, singurul lucru la care mă puteam gândi era: ce făceam acolo, bând Manhattan şi încercând să mă integrez printre nişte oameni cu care nu mai aveam nimic în comun? Aveam copii acum. Locuiam în New Jersey. Poate că nu avusesem niciodată ceva în comun cu ei, dar mă străduiam în continuare, iar apoi, din senin, aproape din senin, nu am mai făcut-o.

Să fii femeie la o revistă pentru bărbaţi înseamnă să ai o sarcină foarte specifică: ori să fii complianta, ori să fii gălăgioasă; să te încadrezi în categoria: altă persoană care pune întrebările care nu-i sunt permise unui bărbat într-o perioadă înfloritoare a corectitudinii politice sau să fii pisicuţa cu ochii mari care probabil a făcut sex cu subiectul reportajului său. După ce am avut-o pe Sasha, nu mai eram sigură din care categorie făceam parte, deşi mă încadrasem în amândouă la un moment dat. Orice fel de femeie ai fi, chiar dacă te defineşti prin mai multe tipuri, rămâi în continuare doar o femeie, ceea ce înseamnă că eşti întotdeauna ceva mai puţin decât un bărbat.

Toate ziarele au publicat articole extinse despre Archer şi legenda lui după moartea acestuia. Le-am citit pe toate. O zi mai târziu, a apărut o reacţie negativă pe internet, în care un batalion de femei de vreo douăzeci şi ceva de ani se întrebau de ce toată lumea îl venera pe acest bărbat care fusese, în mod clar, un misogin. Cea de-a treia fostă soţie foarte tânără a lui Archer a scris o carte de memorii despre abuzul fizic şi emoţional pe care le îndurase, deşi acuzaţiile ei au fost, în mare parte, respinse, pentru că ea a afirmat aceleaşi lucruri ulterior despre cel de-al doilea soţ. El detesta femeile, spuneau ele, cu toate că eu aş putea cita o sută de exemple din scrierile lui care demonstrau faptul că le adora. Da, spunea tânăra, părea că le adoră, dar era ceva mult mai urât, în realitate. Era o obsesie legată de sex şi un dezgust generalizat faţă de ceea ce el percepea drept condiţie a sexului sau barieră a sa, sau sistemul de livrare al acestuia: femeia în sine. Femeile în sine nu erau oameni reali. Erau numai o teorie. El scria despre ele în modul în care scria despre Vietnam – urât, romantic, pătrunzător, imposibil de obţinut.

M-am gândit la aceste lucruri. Eu scriam, de cele mai multe ori, despre bărbaţi. Nu am luat interviuri prea multor femei. De câte ori am făcut acest lucru, articolele au fost întotdeauna despre lupta de a fi genul de femeie care era intervievată – scriitoarele care erau excluse, politicienele care erau luate, în mod eronat, drept secretare, actriţele cărora li se spusese că erau prea grase, înalte, scunde, slabe, urâte sau drăguţe. Era mereu aceeaşi poveste, şi asta nu înseamnă că nu era importantă. Dar era plictisitoare. Prima dată când i-am luat interviu unui bărbat, am înţeles faptul că discutam despre ceva mai mult, mai de substanţă.

Bărbaţii nu se confruntau cu nicio dificultate externă. Nu se temeau că nu-şi găseau locul. Nu aveau niciun obstacol. Se născuseră ştiind că aveau locul lor şi erau asiguraţi de acest lucru la fiecare pas, în caz că uitau. Dar ei erau în continuare creativi şi erau oameni, aşadar îşi exprimau problemele sub forma unei pasiuni artistice. Problemele lor nu erau reale. Nu aveau nicio problemă legată de identitate, boală sau bani. În schimb, ei descoperiseră adevărata faţetă a sufletului lor – a sufletelor noastre, ale tuturor –, rana aflată în spatele întregii idei de supravieţuire.

Aş fi putut să-i ascult ore în şir. Dacă nu pui prea multe întrebări şi îi laşi pur şi simplu pe oameni să vorbească, ei îţi vor spune ce este în mintea lor. În aceste monologuri, mi-am regăsit propriile nemulţumiri. Se simţeau excluşi, la fel cum mă simţeam şi eu. Se simţeau ignoraţi, la fel cum mă simţeam şi eu. Simţeau că eşuaseră. Aveau regrete. Aveau nesiguranţe. Îşi făceau griji pentru succesorii lor. Spuneau toate lucrurile pe care eu nu aveam permisiunea să le spun cu voce tare fără teama de a părea

grandomană sau egocentrică, sau îngâmfată, sau narcisistă. Povestea mea se suprapunea pe cele spuse de ei, aşa cum în caietele cu exerciţii de la biologie se putea suprapune imaginea cu sistemul muscular deasupra imaginii cu sistemul osos al unui corp omenesc. Eu scriam despre probleme mele prin ei.

Asta ştiam sigur, că aceasta era singura cale prin care puteai face pe cineva să asculte o femeie – să-i spui povestea printr-un bărbat; transformă-te într-un cal troian al bărbaţilor, iar oamenii te vor băga în seamă. Astfel, eu trăiam din inimă poveştile despre vieţile lor, extrapolând de la ceea ce ei îmi ofereau şi continuând cu lucrurile pe care le cunoşteam deja prin faptul că eram o fiinţă umană. Ei îmi trimiteau mesaje şi flori care îmi confirmau faptul că îi înţelegeam cu adevărat într-un mod în care nimeni nu o mai făcuse înaintea mea şi, astfel, mi-am dat seama că toţi oamenii sunt, în esenţă, la fel, dar numai unii dintre noi, bărbaţii, au permisiunea reală de a fi aşa fără să fie nevoiţi să se scuze. Umanitatea bărbaţilor era sexy şi complicată; a noastră (a mea) era de a rămâne în întuneric, la finalul articolului, fiind interesantă doar în slujba umanităţii masculine.

Însă, stând acolo, mi-am dat seama că problemele mele erau acum diferite. Nu mai puteau fi proiectate asupra unui bărbat pentru că erau unice şi specifice dificultăţilor de a fi femeie. Era timpul ca eu să plec de la revistă.

Am recitit câteva dintre lucrările lui Archer în noaptea aceea. Am plâns puţin fiindcă era dureros să-mi închei cariera acolo, înainte de a fi vreodată trimisă în Chile, unde să mănânc creier de capră cu mâinile goale, dar exact atunci, poate pentru întâia oară, am conştientizat,

de asemenea, că nu urma să fiu trimisă niciodată în Chile să mănânc creier de capră cu mâinile goale. Oamenii puteau să-mi iubească articolele, puteau ajunge departe, eu puteam face orice, dar nu puteam niciodată să fiu bărbat. Dar chiar dacă aş fi avut şansa aceasta, nu cred că aş fi apucat creştetul caprei, să-i spintec mandibula şi să fac ceea ce trebuia să fac. Cine ar putea face aşa ceva, până şi unei capre moarte? Poate, în sensul acesta, sistemul funcţiona.

I-am spus lui Adam că mă gândisem că ar trebui să mă retrag de la slujbă. I-am spus că mă gândisem la asta pentru că voiam să fiu cu Sasha mai mult, ceea ce era destul de adevărat, dar, în realitate, eram umilită, îmi doream doar să plec şi nu ştiam unde aş fi putut merge în altă parte. Am mers înapoi la birou şi mi-am anunţat şeful. Agentul meu a spus că ar fi trebuit să fiu mai deşteaptă. Ar fi trebuit să solicit un contract care mi-ar fi permis să scriu un articol pe an, astfel încât „să rămân în joc”. Nu a înţeles că, de fapt, eu nu fusesem niciodată în joc. I-am spus că-mi doream să scriu romane. Am încercat să scriu unul, ficţiune pentru adolescenţi, despre nişte surori care aflaseră că părinţii lor erau spioni. Altul, pentru adulţi, despre trei fii care îşi pierduseră moştenirea. Altul, despre o femeie care s-a mutat în suburbii şi pune bazele unei bande violente împreună cu restul mamelor de la şcoală. I-am trimis două sau zece, sau patruzeci de pagini agentului meu, iar el mi-a spus acelaşi lucru, că niciunul dintre personajele mele nu era agreabil. M-am gândit la Archer. Personajele sale nu erau agreabile. El nu era agreabil. M-am gândit la cât de mult am lucrat la articolele mele pentru a fi agreată de către cititori. Mi-am amintit de un curs de scriere creativă pe care l-am urmat în timpul

facultăţii, unde profesorul, un scenarist cinic care scrisese fix un singur film, ne-a spus că atunci când personajele noastre nu sunt agreabile, acest lucru se rezolvă dacă le „dotăm” cu un picior strâmb sau le adăugăm un câine. I-am pus un picior strâmb uneia dintre membrele găştii mele, iar agentul a scris pe margine: „Ce naiba?” Mi-a spus că trebuia să scriu ceva mai aproape de realitate. Aşa că am început să scriu romanul acela pentru adolescenţi cu ceva luni în urmă, cel despre tinereţea mea, cel care nu ducea încă nicăieri, iar apoi i-am trimis agentului primele zece pagini cu vreo patru luni în urmă, dar nu am mai primit niciun răspuns. Am citit acele pagini din nou şi am descoperit problema. Vocea mea prindea viaţă doar când vorbeam despre altcineva; capacitatea mea de a vedea adevărul şi de a extrapola o emoţie umană pe baza a ceea ce observam şi ceea ce mi se spunea nu se aplica şi asupra persoanei mele.

Am adormit în parc şi am petrecut câteva minute sau poate câteva ore în starea iluzorie dintre somn şi veghe. Când m-am ridicat, nu mi-am mai putut găsi niciunde ţigara electronică.

Cum se făcea că era încă august? Câte zile mai erau până venea iarna? Câte zile mai erau până când copiii lui Toby aveau să se întoarcă? Câte nopţi avea să mai fie singur? Încă niciun cuvânt de la Rachel, care nu ştia unde erau copiii – ar fi putut fi morţi, iar ea nu ar fi ştiut acest lucru.

Nu suporta să fie acasă. Căldura nu se diminuase nici după-masă. Erau femei pe telefonul său, dar nu făceau decât să-l enerveze. S-a gândit să o sune pe Joanie, dar

sub ce pretext? Ce voia de la ea? A văzut câteva filmuleţe cu soldaţi care îşi revedeau copiii. Nimic nu-l făcea să se simtă mai bine. Ziua aceea nenorocită nu se mai sfârşea.

Se uită la orarul clubului de yoga. Nu era niciun curs, ci numai ceva numit Metoda YogaD, care se referea la un antrenament de creştere a rezistenţei care combina yoga, dansul şi „efortul spiritual interior”. Ce naiba, a decis el, schimbându-se în pantaloni scurţi şi tricou.

A păşit înăuntru, era singurul bărbat de acolo şi a încercat să-şi dea seama dacă nu ratase ceva din descriere. Niciuna dintre femei nu părea şocată să-l vadă, totuşi, astfel că el şi-a luat o pernă de sprijin, la fel ca toate cele pe care stăteau ele, iar apoi a mers mai departe prin încăpere.

— Toby.

S-a întors. Acolo, pe podea, îmbrăcată într-un combinezon mov cu pantaloni mulaţi, era Nahid.

— Aici vii ca să agăţi femei? întrebă ea.

El a râs.

— Nu, aici vin ca să văd femeile pe care intenţionez să le agăţ.

Poate că nu fusese o replică atât de bună pe cât ar fi putut fi, dar gândiţi-vă la ce săptămână avusese.

— Este ocupat locul acesta?

— Mă urmăreşti?

— Aici vin să fac yoga.

— Eşti foarte evoluat. Cred că eşti primul bărbat pe care l-am văzut vreodată la acest curs.

— Ce faci tu aici? Eşti departe de casă.

— Trebuia să mă întâlnesc cu o prietenă care vine aici, dar ea a renunţat.

— Doar cineva foarte sigur de masculinitatea lui poate să vină aici. Ştii acest lucru, nu-i aşa?

Cursul începu. Profesoara a bătut într-un gong şi a început un discurs. Voia să vorbească despre un cuvânt nou pe care îl învăţase în sanscrită: spanda.

— Se referă la inspiraţia şi expiraţia lumii, expansiunea şi constricţia lumii. Dacă priviţi în jur, ritmul acesta există peste tot. Nu îl veţi putea vedea până nu-l veţi practica, iar apoi veţi avea dovada, veţi conştientiza că respiraţia voastră este, pur şi simplu, armonie: inspir, expir, inspir, expir.

Toby se aplecă înspre Nahid.

— În realitate, universul poate doar să se extindă. Este fizică.

Nahid se uită la două femei care se întoarseră spre ea, apoi îşi duse degetul la gură cu asprime, făcându-i semn lui Toby să tacă.

Toby simţi mirosul lui Nahid chiar atunci – un şampon cu aromă de plumeria şi oare un deodorant cu aromă de

castravete? Avea un mod pavlovian de a simţi dorinţa, nu doar faţă de acele mirosuri, ci şi faţă de cele aflate dedesubtul lor, iar el a căutat cu mintea o succesiune virtuală de imagini cu răni chirurgicale infectate, pentru a stăvili erecţia care se pregătea să erupă în el ca o lavă.

Metoda YogaD se dovedi a fi un stil de mişcare foarte energică realizată în linişte şi cu atenţia concentrată, cu ochii închişi, un curs care, din fericire, nu includea dansuri care necesitau mişcarea şoldurilor, rotiri ale trunchiului sau învârtiri. Era mai mult ca o lecţie de gimnastică finalizată cu o sesiune de întinderi prelungite. El trebuia să fie atent la vederea sa periferică: corpul frumos, rotund al lui Nahid, care se întindea ca o pisică din Downward Dog, cu fundul ei superb îndreptat către cer.

Când avea paisprezece ani, îi spusese mamei lui că-i era ruşine de faptul că era gras şi scund, aşa că l-a luat cu ea la o întâlnire Weight Watchers, unde el a văzut o cameră plină de femei triste care vorbeau despre cât de nedemne de iubire se simţeau şi cât de vremelnice erau în trupurile lor.

— Viaţa voastră este acum, spuse Sandy, lidera.

Purta fuste din denim şi cămăşi viu colorate cu dresuri asortate şi nişte cercei mari, de bal mascat.

— Trebuie să trăiţi ca şi cum viaţa voastră este deja în progres.

Micul Toby nu a înţeles la ce se referea cu asta. Desigur că viaţa se întâmpla atunci – cel puţin aşa era pentru adulţi. Nu pricepea de ce aveau bariere emoţionale în calea

dietei, dincolo de obstacolul major, care era faptul că mâncarea conferea o stare de confort, era delicioasă şi bună. Acum el înţelegea perfect toate acestea: mâncarea conferă o stare de confort şi este delicioasă, dar nu este bună, şi nimeni nu ar trebui să fie sedus de gândul că aceasta ar putea fi bună.

Bine. A urmat planul şi a pierdut aproape două kilograme şi jumătate în prima săptămână. Apoi, din ce în ce mai multe. Femeile bombăneau când auzeau cât de mult pierdea în greutate: era băiat şi era adolescent – metabolismul său era ideal. Mama lui îl ducea acasă şi spunea:

— Vezi? Sunt geloase pentru că tu ai succes.

Mamei lui îi plăcea la nebunie lucrul acesta. Îl iubea mai mult decât o făcea înainte. El şi-a respectat cu stricteţe planul până la vârsta de douăzeci şi patru de ani şi a încetat complet să mai consume carbohidraţi. Nu avea să sfârşească vreodată la fel ca vreuna dintre acele femei.

Îi spusese mamei sale că voia să facă sport, iar asta a încântat-o, de asemenea. Ea s-a documentat şi l-a dus la un curs de aerobic într-o mansardă din West Hollywood. El era singurul băiat de la curs, ca şi aici, dar era atât de fascinat de toate fetele blonde cu picioarele lungi de la curs – fete construite pentru a fi superioare, cu picioare drepte, fete suple şi învăluite de o plictiseală ocazională privitoare la frumuseţea lor –, încât era capabil să uite de efort. Era mult mai plăcut să se afle în preajma lor decât a sacilor trişti de la Weight Watchers. Acele fete nu se plângeau niciodată. Acele fete ştiau că lumea era mai bună pentru că ele făceau parte din ea. El le privea în

oglindă în timpul cursului şi îşi imagina că nu era acolo cu ele, ci că le privea din cealaltă parte a televizorului. Da, dacă ele s-ar fi aflat într-un videoclip de aerobic, iar el le-ar fi privit acolo, ar fi putut ignora felul în care arăta pe lângă ele: gras, evreu, stângaci, scund, foarte scund, când naiba avea de gând să vină acel puseu de creştere (?), căci lui i se promisese că va avea loc un puseu de creştere la un moment dat.

La sfârşitul cursului, profesoara reducea lumina şi ei se întindeau, pe burtă, deasupra platformelor înalte şi făceau exerciţii de stretching pe o melodie lentă, în timp ce amurgul se lăsa peste Hollywood Hills şi pătrundea prin ferestrele mari ale încăperii. Cu faţa în jos, pe platforma sa de aerobic, el proceda conform instrucţiunilor: întindea un braţ în exterior, apoi, pe al doilea. Dacă una dintre fete era pe platforma ei, pe burtă, dar orientată în direcţia lui în loc de cea opusă, ceea ce însemna cap în cap cu Toby şi nu cu picioarele la capul său, rezultatul era că arătau ca şi cum ea şi Toby erau pe nişte plute, întinzându-se pentru a ajunge unul la celălalt într-un balet frumos al supravieţuirii. Un cântec lent se auzea din CD player: Uneori, zăpada cade în iunie, uneori, soarele se învârte în jurul lunii.

— Întindeţi-vă spre partea stângă, spunea profesoara.

Exact atunci când am crezut că şansa noastră a trecut, tu ai venit şi ai păstrat ce a fost mai bun pentru sfârşit.

— Acum, întindeţi-vă spre dreapta.

În acelaşi fel se simţea el în timp ce făcea exerciţii fizice în linişte, într-un mod straniu, aproape de Nahid, această

femeie necunoscută pentru el, al cărei corp învelit în elastan era la fel de tentant ca şi atunci când era dezbrăcat. Acum, ei stăteau pe nişte salteluţe care apăruseră de nicăieri, el se întindea spre ea şi ea spre el, iar de pe iPod se auzea un cântec care era versiunea lentă a unei piese de la radio care îi plăcea lui Hannah – Stau în colţ şi te privesc cum o săruţi, oh, oh – cât de mult îi plăcea această piesă pop transformată într-o baladă.

Rachel ieşise din viaţa lui. El privise asta ca pe ceva negativ. Era doar din cauza faptului că lucrul acesta avea să-i distrugă pe copii atunci când vor afla, în cele din urmă. Dar, totodată, în lipsa unei decizii pe care s-o fi luat ca să creeze acea situaţie, era adevărat că el era încă tânăr şi putea avea o nouă viaţă. Rachel avusese dreptate în privinţa aceasta.

Studioul de yoga se afla într-o mansardă de la etajul al optsprezecelea al unei clădiri rezidenţiale, un avantaj pentru rezidenţi şi o ofertă ca la carte pentru oricine altcineva. Ferestrele erau mari şi destul de înalte încât, într-o zi senină, se putea vedea parcul. Soarele apunea. Lui îi plăcea foarte mult amurgul – asfinţitul albastru, în special vara, când străzile se umpleau de oameni care ştiau că va urma iarna, care văzuseră zile interminabile în care străzile erau neprimitoare. Cerul avea o strălucire violet-albastră. Oare chiar nu şi-a luat niciodată un moment ca să venereze amurgul? Îl iubea. Iubea totul în acel moment. Privea lumea şi era foarte entuziasmat de numărul de asfinţituri care îl aşteptau. Voia să-l folosească bine pe fiecare dintre ele. Voia să-l petreacă pe fiecare dintre ele numai cu oamenii pe care îi iubea. Voia să fugă în nord, până la tabără, exact în secunda aceea, să-şi ia copiii din paturile unde dormeau şi să-şi ceară iertare

pentru toate asfinţiturile ratate. Voia să trezească fiecare copil, să-l ia în braţe şi să-l învârtă. Voia să le spună să nu se îngrijoreze dacă ratează vreun asfinţit, căci asfinţitul se va întoarce întotdeauna. Voia să le arate că acesta era el, cel adevărat, nu măgarul morocănos pe care îl văzuseră în ultima vreme, nu persoana care încetase să mai creadă în potenţial, entuziasm şi surpriză. Îşi va aminti de acest moment şi va deveni din nou el însuşi. Bietul Toby din toate celelalte universuri bloc. Bietul Toby care încă mai suferea. Acest nou Toby. Acest Toby căruia nu-i venea să creadă ce noroc extraordinar avea, pentru că avea toate aceste asfinţituri înainte, lăsându-le pe toate cele nefericite în urmă.

În dimineaţa următoare se trezi cu o senzaţie de panică în stomac. O parte se datora faptului că se trezise în patul lui Nahid, unde nu mai dormise şi nici nu mai rămăsese vreodată până noaptea trecută – partidele lor de sex se limitaseră până atunci la podea şi la măsuţa de cafea din camera de zi. O altă parte se datora faptului că era prima oară când îşi petrecea noaptea acasă la o femeie. Dar panica lui era, de asemenea, parentală, fiind bântuit de înţelegerea clară a faptului că era acum unicul părinte al copiilor săi şi că aceştia nu erau lângă el, gând care apărea din nou şi din nou. Simţi mirosul cafelei.

Îşi aminti noaptea care trecuse.

— Am o surpriză pentru tine, îi spusese ea.

Nahid îi încălecă trupul şi începu să toarne diferite uleiuri aromatice pe spatele lui, făcând mişcări circulare şi

delicate, în timp ce rostea nişte cuvinte şi îl făcea să le ghicească, se apleca şi-l săruta pe gât dacă el le spunea bine, dar îi muşca urechea dacă le spunea greşit. Asta a durat cam o oră, iar când s-a terminat, el şi-a dat seama că nu se relaxase deloc în tot acest timp. Nu reuşi nicio clipă să nu se gândească la ce obţinea ea făcând acele lucruri. Nu ştia să fi existat vreo situaţie în care cineva să facă ceva doar pentru ca el să se simtă bine, aşa încât atunci când asta se întâmpla în sfârşit, aproape că nu putea înţelege ce se petrece.

Toby o surprinse pe Nahid citind Daily News în timp ce-şi bea cafeaua dintr-o ceaşcă chinezească. La lumina dimineţii, fără machiaj, el îi putu vedea faţa pentru prima dată.

— Câţi ani ai? o întrebă.

— Asta este o întrebare nepoliticoasă.

— Îmi pare rău, spuse. Bine, ce greutate ai?

Ea a râs.

— Haide să ieşim să luăm micul dejun, propuse el.

— Îţi pot pregăti micul dejun aici.

— Vreau să te duc în oraş.

Ea îşi întoarse faţa, îşi ridică sprânceana stângă şi îl privi pieziş, ca şi cum ar fi încercat să decidă ceva.

— Nu pot să ies cu tine. O să-ţi explic.

Soţul ei nu voia să divorţeze. O iubea; trecuseră prin atâtea împreună. Voia să menţină aranjamentul dintre ei aşa cum era. Ea i-a spus că nu se gândise că mariajul lor era un „aranjament”. El era atât de chipeş, arăta şi vorbea atât de blând, încât ea nu simţea ură faţă de el. Cu toate acestea, se simţea respinsă în continuare. Nu conta că acum ştia motivul pentru care o respingea; sentimentul că exista ceva care o făcea respingătoare pentru el nu o părăsea.

Dar nu era vorba despre faptul că o parte din el o mai dorea, că încă o iubea. Nu, la mijloc era faptul că era avocatul unei reţele de ştiri conservatoare, iar contractul său era sub lupă şi şeful lui transmisese un anunţ cum că angajaţii companiei respectau „valorile pozitive, dumnezeieşti” ale organizaţiei. Divorţul lui ar fi fost o problemă. I-a cerut să rămână căsătoriţi până când negocierea contractului său se încheia; dacă accepta, el avea să se asigure că va fi aranjată din punct de vedere financiar pe viaţă. Apoi, avea să le spună că ea se va converti din nou la iudaism, iar el nu mai poate rămâne căsătorit cu ea. Ea nu putea înţelege cum era capabil să şteargă trecutul lor împreună, dar lui nu-i păsa că ea nu înţelegea. A vrut dintotdeauna să deţină controlul şi să fie convingător. Amintiţi-vă, el fusese cel care a determinat-o să-şi bombardeze cu hormoni, ca să poată avea copii, fără să o întrebe dacă şi ea îşi dorea acelaşi lucru.

S-a înfuriat. A refuzat. A spus că o vor lua, pur şi simplu, pe drumuri separate. El a ameninţat că nu-i va plăti niciun fel de pensie alimentară dacă nu se supunea. Ea a spus că avocatul ei va obţine asta, oricum, dar nu era adevărat. Avocatul subliniase că ea avea o profesie, avea o diplomă în contabilitate, iar simplul fapt că nu muncise niciodată

nu însemna că nu o putea face. Nu era ca şi cum ar fi fost copii la mijloc. Ea ar fi trebuit să se mute. Ar fi trebuit să înceapă o viaţă nouă într-un oraş care nu era la fel de scump. Avea patruzeci şi cinci de ani şi trebuia să trăiască asemenea unei proaspete absolvente de facultate, sperând să-şi găsească o slujbă în finanţe.

O învinsese. El a fost de acord să-i plătească chirie dacă rămânea în apartament, dacă nu spunea nimănui că erau despărţiţi, dacă amâna divorţul până în ianuarie, dacă promitea să nu fie văzută cu alţi bărbaţi sau să nu facă un alt lucru pe care directorul companiei l-ar fi putut vedea şi l-ar considera necreştin. Vorbim de „media liberală”, care căuta întotdeauna să se delecteze cu o situaţie de genul acesta. Cel mai rău dintre toate – da, cel mai rău –, ea era nevoită în continuare să participe la evenimente şi la cine alături de el. Era nevoită să-l ţină de mână. Era nevoită să fie îndrumată de acelaşi asistent personal căruia soţul ei îi făcea o felaţie când a intrat în apartament în ziua aceea.

Toby asculta. Îi plăcea cum ea îşi privea mâinile în timp ce vorbea. Îi plăcea cum ochii ei se deschideau uşor, iar sprâncenele i se uneau atunci când asculta ceva. Altcineva ar putea crede că aceasta era situaţia ideală, o femeie frumoasă la care puteai să mergi şi să faci sex, dar care nu voia nici măcar să iasă la micul dejun. Dar el? Îşi dorea o persoană. Nu voia numai să facă sex şi să plece. El nu era Seth.

— Nu ştiu, zise Toby, înţeleg ce spui, dar eu te plac. Îmi doresc să te cunosc mai bine.

— Şi eu te plac. Dar aş putea fi văzută pe aici…

Se ridică şi îşi duse ceaşca de cafea în bucătărie. Purta un halat din satin.

— Sincer, este destul de umilitor şi simplul fapt că trebuie să-ţi povestesc toate acestea. Nu le-am mai spus nimănui.

Se mai culcase cu câţiva bărbaţi până atunci, i-a explicat ea. Nu fusese niciodată cu un alt bărbat înainte de toate astea. Părinţii ei nu au vorbit cu ea despre sex. Acum, nu mai vorbeau cu ea deloc. Sora ei credea că era păgână fiindcă se convertise. Îi era ruşine să discute despre sex cu prietenele ei, pe lângă faptul că nu avea voie să spună nimănui ce se întâmpla, şi, ca o consecinţă, toate prieteniile ei aveau de suferit. Aşa că ea mergea în apartamentele bărbaţilor, făcea sex cu ei o dată, după care îi bloca pe aplicaţie şi pe telefon. Nu le putea suporta atingerea. Era mult prea intimă; era mult prea tandră. Când te doresc, bărbaţii îţi ating fiecare parte a corpului, nu doar zonele erogene, sperând să lase impresia că te vor cu adevărat. Îţi ating talia şi faţa. Îţi ating genunchii şi curbura piciorului. Îţi mângâie zona pufoasă a spatelui. Atingerile lor sunt lungi. Îţi iau răsuflarea. Fineţea nu mai era o datorie. Fineţea era acum scopul. Intimitatea o copleşea.

Dar se obişnuia cu toate astea acum, alături de Toby. Erau în spaţiul ei, iar trupul ei nu mai reacţiona prin spasme la atingere. Trecea prin fazele necesare ale învăţării modului în care putea exista în trupul ei cu un bărbat care o dorea. Recupera momentele pierdute.

— Ceva s-a întâmplat, iar acum sunt blocată, spuse ea. Accept acest lucru. Nu mai încerc să schimb lucrurile. Merg

la yoga. Vin acasă şi mă culc cu tine. Asta ar trebui să-mi ajungă. Bărbaţilor le este dificil să înţeleagă.

După o vreme, Toby plecă şi făcu un duş la el acasă. Părea că erau peste cinci sute de grade, iar aparatul său de aer condiţionat avea o capacitate de doi bani să răcorească atmosfera. Ascultă un podcast despre neuroştiinţă în drum spre muncă, dar nu s-a putut concentra la el. În Inbox avea e-mailuri din partea ambilor copii, care au apărut simultan când a intrat în biroul său. Al lui Solly era destul de substanţial. Scria că-i plăcea de consilierul lui, că nu îl pierduse pe S.B. (Stealth Bunny, abreviat, pentru eventualitatea în care cineva citea peste umărul lui), că Max îşi găsise prieteni noi, dar el credea că înţelegea acest lucru şi că era un băiat pe nume Akiva cu care îi plăcea să-şi petreacă timpul, iar Hannah îl ignora atunci când îl vedea. E-mailul lui Hannah conţinea doar mesajul: „Ne vedem în ziua de vizită”. Privi lung acel e-mail, de parcă ar fi putut creşte sub privirea sa, până când telefonul afişă funcţia de oră şi dată care apărea după ce ecranul se bloca.

Acela a fost momentul în care i-a picat fisa. Aceea era ziua în care se presupunea că pensia alimentară trebuia să intre direct în contul lui bancar. Se concentrase atât de mult pe rezolvarea situaţiei copiilor, apoi fusese preocupat să afle unde era Rachel, încât şi-a permis să nu se gândească la o întrebare majoră care plutea deasupra tuturor acestor lucruri: pierduse oare şi banii? Iisuse Hristoase, dacă pierduse banii?

Se aşeză pe scaunul de la biroul său. Voia să fie pregătit pentru această situaţie. Voia să întâmpine orice ar fi aflat ca un bărbat. A durat de două ori mai mult decât de obicei

ca să-şi acceseze contul bancar. Când, în sfârşit, nu şi-a mai introdus greşit parola, a privit rotiţa care se învârtea interminabil în timp ce se încărcau informaţiile privitoare la contul său, vă mulţumim pentru răbdare. Poţi face asta, încercă el să-şi invite creierul să-l ajute să obţină informaţia. Poţi face asta, orice ar fi. Dar creierul său îi spusese o mulţime de lucruri de-a lungul anilor. Nu putea avea foarte multă încredere. El avea nevoie de banii aceia. Ştia că, deşi pretindea că detesta banii, avea nevoie de ei şi îi dorea.

Sau, la naiba, poate că nu era aşa. Poate că ar trebui să se mobilizeze şi să se mute. Nu avea să lase nicio adresă de corespondenţă. Va cumpăra o casă, să zicem, în Illinois, Kentucky, Carolina de Sud, sau poate într-un loc mai primitor pentru evrei, precum Philadelphia. A auzit că în Nashville era nevoie de specialişti, însă nu voia să trăiască în sud. Poate se va muta în New Jersey. Nu, era prea aproape. Era suficient de aproape încât, dacă ea s-ar decide să se întoarcă în vieţile copiilor, ar putea să le facă vizite regulate. Nu, nu pentru tine, javră. Tu ai luat deja o decizie. În plus, dacă vreodată vei regreta acest lucru, vei fi nevoită să renunţi la acest loc pe care îl iubeşti şi să te hotărăşti că-ţi iubeşti copiii mai mult. Exilul va fi pedeapsa ta pe viaţă.

Un chenar cu un mesaj a apărut pe ecranul său: Solicitarea dumneavoastră a expirat. Vă rugăm să încercaţi din nou mai târziu.

— DU-TE NAIBII! strigă el.

În afara biroului său, o infirmieră îşi ridică privirea de la căruciorul ei cu medicamente.

Încercă să scrie din nou. Rotiţa se învârtea iar şi iar şi iar. Simţea durere fizică. Îi lipseau copiii atât de mult, încât simţea durere fizică. Toate acestea erau agonie. Asta ţi-ai dorit, Rachel? Ţi-ai dorit să rămâi singură?

Într-un final, morişca stătu pe loc şi suma fu afişată: cu 7500 de dolari mai mult decât în ziua precedentă. Nici măcar nu mai putea simţi uşurarea. Se detesta pe sine atât de mult, încât nu mai putea suporta. Trase aer în piept, stătu jos şi se holbă la suma aceea, apoi privi pe fereastră. Era ceva în legătură cu lumina care pătrundea în biroul lui dimineaţa, cu faptul că nu putea scăpa de atacul brutal al soarelui, care îl deprima. Crescuse în Los Angeles, unde toată lumea lăuda soarele de parcă ei l-ar fi inventat, şi singurul lucru la care se putea gândi era că lipsa clădirilor înalte însemna că soarele avea să răsară şi să apună pentru totdeauna la nivelul ochilor săi. Acum, în biroul lui, soarele se reflecta în oţelul inoxidabil al pupitrului şi în barele peretelui de sticlă, ceea ce îl făcea morocănos.

Trebuia să plece de-acolo. Voia să ia prânzul. Era ora zece şi jumătate, dar cine spune care este ora prânzului? Plecă de la spital, iar când se opri din mers, se afla în faţa Muzeului de Istorie Naturală, ca şi cum dorul pe care îl simţea pentru Solly îl împinse acolo. Aveau un nou exponat despre culori, centrat pe ceva numit Vantablack, un material creat în laborator, considerat a fi cel mai întunecat negru care există. Putea absorbi 99.6% din lumină. Articolul pe care îl citise în Times susţinea că oamenii care îl priveau simţeau că-şi ies din minţi. A inrat pe uşa dedicată abonaţilor şi a mers direct la exponat. Mostra de negru era înconjurată de folie de aluminiu, astfel încât oamenii să ştie la ce se uită. Toby s-a oprit în

faţa exponatului şi a privit acel negru până când a simţit că leşină. A stat acolo o oră întreagă.

La mijloc nu era faptul că renunţase să se mai gândească la Rachel. Era faptul că nu-şi mai putea localiza propriul rol în poveste, iar acest lucru îi provoca panică. Înainte, putea înţelege regulile, anume că el era obiectul direct al apatiei şi indiferenţei sale. Dar acum ce mai era el? Ce mai erau copiii? Ea nu mai era în opoziţie cu ei. Plecase, pur şi simplu. Ce putea face în privinţa asta? Cum putea privi acest lucru?

Panica se intensifica înăuntrul său în mod regulat. Nu prea mânca (de parcă ar fi făcut-o vreodată). Se întreba dacă s-ar putea întâmpla s-o întâlnească vreodată copiii pe stradă. Se întreba dacă ei s-ar putea transforma în nişte paria în cazul în care ar fi devenit clar pentru mamele de la şcoală că Rachel se îndepărtase prea mult pentru ca acest lucru să mai poată fi iertat.

Ziua următoare, marţi, i-a făcut o ecografie unei tinere studente la drept. Ficatul ei nu prezenta niciun semn de îngrijorare, astfel că a putut să programeze o consultaţie ulterioară în luna octombrie. Apoi, el şi-a dat seama cât de aproape era luna octombrie şi că se apropia Bat mitzvah-ul lui Hannah. Invitaţiile ar fi trebuit să fie gata săptămâna trecută, dar acestea nu erau responsabilitatea lui, ci a lui Rachel. Simone era implicată în tot: firma de catering, DJ-ul, animatorii, micile atenţii de la petrecere, locul unde se desfăşura evenimentul. Toby trebuia numai să se asigure că Hannah ştia versetele. Oare ar trebui să anuleze totul acum? Cum ai putea să organizezi un Bat mitzvah pentru o

fată a cărei mamă tocmai o abandonase? Dar, pe de altă parte: cum ai putea să anulezi Bat mitzvah-ul unei fete?

Se afla pe stradă, după serviciu, şi tot restul zilei se întindea înaintea lui. Nu voia să-şi verifice aplicaţia Hr. Voia să primească un mesaj de la Nahid prin care ea să-l anunţe că va ajunge prin zonă şi că vor lua cina împreună. Nu mai putea tolera încă o seară în singurătate. Nu putea să nu vorbească despre acest lucru. A căutat pe telefon ce filme rulau la cinematografe, dar pagina nu se încărca. S-a decis să meargă pe jos spre centru, oricum. Voia să vadă un film. Oamenii normali merg la film când copiii lor sunt plecaţi.

Era pe Sixties când a văzut un magazin mare de animale de companie, unde se organizau adopţii în seara aceea. A intrat, încercând să se obişnuiască cu mirosul, şi ochii i-au căzut imediat pe un câine de talie mică, un şoricar cu părul scurt, cu un singur ochi.

— Pot să-l mângâi? l-a întrebat pe supraveghetor.

Supraveghetorul i-a dat câinele, care tremura. L-a pus în braţele lui Toby. Avea dimensiunile unui nou-născut, iar Toby îl ţinea în acelaşi fel ca pe un copil, scărpinându-i burtica. Toată povara pe care Toby o dusese pe umeri în ultima săptămână începu să se înmoaie. Un câine! Ar trebui să-şi ia un câine! Copiii voiau un câine de multă vreme, dar politica de la Golden nu permitea acest lucru. Uitase că şi-a ales noua locuinţă după criteriul permisiunii pentru animale mici. Un câine ar putea îmbunătăţi lucrurile. Cineva loial, cineva care putea uni familia şi care ar putea înlocui ce se pierduse. L-a privit pe supraveghetor.

— Pot să-l iau?

A plecat din magazin după nouăzeci de minute complet inutile, cu peste două kilograme de mâncare pentru câini, două lese, un bol pentru apă, un bol pentru mâncare, şapte jucării pentru muşcat şi şoricarul de trei kilograme şi jumătate, pe care îl numise „Bubbles” pe hârtiile de adopţie. Când era în clasa întâi, Hannah obişnuia să spună că îşi dorea un chihuahua pe nume Bubbles. Rachel nu i-ar fi permis aşa ceva niciodată. Cine avea timp de plimbat un câine? întreba ea. Şi cine va curăţa? Cine va înlocui mobila?

El l-a dus pe Bubbles acasă, întrebându-se dacă dimensiunile mici ale câinelui îl făceau pe Toby să arate mai mare sau mai mic decât era în realitate. A dus câinele în clădirea unde locuia, unde două adolescente au strigat:

— Awwwwww!

S-a gândit dacă s-o sune pe Joanie şi să-i ceară sfaturi legate de câini; şi-a amintit că ea spusese că sora ei era medic veterinar. Ar trebui să înceteze să mai caute motive s-o sune pe Joanie.

Îl duse pe Bubbles sus, deschise uşa apartamentului şi spuse:

— Aici este, micuţule. Aceasta este casa ta acum.

Nu v-ar putea spune de ce, dar şi-a petrecut următoarele zece minute îmbrăţişând câinele şi plângând în blana lui.

Visa că înota în Israel, într-o zonă din nord unde erau cascade. A visat că putea să stea sub cascadă, lăsând apa să treacă peste trupul lui, dar fără să-l doboare cu forţa ei. Însă, după aceea, s-a trezit şi şi-a dat seama că noul său câine făcea pipi pe capul lui.

— Nu, Bubbles, nu! strigă el, grăbindu-se să-l scoată din apartament, ajungând apoi în lift şi afară.

Bubbles şi-a făcut nevoile, dar Toby uitase să ia un sac din plastic cu el, iar o femeie de vreo treizeci de ani care se îndrepta spre muncă s-a strâmbat la Toby, care era plin de pipi şi căuta frenetic ceva ce ar fi putut folosi pentru a curăţa mizeria:

— Porcule!

Nu asta era ceea ce-şi imaginase. El visase că-şi va plimba câinele pe străzile din Upper East Side şi asta ar fi ca şi cum ar emite un fel de feromon irezistibil, ca nişte dâre chimice, care ar face femeile să se oprească să mângâie câinele şi să se gudure pe lângă el.

Tocmai se întorsese în apartament şi dăduse drumul duşului când telefonul îi sună. S-a uitat la ID-ul apelantului. Un număr din nord. Era din tabără. A simţit cum i se usucă gura imediat.

— Da, alo?

— Domnule Fleishman, ne cerem scuze că vă deranjăm atât de devreme.

Simţi un val de răceală.

— S-a întâmplat ceva?

— Copiii sunt bine. Dar a avut loc un incident. Va fi nevoie să veniţi aici şi s-o luaţi pe Hannah.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Aş prefera să discutăm faţă în faţă.

— Iisuse Hristoase, doar spuneţi-mi ce este, la naiba!

Directorul făcu o pauză timp de un minut.

— A fost o problemă de conduită sexuală. Vă voi povesti mai multe când veţi ajunge în tabără.

Problemă de conduită sexuală.

— Hannah este bine? S-a întâmplat ceva cu ea?

— Este bine. Este aici în birou, lângă mine. Nu a păţit nimic.

Dădu drumul duşului şi îl privi lung pe Bubbles pentru o clipă, înţelegând motivul pentru care nu toţi oamenii îşi doresc câini. Îl sună pe Seth.

— Salut, amice, spuse Seth.

— Abia se crapă de ziuă.

— Este ora opt. Am nevoie de ajutorul tău.

Îi spuse că i se întâmplase ceva lui Hannah şi că avea un câine nou de care trebuia să aibă cineva grijă. Îi părea rău, dar nu ştia la cine altcineva ar fi putut apela.

— Nu ştiu cum se face, dar Vanessa şi cu mine am hotărât să ne luăm o zi liberă.

— O să las o cheie la portar. Mulţumesc, omule. Nu am cuvinte să-ţi mulţumesc.

— Nu-ţi face griji. Copiii sunt rezistenţi.

— Nu sunt chiar aşa de rezistenţi. De ce spun oamenii mereu acest lucru?

— Eu mă refer la faptul că părinţii mei sunt divorţaţi, iar eu sunt în regulă.

Oare de ce îi lăsase să meargă în tabără? Aveau nevoie de el acum. În schimb, el se culca cu tot Manhattanul, făcându-şi propria hartă a locurilor în care şi-o trăsese, timp în care îi trimisese pe copiii săi iubiţi departe de el. Se simţea ca un ratat. La asta s-a gândit când a dus maşina închiriată (nu mai voia să audă de lucrurile lui Rachel, asta este, se terminase) în parcarea FDR Drive: oricine a mers măcar la o şedinţă de terapie de cuplu poate spune că, dincolo de punctul de vedere propriu, există un abis creat de un cazan care clocoteşte pe foc, iar abia dincolo de acest abis, se află punctul de vedere al partenerului. Dacă el ar fi un cercetător adevărat în acest domeniu, oare ar reuşi să găsească dovezi empirice pentru faptul că Rachel avea un motiv pentru care să-l respingă? Pentru faptul că Rachel avea dreptate să-l urască atât de mult? Da, exact atunci, pentru prima dată, a putut înţelege acest lucru. A putut să-şi croiască drumul prin abis şi, numai pentru o clipă, a putut vedea că el a fost acelaşi gunoi dezgustător, gras, disperat care fusese întotdeauna.

Oh, Dumnezeule, se detesta. Nu mai suporta să fie singur cu el însuşi nici măcar pentru încă un minut. Nu şi-a dat seama cum să pornească Bluetooth-ul în maşină, astfel că, în loc să asculte podcastul despre neuroştiinţă, a blestemat muzica pop, căutând piese country pe măsură ce se apropia tot mai mult de nord, iar apoi, a optat pentru rock creştin, orice suficient de lung încât să nu-şi mai poată auzi propriile gânduri.

A luat telefonul şi i-a dat un ordin:

— Sun-o pe Rachel la muncă.

Sună de cinci ori. Închise. Ce naiba făcea?

Două ore mai târziu, intra pe porţile taberei şi urca dealul de pământ ca să ajungă la locul în care se afla clădirea administrativă. Ultima dată fusese acolo anul trecut, când el şi Rachel au mers împreună să o vadă pe Hannah în ziua de vizită. S-au certat tot drumul până au urcat, dar nu-şi putea aminti pentru ce, doar faptul că, atunci când s-au dat jos din maşină, ea a spus:

— Sper să te prefaci şi tu puţin.

Directorul taberei, care arăta ca o păpuşă Ken în vârstă îmbrăcată într-un tricou polo, alergă la Toby când îl văzu urcând. Avea o faţă plină de empatie.

— Ce s-a întâmplat?

Directorul scoase, într-un mod solemn, un telefon – telefonul lui Hannah. Strânse din buze şi mijii ochii, încercând să găsească cuvintele potrivite. Apoi spuse:

— Cu puţine ore în urmă, am descoperit că o fotografie personală şi confidenţială pe care Hannah o trimisese unui tânăr a fost distribuită amplu în cadrul taberei.

— Daţi-mi voie să o văd şi eu.

— Nu sunt sigur că doriţi s-o vedeţi.

— Daţi-mi voie s-o văd.

Îi înmână telefonul. Toby îl deschise şi văzu ceea ce părea a fi o fotografie cu Hannah (dar nu putea fi cu adevărat), numai în sutien, cu unul dintre sânii ei minusculi expuşi, cu sfârcul la vedere. Avea o privire lascivă, ademenitoare, care semăna cu privirile pe care mama ei obişnuia să i le arunce la începutul mariajului lor. De asemenea, era ca orice fotografie pe care o văzuse pe aplicaţia pentru întâlniri în ultimele două luni. Îşi făcuse fotografia singură. Îi venea să vomite.

Cu nişte ani în urmă, Rachel a găsit cuvântul „sex” printre termenii de căutare din computerul ei (copiii lor nu împărtăşeau între ei înţelepciunea dobândită, asta era clar), iar Rachel a ţipat la Hannah, spunându-i că avea să apeleze la psihologul şcolii, din moment ce era evident că ceva nu era în regulă cu ea. Ochii lui Hannah păreau să explodeze de speriată ce era, iar Toby îşi amintea că se întorsese de la muncă exact atunci, iar în seara aceea, el a fost cel care a pus-o pe Hannah la culcare şi a liniştit-o, asigurând-o că era normal să fie curioasă şi că el nu va apela niciodată la psihologul şcolii. Mai târziu, în timpul a ceea ce ar fi trebuit să fie o conversaţie discretă, cu uşa închisă, care s-a transformat în ţipete şi uşi trântite, Toby a spus:

— La ce te gândeai? Ţipi la o fată pentru că este curioasă în privinţa sexului? O s-o nenoroceşti pe viaţă.

Rachel nu se deranjă să-i răspundă.

— Ştiu că vă este greu, domnule Fleishman, spuse directorul.

Toby ridică privirea.

— Deci ea a trimis poza asta cuiva?

— Da, unui tânăr, el a trimis-o unora dintre prietenii lui, iar aceştia mai departe. Este o regulă a taberei să acţionăm imediat în cazul în care sunt distribuite materiale inadecvate. Asemenea acţiuni nu sunt tolerate, aşadar mă tem că Hannah va trebui să meargă acasă.

El se simţi vulnerabil, imaginându-şi o viralizare aproape publicitară a imaginii cu sfârcul fiicei lui. Nu-şi putea scoate din cap imaginea feţei din poză, strălucirea priapică, dorinţa amatoare. Măcar ştia ce însemnau lucrurile acestea? Oare imita ceva? Ce-i scăpase? Nu era doar un copil? Tocmai îi verificase telefonul. O săptămână în tabără nu poate transforma o persoană în altceva. (Sau poate?)

— Duceţi-mă la ea.

— Este la infirmerie, pe aici.

Trecu printr-o anticameră, unde pe un scaun era un băiat cam de vârsta lui Hannah care îi părea familiar – poate că era de la şcoală? Nu, nu, era de altundeva. Atunci, îşi aminti: era băiatul de pe stradă din ziua aceea, când

Hannah a fost prea stânjenită ca să-l privească, iar apoi, din nou, în Hamptons, când a lăsat-o cu prietenii ei.

S-a oprit.

— Acesta este băiatul?

— Domnule Fleishman, nu vă putem spune care este băiatul. I-am sunat...

— Va pleca şi el acasă acum? Va fi şi el umilit în faţa tuturor?

— I-am sunat părinţii.

— Trebuie să plece şi el acasă?

— Chiar ar trebui să veniţi să o vedeţi...

— Vreau să ştiu dacă el va merge acasă.

Directorul părea învins.

— Nu va pleca. Părinţii lui sunt în Elveţia şi nu el este persoana care a trimis fotografia.

— Dar el a distribuit-o.

Se ghemui şi-l privi în ochi pe copil.

— Am dreptate că distribuirea pornografiei infantile implică o sentinţă serioasă cu închisoarea, indiferent de vârstă?

Băiatul privi în depărtare. Toby se aplecă, apropiindu-şi faţa foarte mult de el.

— Într-o zi, vei avea confirmarea absolută şi sigură cu privire la cât de idiot eşti. Într-o zi, vei conştientiza că eşti un gunoi. Sper că asta o să te doară.

Directorul spuse:

— Domnule Fleishman... iar Toby se trase înapoi, dar ştia că dacă se uita bine, da, iată, acolo era, rânjetul celor care se cred îndreptăţiţi pentru orice.

Oare la ce se aşteptase, crescându-şi copiii printre oamenii aceştia? Uitase ceva esenţial în legătură cu viaţa, să se asigure de faptul că valorile sale erau înţelese de către copiii lui. Indiferent de cât de multe ori ar fi trebuit să le şopteşti valorile tale, aspectul cel mai important era ceea ce alegeai să faci din timpul şi resursele tale. Ai fi putut detesta Upper East Side. Ai fi putut detesta apartamentul acela în valoare de cinci milioane de dolari. Ai fi putut detesta şcoala privată, care costa aproape 40 000 de dolari pe an pentru un copil din gimnaziu, dar copiii nu aveau să afle niciodată acest lucru pentru că tu ai acceptat asta. Ai ales asta. Nu le spuneai despre asteriscurile tale, despre faptul că erai, în secret şi în privat, mai bun decât lumea din care făceai parte, în ciuda tuturor aparenţelor exterioare. Credeai că ai putea face parte din ea, măcar puţin. Credeai că ai putea lua binele din ea şi lăsa deoparte răul, dar asta, de asemenea, necesita foarte mult efort. Îţi luai copiii la un concert şi sperai ca ei să-ţi audă şoaptele de pe fundal, spunându-le că nu e totul pentru ei. Nu te poţi aştepta la nimic din partea lor. Nu te poţi aştepta să nu folosească telefonul pe care tu l-ai reţinut timp de o săptămână – o săptămână – şi să nu facă şi să nu distribuie fotografii pornografice ale pieptului lor plat, acoperit parţial de un sutien pe care

mama lor îl cumpărase doar pentru că începea să devină stânjenitor să fii singura fată din clasa a şasea care nu purta unul.

Toby încercă să se adune şi intră în cabinetul asistentelor. Hannah stătea pe un scaun pliant, cu braţele încrucişate şi cu faţa umflată de plâns.

— Ne puteţi lăsa un minut? îl întrebă Toby pe director. Şi ea chiar trebuie să-l vadă cum stă acolo în hol?

Directorul se dădu înapoi şi închise uşa. Toby se ghemui lângă ea. Hannah nu se uita la el.

— Hannah, Hannah.

Ea era problema lui.

Nimic.

— Ţi-am spus că telefoanele acestea te fac să iei nişte decizii specifice adulţilor. Ţi-am spus că nu trebuie să iei acele decizii.

Hannah nu se uita la el.

— El mi-a cerut să-i trimit fotografia. Nu a fost ideea mea.

Toby îşi puse mâinile pe umerii ei.

— Acum chiar nu contează.

Ea se îndepărtă de el.

— Vreau la mami. Unde este mami?

Toby ridică din umeri.

— Eu sunt cel care se află aici. Îmi pare rău.

Ea plânse puţin, apoi încercă să se oprească, el se ridică şi îi spuse că se va întoarce imediat, că trebuia să meargă să-l aducă pe Solly.

În hol, directorul se plimba.

— Unde este fiul meu? întrebă Toby.

Directorul îl conduse prin tabără, printre clădiri noi, construite astfel încât să pară vechi. Camerele în care erau cazaţi copiii aveau forma unor cabane din lemn, deşi era evident că nu erau cabane. Generaţia celor care considerau că e util pentru dezvoltarea instinctului de supravieţuire al copiilor să-i trimiţi în tabere în care să se simtă mai puţin confortabil decât în restul anului era moartă şi îngropată.

Au ajuns la o baracă pe a cărei uşă scria „Veveriţele” şi au intrat. Doisprezece băieţi de nouă ani stăteau tolăniţi pe paturile lor, citind şi vorbind. Mirosea absolut dezgustător acolo, era o combinaţie de douăsprezece tipuri diferite de mirosuri de şosete murdare şi douăsprezece tipuri diferite de pârţuri de adolescenţi.

— Tată!

Solly îl văzu pe Toby înainte ca Toby să-l vadă pe Solly. Fugi în braţele lui, aproape împingându-l.

Toby îşi băgă nasul în părul lui Solly. Mirosea a sebum şi era lipicios, dar exista ceva în profunzime ce nasul său interpreta drept mirosul unic al băiatului.

— Ce faci aici?

— Am venit s-o iau acasă pe sora ta. De ce nu vii şi tu cu mine?

Solly era confuz.

— Am făcut ceva greşit?

— Nu, nu. Cred doar că ar trebui să fim cu toţii împreună, ca o familie, în aceste momente.

— Tată, mă distrez aşa de mult. Este foarte tare aici. Ai avut dreptate. Mama a avut dreptate.

— Vara următoare vei veni din nou. Îţi promit.

— Mama este acasă?

Toby se uită în jur după geamantanul lui Solly.

— Vino să împachetăm.

Directorul îl văzu ducând bagajele ambilor copii.

— Solly a avut o vară cu adevărat grozavă, spuse el. Nu e nevoie să plece. De fapt, domnule Fleishman, chiar vă recomand...

Toby a deschis portbagajul, a pus lucrurile în maşină şi numai după ce a închis portbagajul s-a întors către director.

— De fapt, sunt domnul doctor Fleishman, i-a spus el.

Hannah nu a vrut să stea pe locul din faţă pe drum spre casă. A vrut în spate, cu Solly, pentru ca, în cele din urmă, să-şi aşeze capul în poalele băiatului, iar Toby l-a putut vedea asumându-şi responsabilitatea pentru sora lui ca un mic adult, mângâindu-i părul şi privind solemn pe geam. Du-te naibii, Rachel!

Căldura nu era nici pe departe la fel de rea aici pe cât fusese în oraş. Copacii erau verzi şi puternici. El s-a gândit ca, poate, în weekendul din Ziua Muncii să-i ducă din nou în nord, la Lake Placid sau Saratoga. Au făcut un popas după o oră de mers, când s-au dat jos cu toţii din maşină ca să meargă la toaletă, cocoşaţi şi buimăciţi de parcă tocmai ar fi fost la război.

— Haideţi să mai stăm un minut înainte să ne urcăm înapoi în maşină, a spus Toby.

Era o masă de picnic în apropiere. S-au aşezat acolo.

— Trebuie să discut cu amândoi despre ceva.

Hannah îngheţă.

— Ce este?

— Este vorba despre mama voastră.

Faţa lui Solly arăta de parcă s-ar fi rupt în bucăţi, iar vocea lui a atins o intensitate imposibil de susţinut.

— Este moartă, nu-i aşa? Am ştiut eu. Am ştiut că este moartă.

— Taci, Solly! strigă Hannah.

— Opriţi-vă, amândoi. Nu este moartă. Este bine. Dar mă tem că are nişte probleme în legătură cu sentimentele ei. Ar fi trebuit să vă spun mai devreme.

Ochii lui Hannah se deschiseră larg.

— Este la un spital de psihiatrie?

— Nu. Însă cred că şi-a dat seama că toate acestea sunt cam mult şi o afectează. Munca, obligaţiile ei. În acest moment, ea... nu ştiu cum să spun. Ea a luat o pauză de la lucrurile astea.

— De ce are nevoie de o pauză de la noi? întrebă Hannah.

Capul său începu să ţiuie, din cauza căldurii şi a stării de alertă. Ar fi trebuit să consulte un terapeut. Ar fi trebuit să apeleze la psihologul şcolii. Ar fi trebuit să apeleze la Carla, terapeuta lui. Dar iată-l cum o dădea în bară, distrugându-şi copiii pe viaţă.

— Uneori, oamenii au probleme mai mari, pe care un divorţ nu le poate rezolva, spuse el. Mama voastră vă iubeşte mai mult decât orice pe lume.

Când a rostit aceste cuvinte, s-a gândit că le spune pentru a-i face să se simtă mai bine, dar în clipa în care i-au ieşit

din gură, a simţit că erau adevărate. Trebuia să fie adevărate. Cum puteau să nu fie? Cum ai fi putut să nu-i iubeşti pe copiii aceştia? Cum ai fi putut să nu te simţi norocos în fiecare zi fiindcă erau ai tăi?

— Mamei voastre i-a fost greu să vă aibă. A avut probleme la spital la ambele naşteri. Aceste lucruri au afectat-o puţin şi nu ştiu dacă a reuşit vreodată să le depăşească. Nu ştiu dacă a învăţat vreodată să-şi împace afacerile şi viaţa de familie. Dar, de asemenea, nu mi-a dat explicaţii cu privire la ceea ce simte, aşadar tot ce vă spun acum este o presupunere.

Solly vorbi primul:

— O să se întoarcă vreodată? Unde a plecat?

— Trebuie să fiu sincer cu voi. Nu ştiu unde se află. Ştiu doar că este în siguranţă. Este în siguranţă şi sănătoasă. Nu ştiu ce urmează să facă, dar am încercat s-o întreb şi ea nu mi-a răspuns. Nu vreau să continui să vă mint. Ştiu că doare, dar trebuia să vă spun.

Îşi aminti de ziua din luna mai în care el şi Rachel le-au spus copiilor despre divorţ. Această discuţie decurgea aproape la fel.

— Unde vom locui? întrebă Hannah, cum o făcuse şi atunci.

— Cu mine, aşa cum aţi locuit şi până acum. Doar că acum veţi avea o singură casă.

— Asta se întâmplă pentru că ea te urăşte, spuse Hannah. Nu poate suporta să fie în preajma ta.

— Poate, spuse Toby.

A fost mai bine că spusese asta decât altceva.

— Îmi pare rău că noi nu putem avea un divorţ normal şi paşnic, la fel ca alţi oameni. Dar noi suntem familia Fleishman. Nu suntem la fel ca alţi oameni.

Au plâns pentru o bună bucată de vreme. La un moment dat, Solly stătea în poalele lui Toby şi plângea lipit de gâtul lui, în timp ce Hannah se ridicase şi se plimba prin jur. Au pus întrebări legate de logistică, în funcţie de ierarhia nevoilor pe care le aveau: cine va veni la şedinţele cu părinţii, la concerte şi la recitalurile cu orchestra? Le-a reamintit că el nu lipsise de la niciuna dintre aceste acţiuni până atunci. Cum vor petrece Ziua Mamei? Mai era mult până atunci. Au pus întrebări care nu aveau răspunsuri. El s-a străduit să nu-i inunde cu informaţie sau cu minciuni. Simţea ca şi cum îi era jupuită pielea. Spera, oriunde s-ar fi aflat, să sufere şi ea, spera că nu va mai avea parte de nicio clipă de pace.

— Vreau să vă spun ceva, totuşi. Indiferent ce se va întâmpla, eu nu o să vă părăsesc niciodată. Nici măcar pentru o zi. Nici măcar pentru o oră.

— Deci nu te vei mai duce niciodată la una dintre întâlnirile tale să te joci? întrebă Hannah.

— Mă voi duce, uneori, dar mă voi întoarce întotdeauna acasă. Voi veţi merge la şcoală şi veţi veni acasă. Vom dormi întotdeauna sub acelaşi acoperiş. Ce ziceţi de asta?

După o oră, au intrat cu toţii înapoi în maşină. În momentul în care aveau centurile de siguranţă puse şi Toby conducea, au început amândoi să plângă din nou, apoi s-au oprit, apoi au început iar, iar Hannah a întrebat dacă el minţea cu privire la Rachel, dacă ea era, de fapt, moartă şi acest lucru l-a făcut pe Solly să plângă mai mult, până când, în cele din urmă, au obosit din cauza plânsului şi s-au uitat doar pe geam şi atât.

O oră mai târziu, erau acasă. Era deja şapte, era vremea pentru cină. Au luat liftul, fiecare dintre ei sprijinindu-se de un perete al acestuia, frânţi de oboseală.

Lui Hannah îi trecu ceva prin minte.

— Voi mai putea să-mi iau lucrurile din cealaltă casă?

— Da. Îmi spui ce ai nevoie, iar eu o să merg să aduc.

— Bine. Eu nu vreau să merg, spuse ea.

La ieşirea din lift, auziră un lătrat. Pe măsură ce se apropiau de uşă, lătratul devenea tot mai puternic. Solly şi Hannah se uitară unul la altul şi, pentru o clipă, îngrijorarea şi tristeţea de pe faţa lui Hannah au lăsat loc pentru lumină şi veselie. Cum putea să fie aşa duală, s-a întrebat el. Lucrul care îl fascina de când devenise tată era simplitatea copiilor. Simplitatea se estompa pe măsură ce ei creşteau. Nu e uşor să fii cineva care, cu numai câteva ore înainte, a avut parte de o umilire generală, a aflat că mama ei o abandonase, iar apoi, într-o clipă, să fii în genunchi, confuză din cauza descoperirii noului tău căţeluş. Timp de câţiva ani, Hannah a reuşit să îmbine ambele personalităţi, iar acesta nu a fost un lucru bun. Nici

pentru ea, fiindcă era nevoită să îndure existenţa inocenţei şi a maturităţii într-un singur trup, dar nici pentru el, fiindcă fusese nevoit să asiste la modul în care inocenţa s-a evaporat treptat, până când a dispărut cu totul.

Seth şi Vanessa stăteau deoparte. Toby le-a făcut semn să se apropie.

— Copii, acesta este vechiul meu prieten, Seth, alături de noua mea amică, Vanessa, spuse el.

Vanessa se puse în genunchi ca să mângâie câinele împreună cu ei.

— Eşti foarte drăguţ, cum a spus tatăl tău, îi zise Vanessa lui Solly. Iar tu – s-a uitat la Hannah –, tu eşti la fel de drăguţă ca în fotografii. Mereu mi-am dorit să am părul drept.

Hannah ripostă imediat.

— Al tău este drept.

— Oh, nu, spuse Vanessa. Trebuie să-mi aranjez părul cam o oră în fiecare dimineaţă ca să stea aşa.

— Este adevărat, spuse Seth. Când se trezeşte, arată ca Medusa.

Vanessa îl lovi în joacă.

Hannah începu să scarpine câinele după urechi.

— I-ai pus numele Bubbles, nu-i aşa? îl întrebă ea pe Toby.

— Mă cunoşti prea bine.

— Credeam că acest lucru ar fi o idee bună când eram prin clasa întâi.

— Ei, bine, nu am auzit altele mai bune de atunci, aşadar...

Bubbles linse faţa roşie a lui Hannah.

— Are un singur ochi? întrebă Solly.

— Ew, exclamă Hannah.

Solly începu să plângă.

— Asta mă face să îl iubesc mai mult.

— Haideţi să blestemăm tabăra, spuse Seth. Fie ca o varicelă să cuprindă această tabără şi să poată fi depăşită doar de o plagă de termite, astfel încât, atunci când, într-un final, clădirile de acolo se vor prăbuşi, nimeni nu va şti ce binecuvântare fuseseră acestea, în afara oamenilor din interiorul lor.

Toby nu putu să zâmbească.

Seth continuă:

— Fie ca odraslele directorului taberei să moară de salmonella, din cauza ouălor lăsate în soare înainte de a fi pregătite torturile de ziua lor cu acestea.

Mama lui Toby îi spusese cu ani în urmă că tot ce era rău în viaţă era, până la urmă, o binecuvântare. Doar că noi nu înţelegem planul lui Dumnezeu. El se tot plângea de

înălţimea sau de greutatea lui – nu, era înălţimea lui cea care îl deranja. Era în clasa a cincea când a aflat că trei fete, cele mai răutăcioase, l-au votat drept persoana cu probabilitatea cea mai mică de a avea o iubită. Era ceva stupid, el ştia acest lucru. Dar faptul că ştia acest lucru nu-l ajuta prea mult. Mama lui îi spusese că, într-o zi, ele îşi vor înghiţi cuvintele, când el va fi un doctor bogat şi de succes, precum şi că Dumnezeu nu ne dă mai mult decât putem duce. Toby nu s-a simţit consolat. Nu putea să fie consolat de zicala „Dumnezeu nu ne dă mai mult decât putem duce”, după cuvintele mamei sale. Oare cum poţi măsura cât de bine poţi gestiona ceva? Prin faptul că nu te sinucizi? Toby a simţit un impuls brusc să fugă din apartament, să intre în lift, să apese frenetic butonul din hol, să alerge afară, prin parc, apoi să intre în clădirea unde locuia Nahid, să-şi îngroape faţa între sânii ei enormi şi să se lase înghiţit de tabăra de privare senzorială a corpului ei. S-a uitat la copiii lui. O să mai treacă ceva vreme înainte să poată face acele lucruri.

Vanessa şi Seth au rămas la cină, unde au mâncat spaghete pregătite de Vanessa, în timp ce Toby a despachetat bagajele copiilor, a pus lucrurile în dulapuri şi a încercat în zadar să contacteze psihologul pentru copii pe care îl consultaseră în luna mai, când se pregăteau să le spună copiilor despre divorţ. A pus copiii la culcare devreme, apoi a scos telefonul lui Hannah din buzunarul lui. S-a uitat prin profilurile ei de Facebook şi Instagram. A şters fotografiile pe care şi le făcuse. A găsit o aplicaţie pe telefonul ei, cu un program-oglindă care îi permitea să folosească două conturi în cadrul aceleiaşi interfeţe, astfel încât ea să poată avea un profil de Instagram de faţadă, foarte sobru, dar şi unul unde posta fotografii cu ea cu

foarte mult machiaj sau râdea de un alt copil de la şcoală, sau întreba care dintre ţinutele ei era mai „sexy”.

A şters mesajele din partea băiatului, al cărui nume era Zach, care erau varianta infantilă (şi prea asemănătoare, totuşi) a genului de mesaje pe care el le schimba cu femeile pe Hr. Câteva dintre ele i-au tăiat răsuflarea. Nu ştia cum reuşise Hannah să înveţe cum să se exprime în felul acela. Nici măcar nu avea menstruaţie încă.

Maturizarea era extrem de urâtă, se gândi el. Maturizarea presupunea condamnare, victime şi daune colaterale. Da, maturizarea era dezgustătoare: ideea dezvoltă un sentiment de repulsie atât de adânc în el, încât niciun chirurg nu ar fi reuşit să-l scoată.

— Nu merg înapoi la Y, a anunţat Hannah în dimineaţa următoare, ieşind din dormitorul ei.

Solly încă dormea. Avea ochii umflaţi, aproape închişi, iar Toby se simţea ca şi cum ar alerga la un maraton. Îşi mai luă o zi liberă, trimiţându-i un e-mail lui Bartuck, fiindcă nu avusese norocul să-l prindă la telefon. Nici nu terminase bine de organizat mersul în tabără al lui Solly şi acum era nevoit să decidă ce avea să facă în privinţa lui Hannah.

— Pot sta singură aici, spuse ea.

— Ha, a zis Toby.

— Pot să merg la bunica în Los Angeles?

— Mi-ar plăcea să fii mai aproape de casă. Iar Bubbles are nevoie de tine.

— Ce spui despre Braverman’s? Ştiu oameni care merg acolo.

— Nu mai pleci nicăieri acum.

— Nu mă poţi trimite din nou la Y!

— Cred că sunt nevoit să fac acest lucru.

— El ar fi trebuit să fie dat afară, nu eu.

— Trebuie să înţelegi că băieţii fac lucruri stupide ca să se dea grozavi unii în faţa celorlalţi. Nu gândesc. Dar, de asemenea, trebuie să fii atentă în cine alegi să ai încredere în această lume. Nu-i poţi oferi inima sau prietenia, sau corpul unei persoane care nu va avea grijă de acestea.

— Te rog, opreşte-te.

— Hei, mi-ar fi plăcut enorm să nu trebuiască să port această discuţie cu tine pentru încă trei ani de acum încolo, dar iată-ne ajunşi aici.

Luă loc la masă, alături de ei.

Toby îi târî pe copii până la campusul Y, lăsându-i să ducă pe rând lesa lui Bubbles.

— Te urăsc, spuse Hannah când erau la un cvartal distanţă de tabără.

— Urăşte-mă. Ai putea veni oricând cu mine la serviciu.

— Nu, mulţumesc. Nici măcar nu mai am telefon acum.

— Ai putea, ştiu şi eu, să citeşti o carte? Îţi aminteşti de lucrul ăsta? Îţi aminteşti de Bat mitzvah-ul pentru care trebuie să studiezi?

— Nu voi avea niciun Bat mitzvah dacă mama nu este aici.

— Vei avea cu siguranţă.

La Y, Toby discută cu directorul taberei, o versiune mult mai amabilă a tipului din nord, care dădea din cap în mod empatic în timp ce Toby îi împărtăşea întreaga poveste despre abandonul copiilor lui.

— Îmi imaginez că nu este uşor pentru niciunul dintre voi. Un adevărat coşmar! spuse el.

Toby luă o mină curajoasă. Se simţea bine să le spună oamenilor, în sfârşit, despre monstrul nenorocit de care fusese legat prin căsătorie. Nu mai trebuia să se îngrijoreze acum în privinţa reputaţiei sale sau dacă expunea în mod corect povestea din perspectiva ei. Nu mai trebuia să-şi pună întrebări dificile în legătură cu rolul său în poveste. Doar faptele: ea nu-şi mai contactase copiii de aproape trei săptămâni. Este o maniacă nenorocită. Nu este nevoie de alte exagerări.

Stătu pe treptele unei vile de pe Strada 91. Nu era încă foarte cald şi voia să ţină câinele pe afară cât mai mult posibil. Mă sună.

— Pari obosită, spuse el.

— Nu, doar stăteam în hamacul meu.

Îmi povesti despre copii.

— Niciodată nu mi-a plăcut Rachel, i-am spus. Oare ţi-am spus vreodată acest lucru?

— L-ai pomenit.

Apoi îi mai scrise un e-mail lui Bartuck, prin care îi transmitea scuzele sale, dar era inevitabil să se descurce fără o zi liberă. Chiar aşa era. Nu angajase încă pe cineva care să aibă grijă de câine. În plus, trebuia să se ocupe de jaluzelele de la ferestrele sale şi de aparatul de aer condiţionat. Le telefonă părinţilor lui. Îi telefonă surorii lui. Îi telefonă verişoarei sale, Cherry, din Queens, care a început să plângă când a aflat ce se întâmpla şi îi spuse că dorea să ia copiii la ea în weekend.

— Nu cred că am ajuns deja în punctul acela. Cred că ar trebui să rămână cu mine.

— Ei bine, atunci, vă putem vizita? Vă putem scoate în oraş la cină?

— Ne-am bucura foarte mult.

Ar fi făcut îngeri în zăpadă graţie empatiei şi validării lor, ceea ce însemna, totodată, validarea răspunsului la

întrebarea nerostită din spatele fiecărui divorţ, indiferent de genul postărilor de pe Facebook în legătură cu acesta: cine era de vină? Ei, bine, nenorociţilor, acum ştiţi.

A primit un mesaj pe telefon. Nu era de la spital. Era un mesaj de la Nahid:

Vrei să vii la cină aici?

Ce putea răspunde la aşa ceva? Era hotărât să nu se mai vadă cu ea. Era hotărât să-şi comunice nevoia de respect faţă de sine şi să-i spună: „Nu, scuze, chiar am nevoie de o femeie pe care nu ar deranja-o să fie văzută cu mine în public. Vezi tu, am trecut prin multe şi sunt destul de fragil”.

Dar dacă toate acestea erau benefice? Poate că era un lucru bun. Poate că doar atât putea gestiona acum. Avea o soţie dispărută, nişte copii de care trebuia să aibă grijă îndeaproape şi o rezidentă despre care era tot mai sigur că ar putea fi partenera lui romantică în viitor. Avea nevoie de ceva, dar nu voia să se întoarcă la aplicaţie. Aplicaţia îi părea acum precum povestea despre Sodoma şi Gomora. Înainte să fie transformaţi în sare, înainte să fie distruşi, făceau exact ceea ce făcea el. Deci, nu, trebuia să ia o pauză de la aplicaţie acum. Fără aplicaţie în seara aceea. O relaţie pe jumătate romantică, sexuală, cu o femeie captivă într-o locuinţă nu era convenţională, dar la ce l-au ajutat lucrurile convenţionale până acum? El era fragil, dar la fel era şi ea. Avea şi ea nevoie de un prieten. Iar el putea simţi încă mirosul unor părţi din ea, în valuri fantomatice, deşi făcuse câteva duşuri de atunci.

Îi răspunse: Ok, ne vedem la cină.

Ea: Trebuie să iei prânzul mai întâi.

El: Mă întâlnesc cu un prieten la prânz.

Ea: La mine, diseară.

Seth purta un costum. Venea de la un interviu pentru o slujbă nouă, dar era vorba despre un start-up condus de femei şi până când a ajuns la prânz, a tot vorbit despre toate porcăriile legate de computere pe care nu le putea suporta.

— Au vrut să ştie cum aş putea să contribui la dezvoltarea companiei din punct de vedere intersecţional, spuse el în timp ce Toby se aşeza. Ce vrea să însemne asta? Intersecţia dintre ce? Bani şi bani? La asta chiar mă pricep.

— Poate că nu este locul potrivit pentru tine.

Seth privi în gol timp de o clipă, iar apoi schimbă subiectul.

— O s-o cer în căsătorie, spuse Seth.

O spuse cu ochii închişi, ca şi cum ar fi repetat nişte versuri pentru o interpretare. Apoi, deschise ochii.

— Îl ştiu pe tipul ăsta din Yakutia care deţine o mină de diamante şi are diamantele astea, diamante plătite cu sânge, dar cele mai bune. Nici măcar nu e legal să fie comercializate aici.

Îşi împreună palmele zgomotos.

— Ce părere ai despre ea?

Toby nu ştiu ce să spună.

— Este minunată. Este tânără. Cum i-ai putea rezista?

— Acesta este cuvântul potrivit pentru ea. Minunată.

Mâinile lui Seth erau pe masă acum. Unghiile lui erau roase până mult mai jos decât marginea distală a corpului unghiei. Oare întotdeauna au fost aşa? Toby nu-şi putea aminti.

— Chiar îţi doreşti să te căsătoreşti?

Lui Toby nu-i venea să creadă că o persoană care a fost martoră la modul în care el îşi petrecuse vara până atunci s-ar putea gândi că ar fi o idee bună să se căsătorească – nu după Rachel, nu după prelegerile pe care noi i le-am oferit lui Seth în legătură cu mariajul. De fapt, el credea că tocmai Seth putea fi stimulentul de care câteva mariaje absolut în regulă ar avea nevoie pentru a se destrăma.

— Nu chiar. Dar a fi un bărbat necăsătorit la o anumită vârstă este ca şi cum nu ar exista niciun loc pentru tine în lume. Lumea vrea să ai o familie, iar în caz contrar, vei rămâne pentru totdeauna prietenul burlac al cuiva, folositor pentru o bună bucată de vreme, dar care nu are nimic substanţial în el.

Toby era şocat, poate nejustificat, totuşi, acest Seth putea avea o înţelegere atât de profundă a rolului său în lume.

— Părinţii mei vor muri şi, după aia, unde am să merg eu de Ziua Recunoştinţei?

— Sunt sigur că Libby te-ar invita la ea, spuse Toby.

El nu se gândise la ce va face de sărbători.

— Eu aş putea să gătesc.

— Nu, am o mulţime de invitaţii. Dar acestea se bazează pe faptul că eu sunt dorit, ştii? Vreau să spun că nu este acelaşi lucru cu sentimentul că aparţii unui loc. Nu există invitaţii necondiţionate în viaţa mea.

Seth avea dreptate. Lumea ştia ce avea de făcut cu un bărbat divorţat. Până şi un bărbat divorţat avea un loc în care să meargă şi oameni în jurul lui. Nu existau dileme extraordinare în privinţa sa. Existau dileme cu privire la bărbaţii care nu se căsătoriseră niciodată, o suspiciune legată de ce fel de monstru trebuie să fie un bărbat sănătos care lucrează în finanţe de nu s-a aşezat la casa lui.

Acum Toby încerca să pară fericit pentru prietenul lui. Ce uşurare a fost când Toby şi-a făcut din nou apariţia printre noi, iar Seth rămăsese, în cea mai mare parte, aşa cum îl lăsase: un amic în călduri cu o mare parte din păr pierdută, dacă nu chiar cu tot. Era ceva pur şi nemuritor cu privire la burlăcia lui Seth: iubea petrecerile, iubea fetele, iubea sexul. Acestea puteau fi nişte forţe mai stabilizatoare ca oricare altele, în timpul în care Toby îşi contempla divorţul. Dar acum şi-a dat seama că-l ignorase pe Seth. Nu doar în ultimul timp. Poate pe toată durata prieteniei lor. Seth era o fiinţă reală. Nu era numai cineva care aştepta, îngheţat în timp, ca Toby să fie gata să iasă din nou. Avusese oportunităţile lui, desigur. Dar adevărul era că el nu trecuse peste modul în care fusese crescut.

Părinţii lui erau profund îngrijoraţi că nu se va căsători cu o persoană ortodoxă; acum, erau profund îngrijoraţi că nu se va căsători cu una evreică. El era îngrijorat că va face acest lucru, că un fel de inerţie îi va răpi viaţa spectaculoasă şi independentă, transformându-l în părinţii lui mizerabili, cu teamă de Dumnezeu. Toate acestea îi produceau numai teamă.

După facultate, realizarea cea mai mare a lui Seth era că dădea petreceri tematice în apartamentul său din Williamsburg. Dădea petreceri cu tema Super Bowl (unde purta protecţie pentru ochi), organiza sesiuni de vânătoare a ouălor de Paşte (unde se îmbrăca în iepuraş) şi petreceri cu tematica personajelor din serialele de comedie (unde Seth era Greg Brady). A fost o petrecere cu tematica anilor ’70 într-o seară, când a încercat să-i determine pe ceilalţi să fie de acord să completeze distracţia cu un joc cu chei, aşa că şi-a încreţit părul ca şi cum ar fi fost permanent şi a purtat o cămaşă desfăcută. Era charismatic, avea un magnetism aparte şi energie suficientă cât să o scoată la capăt. Jumătate dintre femeile prezente în public şi-au pus cheile într-un bol, deşi s-au simţit mai târziu stânjenite faţă de celelalte invitate. Toby a privit extragerea cheilor din bol, deopotrivă cu profundă dezamăgire şi uşurare. A doua zi Seth s-a trezit cu două femei, pe care nu le-a mai văzut niciodată după aceea.

Ulterior, petrecerile sale au luat o altă formă. Le-a numit, atunci, „cluburi”. Exista un club de artă, un club de film, un club de muzică şi un club de ştiinţă; exista până şi un club de sex, unde el pătrundea direct în miezul problemei invitând un psiholog specializat în terapie de cuplu („Nu aţi auzit-o de la mine, dar, practic, acest om a salvat mariajul familiei Clinton!”) ca să vorbească pe tema resuscitării

iubirii libere, ceea ce făcea pe toată lumea să se excite. La clubul de film, „cel mai lăudat, titrat şi premiat” profesor de film de la Universitatea New York („Probabil că ea va deveni decanul întregii facultăţi cam în cinci ani”) venea să discute despre modul în care politica economică a lui Reagan a afectat filme din anii ’80, precum RoboCop şi Videodrome. Clubul de muzică îl avea invitat pe criticul clasic de muzică din Observer („câştigător al premiului Pulitzer”), care ţinea o prelegere pe tema „Este în regulă ca evreii să-l asculte pe Wagner?” Fiecare club avea „membri” diferiţi, ceea ce el numea liste de invitaţi. Cu toate acestea, existau câteva suprapuneri. Toby, de exemplu, era invitat la toate cluburile. De cele mai multe ori, listele de invitaţi erau împărţite între prietenii de sex masculin ai lui Seth, dar erau, în cele din urmă, redactate astfel încât să nu existe suprapuneri între numele mai multor femei cu care el se culca în acelaşi timp şi prietenele lor.

Clubul favorit al lui Seth era cel de Ştiinţă, în mod special una dintre ramificaţiile acestuia, Clubul de Fizică. Seth a angajat un savant Fullbright („A câştigat în perioada care era numită anul celor mai mari mize pe care l-au avut laureaţii Fullbright”) pentru a vorbi despre teoria coardelor, efectul Doppler sau teorema lui Ehrenfest şi toţi studenţii din Ivy League puneau întrebări, îşi ţuguiau buzele şi încuviinţau reflexiv la auzul răspunsurilor, iar după prelegere, fluxul continuu de alcool şi iarbă din timpul discuţiilor devenea, brusc, ceva cuantificabil în compoziţia sângelui fiecărei persoane de acolo şi întregul eveniment degenera (sau se transforma) într-un carnaval tăcut şi neglijent de sex.

Pe vremea aceea, Toby era logodit cu Rachel şi, din senin, Rachel a devenit deranjată de intervalele în care aveau loc întâlnirile de la cluburi. Toby a început să refuze invitaţiile, dar Seth continua să insiste: „Trebuie să vii, trebuie să vii”. Rachel continua să găsească scuze, spunând mereu că erau ocupaţi fiindcă mergeau la cină alături de colegii ei de la muncă sau luau cina cu vecinii lor (oare Toby consimţise să participe la aceste cine înainte sau ea aranja, pur şi simplu, lucrurile?). În sfârşit, au găsit o seară în care puteau participa, o noapte planificată cu foarte multă vreme înainte, când Rachel a fost luată prin surprindere şi nu mai avea alternative în minte. În cele din urmă, a fost de acord să meargă, dar s-a mocăit atât de mult prin apartament, încât au întârziat şi, când au ajuns acolo, nu mai erau decât nişte lumini slabe, săruturi şi dans, fiind evident că lui Rachel nu-i convenea.

— Oof, spuse ea. Este ca la Plato’s Retreat aici.

— Este o prelegere despre fizică, răspunse Toby. Sau, cel puţin, a fost înainte ca noi să apărem cu două ore mai târziu.

Seth îi văzu la intrare şi alergă la ei.

— Aţi reuşit să ajungeţi!

— Am reuşit. Ce mai e nou, omule? Îţi aminteşti de Rachel?

— A trecut o veşnicie, spuse Rachel.

— Desigur.

Seth a pupat-o pe obraz.

— Ascultaţi, lucrurile devin cam opace pe aici. Trebuie să întreţin atmosfera.

A plecat şi apoi şi-a pus o mască africană care stătea aruncată pe o masă. Strigă la toată lumea din încăpere:

— Sunt zeul copulaţiei! Rugaţi-vă la mine!

— Vezi? a spus Toby. Este întotdeauna pus pe distracţie.

Ea l-a urmărit pe Seth formând un scurt şir conga din femei tinere de-a lungul încăperii.

— Seth este deprimat cronic sau numai în seara aceasta?

Toby credea că ea era răutăcioasă, detestându-i prietenii fără motiv.

— Nu îi urăsc, doar că nu-mi dau seama de ce tu îi simpatizezi atât de mult!

Însă, acum, el se gândi din nou la seara aceea. În sfârşit, putea vedea totul clar. Seth trecuse prin toate, fiind cel mai beat tip din încăpere, dar şi cel mai sexualizat tip din încăpere. Pretindea că se distra atât de bine, încât îşi permitea să funcţioneze ca id pentru alte persoane, pentru momentele lor bune, era tipul la care apelau atunci când vieţile lor convenţionale, complet satisfăcătoare se loveau de un obstacol. Toby îşi dorise dintotdeauna charisma lui, înălţimea lui, modul în care arăta, dar acum îi era clar: Seth nu avea nimic altceva. Nu avea niciun prieten. Nu avea pe nimeni aproape de el. Toby se îndepărtase, eu mă îndepărtasem şi nimeni nu ne-a mai înlocuit. Probabil că nici nu am fost prieteni buni cu el, de la început. Oare de

ce nu a înţeles Toby aceste lucruri înainte? Ascultă-ţi pacientul şi aşa mai departe.

Atunci Toby întrebă:

— Ai vorbit cu Vanessa despre ceea ce s-a întâmplat?

— Nu vreau s-o îngrijorez. O să găsesc o altă slujbă în cel mai scurt timp. Fostul meu şef m-a sunat în această dimineaţă să-mi spună că are un plan să deschidă o afacere nouă şi că ne ia pe toţi cu el.

— Din perspectiva unei persoane care a fost căsătorită, începutul vostru pare îngrozitor, spuse Toby. Dacă minţi acum, când riscurile sunt aproape inexistente, nu mi-aş dori să te văd în cinci ani, când ea se va îngrăşa sau va pierde o sarcină.

— Dar o iubesc. Chiar simt asta. Este blândă şi drăguţă. Este vorba doar despre moment. Nu ştiu. Ar trebui să-ţi doreşti să te căsătoreşti? Sau ar trebui doar să-ţi doreşti să te căsătoreşti cu persoana de care îţi place atunci când hotărăşti că este momentul să te căsătoreşti?

— Nu mă întreba pe mine. Eu nu m-am descurcat prea bine. Ştii sigur că ea va spune da?

— Cred că va spune da, a răspuns el.

Devenea iritat.

— Mai ai întrebări? Adică dacă suntem îndrăgostiţi? Este ea o persoană minunată? Este acesta un motiv destul de bun? Nu pari să te bucuri pentru mine. Eu am fost întotdeauna fericit pentru tine.

Chelneriţa sosi, într-un final, să le ia comanda. Toby ceru supă de legume fără orez, dar i se spuse că avea deja orez în compoziţie, astfel că optă pentru salată Cobb fără gălbenuş de ou, brânză cu mucegai sau bacon.

(— Aveţi cumva gheaţă dietetică pentru prietenul meu aici de faţă? întrebă Seth.

Chelneriţa păru confuză, iar Seth râse, ceea ce o făcu să devină şi mai confuză, astfel că renunţă şi plecă.)

— Mă bucur pentru tine, omule, spuse Toby. Îmi pare rău, doar că eu nu mă aflu acum în starea pe care comunitatea psihiatrică ar considera-o întocmai „o stare bună". Uite, dă-mi voie să-ţi spun o binecuvântare: fie ca uterul ei să fie generos şi să ofere cantităţi nelimitate de bebeluşi finanţişti, care să aibă succes pe piaţă.

Seth zâmbi uşor.

— Fie ca zestrea ei să cuprindă mai multe tipuri de marijuana şi nişte Ecstasy, iar ea să rămână prea ameţită ca să observe cât de uşor îţi vor fugi ochii după verişoarele ei mai tinere.

— Trebuie să sărbătorim, spuse Seth. Unde este Libby?

— Este la Disney World. Mi-a trimis o fotografie din caruselul lui Peter Pan.

— Nu-mi pot imagina una ca asta. Ea s-ar evapora, pur şi simplu, în preajma unui loc atât de fericit. Cred că oamenii care sunt acolo cu ea ar trebui să poată să-şi ceară banii înapoi.

Înainte de plecare, Seth îi spuse lui Toby:

— Nu pot să cred că lucrurile s-au încheiat atât de rău pentru tine. Întotdeauna mi-a plăcut Rachel. Am considerat-o atrăgătoare şi drăguţă. Iar tu păreai fericit. Dar, după aia, într-o zi, pur şi simplu, nu aţi mai fost?

Până şi când venea vorba de prietenii săi cei mai buni, întrebările nu puteau fi niciodată despre el.

— Neah.

Dar le răspundea, oricum.

— A fost ca prăbuşirea Romei: încet, apoi, totul dintr-odată.

Seth dădu din cap în semn de înţelegere, dar tot ceea ce putea gândi Toby era: n-ai ascultat nimic până acum?

Toby îşi sună terapeuta, pe Carla, pe care nu o mai văzuse constant de când aplicaţia îi acaparase toată atenţia şi timpul, dar era august, iar ea era plecată pe insula unde profesioniştii din domeniul sănătăţii mintale dispăreau pe timpul verii. Asistenta socială inutilă de la şcoală s-a dovedit a fi şi mai inutilă decât de obicei, fiind plecată cu cortul la Adirondacks cu familia ei pentru două săptămâni. Apelă la serviciile de sănătate mintală oferite de spital, dar i se spuse că toţi psihologii pentru copii şi adolescenţi erau disponibili numai începând cu luna septembrie. Asta se întâmplă când un domeniu întreg din medicină era atât de puţin respectat pe cât era psihologia. Ei îşi creau propriile reguli, una dintre ele fiind faptul că nimănui nu-i era

permis să sufere o cădere nervoasă pe durata lunii august, iar alta că aşa era şi în Europa şi ei aveau nevoie de o lună întreagă liberă de la muncă.

Poate specialiştii în terapie de cuplu nu mergeau în vacanţă. Se întrebă dacă ar fi putut fi prin preajmă măcar consilierul pe care el şi Rachel aproape că-l uciseseră cu vitrilolul dintre ei. Poate că ar fi trebuit să-l sune pe tipul acela ca să-i povestească întâmplările din viaţa pacientului său. Dr. Joe? Aşa îl chema oare? Da, trecuseră cam doi ani de atunci, iar Toby a tot implorat-o pe Rachel să consulte un terapeut, ceea ce, în mod natural, ea a perceput ca pe un atac personal. Apoi, din senin, a acceptat, în cele din urmă. Pe atunci, era încă sigur că, dacă Rachel şi-ar vedea furia şi ticăloşia pe un ecran neutru, ar putea primi ajutor şi ei ar putea să depăşească acel moment. Însă, totodată, se gândea deja că poate acela era ultimul efort depus înainte de acceptarea faptului că lucrurile nu se mai puteau rezolva între ei.

Era aceeaşi vrăjeală. Ea spunea:

— Mă simt ca şi cum aş fi pedepsită pentru că muncesc.

Sau:

— Mă simt ca şi cum ar trebui să merg pe vârfuri când vine vorba de succesul meu, fiindcă lui îi plac banii care vin din asta, dar mă urăşte pentru că eu îi obţin.

Sau:

— Eu îi vorbesc destul de frumos. El strigă şi trânteşte obiectele când este nervos, iar eu fac tot posibilul ca să rămân calmă. O fac pentru copii. Mi-aş dori s-o facă şi el.

Lui i-au slăbit efectiv puterile din cauza acuzaţiilor şi minciunilor ei. Dar erau minciuni? Sau ea chiar credea toate astea? Oricât de mult ar fi încercat Toby, a devenit clar că, în terapia de cuplu, avantajul aparţinea persoanei care putea să-şi adune gândurile. El voia să plângă, voia să ridice pumnii la ea şi s-o facă să-l audă. Pe măsură ce oscilau între una şi alta, iar Toby încerca să combată fiecare jumătate de propoziţie, chiar dacă ştia că era greşit să procedeze astfel, simţea cum pierde teren. Dr. Joe şi-a scos ochelarii, folosindu-şi aceeaşi parte a mâinii pentru a-şi freca un ochi, ceea ce a părut a fi semnul unei stări de epuizare a cărei deghizare eşuase.

— Uite, Rachel! a vrut Toby să spună. Am reuşit să distrugem un terapeut pentru cupluri! Atât de răi suntem! Nu vreau decât să mă laşi să plec!

Toby se căsătorise cu Rachel din mai multe motive, unul dintre cele mai importante fiind că ea nu era nebună. Era drăguţă, era amabilă (pe atunci), era deşteaptă (aşa a crezut), îl iubea. Dar cel mai important, nu era nebună. Nebună nu reprezenta o insultă în sensul în care folosea el termenul, a jurat acest lucru, în mod special după ce m-a numit nebună de câteva ori. Era numai o etichetă, o categorie. Da, el admira stilul meu excentric, ieşit din comun. Da, dar nu şi-ar fi dorit să trăiască zilnic cu aşa ceva. Îi plăcea la nebunie să petreacă la cină alături de

oameni nebuni. Dar nu îşi dorea o viaţă cu o persoană nebună. Şi acum, uite! Uite ce situaţie întâmpina acum!

Poate că ar fi trebuit să-şi reconsidere perspectiva asupra nebuniei. El îşi imagina că femeile nebune emanau constant iraţionalitate. Rachel era dificilă şi încăpăţânată, dar avea întotdeauna o logică, iar el era foarte recunoscător pentru acest lucru. Acum el se întreba dacă ţinuse totul în ea, astfel încât, atunci când barajul a fost doborât, a avut loc o inundaţie. Conform legii contrariilor, totul căpăta sens acum. El nu era nebun, era atât de calculat şi raţional (în opinia lui), încât era sigur că persoana alături de care sfârşise era nebună. Din ce alt motiv ar fi putut dispărea ea în felul acela?

Cândva, am scris o nuvelă – asta se întâmpla prima dată când am crezut că aş putea scrie ficţiune – şi a sfârşit prin a fi publicată într-o antologie. Trei dintre noi, cei care publicasem în acea antologie, am fost solicitaţi să ne citim poveştile la un eveniment Barnes & Noble din Upper West Side. A fost prezent şi Toby. Mi-a spus că-şi făcuse griji că nimeni altcineva nu va mai veni şi, într-adevăr, nimeni altcineva nu a mai venit.

După aceea, Toby m-a întrebat dacă voiam ceva de băut. Locuiam în Village pe atunci, într-un studio de vis de pe Bleecker Street. Am luat-o spre pasajul subteran, dar am ajuns acolo şi am trecut de el. Am mers pe Strada 74, unde ne-am strecurat dincolo de copertina unei construcţii din cărămidă ca să ne aprindem un joint. Întreţineam pe atunci relaţii sexuale cu un redactor (încercând să devin iubita lui) care lăsa iarbă în apartamentul meu şi, pentru prima dată în viaţă, începusem să fumez regulat.

— Iisuse, Elizabeth, spuse Toby.

— Este plăcerea mea vinovată, Tobe.

El se plimbă în tăcere pentru încă un minut.

— Povestea aia a fost bună, zise Toby. Îmi amintesc că dintotdeauna am crezut că tu eşti cea mai amuzantă şi deşteaptă dintre prietenii mei. Dar, totodată, mă gândeam şi că tu nu-ţi vei atinge niciodată potenţialul pe deplin.

— Mulţumesc, am spus eu.

— Nu, vreau să spun doar că sunt foarte mândru de tine. Cred că vei face un lucru extraordinar într-o bună zi.

Am scos o ţigară. El mi-a făcut semn că aş putea să-i dau şi lui una şi apoi a tras de puloverul care-mi atârna din geantă, înfăşurându-şi-l în jurul capului ca un beduin.

— Asta e pentru ca ea să nu simtă mirosul de fum? am întrebat eu.

— Fie ca niciun bărbat să nu te placă, a spus, imitând vocea femeii care cerşea.

S-a oprit din mers.

— Pentru că sunt atât de nebună?

— Poftim? întrebă el.

— Sunt extrem de nebună, am spus.

— Wow, tu nu uiţi niciodată nimic, nu-i aşa? Eram beat. Asta a fost cu zece ani în urmă. Am vrut să spun altceva.

— Ce-ai vrut să spui, atunci?

— Faptul că eu, pur şi simplu, nu pot să mă adaptez suişurilor şi coborâşurilor tale. Nu puteam fi responsabil pentru ele.

— Nu ai fost niciodată responsabil pentru suişurile şi coborâşurile mele sau pentru orice altceva în legătură cu mine. Am fost doar prieteni.

Toby era tăcut.

— Mă bucur că tu ţi-ai găsit o parteneră atât de normală, Toby, am spus. Mă bucur că ai parte de tot ce ţi-ai dorit dintotdeauna. Ai alături femeia de carieră pe care ţi-ai dorit-o, ai o slujbă grozavă şi un apartament uriaş. Este absolut minunat. Mă bucur pentru tine. Dar, într-o zi, vei înţelege că ai fost atât de ocupat să fii alergic la nebunie, încât nu ţi-ai dat seama că te-ai scufundat în ceva plictisitor, predictibil, stupid şi insidios.

Am chemat un taxi şi i-am făcut cu mâna, luându-mi la revedere. Şi-a făcut atâtea griji că ar putea fi alături de o nebună, încât a sfârşit, în mod accidental, alături de o persoană crudă şi neiubitoare. Acasă, Rachel a simţit mirosul de ţigară, în ciuda eforturilor sale, dar numai după ce a observat că avea un pulover de femeie, care nu-i aparţinea. Nu îl întrebă de unde îl are sau în compania cui şi-a savurat ţigara.

În ziua următoare, au aflat că Hannah urma să vină pe lume.

*

Dintr-odată se făcuse ora patru, aşa că el a alergat înapoi către recepţia de la Y după copii. Era singurul bărbat printre mamele cu ochelari de soare masivi, care vorbeau haotic în grupuri de câte trei sau patru, îmbrăcate în maiouri pe care scria „Stăpâneşte lumea” sau „Şi totuşi, a transpirat”. În curând, copiii lor au apărut săltând pe scări, plini de solicitări şi dorinţe, iar printre aceştia, erau Hannah şi Solly, care arătau ca şi cum ar fi fost la o înmormântare. Bieţii lui copii. Toby le-a făcut cu mâna ca să le atragă atenţia. Solly, văzându-l în cele din urmă, a alergat către el şi l-a îmbrăţişat preţ de vreo douăzeci de secunde. Hannah nici măcar nu se uita la el.

Au mers în tăcere două cvartale, timp în care Solly l-a ţinut strâns de mână pe tatăl lui. În cele din urmă, Toby vorbi cu Hannah.

— Ştiu că nu vrei să fii aici. Nu ştiu ce altceva aş putea face.

— Toată lumea ştie motivul pentru care am fost dată afară din tabără, i-a zis Hannah.

Bubbles făcuse caca de două ori cât timp lipsiseră ei: o dată în patul lui Toby şi o dată pe podeaua din baie.

— Cel puţin unul este în baie, tată, spuse Solly. Nu trebuie să-l ducem înapoi, nu-i aşa?

Era ceva ce-ţi rupea inima în privinţa lui Bubbles. Tremura constant. Toby s-a documentat să afle dacă ar putea avea o răceală, dar pe forumurile veterinare pe care le-a găsit scria doar că şoricarii au tendinţa de a fi anxioşi. Bine ai venit în familie, amice, s-a gândit Toby.

După cină, Toby câştiga cel de-al patrulea joc Uno consecutiv contra lui Solly, când a primit un apel de la spital. Era Clay. Karen Cooper era în comă – în timp ce le vorbea copiilor ei a devenit inconştientă, din senin. Fusese trimisă la tomografie.

— Accident vascular cerebral, spuse el. Activitate cerebrală minimă.

Toby se frecă la ochi.

— Domnul Cooper a fost anunţat?

— Dr. Lintz i-a spus.

Toby se trase de lobii urechilor. Nu ar fi trebuit să-şi mai ia încă o zi liberă. Era la câteva zile distanţă de promovare şi nu voia să dea nimănui niciun motiv să nu o primească. Şi, de asemenea, era doctorul lui Karen Cooper şi era de datoria lui să informeze familia. Avea probleme, dar trebuia să fie responsabil. Le oferise speranţă. Acum venise momentul să le-o răpească.

Îi întrebă pe Hannah şi pe Solly dacă îi deranjează ca el să dea o fugă până la spital pentru o oră.

— Am o pacientă pe moarte. Trebuie să discut cu familia ei.

— De ce nu ai împiedicat-o să moară? l-a întrebat Solly.

— Nu depinde întotdeauna de mine.

Toby îşi pieptănă părul şi plecă din casă, dar, în timp ce aştepta liftul – clădirea avea o sută cincizeci de apartamente şi doar două lifturi –, Solly ieşi şi-l strigă.

— Ce este? întrebă Toby.

— Vrem să venim cu tine.

Uşa liftului se deschise. El o lăsă să se închidă.

— Bine, doar pregătiţi-vă repede. Şi luaţi-vă cărţi.

Când a ajuns la spital, patul lui Karen era încă gol, dar David Cooper era în camera ei.

— Ce înseamnă asta? întrebă el, trecându-şi mâinile prin păr. Credeam că operaţia a funcţionat.

Toby îi ceru lui Clay să-i aducă domnului Cooper nişte apă, dar acesta îşi flutură braţul în semn că o refuză, spunând:

— Cum s-a putut întâmpla aşa ceva? Credeam că era în regulă.

Toby îi explică faptul că operaţia fusese un succes. Encefalopatia dispăruse după extirparea ficatului. Organul problematic a fost îndepărtat. Cu toate acestea, suspectau că ea suferise un atac cerebral hemoragic – unul sever –,

iar acest risc exista după orice intervenţie chirurgicală. Sângele ei s-a revărsat în creier. Era ceva aleatoriu. Era unul dintre numeroasele lucruri din medicină care nu putea fi anticipat. Fusese trimisă la un computer tomograf pentru confirmarea acestei suspiciuni. Dar nu era neapărat necesar. Ea nu a mai răspuns la niciuna dintre testările reflexelor efectuate de rezident.

— Îmi pare foarte rău, spuse Toby. Nu ştim foarte multe încă. Dar lucrurile nu arată prea bine.

— Când vom şti?

— În câteva ore. De ce nu mergeţi acasă ca să luaţi cina alături de copiii dumneavoastră? Vă voi suna de îndată ce vom şti mai multe.

David privi patul gol.

— Nu o pot lăsa aici singură.

— Nu o lăsaţi singură. Este cu noi.

David a avut nevoie de puţin timp ca să înţeleagă toate lucrurile pe care nu le putea crede. Toby auzise de la doctori care aveau o clientelă mai săracă cum că oamenii mai puţin norocoşi acceptă mai uşor asemenea lucruri. Nu cei bogaţi. Pacienţilor bogaţi nu le venea să creadă că banii nu puteau ajuta, că funcţiile, apartenenţele lor la cluburi şi statutul lor nu puteau ajuta. Nu puteau să creadă că nu venea nimeni să-i salveze. Dar chiar nu venea nimeni să-i salveze.

David părăsi rezerva, aşa cum îi sugeră Toby, iar Toby se duse să verifice la radiologie. Aveau dreptate; era un

accident vascular hemoragic. Cei de la chirurgie au intervenit şi au spus că nu mai puteau face nimic. Săraca femeie! Abia îşi revenise. Abia începuse să vorbească. Părea că ar fi putut trece peste asta. Au avut grijă de toate cu atât de multă atenţie. Să supravieţuieşti unei boli rare doar pentru a ceda din cauza unui lucru atât de banal precum atacul vascular cerebral de cauză chirurgicală – era ca o glumă proastă. Se îndreptă spre capătul holului, dar când trecu de colţul uşii ca s-o ia spre scări, îl văzu pe David pe coridor, vorbind cu prietena lui Karen, Amy. Îi privi în timp ce David îi dădu vestea şi o îmbrăţişă. David urcă în lift, iar Amy rămase, uitându-se, pur şi simplu, lung la telefon, nesigură de ce ar fi trebuit să facă. Îşi ridică privirea şi-l reperă pe Toby.

— Dr. Fleishman, este adevărat?

— Îmi pare rău. Este, pur şi simplu, un foarte mare ghinion.

— O să moară? întrebă Amy.

— Nu ştiu. Este examinată chiar acum. Lucrurile nu arată prea bine.

Amy începu să plângă. Toby o conduse spre zona destinată familiilor pacienţilor, dar înainte să ajungă acolo, ea s-a întors spre el.

— A fost foarte nefericită, spuse Amy. Era nefericită de atât de mult timp, dar copiii, bla, bla, bla, ştiţi cum este.

— Ştiu.

— Avea de gând să-l părăsească pe David.

Toby clătină din cap.

— Poftim?

— O înşală. Nu îi dă acces la bani. Îi dă o indemnizaţie lunară. Vă puteţi imagina? Ea trebuie să aibă grijă de copii, să ţină casa curată şi să-i întreţină pe prietenii lui nenorociţi la seara de poker. A fost avocată.

Toby se aşeză, şocat, dându-şi seama că singura problemă din viaţa lui era că putea fi încă şocat de informaţii care revelau ceea ce se dovedea a fi adevărat în majoritatea timpului, adică faptul că lucrurile nu erau aşa cum păreau.

Se pregătea să spună: „Dar ei păreau foarte bine”, iar apoi şi-a amintit că nu o cunoscuse niciodată pe Karen Cooper conştientă.

În schimb, zise:

— Domnul Cooper părea foarte devotat.

— Desigur că părea. Aţi fost vreodată căsătorit?

— Eu... da.

Ea aşteptă.

— Sunt în mijlocul unui divorţ.

Ea râse, neîncrezătoare.

— Acum ea va muri. Nu pot să cred că acum va muri, la naiba! Ştiţi, oricine vede asta va crede că este o tragedie imensă că un asemenea lucru i s-a întâmplat unei femei

aşa de tinere. Însă ei nu vor şti că adevărata tragedie este că ea tocmai era pe punctul de a pleca de lângă el.

Era extrem de cald. Toby deschise toate geamurile în timp ce administratorul aştepta nu ştiu ce componentă magică pentru aparatul său de aer condiţionat, care trebuia comandată şi care nu se putea găsi în tot Manhattanul. El se întinse pe pat peste cearşaf, doar în boxeri, şi se gândi să-şi deschidă aplicaţia. Hannah intră şi se plânse că Solly stătea în baie de o oră. Toby a mers să vadă ce se întâmplă, pentru a-l găsi pe Solly întins pe jos, doar pentru că gresia era rece.

La ora nouă seara, se auzi soneria. El deschise uşa, gândindu-se că ar putea fi administratorul, dar era un bărbat care purta o cască pentru ciclism.

— Tobin Fleishman?

Bărbatul îi înmână un plic care avea trecut un birou de avocatură la adresa expeditorului. Îl deschise şi descoperi că statul New York îi trimisese actele de divorţ, alături de două bileţele galbene care indicau locul în care era necesară semnătura lui; totul pentru a încheia mariajul pentru totdeauna. Şi-a permis să râdă. Cum putea fi mariajul său mai încheiat decât era deja?

Dacă ar fi fost în zonă, el i-ar fi spus Carlei despre fanteziile sale de răzbunare. Acestea includeau refuzul complet de a semna documentele şi returnarea acestora către Rachel, prin intermediul lui Sam Rothberg în casa lui Miriam Rothberg. Nu se putea gândi la nimic altceva. Era

atât de cald, încât nici măcar fanteziile de răzbunare nu mai erau zemoase. Lumea devenise josnică.

— Haide să fim genul de oameni care iau prânzul împreună după semnarea actelor de divorţ, a spus Rachel în timp ce părăseau biroul de avocatură după prezentarea listelor privitoare la partaj cu două luni în urmă. Haide să fim oameni care se pot ridica deasupra acestor lucruri.

— Urmezi un nou curs de yoga? întrebă el.

— Ostilitatea şi sarcasmul tău sunt întotdeauna atât de smintite, Toby, spuse ea. Nu poţi să tot împroşti cu furie. Nu-ţi stă bine.

El dădu să plece, dar ea îl ajunse din urmă.

— Într-o zi, care sper că va fi în viitorul apropiat pentru sănătatea ta, dar mai ales pentru sănătatea copiilor, vei avea o revelaţie cu privire la cât de furios eşti. De îndată ce vei înceta să mai fii atât de furios, lumea ta va deveni mai bună. Problemele tale se vor rezolva.

— Nu, de îndată ce termin cu tine, problemele pe care le am se vor rezolva.

— Vezi?

— Adevărata problemă este că nu voi termina niciodată cu tine, spuse Toby. Tu vei continua să fii părintele inferior al copiilor mei cât timp vom mai trăi. Nu voi trăi să văd ziua când copiii mei vor avea parte de mama potrivită, pe care o merită.

— Cum poţi să-mi spui aşa ceva? Cum poţi să continui să mă pedepseşti pentru că fac ceea ce trebuie să fac?

— Nu trebuia să faci nimic din toate acestea. Ai vrut să le faci.

— Ştii, dacă eu aş fi bărbat...

— Oh, scuteşte-mă de chestia cu „dacă eu aş fi fost bărbat”. Serios. Dacă tu ai fi bărbat, atunci aş spune că eşti un tată de nimic.

Adormi cu documentele pe perna de lângă el. A visat că făcea sex cu Rachel. Nu a reuşit să descopere perioada – dacă erau acele zile de început miraculoase sau anii superficiali de după naştere, sau partidele de sex furios de mai târziu.

— De ce facem asta? tot întreba el în vis.

Ea nu răspundea.

— Te-am protejat! îi ţipa el. Te-am protejat!

Ea se uita doar la el, curioasă, până când, în cele urmă, închise ochii şi ţipă.

Se trezi simţind o oarecare doză de entuziasm şi rămase pe pat, întins pe spate, cu o lumină timidă care îi acoperea trupul în timp ce privea tavanul, dincolo de erecţia imensă şi umedă. Visul a fost ca o amintire, deşi era absolut sigur că nu ţipase niciodată la ea în timpul sexului şi era la fel de sigur că nici ea nu strigase în felul acela. Momentul

care se încadra cel mai bine în circumstanţele visului său era unul dintr-o vacanţă în Santa Cruz, imediat după nuntă. Nu era luna lor de miere. Luna de miere o petrecuseră în Hawaii, un an mai târziu, când Rachel a putut să-şi ia liber de la serviciu şi Toby a avut o pauză în orarul gărzilor pe care trebuia să le facă. Dar imediat după nuntă, în următoarea dimineaţă, astfel încât să nu mai fie nevoie să petreacă mai mult timp cu familia insuportabilă a lui Toby, au plecat la nord de Los Angeles, la un motel din Santa Cruz, pe vremea când ea încă accepta să se cazeze la moteluri.

Locul era amplasat exact deasupra apei, având o placă de beton drept verandă, care atârna de o stâncă gigantică spre plaja de mai jos. Camera lor avea un aer de mucegai şi vechituri, iar aşternuturile miroseau de parcă ar fi stat într-un dulap impregnat de mirosul respingător de naftalină care, în mod sigur, nu era cedru.

S-au plimbat prin oraş în fiecare zi, amuzându-se de hipioţi. Au mers la Mystery Spot, unde era ameţită de poveştile care nu puteau fi adevărate despre magneţii din interiorul pământului.

(— Ei spun, şopti el în timp ce traversau una dintre pietrele magnetice, că magnetul funcţionează doar pentru oamenii care şi-au pierdut virginitatea înainte de paisprezece ani.

Ea făcea un spectacol cu întregul ei trup, zbătându-se printre roci, ca şi cum nu ar fi putut să se abţină. Au fost rugaţi să plece după zece minute.)

Seara, în timp ce soarele apunea, se uitau la surferii de mai jos, poate cam vreo sută în fiecare zi, iar motelul

încerca să pretindă că era un hotel şi servea nişte vin oţeţit şi o brânză mizerabilă în timpul orei de cocktail de la apus. De unde ştia familia lui Toby Fleishman să fie atât de cinică? Le plăcea la nebunie.

— Îmi este atât de clar că oceanul nu vrea ca tu să faci surf. Dacă te-ar fi dorit, ţi-ar fi oferit un val mai sustenabil, spunea ea.

— Cred că tocmai asta-i ideea.

Stăteau pe banca din balconul lor, ea ridicată, el întins, cu picioarele încrucişate în poala ei.

— Dar de ce trebuie să faci un spectacol din asta? Uită-te la ei. Se urcă pe plăci, apoi cad. Este atât de trist! Chiar şi pentru cei care reuşesc să plutească un timp, care este scopul acestui lucru?

— O fac din plăcere.

— Nu-mi pot imagina că aş face vreodată asta.

— Uh, noaptea trecută pare să fi fost excepţia de la această regulă.

— Până şi asta. Până şi asta, faci sex cu soţul tău pentru a solidifica o relaţie. Nici măcar sexul nu este ceva ce faci doar de dragul de a-l face. Îl faci pentru a demonstra ceva sau pentru a construi intimitatea.

— La mine nu-i aşa. Eu îl fac pentru că te iubesc.

Ea se gândi o clipă, periind uşor înainte şi înapoi cu degetele părul lui de pe picioare.

— Ai nişte gambe cu adevărat grozave, spuse ea.

— Nu mă obiectualiza.

— Sunt chiar... nu ştiu... masculine. Mă excită.

— Te gândeşti că ai putea găsi un motiv pentru care să intri din nou în pat cu mine?

— Voi găsi eu ceva.

Timp de câteva minute, întins în pat, încă în aburii visului său, a uitat ce s-a întâmplat cu ei. Pentru câteva minute, a uitat că au fost un dezastru. Nu suporta să-şi amintească de momentele rele, dar nu voia să-şi amintească nici de cele bune. Îi plăcea să descopere sensul fiecărei amintiri, până şi a celor bune, când ea îi spunea cine era cu adevărat. Dacă putea face acest lucru, aşa ceva nu avea să i se mai întâmple din nou. S-a masturbat rapid, prea rapid, apoi s-a dat jos din pat şi a petrecut următoarea oră detestându-se pentru că a lăsat garda jos atât de flagrant, încât s-o viseze.

Verişoara lui Toby, Cherry, care era verişoara lui preferată în copilărie, trăia în New York, spre deosebire de toţi ceilalţi veri ai lui. Cu ocazia celor două sau trei vizite ale lor înainte ca tatăl lui să înceteze să-i mai vorbească mamei ei, Toby îi spunea că, atunci când va creşte, va dori să trăiască viaţa ei. El voia să meargă cu trenul, să ronţăie covrigei în vagon şi să urmărească oamenii care se sărutau pe stradă noaptea. Cherry era cu şapte ani mai mare decât el şi, când Toby s-a mutat la New York la

facultate, ea a devenit profesoară la şcoala generală. A fost primul membru al familiei care a cunoscut-o pe Rachel. Rachel a fost drăguţă cu ea sau poate că el nu observase că nu a fost. Când Toby a sunat-o pe Cherry în acel an ca să-i dea vestea divorţului său, cel puţin a avut bunăvoinţa să se prefacă tristă pentru el.

Acum, Cherry l-a sunat ca să vadă dacă el avea cumva nevoie de o seară fără copii. Toby a stat pe gânduri un minut. Colega mea de cameră din facultate, Sonia, avea să dea petrecerea anuală organizată de ea în seara următoare, sâmbăta, iar eu îi invitasem pe el şi pe Seth, care nu mai participaseră la una dintre petrecerile Soniei de când aceasta a împlinit douăzeci şi trei de ani.

— Crezi că ai putea să vii mâine, în schimb? Este o petrecere la care ar trebui să merg, dar n-aş vrea chiar să las copiii cu o bonă...

Seara următoare, Cherry a venit în oraş însoţită de cele două fiice ale sale, care erau adolescente, ca să scoată copiii la cină.

— Am să-i aduc teferi acasă. Promit, spuse Cherry.

— Până la ce oră ar trebui să ajung acasă? întrebă Toby.

— Unde mergi, tată?

Solly părea alarmat.

— Doar la o aniversare. Mă voi întoarce acasă diseară.

— Nu-ţi face griji, spuse Cherry. Poţi să stai toată noaptea. Noi vom merge la cină, iar apoi ne vom întoarce acasă şi

ne vom uita la televizor până când te întorci. Distrează-te! Serios. Promite-mi.

Au plecat, iar Toby s-a retras la dulapul lui ca să se gândească ce să aleagă dintre două cămăşi aproape identice. Se auzi soneria. Era Seth.

— Puţină încălzire! spuse Seth.

Ţinea un bax de şase beri.

— Carbohidraţii, omule. Cred că mai am votcă în congelator. Şi o sticlă de vin rosé spumant în frigider.

— Vin rosé spumant? Frate!

— A rămas de la o întâlnire pe care am avut-o cu o lună în urmă.

Toby se gândi pentru o secundă.

— Oh, aşteaptă, aia chiar n-a fost o poveste bună.

— Povesteşte-mi.

— Am cunoscut-o pe Hr, am schimbat aceleaşi mesaje sexuale obişnuite înainte, apoi am decis să ne întâlnim. Oricum, am ieşit la barul ăla de pe Second, am comandat ceva de băut, ne-am distrat de minune, după care, pe drum înapoi, ea a insistat să cumpărăm două sticle de rosé spumant. Şi cine eram eu ca s-o opresc?

— Exact.

— Aşa că ne-am întors aici, iar ea a început să facă un striptease nebunesc, râzând tot timpul.

— Asta este foarte sexy.

— Am mers în dormitor, dar eu eram prea beat. Nu am reuşit să am o erecţie. În plus, eram foarte stresat în privinţa asta şi ea mi-a ţinut faimosul discurs despre faptul că era în regulă şi că i se poate întâmpla oricui.

— Nu ai avut nicio vitamina V?

— Viagra? Nu! Am patruzeci şi unu de ani.

— Oh, eu am una la mine întotdeauna.

— Ţi se întâmplă şi ţie?

— Nu. Dacă este la tine, e ca pana lui Dumbo. Atunci nu se întâmplă niciodată nimic.

— Acum ştiu.

— Trebuia să rămâi cu ea, spuse Seth. Doar partenerele foarte grijulii spun acel discurs.

— Poate că se adevereşte blestemul cerşetoarei.

— Nu mi-l amintesc. Fie să ai parte de un dans în poală realizat de o avocată cu minte perversă care are eructaţii din cauza vinului rosé spumant, iar penisul tău să nu funcţioneze.

Toby se uită în oglindă, îndreptându-şi gulerul, apoi îl urmă pe Seth spre ieşire.

*

Am s-o spun din nou: viaţa este un proces în care colecţionezi oameni şi îi elimini când nu mai sunt utili pentru tine. Singura excepţie de la această regulă sunt prietenii din timpul facultăţii.

Adam şi cu mine am ajuns la petrecerea Soniei, care avea loc într-un bar nou din centru, aproape de ora 11 seara. Tocmai aterizaserăm de la Disney World, unde petrecuserăm ultimele trei zile, am dus copiii acasă la bonă, după care am condus înapoi în oraş. Zborul nostru avusese patru ore întârziere. Adam fusese nervos întregul drum parcurs cu maşina.

— Petrecerea aceasta nu aduce niciodată ceva bun, a spus el. Sunt extenuat. De ce nu putem să lipsim, pur şi simplu?

Dar eu mă simţeam din nou ca la douăzeci de ani şi nu puteam accepta gândul că prietenii mei se strângeau cu toţii într-un loc, iar eu nu eram acolo. Prima persoană pe care am văzut-o când am sosit a fost Jennifer Alkon – obiectul dorinţei israeliene a lui Seth şi al reuşitei lui pentru baza a cincea, mai recent – afundată în conversaţie cu Danielle. A doua persoană pe care am văzut-o a fost Seth, care se apropia de noi.

— Acesta este bărbatul care i-a topit inima lui Libby Epstein? întrebă Seth.

— Seth Morris.

Adam nu-l recunoscu.

— Îmi pare bine să te cunosc, în sfârşit.

Adam încuviinţă, nesigur de ce era încântat să-l cunoască, în sfârşit. Nu i-am povestit niciodată lui Adam despre Seth, cred. Nu i-am povestit prea multe despre niciunul dintre oamenii aceştia.

Toby ne găsi şi el.

— Cum a fost la Disney? a întrebat. Noi am dus copiii acolo anul trecut.

Adam scutură din cap.

— Îmi place la nebunie locul acela. Este atât de drăguţ. Oamenii salută, le spun copiilor pe nume. Este curat. Este sigur. Libby îl consideră devastator. Pot să-ţi aduc ceva de băut?

— De ce?

— Pentru că ea detestă bucuria.

El zâmbea încă, dar era un zâmbet istovit. Apoi, plecă.

— Chiar te înţelege, îmi spuse Toby.

— Mă plâng prea mult, i-am zis eu.

Am luat loc pe una dintre canapele, cu picioarele desfăcute, întinsă pe spate, semnalând ceea ce ar trebuit

să fie o stare de epuizare simulată, dacă ar fi fost ceva simulat în legătură cu asta. Copiii îmi mâncau sufletul tot timpul. Citisem toate acele bloguri stupide despre Disney şi toate mă avertizau că locurile disponibile la prânzul personajelor de la Palatul de Cristal se vor epuiza rapid, astfel că trebuia să fac o rezervare la ora 11 înainte de prânz, dar nu mă avertizau şi despre spaima existenţială de a fi acolo. Era ca şi cum aş fi putut vedea, în sfârşit, ceea ce devenisem, aspect clarificat de prezenţa mea printre o mulţime de femei care arătau exact ca mine. Nu mai puteam suporta să fiu această mamă din suburbii care alterna între a ţipa la copiii ei şi a-şi asculta inima, având privilegiul de a fi martora bucuriei lor. Dar oamenii din jurul nostru – mamele cicălitoare şi taţii lipsiţi de sex... tot încercam să găsesc moduri în care eu eram mai bună decât aceşti oameni, însă singurul lucru pe care îl puteam constata era faptul că numitorul comun eram eu.

Adam se întoarse cu două beri.

— E gălăgie aici! strigă el.

— E un bar! i-am strigat înapoi. E un bar din Manhattan într-o seară de sâmbătă! Îţi aminteşti de aşa ceva?!

Cineva mi-a dat un pahar de şampanie. Am sorbit o înghiţitură lungă. A fost atât de zgomotoasă, încât a trebuit să zic ceva, astfel că am strigat ceva despre Disney şi despre faptul că nu m-am putut bucura defel de acel loc. Am avut parte de o cazare foarte bună. Am avut condiţii superioare, concierge, tot tacâmul. Un salon cu mâncare şi distracţii interminabile, un hotel care era amenajat în tematica promenadei din Atlantic City, mai puţin infractorii şi prostituatele. Magicienii şi jucătorii de cărţi erau pe

promenadă. Libertate dată de lucrurile care fac o vacanţă interesantă – oameni diferiţi de tine şi locurile nefamiliare –, dar şi extrem de relaxantă. Nu m-am putut bucura deloc de toate astea.

— Am avut bilete de intrare care ne-au permis să nu stăm la cozi, am spus. Am trecut prin fiecare carusel în decurs de aproximativ şase minute. Dar mergeai prin acel rând special destinat intrării fără să mai aştepţi la coadă, trecând pe lângă oamenii care aşteptau la un alt rând, şi atunci îţi dădeai seama că nu depăşeai celălalt rând, ci îl tăiai. Subminai un sistem bazat pe corectitudine pentru oamenii care, întâmplător, nu se încadrau în categoria superioară.

— Un lucru interesant legat de soţia mea este că ea poate fi nefericită atât atunci când stă la rând, cât şi atunci când taie rândul, a spus Adam. Este de-a dreptul uimitoare, nu-i aşa?

— Poţi să obţii o intrare fără să stai la cozi şi dacă ajungi la parcul de distracţii dimineaţa devreme, de asemenea, spuse Toby. Să ajungi devreme nu înseamnă elitism.

— Sigur că înseamnă. Dar nu ai prins ideea mea. Vreau să spun că până şi atunci când ceva care nu este corect este în favoarea mea, nu pot trece peste faptul că nu este corect. Sunt o persoană nefericită, dar nu ştiu dacă acest lucru a fost întotdeauna aşa sau dacă am devenit astfel în timp.

— Abia aştept să-mi duc copiii la Disney World, spuse Seth. Mi-a plăcut la nebunie locul ăla când eram mic.

— Am auzit că reducerea pentru pensionari este considerabilă, spuse Toby.

Dar eu nu mă puteam opri.

— Nu, Seth. Nu este ca atunci când eram tineri. Te duci şi începi să te gândeşti la cât de oribili sunt toţi oamenii, la cât de identice sunt formele femeilor, la cât de stupizi sunt cu toţii. Observi că femeile poartă pantaloni de yoga în loc de pantaloni obişnuiţi şi ţipă la copiii lor, după care îţi dai seama că şi tu porţi pantaloni de yoga.

— Nu înţeleg, spuse Seth. De ce nu porţi, pur şi simplu, pantaloni obişnuiţi?

Am tot băut şi, în cele din urmă, câţiva dintre noi, care ţineau minte totul despre nopţile acelea grozave din facultate, ne-am strâns într-un cerc pe canapele, începând să depănăm amintiri şi să râdem. Cine ştie cât timp a trecut înainte ca Adam să se apropie de canapele şi să fluture mâna ca să-mi atragă atenţia către ceasul lui?

— Avem planificat să mergem la fotbal mâine-dimineaţă şi o bonă de condus până acasă.

— Oops! I-am spus că va ajunge acasă până la miezul nopţii.

— Ar fi bine să mergem.

— Sunt destul de prinsă în discuţie, i-am spus. Te superi dacă rămân?

— Rămâi.

Arăta epuizat.

— Doar puţin. Niciodată nu reuşesc să mă întâlnesc cu oamenii aceştia. Retrăiesc gloria tinereţii mele.

— A avut o tinereţe glorioasă, a strigat Sonia, care era foarte beată, fără a se adresa cuiva anume.

El mă privi lung.

— O să iau un taxi până acasă, am spus. O să fiu ok.

— Putem totuşi să discutăm chestia asta pentru o clipă?

— Haide, tăticule!

Am râs, dar apoi am văzut că el nu râdea şi am făcut un întreg spectacol când m-am ridicat în picioare. Am mers într-un colţ.

— Când o să se termine treaba asta? întrebă el.

M-am prefăcut că nu am înţeles la ce se referă.

— O să fie totul bine, am spus. O să iau o maşină până acasă, pur şi simplu.

L-am sărutat cu putere pe gură şi m-am întors la prietenii mei. Am aşteptat suficient de mult, astfel încât, atunci când am privit, în sfârşit, spre locul unde stătea, nu mai era acolo.

Vanessa îi scrise lui Seth că lucrurile au scăpat de sub control în cel mai bun mod posibil la petrecerea burlăciţelor la care se afla, întrebându-l dacă îl deranjează

ca ea să lipsească de la petrecerea Soniei. Seth îi scrise înapoi: Oh, haide. Vanessa transformă fundalul conversaţiei cu emoticoane în formă de inimă. Am urmărit schimbul de mesaje peste umărul lui.

— Dacă eu îmi pot trimite soţul acasă, poţi şi tu să stai o noapte fără iubita ta.

— Te-ai gândit că poate eu o plac pe Vanessa mai mult decât pari să-l placi tu pe soţul tău?

— Poftim? am ţipat, acoperind muzica, ca şi cum nu aş fi auzit, deşi auzisem.

Am continuat să discutăm cu toţii pentru încă o oră, în ciuda zgomotului. Am vorbit despre Israel, facultate, masterat, despre faptul că piaţa imobiliară din anii ’90 a fost cea mai bună piaţă imobiliară pe care am avut-o vreodată, despre măselele de minte şi taxe şcolare, iar eu am observat o tânără frumoasă cu părul auriu strălucitor şi cu ochii mari care se îndrepta spre noi zâmbind. Seth s-a întors şi a sărit în picioare. Vanessa strălucea atât de tare, încât părea să dobândească un nivel suplimentar de atenţie şi, din senin, conversaţia s-a concentrat pe siguranţa de sine specifică celor douăzeci şi ceva de ani pe care îi avea. Când vorbea, totul părea un mod de autoreferinţă care se centra pe coincidenţă şi magie.

— Aşa ceva mi se putea întâmpla numai mie! a încheiat ea două dintre istorisirile sale.

Toby şi Seth o priveau ca nişte câini în călduri. I-am urmărit cum se uitau la ea şi mi-am dat seama că eram prea beată.

Am spus:

— Avem nevoie de o cantină.

Era ora două dimineaţa când, în cele din urmă, am găsit una. Eram destul de beată ca să mă prefac că nu voi mânca pâine, iar Toby era destul de beat ca să nu se simtă jenat de faptul că nu avea să mănânce deloc.

— Este o toaletă pe aici? întrebă Vanessa.

Cineva îi arătă un loc în spate, care era, la propriu, singurul în care putea fi toaleta.

— Pare foarte drăguţă, i-am spus lui Seth.

— Elizabeth.

Dar Toby nu avu cum să mă oprească.

— Chiar o să te căsătoreşti cu ea?

Seth păru afectat.

— I-ai spus? îl întrebă pe Toby.

— Sigur că mi-a spus. Eu nu sunt împotriva căsătoriei, Seth. Îmi iubesc soţul. Cred că tu nu înţelegi că mariajul nu este, de fapt, numai despre partenerul pe care îl ai.

Privi lung, în gol. Dar nu m-am putut abţine.

— Ai auzit despre piramida nevoilor lui Maslow? Avem impulsul de a căuta hrană şi adăpost. Dar, de îndată ce ştim că hrana este larg răspândită şi disponibilă, de îndată ce ştii asta, te poţi gândi la ce vrei să mănânci şi la cât vrei să mănânci. Odată ce ai acces la un adăpost, poţi începe să te întrebi unde vrei să trăieşti şi cum îţi doreşti să decorezi locuinţa. Dar dacă una dintre nevoile pe care nu le-am înţeles niciodată este cea legată de iubire şi de mariaj, implicit? Cu alte cuvinte, dacă urmărim să ne asigurăm că suntem demni de iubire şi că merităm pe cineva care să ni se dedice în mod absolut şi exclusiv, iar singura cale de a ne confirma cu adevărat că merităm toate acestea este când o persoană îşi doreşte să-şi unească destinul cu al nostru; o persoană spune: „Da, tu eşti cel pe care îl voi iubi în mod exclusiv. Tu meriţi asta”. Atunci, doar când eşti căsătorit, de îndată ce această nevoie este satisfăcută, te poţi întreba pentru prima oară dacă ţi-ai dorit cu adevărat vreodată să fii căsătorit sau nu. Singura problemă în privinţa acestui lucru este că, în momentul în care conştientizezi că ai acces la iubire, eşti deja într-o căsnicie şi este nevoie de o cantitate imensă şi îngrozitoare de cruzime şi birocraţie pentru a anula totul, doar pentru că nu ai ştiut că nu-ţi doreai acest lucru înainte de a-l avea.

— Numai oamenii beţi vorbesc despre piramida nevoilor lui Maslow, a spus Seth.

L-am ignorat. Aceea era persoana pe care Seth urma s-o ia în căsătorie. Însă ce nu ştia, iar eu i-am spus, urma să afle: o soţie nu este o iubită la alt nivel sau o iubită permanentă. Este ceva cu totul diferit. Este tot ce aţi construit împreună, iar tu eşti un ingredient. Nu ar putea fi soţia ta fără tine. Aşadar, să o urăşti sau să te întorci

împotriva ei, sau să discuţi cu prietenii tăi despre problemele pe care le ai cu ea ar fi ca şi cum ţi-ai detesta propriul deget. Este ca şi cum ţi-ai detesta propriul deget după ce s-a necrozat. Nu te poţi separa de acesta. Te uiţi la soţia ta şi nu vezi chiar pe cineva pe care deteşti. Te uiţi la cineva şi îţi vezi propriile disfuncţionalităţi şi desfigurări. Îţi deteşti propria creaţie. Îţi deteşti propria persoană.

— Uită-te la Vanessa, am spus. Este atât de fericită să fie în preajma ta, te venerează. Îi place tot ce porţi şi îi place pe prietenii tăi. Am fost şi eu astfel. A fost şi Rachel astfel, nu-i aşa, Toby?

— Poate, pentru scurt timp. Sau poate doar în exterior? Cred că, până la urmă, nu s-a mai putut preface.

Seth îşi lăsă linguriţa jos şi luă loc într-un separeu, fără a-şi lua privirea de la mine nicio clipă.

— Uşor, Elizabeth, spuse Toby.

— Nu sunt nebună, am replicat. Mă simt doar copleşită.

— Dar Adam te iubeşte, zise Toby. Nu pune presiune pe tine.

— Ba o face. Nu-şi doreşte asta, dar o face. Nu este vorba în mod special despre el anume. Copiii o fac, de asemenea. Totul e copleşitor. Este greu să te simţi astfel când încă îţi mai aminteşti cum era să fii vioi şi lipsit de griji din nou.

Vanessa reveni la masă.

— Îmi cer scuze, am primit un apel de la Tamara. Voia să ştie dacă v-ar plăcea să ne întâlnim cu toţii.

S-a uitat în jur.

— De ce este toată lumea aşa de serioasă?

Am privit-o preţ de o clipă periculoasă. Aş fi vrut să-i ating tot corpul şi să-mi aduc aminte cum era să te simţi astfel. I-aş fi mâncat inima sau i-aş fi supt sângele dacă aş fi putut. Dar lucrurile acestea se vor schimba şi pentru ea.

— Trebuie să plec, a spus Toby repede. Verişoara mea mă aşteaptă să ajung acasă.

S-a ridicat în picioare, iar eu am făcut la fel. Am simţit că, dacă l-aş fi lăsat să plece chiar atunci, nu ar mai fi vorbit cu mine vreodată. Era la fel de cald precum fusese la prânz. L-am condus acasă, dar în apartamentul său l-am urmat fără să spun un cuvânt. Înăuntru, Cherry şi fiicele ei erau pe canapea şi se uitau la un serial despre un agent sportiv pe HBO. Cherry adormise.

— Trezeşte-te, mamă, spuse fiica mai mare.

Cherry privi împrejur, dezorientată, iar apoi ne văzu, pe Toby şi pe mine.

— Libby! Tu eşti?

— Cherry!

Ne-am îmbrăţişat.

— Nu te-ai schimbat, a spus Cherry. Nu ştiam că eşti divorţată.

— Oh, nu sunt. Locuim tot împreună în New Jersey, avem doi copii. Am un soţ care este în continuare căsătorit cu mine.

Cherry mă privi, distrată, iar apoi se întoarse către fiicele ei.

— Ea este Libby, prietena lui Toby, le spuse ea.

Cherry zăbovi pentru o vreme, fără să înţeleagă exact ce făceam acolo, dar nu-mi păsa. Zâmbi, un zâmbet undeva la limita dintre căldură amicală şi formalismul din mediul de afaceri, spunând:

— Mă bucur foarte mult să te văd. Te descurci să ajungi acasă?

Ca şi cum ea ar fi fost stăpâna casei.

— Sunt în regulă, am răspuns.

Cherry se uită la Toby, dar acesta era ocupat să-şi scoată portofelul şi telefonul din buzunare. Ea îşi luă la revedere.

Douăzeci de minute mai târziu, stăteam la fereastra din dormitor, fumând un joint pe care Seth mi-l dăduse la petrecere, urmat de o ţigară dintr-un pachet pe care îl cumpărasem de la o bodegă la un moment dat, în timpul nopţii, nu-mi puteam aminti când. Toby stătea pe patul lui.

— Este vreo trei dimineaţa. Nu o să fii prea obosită mâine? întrebă el.

— Ba da, am spus. Dar se aşteaptă foarte puţin din partea mea. Este al naibii de cald aici, Toby. De ce este atât de cald aici? Jur că pot vedea sunete.

Ce naiba căutam acolo? M-am gândit la o noapte din timpul anului nostru în Israel, în Purim, după ce eu fusesem părăsită de un cretin pe nume Avi, iar Seth îşi lingea încă rănile lăsate de Jennifer Alkon. Eram beţi toţi trei, la fel ca orice alt student din Ierusalim. Am mers către cerşetoare, iar apoi am mers către Zid şi, când am ajuns acolo, Seth a văzut-o pe prietenea cea mai bună a lui Jennifer Alkon, Betheny, cea neîngrijită şi cu labele picioarelor plate, care s-a oferit să-i cumpere o băutură şi el a sfârşit prin a merge acasă cu ea. Toby şi cu mine am continuat să ne plimbăm, fără să reuşim să descoperim un drum înapoi pe unde să o ocolim pe cerşetoare. Eram beţi şi făceam caz de faptul că voiam s-o evităm, dar, în cele din urmă, am trecut pe lângă ea, oricum. Amândoi ne doream să auzim ceva adevărat despre noi. Ea nu-şi mai amintea de noi – niciodată nu şi-a mai amintit de noi –, noi am trecut pe lângă ea, dar ne-am dat seama că nu mai aveam bani, iar ea a apelat la mila noastră şi Toby a făcut greşeala să se uite la ea, spunându-i că-i părea rău, în ebraică, dar îi oferise deja ultimul lui shekel. Ea, desigur, nu a reacţionat rezonabil la asta. A îndreptat asupra lui un batalion de blesteme:

— Fie ca odraslele tale să nu cunoască niciodată profunzimea iubirii tale. Fie ca odraslele tale să nu se maturizeze niciodată.

Apoi, arătând spre mine:

— Fie ca soţia ta să descopere că iubirea şi dorinţa ei faţă de tine sunt putrezite precum testiculele tale.

Eu am strigat la femeie în ebraică:

— Nu sunt soţia lui!

Toby m-a luat de braţ şi m-a tras mai departe. Am rupt-o la fugă şi am ajuns să ne oprim în spatele unui zid, beţi şi hohotind de râs, ne-am ghemuit ca şi cum ar fi fost din nou prima noapte în care ne întâlniserăm, feţele noastre fiind foarte apropiate una de cealaltă, şi, brusc, Toby mi-a părut perfect. A fost sub nasul meu tot timpul. La propriu, sub nasul meu, deoarece ajungea doar până acolo. De ce oare îmi doream ceva dificil când puteam avea ceva simplu? Oare de ce nu mă mulţumeam cu tipii ca Toby – cu Toby însuşi, care era chiar acolo? Până atunci, în acel an, inima mea fusese frântă de un băiat care, indiferent dacă a ştiut acest lucru sau nu, era cu siguranţă homosexual şi de un cap sec cu care ieşisem doar pentru că pierdusem ceva în greutate şi eram atunci, în sfârşit, vizibilă pentru asemenea capete seci. Tot ceea ce mi-am dorit mereu a fost să fiu obişnuită, dar poate că a fi obişnuită nu era pentru mine. Poate că Toby era pentru mine. M-am aplecat spre el ca să-l sărut. M-a împins înapoi.

— Nu profit de o fată beată, a zis el.

A doua zi a spus că-i părea rău pentru seara precedentă, dar eu m-am prefăcut că nu-mi mai aminteam nimic.

În dormitorul lui, cu ferestrele deschise, mi-am întins picioarele până la pat şi apoi m-am aruncat în el. Mi-am aşezat capul pe perna de lângă a lui şi m-am mutat pe partea mea, astfel încât să fiu faţă în faţă cu el. Am închis ochii ca să evit întrebările sale, iar când i-am deschis, Toby adormise. Iată cum încă putea rezista o prietenie, după toţi aceşti ani. Era un miracol durerea căreia îi puteai supravieţui. Era un miracol prin ce puteau trece doi oameni. Era un miracol că doi oameni puteau să se observe unul pe altul trecând prin atâtea şi să simtă iubire faţă de celălalt în continuare. I-am privit faţa. Nu puteam să văd semnele îmbătrânirii pe faţa lui aşa cum le vedeam pe a mea. Pentru mine, el era exact aşa cum îl lăsasem cu atâţia ani în urmă, iar eu eram cea care putrezise. I-am atins pleoapele închise cu degetele.

La un moment dat, după ce s-a făcut lumină, am fost treziţi de un sunet. Solly plângea. Toby a fugit la el şi a văzut că făcuse din nou pipi în pat.

— Nu-ţi face griji, o să schimbăm iarăşi aşternuturile, atâta tot.

Dar Solly nu se putea opri din plâns.

— Mă întorc imediat. Stai doar să aduc un prosop.

Toby a fugit înapoi în camera lui şi m-a scuturat ca să mă trezesc.

— Trebuie să pleci acum, a spus.

M-am ridicat, nesigură unde mă aflam, pentru un moment, m-am încălţat şi am mers pe vârfuri spre ieşire. Era opt dimineaţa. Pe stradă erau oameni care alergau şi taţi care împingeau cărucioare, oferindu-le mamelor pauza săptămânală. Erau covrigării şi tăvi de cafea. Comercianţii îşi deschideau prăvăliile. Toată lumea părea în regulă; toată lumea părea destul de mulţumită sau destul de distrasă. Un bărbat citea din Times în timp ce traversa strada. Am clătinat din cap observând sălbăticia delăsării lor. Adam îmi trimisese un mesaj la ora două dimineaţa, apoi nu mi-a mai scris deloc. Nu ştiam ce să-i spun. M-am hotărât să mă plimb pentru câteva minute, care s-au transformat în mai mult decât câteva minute şi, după aceea, trecuseră deja trei ore.

Cam atunci, Toby mi-a scris că-i părea rău, dar nu am văzut mesajul pentru că eram cu Rachel.

Partea a III-a

Rachel Fleishman are necazuri

Venea vremea răzbunării. Dacă te hotărai să-i analizezi viaţa lui Toby în funcţie de nişte parametri atipici, care nu luau în calcul existenţa lui Rachel sau dispariţia ei de trei săptămâni, sau istoria mariajului lor, sau modul în care Solly suferea sub masca unei veselii false şi făcea pipi în

pat noaptea, sau faptul că Hannah era solemnă şi dormea din ce în ce mai târziu, sau felul în care traumele puneau bazele unei tulburări de lungă durată, s-ar fi putut spune că era bine. Copiii lui erau sănătoşi. El se descurca. Urma să fie promovat în ziua aceea. Se culca cu o femeie frumoasă. Venise vremea răzbunării.

Aceea era. Aceea era ziua în care totul s-a schimbat. Şi-a scos o cămaşă albă şi o cravată bleumarin. Nu mai purtase cravată Dumnezeu ştie de când. S-a privit în oglinda din baie în timp ce îşi făcea nodul, gândindu-se la ambiţie.

— Ambiţia poate exista şi fără să-ţi mănânce întreaga viaţă, Rachel, spuse el în oglindă. Oamenii buni nu au nevoie de ambiţie. Succesul vine şi îi găseşte. Vezi? Competenţa şi excelenţa sunt recompensate pentru cei care sunt competenţi şi performanţi.

Era posibil doar să fii sincer şi serios ca să ajungi acolo – poate că nu meteoric, dar puteai să ajungi acolo. Nu era nevoie să rupi picioarele nimănui. Nu era nevoie să-ţi mănânci progeniturile. Era de-ajuns să faci o treabă bună în linişte. Sistemul mai promovează încă o treabă făcută ca lumea. Se simţea atât de copleşit de mândrie şi izbăvire, încât, preţ de o clipă, nu şi-a dorit ca nimic din viaţa lui să fi fost diferit. Nici măcar un lucru. Nici măcar puţin.

Îi trezi pe copii, dar Hannah nu voia să se ridice din pat.

— Te rog nu mă trimite înapoi acolo, spuse ea din spatele păturii.

— Nu pot să întârzii astăzi. Este o zi importantă pentru mine.

— De ce? Pentru că pacientul tău este pe moarte?

— Pentru că... ei bine, nu v-am spus despre asta – Hannah aruncă o privire din spatele păturii ei –, astăzi este ziua în care devin şeful secţiei mele.

Toby văzu cum Hannah se împotrivi, după care faţa ei îşi schimbă expresia.

— Adică tu vei fi şeful?

— Eu voi fi un şef.

La micul dejun, ea îi spuse lui Solly:

— Tati va fi şeful astăzi. Îl vor face şef.

— Un şef. Nu şeful. Dar acesta este un lucru bun, fiindcă şeful nu mai ajunge niciodată să consulte pacienţi. Eu voi reuşi să-mi văd în continuare pacienţii.

Toby nu se simţise nicicând în viaţa lui mai mare.

— Mă doare stomacul iar, zise Solly.

— Va fi o zi lungă, i-a spus Toby lui Hannah. Dacă nu mergeţi la Y, va trebui să staţi în camera de conferinţe de la spital şi să nu vă plângeţi.

— Da! au strigat amândoi.

La spital, îi lăsă în locul la care se gândea de acum ca la camera lor de conferinţe, iar apoi a plecat să-şi facă vizita împreună cu rezidenţii lui. Văzu trei pacienţi şi, la fiecare dintre ei, îşi spuse în sinea lui: „Această persoană este

norocoasă că eu sunt doctorul său. Competenţă! Expertiză! Acesta este Toby. Acesta este Super Doctorul Fleishman”.

Actualiza o fişă la calculatorul din camera asistentelor, când telefonul său vibră. Venise momentul. Le spuse rezidenţilor lui să ia o pauză şi se îndreptă spre biroul lui Bartuck.

— Ai fost să-ţi vezi pacienta? întrebă Bartuck, indicându-i cu o mişcare a bărbiei să ia loc.

— David Cooper încă mai speră la un miracol.

— Este în moarte cerebrală. Miracolul nu s-a întâmplat până acum.

— Da, domnule. Ne-am gândit să-i mai dăm o zi ca să se împace cu gândul înainte de a discuta din nou despre asta.

— Experienţa spitalicească este raportată ca fiind mai rea în familiile unde aparţinătorii sunt lăsaţi să aştepte. Nu uita chestia asta.

Bartuck îşi împreună mâinile pe birou. Se încruntă.

— O să spun pur şi simplu ce am de zis, fiindcă nu există nicio modalitate mai uşoară de a face asta.

— Nu, am discutat cu el. Cred că Marco i-a comunicat deja. Mai au nevoie de încă puţin timp.

— Nu, nu e vorba despre asta. Este vorba despre funcţia ta.

Toby clipi încurcat pentru ceea ce păru un moment mai lung decât în mod normal. Dintr-odată, simţi că îi e frig. Auzise cuvintele lui Bartuck, dar nu în ordinea firească.

— Altcineva slujbă angajat pentru această noi am.

Toby încercă să priceapă ce se petrece şi că e vorba de ceva real. Rămase cu gura căscată.

— Pare rău, Toby, mie îmi.

— Poftim? Pe cine?

— Am angajat pe cineva din afară pentru că am vrut puţină noutate.

— Angajaţi pe cineva din afară ca să fie şeful meu?

— Da, să fie şeful secţiei.

Toby privi afară pe fereastra lui Bartuck. Se putea vedea parcul şi toată partea dinspre East Side de acolo. Uitase iar să-l sune pe administrator pentru pata de pe tavan. Scutură din cap.

— Credeam că hotărârea era luată deja.

— Nimeni nu se îndoieşte de abilităţile tale, spuse Bartuck. Dar s-a considerat că tu nu eşti dispus să investeşti timpul necesar.

— Timpul? Am fost aici zi şi noapte pentru cazul lui Cooper. Cât de mult timp în plus aş mai putea investi?

— Oare câte zile libere ţi-ai luat din motive personale în ultimele trei săptămâni?

— Deci despre asta este vorba? Pur şi simplu, nu voi mai putea avansa niciodată aici? Lucrez în locul ăsta de paisprezece ani. Am avut câteva săptămâni proaste.

— Eşti un doctor excelent, spuse Bartuck. Toată lumea este de acord cu asta. Dar au existat câteva dubii cu privire la faptul că tu nu exprimai niciun fel de interes faţă de cercetare, că grantul tău nu a funcţionat foarte bine, că erai întotdeauna cu ochii pe ceas...

Restul nu mai conta cu adevărat. Phillipa a avut obiecţii faţă de modul în care Toby îşi organiza consultaţiile. Phillipa, care nu făcea altceva decât să fie cu ochii pe ceas ca să se asigure că lucra cât mai mult posibil şi atingea o performanţă în privinţa acestui aspect!

— Nu am spus niciodată. Dacă începi să te implici mai mult, niciodată nu ştii ce se poate întâmpla.

— Phillipa a ocupat această funcţie timp de nouă ani, domnule. Nu mai pot aştepta încă nouă ani ca să fiu promovat.

Bartuck se ridică şi se plimbă în cerc, ca apoi să se aşeze din nou.

— Sunt sigur că vei înţelege că te aşteptăm să vii să bem ceva în seara asta pentru a-l sărbători pe Dr. Schwartz.

Toby clătină din cap.

— Desigur, domnule.

Avea sentimentul că, dacă el ar fi fost genul de tip care ar fi plecat furios de acolo, ar fi fost şi genul de tip care ar putea primi slujba.

— Schwartz?

— Aaron Schwartz.

Nenorocitul de Aaron Schwartz. Acum, şeful lui.

— Am fost împreună la facultate.

— Atunci este bine pentru el să cunoască pe cineva aici care ştie cum merg lucrurile.

Toby încuviinţă, se ridică şi plecă.

Toby rămase într-o cabină de toaletă, ţinându-şi capul plecat între picioare timp de douăzeci şi cinci de minute lungi şi ascultă o sesiune de giugiuleli, o partidă de sex oral zgomotos dintre doi rezidenţi şi un incident gastrointestinal extrem de nefericit al unui îngrijitor.

Îşi distrusese viaţa. Tot ceea ce făcuse era greşit. Ieşi din cabina de toaletă şi se duse să se spele pe mâini. Uscătorul electric pentru mâini avea nişte instrucţiuni care conţineau mesajul „Simte puterea”, cu o săgeată indicând locul unde se aşezau mâinile. Se uită în oglindă. Era un piticot nenorocit de două parale. Simte puterea. Care putere? Rachel avusese dreptate. La naiba, Rachel avusese dreptate. Toby s-a temut c-o să se prăbuşească din cauza tristeţii şi a nedreptăţii pe care le simţea – nu era în stare să le mai tolereze pentru nicio secundă în plus.

Avea să fie descoperit de bietul Clay, care încerca să aţipească şi el puţin pentru prima dată în tura lui de douăzeci şi patru de ore. Clay avea să cheme asistentele ca să-i sutureze sângerările, pe ici pe colo, găurile din inimă, din plămâni şi din canalele lacrimale.

Însă nu ar fi fost în stare să-l salveze. Într-o zi, această situaţie va fi nimic mai mult decât un alt lucru banal din universul bloc, care conţinea deja o cantitate imensă de rahat, astfel că ce diferenţă ar mai fi făcut încă ceva în plus?

Nu intrase în biroul său de mai mult de un minut când Joanie a băgat capul pe uşă. Joanie. Joanie.

— *Cei de la Urgenţe tocmai au trimis un om la tomograf. Sunteţi solicitat să-l consultaţi peste vreo douăzeci şi cinci de minute acolo jos.*

— Am înţeles. Te rog să intri.

Ea se aşeză în faţa lui la birou.

— Cum merg lucrurile, Joanie?

— Vă referiţi, aici?

— Mda, în general.

— În regulă. Am învăţat foarte multe. Nu-mi vine să cred că am văzut un caz de boală Wilson. Păcat că pacienta o să moară.

— Mda.

Se ridică în picioare şi se plimbă în jurul biroului, după care se aşeză pe tăblia lui.

— Ştii, cred că tu eşti foarte talentată.

Ea zâmbi, agitată.

— Sunteţi pe cale să-mi daţi nişte veşti proaste?

Era atât de amabilă şi specială. Îl plăcea – îl plăcea pe el ca om. Îl aprecia şi îl respecta. Asta era ceea ce îşi dorea el. Îşi dorea ce avea Seth. Îşi dorea ce aveam eu. Nu, îşi dorea ceva şi mai bun decât ceea ce aveam noi, ceva mai aparte. Da, în sfârşit, era capabil să descrie exact genul de persoană pe care şi-o dorea: o persoană obişnuită, fără nimic spectaculos, care să-l iubească. Îşi dorea pe cineva care să prindă rădăcini pentru el. Îşi dorea să fie el steaua relaţiei, măcar de data asta.

— Mă gândeam, spuse el, ai vrea să vii să iei cina cu mine şi copiii diseară?

Ea îl privi, confuză.

— Eu... poftim? Adică să stau cu ei?

— Nu, cu noi. M-am gândit că, poate, având în vedere că nu eşti de gardă în seara aceasta, am putea merge la un local italienesc care ne place.

Oare de ce îi luase atât de mult să facă pasul acesta? A fost atât de cinic în privinţa lui Bartuck şi a celorlalţi tipi care sfârşiseră prin a se combina cu subordonatele lor. Dar, sincer, ce era să faci? Să continui să faci sex cu femei

la întâmplare pentru totdeauna? Să refuzi ceva ce era, în mod evident, o oportunitate frumoasă şi o soluţie delicată?

Copiii ar iubi-o pe Joanie. Ar avea un efect liniştitor asupra lui Hannah; ar putea elimina toată otrava pe care Rachel i-a injectat-o în vene cu privire la integrare şi aspiraţii. Ea, cu hainele ei ciudate de om bătrân şi cu înclinaţiile ei dubioase spre lucrurile clasice, i-ar putea demonstra unei fete cum este să te simţi bine în pielea ta. Iar Solly, Solly ar avea încă o persoană în viaţa lui care să-i poată valida interesele şi să-i permită să-şi exprime natura puţin ieşită din comun. Altcineva care ar putea discuta cu el despre univers – da, cineva care ştie fizică, Rachel. Cineva care înţelege că lucrurile care îl fac pe Solly diferit îl fac, de asemenea, să fie minunat.

Ar fi ciudat pe la serviciu, sigur, dar relaţia nu ar fi întocmai ca toate celelalte. El şi-ar lua drept parteneră pe cineva care îi este egală, poate doar puţin în urma lui. Nu o subordonată, nu o asistentă, nu pe cineva care să-i facă rezervări la restaurant – nu, o parteneră egală. Ar face acelaşi lucru pe care l-a făcut Rachel, la drept vorbind; şi-ar găsi pe cineva de nivelul lui, care îl aprecia şi nu voia să-l schimbe. Lucrurile nu au mers între el şi Rachel. Lucrurile nu mergeau bine deja cu mult timp înainte ca ea să plece. Se potriviseră cândva, dar acest lucru nu mai era valabil. Acum erau adulţi în toată regula, iar asta însemna că ştiau ce-şi doreau şi ce nevoi aveau. El voia pe cineva care considera acţiunile sale pe atât de incredibile şi extraordinare pe cât erau. Joanie. Joanie! Joanie.

De ce erau din sticlă pereţii aceia? Ar fi trebuit să poată merge la ea, să-i ia faţa în mâini şi să-i spună:

— Tu eşti persoana pe care am aşteptat-o în tot acest timp.

În schimb, păstră distanţa şi îi spuse:

— Joanie. Ai avut dreptate când ai spus că am trecut prin ceva dificil. Ştiu că şi tu. Dar poate că nu ar trebui să mai irosim încă o zi... Ceea ce încerc să spun este că ai avut dreptate tot timpul şi nu ştiu cum de nu am înţeles acest lucru.

Vocea lui deveni din ce în ce mai stinsă, pentru că îşi auzi propriile cuvinte, iar acestea l-au mişcat şi l-au speriat, în acelaşi timp. Da, se gândi. Era lucrul cel mai potrivit.

Ea îl privi pentru o clipă.

— Nu, uh, mulţumesc.

Se ridică.

— Mulţumesc de invitaţie, oricum.

Făcu un pas înapoi.

— Mă duc să văd ce este cu acel consult, în regulă?

Nu aşteptă să primească un răspuns.

La naiba!

Privi dincolo de geamul biroului său şi o văzu pe Gilda, uitându-se lung la el. Nu avea să meargă la petrecerea lui Aaron Schwartz. Era ridicol să se aştepte de la el să

meargă. Trebuia să-şi ducă copiii acasă. Dacă ei voiau să-l persecute pentru că era tată, atunci va fi tată.

S-a dus în camera de conferinţe.

— Strângeţi-vă lucrurile, le spuse copiilor. Mergem acasă.

— Să sărbătorim? întrebă Solly.

— S-a anulat sărbătorirea. Ieşim să mâncăm paste.

— Toby, a spus Marco, a doua zi.

— Marco, a răspuns Toby.

— L-ai cunoscut pe tipul cel nou?

— Îl cunoşteam deja.

— Pare destul de simpatic. Nu înţeleg de ce a fost nevoie să aducă pe cineva din afară.

Toby o luă aproape ca pe un compliment, dar apoi îşi dădu seama că Marco vorbea despre el însuşi. Probabil că Marco nu ar fi păţit ca Toby, dar şi pentru el era dificil să avanseze. Era la fel de rece precum bisturiul şi un hărţuitor sexual inegalabil al rezidentelor lui.

Toby s-a dus în salonul lui Karen Cooper. Rezidenţii lui erau acolo. A stat cu ochii pe pacientă evitând în felul acesta s-o privească pe Joanie sau, mai exact, evitând să vadă cum se uita ea la el. Nu ştia dacă ar fi trebuit să-şi ceară scuze sau să se aştepte de la un telefon de la

Resurse umane. David Cooper o ţinea de mână pe Karen, privindu-i lung figura lipsită de viaţă. Nu va mai vedea niciodată ochii soţiei lui deschişi. Toby l-a privit pe bărbatul incapabil să accepte situaţia. Oare era un nemernic sau îşi iubea soţia cu adevărat? Oare avea o aventură cu prietena ei, ceea ce a contribuit la destrămarea mariajului? Oare eram cu toţii la fel?

Îl conduse pe David în afara salonului. Era o bună practică să nu discuţi despre moartea iminentă a pacientului în faţa lui, chiar dacă era inconştient – era considerat nepoliticos, oarecum.

— Pur şi simplu, aşa se întâmplă uneori, spuse Toby.

Ai fi putut spune că David Cooper era norocos. A reuşit să-şi ia rămas-bun. A reuşit să se obişnuiască treptat cu ideea morţii. Dar el nu ar fi spus acest lucru. Ar fi spus că ce se întâmpla nu era just. Dar ce ştiau tipii precum David Cooper despre corectitudine? De parcă tipii precum David Cooper şi-ar fi dorit cu adevărat să aparţină unui sistem bazat pe corectitudine. Nu conta. Pentru că nimic din toate acestea nu era corect. Fiul lui făcea pipi în pat, iar fiicei sale îi lipsea o figură maternă care ar fi putut împiedica, poate, umilirea ei publică, şi toate astea doar pentru că Rachel era prea prinsă cu nişte superpartide de sex cu Sam Rothberg. Cu nenorocitul de Sam Rothberg, care duminica purta pantaloni Adidas din nailon cu dungi pe lateral şi punea nenumărate pariuri pe nenumărate meciuri pentru March Madness[17]. Era corect? Faptul că el a zâmbit şi şi-a luat-o peste bot în timpul medierii doar ca să le poată oferi copiilor un divorţ paşnic şi amiabil, iar apoi,

[17] March Madness – Campionatul Universitar Masculin de Baschet. (N.r.)

în momentul în care aproape terminaseră, ea a făcut cel mai rău lucru pe care l-ar fi putut face – un lucru atât de rău, încât nu era nici măcar pe aproape de alte lucruri oribile de pe lista celor săvârşite de ea înainte? Aşa ceva era corect? Dacă ar fi fost corect, iar dacă păcatele lui Toby ar fi fost raportate la pedepsele pe care le-a primit ar fi fost clar că el s-a ales cu adevărat cu o afacere proastă. Ce a făcut greşit în afara faptului că a fost devotat? Ce a făcut greşit în afara faptului că a încercat? În afara faptului că a iubit? În afara faptului că a mers acasă la timp? În afara faptului că s-a gândit că soţia lui va fi o parteneră pentru el aşa cum el a fost partener pentru ea? În afara faptului că, poate, a aruncat nişte pahare şi a spus, poate, câteva lucruri greşite?

Dumnezeule, era atât de sătul să încerce să descopere în ce fel greşise, care fusese acţiunea minoră care o determinase pe Rachel să plece de lângă el. Ea l-a abandonat. Ea a fost crudă cu el. I-a negat iubirea, respectul şi stima de sine. L-a subestimat atât de mult, până a devenit cineva care aproape s-a dezintegrat în suspiciune şi apoi în deşertăciune la cea mai simplă formă de afecţiune din partea altcuiva. Ea a fost crudă faţă de copiii lor – copiii lor! A plecat de lângă ei! Ştia ce înseamnă să nu ai părinţi, dar, cu toate acestea, a plecat de lângă ei!

Şi acela a fost momentul în care şi-a dat seama de ceva: da, era furios. Iisuse Hristoase, cât era de furios! Pe durata mariajului lor, Rachel îi tot arunca o acuzaţie de furie pe care el o deturna imediat, dar acum nu îşi putea da seama de ce. Oare ce avea de câştigat din faptul că se prefăcea că nu era? Ce era greşit în a fi furios? De ce nu era furia permisă ca un standard al emoţiilor umane? Da, era atât de furios, încât îi tremurau genunchii. Era furios şi nu mai

putea să-şi dea seama de ce mişcarea victorioasă ar fi fost să pretindă că nu era aşa. Era furios şi voia să-i strige acest lucru în faţă lui David Cooper, apoi lui Joanie, lui Clay, lui Logan, apoi lui Bartuck, apoi mie şi lui Seth şi apoi, cu toată energia pe care toate acestea i-ar fi dat-o, ar fi găsit-o pe Rachel şi şi-ar fi revărsat furia asupra ei până când ea ar fi încetat să mai existe, astfel încât el să rămână doar cu satisfacţia de scurtă durată că a avut parte de dreptate pentru câteva secunde şi că această furie ar fi fost ultimul lucru pe care ea l-ar fi ştiut înainte de a se evapora. Furia suna în urechile sale ca un clopot – nu, ca o sirenă. O putea auzi. O putea auzi cu adevărat. Furia lui avea un sunet şi era o sirenă.

Dar nu, sunetul venea din salonul lui Karen Cooper. O asistentă fugi înăuntru. Toby şi David o urmară. Karen Cooper suferise un embolism pulmonar şi intrase în stop cardio-respirator. A fost adus defibrilatorul; Logan şi Clay şi-au dat toată silinţa. În câteva minute, el a dat din cap către Clay, indicându-i că sosise momentul să pronunţe decesul.

Rezidenţii dădură să iasă, dar el îi opri, făcându-le semn cu mâna. Era important să rămână la cea mai dificilă parte a slujbei lor. Toby obişnuia să se întrebe cum ar fi putut vreodată să fie un medic bun dacă nu putea înţelege moartea, dacă era în continuare la fel de cutremurat de ea. Dar, la un moment dat, în ultimii cinci ani, pe măsură ce s-a gândit din ce în ce mai mult la lucrurile care aveau viaţă şi lucrurile care nu aveau, a început să creadă că faptul că moartea îl făcea încă să fie atât de cuprins de îndoieli era exact cheia pentru a fi un medic grozav. Nu suntem meniţi să înţelegem sfârşiturile. Nu suntem meniţi să înţelegem moartea. Întreaga esenţă a morţii este să nu

fie înţeleasă. Asistentul social de pe etajul lor intră, iar Toby îi urmă pe membrii rămaşi ai familiei Cooper în încăperea unde erau conduşi cei îndoliaţi şi le spuse cât de rău îi părea pentru pierderea lor.

Ultimul loc în care am locuit în Manhattan înainte de a mă muta în New Jersey a fost Upper East Side. Ne căsătoriserăm, iar Adam deţinea o proprietate extinsă pe Strada 79, pe când eu stăteam cu chirie într-un studio minuscul, umed, mucegăit şi perfect din Village. În dimineţile de sâmbătă, Adam mergea să joace tenis la sală, iar eu mă duceam la o covrigărie de pe Strada 77, beam o cafea bună, comandam un covrig mare cu mac şi unt şi stăteam singură. În dimineaţa de duminică când am plecat de la apartamentul lui Toby, mi-am luat o cafea de acolo, am stat afară, am mâncat un covrig, purtând hainele din seara precedentă şi fumând ţigări. Oare fusesem vreodată mai fericită? Mă întrebam. Mă întrebam acest lucru, în ciuda golului din stomac şi a furnicăturilor din spatele nasului, care mă provocau să răspund întrebării privitoare la ce naiba făceam în Manhattan într-o duminică dimineaţa îmbrăcată în hainele din seara precedentă.

Atunci am văzut-o.

Stătea la o masă de pe partea cu trotuarul, vizavi de mine. Nu o mai văzusem de ani de zile, arăta diferit, dar ea era, cu aceeaşi culoare a părului, cu acelaşi trup suplu, mâncând un covrig.

Am încremenit, dar a fost prea târziu. M-a văzut şi a mijit ochii. I-am făcut cu mâna timid, nesigură de poziţia pe care ar trebui să o adopt în situaţia aceea. Cum procedezi când dai peste o fantomă care a făcut recent obiectul obsesiei tale de pe timpul verii? Nu este ceva ce poţi să planifici cu adevărat.

— Libby? a întrebat ea, apropiindu-se.

— Rachel, am salutat. Bună.

— Ce mult timp a trecut, a spus ea. Nu cred că te-am mai văzut de când s-a născut Hannah?

Părea că încearcă să rezolve o ecuaţie în mintea ei.

De aproape arăta diferit. Nu doar mai bătrână faţă de ultima oară când o văzusem, dar şi mai neîngrijită. Purta o pereche de pantaloni de trening care se lăbărţau între picioare şi un maiou pentru sport pe care scria „Nah, mai stai în pat”.

Nu era machiată, cu excepţia faptului că avea un ruj roşu pe buze, care nu făcea decât să atragă atenţia asupra cearcănelor movulii de sub ochii ei. Avea o tunsoare scurtă, ciudată, cu părul complet nearanjat, care chiar dacă ar fi fost pieptănat şi coafat cum trebuie, tot n-ar fi avantajat-o şi ar fi îmbătrânit-o prea mult. Încercase să-şi acopere ridurile din jurul ochilor şi gurii cu fond de ten, dar acesta se strânsese în pliuri şi nu fusese bine întins, astfel că faţa ei era o combinaţie de mai multe culori.

— Eşti bine? am întrebat-o.

A închis ochii.

— Sunt bine.

Apoi i-a deschis din nou.

— Tu cum eşti? Ce faci pe-aici?

— Eu... am rămas în oraş noaptea trecută. Mă pregătesc să plec acasă.

Nu am ştiut ce să spun, aşa că am întrebat-o:

— Rachel, ce se întâmplă?

— La ce te referi?

— Eu am... luat legătura cu Toby. Este îngrijorat pentru tine. Copiii voştri.

Nu am putut să termin ce aveam de zis.

Rachel a părut confuză.

— I-ai văzut pe copiii mei? Nu ştiam că tu şi Toby mai ţineţi legătura.

M-am gândit la Solly, strigându-l pe Toby din dormitorul lui.

— Mda. Nu se simt foarte bine.

Ea a privit peste umărul meu drept. M-am întors să văd la ce se uita acolo. Nu era nimic. M-am uitat la ea din nou. Părea drogată.

— Pot să te duc undeva?

— Trebuia să merg la SoulCycle, dar am greşit ziua.

— Vrei nişte cafea?

M-am uitat la covrigul ei. Era întreg; nu luase nicio îmbucătură din el. Era un covrig simplu. Nu era nici măcar tăiat pe jumătate. Un covrig uriaş pe care ea îl ţinea, fără a arăta vreo intenţie să-l mănânce.

În cele din urmă, am spus:

— Rachel, ce s-a întâmplat cu tine? Eşti bine? Pot să-l sun pe Toby?

Ea m-a privit şi s-a încruntat. A scuturat din cap, încercând să se concentreze.

— Nu-l suna pe Toby. Nu-l poţi suna pe Toby.

— De ce nu? Dar pe altcineva? Un prieten?

— Nu am niciun prieten.

— Sigur că ai prieteni.

Deşi poate că nu avea. Ce ştiam eu?

Rachel s-a uitat lung la covrigul ei. Din când în când, reacţiona la un zgomot minor, tresărind şi uitându-se în jur să vadă de unde venea, apoi, mă privea căutând o confirmare a faptului că ceva era în neregulă, din moment ce se auzeau atât de multe zgomote intense.

— Sunt bine copiii? a întrebat ea. Am tot vrut să-i sun.

— Ai tot vrut să-i suni? Ar fi trebuit să mergi după ei în urmă cu trei săptămâni. Copiii cred că i-ai părăsit.

S-a uitat din nou peste umărul meu, dar, de data aceasta, nu m-am mai întors. Doar m-am uitat lung la faţa ei. Era atât de buimacă! Trebuia să sun pe cineva.

— Toby ştie de ce nu sunt acolo. Se poate preface cât vrea, dar ştie.

— Nu ştie. Sunt convinsă că nu ştie.

A privit lung înspre ceilalţi oameni din covrigărie. De fiecare dată când clipea, îşi ţinea ochii închişi timp de vreo două secunde.

După aceea, mi-a povestit ce s-a întâmplat cu ea.

Sam Rothberg avea un nepot care îşi dorea să devină actor pe Broadway, aşa că el a întrebat-o pe Rachel dacă ar vrea să meargă la cină împreună cu ei într-o seară – asta se întâmplase pe vremea când ea era cu Toby încă, poate cu vreo doi ani în urmă. Desigur, a spus ea. Întotdeauna spunea da. Le făcea tot timpul servicii tipilor precum Sam Rothberg şi tuturor celor de la şcoală cărora le putea face o favoare. La şcoala copiilor, Miriam Rothberg era persoana cu rangul cel mai apropiat de unul de viţă nobilă. Miriam nici măcar nu era nevoită să facă parte din Asociaţia Părinţilor. Ea şi banii ei finanţau aproape fiecare iniţiativă de la şcoală, ceea ce o punea constant în postura unui consilier pentru toate comitetele. Avea atât de multă putere, încât a reuşit chiar să elimine

complet temele pentru acasă – complet! Temele pentru acasă! – în şcoala primară după ce „a insistat” ca directorul agitat şi anemic să citească un document de trei sute de pagini elaborat de un absolvent de studii doctorale în domeniul educaţional de la Barnard cu privire la analiza costuri-beneficii a temelor pentru acasă.

La momentul la care Hannah era înscrisă la şcoala pregătitoare, Rachel realizase foarte multe lucruri în viaţa ei. Supravieţuise unei copilării fără părinţi, la propriu, reuşise în ciuda apatiei bunicii ei, dăduse naştere de două ori (o dată în cele mai riscante condiţii), se căsătorise cu un bărbat de treabă la o vârstă rezonabilă, astfel încât să nu întâmpine probleme legate de fertilitate, şi prinsese în mreje cea mai prestigioasă şi cuprinzătoare agenţie de impresariat de mărime medie din New York, creându-şi propria versiune a acesteia, dar mai bună. A fost subiectul unor articole din ziarele economice, iar apoi al unui portret editorial din secţiunea „Arată-le ce poţi, şmechero!” dintr-o revistă pentru femei pe care o citea când era mai tânără. Era o sursă de nivel înalt pentru jurnalişti de top; era câştigătoare a unor premii pentru cele mai bune afaceri deţinute de femei. O descoperise pe Alejandra Lopez – Alejandra Lopez. Contribuise la transformarea piesei Presidentrix, de la un musical nu-pentru-o-singură femeie la un spectacol autentic de pe Broadway, care nu depindea de sănătatea şi stabilitatea unei singure persoane. Ea a reprezentat-o după ce l-a adus pe Matt Klein însuşi să vadă spectacolul, iar el a numit-o pe Alejandra o „fanfaroană lipsită de talent”. A impresariat un grup de talente cultivate cu grijă de care aţi auzit cu siguranţă. Dar, la sfârşitul primului an de şcoală al lui Hannah, Rachel ar fi spus cu sinceritate că cea mai mare

realizare din viaţa ei a fost să o facă pe Miriam Rothberg să fie suficient de interesată de pilates, încât să încerce acest lucru împreună cu ea la sala de lângă biroul lui Rachel, determinând-o să participe la un curs săptămânal.

— Este un exerciţiu fizic foarte eficient, de asemenea, i-a spus Rachel când au mers împreună să bea un smoothie după curs.

Miriam a aprobat-o cu voioşie, iar apoi i-a spus angajatului ei care se ocupa de managementul casei – managementul casei – să programeze o întâlnire privată săptămânală cu asistenta lui Rachel. Rachel participa la aceste întâlniri ca şi cum ar fi făcut parte din fişa postului ei. Toate întâlnirile dintre copii ca să se joace se făceau prin Miriam Rothberg. Toate strângerile de fonduri şi oportunităţile de socializare şi acceptare pentru copiii ei ţineau de poziţia de putere a lui Miriam. Ea şi Sam Rothberg aveau doi băieţi gemeni în clasa lui Hannah şi un băiat de vârsta lui Solly, Jack, care nu era nici pe jumătate la fel de isteţ şi curios precum Solly al ei şi ai cărui ochi erau prea apropiaţi unul de celălalt, dar care, cu toate acestea, urma să ducă o viaţă mai bună datorită identităţii părinţilor lui. Au mai avut un al patrulea copil, o fată, pe care au obţinut-o după ce au plătit un catralion de dolari ca sperma lui Sam Rothberg să fie divizată în molecule specifice genului feminin. Au cumpărat o fată! Au controlat genul!

Miriam era mărunţică, scundă, ridicolă şi dezorganizată, fiind una dintre puţinele femei cu adevărat libere pe care Rachel le cunoscuse. Nu avea nicio obligaţie. Ea credea că avea – bogăţia ei, simţul responsabilităţii sociale, copiii care erau crescuţi de o armată de alte persoane –, dar dacă te naşti bogat, nu ajungi să afli niciodată cu adevărat

ce înseamnă să ai obligaţii sau dificultăţile supravieţuirii, indiferent de cât de mult consideri că le simţi. Pe când, devenind bogat nu uiţi niciodată cât de aproape este fundul, cât de uşor ai putea ajunge din nou acolo. Miriam nu ştia nimic despre supravieţuire; nu ştia nimic despre greutăţi. Nu avea nici măcar sarcina de a supraveghea mulţimea de oameni care lucrau pentru ea. Persoana care se ocupa de managementul casei şi şeful de personal – şeful personalului ei – monitorizau mulţimea de oameni plătiţi de ea şi de Sam: pe cei care aveau grijă de casă, asistenţii personali, bonele care călătoreau împreună cu ei, cei care aveau grijă de celelalte patru case aflate în proprietatea lor – îmi pare rău, mă scuzaţi, trei case şi o vilă.

Tot acest ajutor o elibera pe Miriam, astfel încât ea să poată duce o viaţă în care să-şi facă simţită permanent contribuţia, să-şi spună cuvântul: ce ar fi trebuit să facă şcoala cu ocazia strângerii de fonduri din perioada iernii (pe lângă a solicita un cec din partea ei), care ar trebui să fie ocupaţiile copiilor după şcoală (şi dacă lui Hannah i-ar plăcea să se alăture unui curs de mandarină, căci ar fi fost mult mai eficient dacă ar putea exersa unii cu alţii în timpul prânzului de la şcoală), cine ar trebui să candideze pentru a ocupa o funcţie în administraţie în New York City. Da, ea se ocupa, de fapt, de candidaţii pentru diverse funcţii. Banii ei îi permiteau să adopte o postură feministă, deşi niciodată nu experimentase dezavantajele de a fi într-o lume dominată de bărbaţi la modul în care acestea existau: tipii precum Matt Klein, aşteptările reduse, modul în care oamenii erau uimiţi sau pretindeau că erau uimiţi din cauza existenţei tale, aerul superior al acelor încurajări feministe de tipul „dă-i bătaie, fato!”, acel „ea e şefa”

rostit de soţ care putea spune acest lucru doar pentru că amândoi ştiau categoric cine e şeful şi cu siguranţă nu era vorba despre ea. Miriam doar auzise despre inechităţile de gen; cum ar fi putut trăi aşa ceva? Ea nu avea serviciu. Nu făcea nimic altceva în afară de donaţii şi exerciţii fizice, donaţii şi exerciţii fizice, donaţii şi exerciţii fizice. Când şi-a investit banii în cauze feministe, ea se baza, de fapt, pe nişte zvonuri pe care le auzise despre patriarhat.

Dar putea face aceste lucruri. Îşi putea selecta şi alege interesele. Miriam Rothberg era capabilă să gândească limpede, să lectureze cărţi, să se gândească la persoana cu care ar trebui să voteze şi să fie disponibilă din punct de vedere sexual pentru soţul ei, pentru că asta este ceea ce fac banii. Îţi pot oferi o viaţă auxiliară care decurge paralel cu viaţa ta obişnuită, iar între aceste două vieţi, scopurile tale sunt cumva îndeplinite şi toată lumea din jurul tău este mulţumită. Trebuie să fie drăguţ, se gândea Rachel.

— Nu ştiu cum reuşeşti, Rachel, spunea Miriam în timp ce luau o gustare superproteică după antrenament.

Roxanne şi Cyndi încuviinţau onomatopeic.

— Să te descurci aşa cu toate. Dacă stai să te gândeşti numai la copii!

De parcă Miriam avea grijă de copiii ei. Rachel o făcea, asta era problema. Nu tot timpul; o avea pe Mona. În plus, îl avea pe Toby, Slavă Domnului, care era realmente interesat să se implice în vieţile copiilor lui. Dar Rachel era implicată într-un mod în care Miriam nu putea fi. Rachel şi

Mona luau legătura de zece ori pe zi. Rachel lua fiecare decizie. Ştia unde se aflau copiii ei în fiecare minut.

Într-o zi, mai pe la începuturi, când Solly şi Jack aveau trei ani, Rachel şi-a luat o zi liberă când Miriam i-a scris s-o întrebe dacă ar vrea să le lase libere pe bone o oră şi să meargă la un curs Music n Me împreună cu băieţii. Rachel a anulat un interviu din acest motiv – trebuia să se întâlnească cu un potenţial nou asistent – şi a spus „Bine!”, ca şi cum să-i dea bonei o oră liberă era un lucru pe care îl mai făcuse. Problema era că avea nevoie de un nou asistent. Însă a văzut că pentru a rămâne în sfera de interes a lui Miriam trebuia să te arăţi disponibilă, iar ea simţea că face o investiţie profitabilă pentru viitor dacă putea fi, într-un fel, disponibilă social, dar fără să se bazeze pe aceste femei pentru nişte favoruri minore, care le-ar fi putut face să se ferească mai apoi de ea.

(— Poţi s-o iei tu pe Hannah? Întâlnirea mea s-a prelungit.)

Aşadar, a mers la curs, iar ea şi Miriam s-au întâlnit pe stradă chiar la intrare. Au intrat în localul muzical împreună, iar Solly şi Jack au alergat amândoi către ele. Exact la fel. Exact la fel, ca şi cum mamele lor investiseră la fel de mult timp în a fi mame. Exact la fel, ca şi cum profunzimea devotamentului pe care îl afişa Miriam ar fi reprezentat măcar un procent rezonabil din cel pe care îl afişa Rachel. Ca şi cum nu Rachel ar fi stat trează toată noaptea ca să caute programe de activităţi extraşcolare sau ca şi cum nu Rachel ar fi verificat reţetele pe care Mona le pregătea copiilor şi în ce locuri îi ducea. Ca şi cum nu Rachel ar fi trebuit să ia decizii, cum ar fi să facă sport numai când le înlesnea copiilor ei agenda socială, lipsindu-se de exerciţiul care îi plăcea cu adevărat (alergatul). Şi

iată-le acum aici: nu era nicio diferenţă, o legătură nu era mai prejos decât cealaltă. Asta a înfuriat-o. A bătut din palme şi la tobe şi a scuturat zornăitoarele conform instrucţiunilor dirijorului stângaci şi tot ce se putea întreba era de ce naiba făcea toate acestea, din moment ce Jack Rothberg o va iubi pe Miriam Rothberg la fel de mult precum Solly o iubea pe ea. Nu conştientizase încă faptul că iubirea copiilor era la fel ca iubirea părintească: era înţelegătoare, trainică şi menită să fie puţin dată peste cap.

Rachel fusese crescută cu o dietă frugală bazată pe tăcere, resemnare şi resentimente. Bunica ei nu o iubea, dar asta nu era o problemă, pentru că bunica ei nu iubea pe nimeni, în general. Era rece, dar măcar îşi făcea datoria. Bunica ei credea că datoria era acelaşi lucru cu iubirea, dar aşa ceva era imposibil, pentru că datoria şi iubirea erau lucruri paralele. Sunt două filme diferite. Datoria nu putea fi tradusă drept iubire, admiraţie sau tandreţe. Datoria era numai cel mai mic numitor comun care îţi indica ceea ce trebuia să faci, iar îngrijitoarele dintr-un orfelinat ar fi procedat la fel. Rachel înţelegea că nu era întocmai corect că bunica o crescuse pe mama ei, iar acum trebuia să o crească şi pe fiica mamei ei. Nu era corect că propria ei fiică era moartă.

Răceala bunicii sale s-a infiltrat în fiecare aspect din vieţile lor. Casa era modest decorată şi friguroasă. Femeia îi dădea să mănânce lui Rachel în faţa televizorului, ca nu cumva să înceapă să vorbească despre cum fusese ziua ei. Purtase aceeaşi vestimentaţie practică ani de zile, o „bluză” şi o pereche de „nădragi”, care erau aproape la fel cu cei pe care îi purta cu o zi în urmă, când ne-am întâlnit. Nu purta bijuterii şi nu râdea. A cheltui mulţi bani însemna

să te laşi pradă unei emoţii, iar bunica ei evita emoţiile de câte ori era posibil. Cea mai frecventă stare a ei era furia: era furioasă pe lenea lui Rachel sau pe întrebările ei, sau pe copilăriile ei, sau pe dorinţele ei sau pe faptul că era o fiinţă umană – avea nevoie să fie hrănită de trei ori pe zi. Era furioasă că Rachel voia să joace baschet sau să se alăture echipei de majorete, sau să încerce să participe la spectacolul de teatru al şcolii. Era atât de furioasă, iar furia ei era atât de ameninţătoare, încât Rachel a încetat să mai ceară ceva similar unei copilării normale, mulţumindu-se, în schimb, cu lucrul ce trebuia să treacă drept iubire, mai exact cu absenţa exteriorizării animozităţii şi mâniei.

Dacă Rachel s-ar fi plâns vreodată, bunica ei nu ar fi înţeles care ar fi fost problema. Era acasă în fiecare zi când sosea Rachel. Îi gătea fiecare masă.

— Niciodată nu ai ajuns să nu ai ce mânca, îi plăcea bunicii ei să spună.

A trimis-o la o şcoală privată, care a însemnat o felie substanţială din economiile ei şi din ajutorul social, chiar şi după ce primise bursă: o şcoală catolică de lux, chiar dacă ele aveau origine evreiască, unde mergeau copiii diplomaţilor din D.C. şi ai altor oameni cu pretenţii. Bunica ei s-a gândit că ea ar putea avea parte de o educaţie bună şi că asta ar compensa, într-un fel, toate modurile în care viaţa fusese dură cu Rachel până atunci. Vedeţi, nu a fost în totalitate un monstru. Mai degrabă, nu a ştiut cum să fie un om.

Dar Rachel era nefericită. Locuia în Mount Washington, unde trăiau toţi evreii de clasă mijlocie, însă toţi colegii ei erau non-evrei bogaţi şi locuiau în Ruxton, în Green Spring

Valley sau chiar pe o insulă privată, lângă Annapolis. Erau luaţi de la şcoală cu maşini în nuanţe de negru sau argintiu-închis, conduse de şoferi care lucraseră pentru ei încă de pe vremea când erau bebeluşi. Erau niveluri de bogăţie despre care auzise că ar fi putut deschide noi posibilităţi şi privilegii pentru ea, oferindu-i acces la tot ce se putea. Fetele din clasa ei aveau prenume precum Clancy, Devon, Atterleigh, Westerleigh, Bonneleigh, Plum, Poppy şi Catherine. Catherine, Catherine, Catherine şi iar Catherine. Mergeau la schi în Aspen cu o săptămână înainte de vacanţa de Crăciun. Mergeau în safari în Africa. Vizitau o insulă privată din Fiji sau plecau într-o croazieră privată pe Nil, sau mergeau într-un tur privat în Galápagos, sau se cazau într-un hotel privat la Veneţia, sau mergeau într-o pădure privată în Brazilia. Mergeau la concerte, la operă, luau lecţii de franceză în afara şcolii, apoi mergeau de-adevăratelea în Franţa şi deveniseră sofisticate într-un mod în care ea nu era – într-un mod în care ea nu putea fi niciodată, pentru că sofisticarea era fie limba ta nativă, fie o limbă pe care o vorbeşti, dar în care păstrezi mereu un accent.

În clasa a şaptea, o fată timidă pe nume Catherine H., care nu avea prea mulţi prieteni, a întrebat-o pe Rachel dacă voia să ia lecţii de tenis. Rachel era conştientă că nu avea rost să o întrebe pe bunica ei. Pentru că nu ar fi fost vorba doar de orele de tenis. Ar fi vorba şi despre ţinute, drumul până acolo, drumul înapoi. Ar fi fost turneele, orele de practică şi haosul de a avea ceva nou în program. Rachel i-a spus lui Catherine că nu putea să meargă, dar Catherine nu putea înţelege motivul.

— Nu vrei să mergi? o întrebă ea.

— Sincer? spuse Rachel. Pare destul de plictisitor.

Chiar dacă nu era aşa. Părea distractiv şi era exact genul de activitate care i-ar fi permis să aibă un grup de prieteni pe care să-i placă, să-i poată suna, să-i poată vizita şi cărora să le cunoască secretele. Acasă ea se uita la televizor tot timpul, astfel ca, în cazul în care într-o bună zi i s-ar fi ivit ocazia, să poată să aproximeze cum ar fi arătat un comportament normal între persoane. Era un show la televizor, în care două fete care erau cele mai bune prietene povesteau, uneori, în timp ce-şi periau părul una alteia sau în timp ce una dintre ele era la toaletă. Se gândea tot timpul la asta, la faze cu periatul părului şi la scena cu toaleta. Cum trebuie să fi fost senzaţia din momentul în care altcineva îţi atingea părul. Cum trebuie să fi fost să te simţi liberă în faţa cuiva. Fetele care jucau tenis arătau de parcă şi-ar fi putut peria părul una alteia şi ar fi putut face pipi în faţa celorlalte. Catherine H. a mers, până la urmă, la lecţiile de tenis şi s-a apropiat de fetele de acolo. Apoi a mers în tabere de tenis, care erau peste noapte, unde probabil că ele îşi periau părul una alteia şi probabil că nici măcar nu era uşă la baie. Într-o zi, când Catherine era acolo, a sunat-o pe Rachel. Nu erau apropiate, dar Rachel fusese prea singură vara aceea pentru a deveni sceptică în privinţa apelului primit. Catherine H. i-a spus că avea un nou prieten pe nume Trey şi a întrebat-o pe Rachel dacă ar vrea să vorbească cu el. Rachel i-a spus că ar vrea, desigur. Rachel a rămas la telefon, iar prietenul a vorbit cu ea cam cinci minute înainte de a spune:

— Am auzit că-ţi place s-o sugi...

După aceea, s-au auzit chiţăituri de râs pe fundal. Rachel a avut nevoie de un minut pentru a înţelege ce se întâmplă, dar, între timp, ei închiseseră telefonul, iar ea a rămas cu receptorul în mână, uitându-se lung la el.

Nu voia să continue să fie diferită. În clasa a şaptea a început să fure din magazine haine foarte scumpe. Bunica ei o ducea numai la White Marsh la Woodies, un centru comercial de doi bani, în care colegele ei de la şcoală nu ar fi intrat niciodată. S-a dus singură la Nordstromul din Columbia Mall cu cei şaizeci de dolari pe care îi strânsese având o slujbă pe durata verii ca ajutor pentru o mamă. Şcoala ei avea o uniformă: o fustă plisată şi o cămaşă albă cu nasturi. Ca şi fusta, cămaşa se putea cumpăra de la şcoală, dar majoritatea fetelor îşi cumpărau cămăşi pentru băieţi marca Ralph Lauren cu nişte simboluri polo mici pe piept. Ele îşi ţineau cămăşile descheiate la câţiva nasturi sau alegeau unele cu o mărime mai mică, astfel încât să dea la iveală obraznic o bucată din sutien. Măcar dacă ar fi putut să facă şi ea acelaşi lucru, se gândea. Măcar dacă ar fi putut să arate la fel ca restul.

Dar cămaşa costa nouăzeci de dolari. S-a dus să o probeze. Îi stătea minunat. Arăta ca una dintre ele. Nu putea să plece fără ea. Ştia că alte fete furau din magazine. Vorbeau despre asta. Aveau o mulţime de bani, ceea ce transforma gestul lor în ceva ciudat şi patologic. Dar Rachel – Rachel era nevoită s-o facă. Trebuia s-o facă pentru că era o metodă pragmatică de supravieţuire pentru ea. În ziua aceea, a plecat din magazin, pur şi simplu, luând cămaşa. La un magazin de lux, cămăşile scumpe nu aveau etichete care puteau declanşa alarme, fiindcă nouăzeci de dolari nu însemna prea mult. A mai şterpelit un sutien cu efect push-up, negru, din dantelă, cu

o demicupă, a cărui etichetă prezenta imaginea unei femei atingându-şi faţa în culmea extazului, de parcă purtarea sutienului ar fi fost suficientă pentru acest lucru. S-a dus la şcoală în ziua următoare purtând cămaşa, cu sutienul dedesubt, dar asta n-a schimbat cu nimic lucrurile. Era prea târziu. Totul era prea târziu. Sentinţa ei era deja hotărâtă. Trebuia doar să aştepte să meargă la facultate, astfel încât să poată avea un nou început. Aşa a şi făcut.

Apoi l-a cunoscut pe Toby. În sfârşit, un bărbat o iubea şi o alesese pe ea. Modul în care el o privea, felul în care o făcea să se simtă în siguranţă pe lume. S-a dus în vizită în casa în care el fusese crescut şi a văzut haosul şi stabilitatea, iar atunci a ştiut că acest bărbat le cuprindea pe ambele înăuntrul său şi că ea ar fi putut face la fel. S-au căsătorit.

Ea a început să se ocupe de corespondenţă la Alfooz & Lichtenstein, cea mai veche şi mai importantă agenţie de impresariat de dimensiuni medii care oferea servicii complete din oraş, şi a descoperit acolo un loc în care putea să-şi exprime dorinţa de afirmare. Şeful ei i-a făcut avansuri, apoi a pierdut un parteneriat din cauză că era însărcinată. Aceasta era doar una dintre părţile îngrozitoare cu privire la situaţia de a fi însărcinată. Înainte să rămâi însărcinată, eşti o persoană. În momentul în care devii incubator pentru o altă viaţă, eşti redusă la părţile tale componente. Insultele pe care le primea erau mari, dar erau şi subtile, în acelaşi timp. De-a lungul sarcinii, oamenii au numit-o drăgălaşă. Spuneau că era adorabilă.

Subordonaţii ei au organizat o petrecere cu ocazia naşterii copilului, transformându-i biroul dur, din sticlă şi metal, într-o adunătură lipicioasă de steguleţe pastelate ale căror

rămăşiţe încă mai ieşeau la suprafaţă săptămâni bune după aceea. Aceasta nu e o petrecere, se gândi ea în timp ce se afla acolo. Aceasta era o scurtă imagine a viitorului ei. S-a gândit la atitudinea ei faţă de mame şi maternitate. S-a gândit la faptul că fiecare mamă pe care o cunoştea îi părea neutră, ca şi cum nu ar fi fost o persoană adevărată. Cum de nu şi-a dat seama că se alătura unui club pe care abia îl putea tolera? Oare cine depăşise ideea că a fi mamă te transforma în ceva moale şi ridicol? Ea nu fusese considerată perfectă nici înainte, ştia acest lucru. Iar acum trebuia să lupte doar pentru a fi considerată un om obişnuit.

Şi apoi, un bărbat a tăiat-o, la propriu, ca să ajungă la singurul motiv pentru care ea era în viaţă.

Toby s-a întors la muncă după şase săptămâni de la naşterea lui Hannah, dar Rachel nu a făcut acelaşi lucru. La şase săptămâni, ea o aştepta pe Mona ca s-o scoată pe Hannah la plimbare; după aceea, se ducea în camera de zi, unde, la ora 11 dimineaţa, o rază de soare pătrundea pe fereastră, iar ea stătea în locul acela călduţ, mai întâi în genunchi, după care se apleca precum un musulman în timpul rugăciunii şi stătea acolo şi plângea. Cum era posibil? se gândea. Cum era posibil ca simplul act de a avea un copil să-ţi poată face una ca asta? Oare fiecare naştere care avea loc distrugea fiecare femeie din lume? Oare fusese acesta un secret pe care ele îl ascundeau sau nu ascultase ea suficient? În spatele înţelepciunii vide, crude împărtăşite de femeile pe care ea le întâlnise în timpul ultimelor stadii ale sarcinii, majoritatea având legătură cu programul de somn şi cu aprecierea fiecărui moment preţios pentru că totul trece foarte repede, era,

de fapt, mesajul că ea trebuia să renunţe la faptul că era o persoană?

Celelalte femei de la cursul de yoga prenatală conversau pe e-mail şi din mesajele lor ea a încercat să descopere dacă şi ele erau, de asemenea, îngrozite, abuzate, triste şi rănite, dar nu erau. Credeţi-o, pur şi simplu nu erau. Făceau glume despre cât de obosite se simţeau şi era o tragedie dacă una dintre ele fusese nevoită să accepte o anestezie epidurală sau dacă una dintre ele nu avea suficient lapte pentru puiul ei şi trebuia să-l suplimenteze cu lapte praf. Ea ar fi vrut să le scrie înapoi şi să le spună că ea nici măcar nu se putea privi în oglindă. Îşi dorea să găsească o persoană care să înţeleagă cât de insignifiantă se simţea acum. Voia să o întrebe pe una dintre ele dacă aceasta era ea cu adevărat – dacă adevărata ei persoană i se revelase în acea zi la spital sau dacă ar putea, în vreun fel, să-şi revină la vechiul sine. Ideea de revenire la ce a fost era un limbaj pe care ele îl înţelegeau: vaginul lor trebuia să-şi revină, sânii lor trebuiau să-şi revină, dar oare abdomenul lor îşi va reveni vreodată? Cu puţine ajustări, aceste femei se readaptau la viaţă. Se recunoşteau pe ele însele. Dar Rachel va putea face la fel? Îşi va putea reveni Rachel? Întreaga sintagmă „a reveni la ce ai fost” îi părea o bătaie de joc la adresa ei. Nu exista nicio revenire. Nu exista nicio întoarcere la ceva ce ai fost.

Aşa că participă la un nenorocit de grup de sprijin pentru victime ale violului, iar persoanele de acolo îi povestiră cum fuseseră puse la pământ sub ameninţarea pistolului sau cuţitului, sau cum un iubit devenise violent într-o noapte sau cum se treziseră şi nu ştiau unde se aflau sau cum ajunseseră acolo, dar nu mai aveau chiloţi pe ele, şi aveau să afle mai târziu că erau însărcinate sau că aveau,

din senin, chlamydia. Ea stătea acolo, cu bebeluşul ei, şi de fiecare dată când îi venea rândul să vorbească, începea să plângă. Nu plângea în tăcere. Urla şi toată lumea o lăsa, pur şi simplu, să facă asta. O lăsau să facă asta preţ de cinci minute, după care celelalte femei se adunau în jurul ei, se ghemuiau în faţa ei şi îi mângâiau umerii şi genunchii până când se oprea.

Într-o zi, la spital, a plecat de la grup şi a ajuns într-un lift tocmai cu Romalino, care nu a recunoscut-o. A mers patru etaje singură cu el. A avut patru etaje ca să-i spună:

— UITE, UITE CE I-AI FĂCUT UNEI PERSOANE EXTREM DE NORMALE. M-AI DISTRUS.

Dar nu a putut. În schimb, s-a întors cu spatele la el, astfel încât să fie cu faţa la peretele liftului, ca o maniacă, strângând-o în braţe pe Hannah, cu inima care îi bătea cu putere şi, după ce totul s-a terminat, tot nu se putea uita în oglindă, gândindu-se la ce laşă nenorocită putea fi. Nu era cine credea că era. Era exact cine credea Matt Klein că era. Era cine credea doctorul acesta că era. Era un nimeni. Era numai o femeie. Aceasta a fost iniţierea ei în maternitate.

Le-a ascultat pe femei vorbind despre violurile prin care trecuseră. Una dintre ele nu-şi mai amintea violul. Se trezise într-o dimineaţă, cu dovezi peste tot în jurul ei, dar nu mai avea nicio amintire a scenei. Un poliţist i-a spus că absenţa amintirilor legate de act în sine îl făcea foarte dificil de raportat. Rachel se tot întreba dacă ea ar mai fi fost deranjată de ceea ce făcuse Romalino dacă ar fi fost doar informată despre asta şi dacă nu ar fi trăit experienţa în mod conştient. Nu ştia. Această femeie părea la fel de

supărată precum celelalte, dar Rachel nu credea că se afla sub aceleaşi circumstanţe. Amintirile erau cele care îi provocau suferinţă, faptul că nu se putea întinde pe spate fără să-şi amintească totul, astfel că nu dormea pe spate. Dormea pe o parte sau în capul oaselor, sau nu dormea deloc.

După cea de-a patra vizită în grupul de sprijin pentru victime ale violului, una dintre femei a întrebat-o dacă ar vrea să meargă să bea o cafea după aceea, iar Rachel a fost cutremurată la gândul minciunii pe care o perpetua. Dacă o descopereau? Dacă se dădea de gol, iar ele se îndreptau împotriva ei, strigându-i că-şi bătea joc de suferinţa lor? A spus nu, îi părea rău, nu putea, era aşteptată undeva şi nu s-a mai întors niciodată. Ea nu fusese violată. Avea un bebeluş sănătos. Trecuse printr-o naştere dificilă. Toby avea dreptate. Nu fusese violată. Revino-ţi, Fleishman.

În plus, mai era o mică nuanţă la mijloc, faptul că ea nu se putea gândi la acele femei fără să se întrebe ce altceva mai avea în comun cu ele. Nici ele nu ştiau dacă se născuseră pentru a fi pradă sau acest lucru li s-a întâmplat pentru simplul fapt că existau. Erau atât de multe moduri de a fi femeie pe lume, dar dincolo de toate acestea, rămâneai tot femeie, cu alte cuvinte: o pradă. Ce l-a făcut pe Romalino să creadă că ea era genul de persoană care să accepte comportamentul lui? Era oare acelaşi lucru care a determinat-o să nu-l pocnească drept în faţă pe Matt Klein atunci când acesta a pipăit-o?

(— Stai puţin, te-a pipăit? Credeam că a fost doar ceva la nivel verbal.

— Nu vreau să vorbesc despre asta acum.)

Trebuia să afle care era acel lucru şi să-l elimine din identitatea ei, iar faptul că petrecea mai mult timp cu aceste femei o făcea să se asemene mai mult cu ele, nu mai puţin. Pentru că ea nu era o victimă precum toate aceste femei. Ea era puterea. Ea era cea care provoca trauma. Nu-şi putea permite să mai fie vreodată încadrată greşit în cealaltă tabără.

Săptămâna următoare, în loc să meargă la grupul de sprijin, s-a dus în parc cu Hannah şi a cutreierat terenul de joacă de pe Strada 72. A luat loc. Ochii săi au analizat celelalte bănci. Era un grup de bone care aveau grijă de copii şi vorbeau între ele pe una dintre bănci. Pe o altă bancă, era un grup de mămici, dintre care trei fuseseră în grupul ei de yoga prenatală. S-a dus la ele, fericită să le vadă şi să facă un lucru atât de normal cum ar fi o vizită în parc cu bebeluşul în cărucior. Dar a observat că una dintre ele o reperase şi le-a şoptit ceva celorlalte, întorcându-se puţin, înainte să afişeze un zâmbet larg şi să spună:

— Rachel.

Habar nu avea de nimic. Ele ţinuseră legătura în tot acest timp. Copiii lor aveau să fie prieteni. Ea era exclusă din nou. Gândul a lovit-o încet, apoi, dintr-odată: faptul că avea un copil însemna să îndure din nou toată copilăria ei. Cum de nu-i spusese nimeni acest lucru?

Ei bine, dacă acest lucru era adevărat, de data asta avea să facă lucrurile ca la carte. Ascensiunea ei socială, cum o numea Toby, nu avea legătură cu ea şi copilăria ei; avea legătură cu copiii ei. Un lucru firesc care decurgea din felul

în care fusese crescută Rachel era că, indiferent dacă îţi plăcea sau nu să fii singur, solitudinea devenea starea obişnuită de repaus a corpului tău – nivelul său de bază. Cu alte cuvinte, ea nu-şi dorea prieteni. Nu le plăcea pe Miriam sau pe Roxanne, sau pe Cyndi; ele nu erau prietenele pe care ea şi le dorea. Toby era prietenul pe care şi-l dorea. Toby era prietenul ei pe viaţă. Toby era persoana alături de care putea fi singură. Atunci când eşti o persoană care a fost respinsă întreaga copilărie din motive imposibil de identificat, sunt puţine lucruri pe care să nu le percepi drept respingeri care ţi se mai pot întâmpla ulterior. Miriam te place, dar de ce nu ai fost invitată la masaj pe Great Jones Street împreună cu ea? Roxanne vrea să ştie dacă vrei să mergi la cină înainte de petrecerea în pijamale a copiilor, dar apoi menţionează faptul că ea şi Cyndi au fost la cumpărături împreună toată ziua, deşi a merge la cumpărături cu ele nu este ceea ce-şi doreşte de fapt, ci doar să fie invitată. Îşi doreşte să se simtă o parte integrantă în vieţile lor. Îşi doreşte ca ele să se uite la ea şi la copiii ei ca şi cum nu ar fi numai nişte opţiuni. Toby nu înţelegea de ce îi păsa de lucrurile acestea sau de ce erau importante. Cum ar fi putut? Avea o soră pe care se baza pur şi simplu. Avea nişte părinţi – o mamă pe care o blama pentru imaginea lui de sine îngrozitoare, fără să ia vreodată în considerare faptul că persoana căreia îi spunea aceste lucruri ar fi fost în stare să ucidă ca să aibă o mamă pe care să dea vina pentru orice. Avea toţi acei prieteni care şi-au dorit să fie în viaţa lui din tinereţe. Îl avea pe Seth. Mă avea pe mine. Avea toţi acei oameni care îl văzuseră neajutorat şi patetic, dar asta nu-i făcuse nici măcar o dată să nu-l mai iubească.

Cealaltă problemă era şi mai greu de pus în cuvinte. Toby avea o slujbă bună. Îi plăcea slujba lui bună. Era priceput la slujba lui bună. Foarte bine. Dar provocările vieţii pe care amândoi au fost de acord că şi-o doreau necesitau ceva ce slujba cea bună a lui Toby nu le putea oferi. Foarte bine. Nu se gândise la asta la început, când ieşeau la întâlniri. În perioada aceea, ea considera că era norocoasă pentru că se îndrăgostise de cineva care era altruist, deştept şi voia să facă bine oameni bolnavi. Dar împărtăşeau nişte valori asupra cărora căzuseră de acord. Rachel i-a povestit lui Toby într-o noapte, şoptindu-i pe sub aşternuturile din patul ei minuscul de la cămin, totul despre şcoala ei, despre Catherine H., despre tenis şi telefonul acela. A spus că ar fi vrut ca povestea să nu se repete niciodată pentru copiii lor. El i-a răspuns:

— Nu voi permite aşa ceva niciodată.

El se referea la sprijinul emoţional. Ea se referea la sprijinul financiar. Poate că nu erau de acord în privinţa aceasta, de fapt.

Ea a încercat ani de zile să-l determine să ţintească sus, să-şi dorească mai mult, dar el nu voia, pur şi simplu. Mai mulţi bani ar fi prins bine, spunea el, dar ceea ce îi cerea ea să facă era ceva complet diferit de ceea ce făcea, adică să-i facă bine pe cei bolnavi (aura de tămăduitor nu era ceva uşor de negociat în aceste conversaţii). Nu chiar, replica ea. Orice era diferit de ceea ce el făcea îi părea corupt şi dezgustător din punct de vedere moral. Da, spunea ea. I-ar fi plăcut şi ei să facă lucruri bune şi minunate pentru lume. Dar ce-ar fi dacă ar face asemenea lucruri pentru copiii lor, înainte de toate?

— Ne-am putea muta, spunea el.

Dar unde altundeva ar fi putut ea să facă tot ce făcea? Sigur, ar fi putut trăi ca nişte regi din salariul lui în partea rurală din Pennsylvania, dar asta ar fi însemnat ca ea să-şi semneze condamnarea la moarte.

— Niciodată nu am pretins că sunt altceva decât sunt, de fapt, spunea el.

Aceasta era una dintre replicile lui favorite, de parcă oamenii nu ar fi trebuit să evolueze, să se schimbe şi să le pretindă şi celorlalţi să crească şi să se dezvolte.

La un moment dat, ea a acceptat situaţia de fapt. Depindea de ea să obţină câştigurile care le-ar fi permis să ducă viaţa pe care o anticipaseră împreună. El a acceptat acest lucru, de asemenea. Pretindea că nu-l interesau prea mult banii, dar ar fi trebuit să vedeţi cât de mult îi plăcea maşina. Ar fi trebuit să vedeţi cât de mult îi plăcea clubul – piscina de pe acoperiş, cu mult deasupra oraşului, atât la propriu, cât şi la figurat. Astfel, Toby şi-a ajustat programul ca să ajungă acasă puţin mai devreme s-o înlocuiască pe Mona, dădaca lor. A făcut un pas în spate şi i-a permis să încerce să realizeze lucrul măreţ pe care şi-l dorea. Ea a reuşit, dar nu datorită curajului, ci, în primul rând, pentru că nu avea de ales şi, în al doilea rând, pentru că a-l vedea pe Matt Klein din nou ar fi însemnat să comită o greşeală fără cale de întoarcere.

Ea şi-a făcut partea, iar Toby se comporta precum cineva care a făcut un pas în spate, dar nu era chiar aşa. Venea acasă la timp, desigur. Pregătea cina atunci când Mona nu gătea. Dar nu îşi adaptase şi aşteptările pe care le avea de

la ea sau nu îi acorda spaţiu pentru cât de obosită putea să fie sau cât de grăbită şi ocupată. Lui Toby îi plăcea foarte mult să facă acele plimbări lungi. Indiferent cât de mult întârziaseră, el voia să meargă pe jos. Prin parc, prin oraş. Ea tot încerca să-i explice faptul că timpul funcţiona în unităţi. În ciuda pasiunii lui pentru fizică, nu înţelegea pe deplin acest lucru: dacă voia să petrecem timpul mergând pe jos la un local pentru cină, care era la treizeci şi cinci de cvartale distanţă, în loc să-mi permită să termin acest e-mail într-un taxi în drum spre restaurant, voi fi nevoită să termin e-mailul la masă. E-mailul nu era ceva opţional. E-mailul era toată treaba.

— Unii oameni ar spune că orice poate să aştepte, zicea el.

Însă el nu înţelegea volumul. Nu înţelegea că trebuia să răspunzi mesajului de la Roxanne cu un emoticon stupid care îşi dă ochii peste cap pentru ceva la care Cyndi a replicat cu un „LOL” sau că trebuia s-o anunţi pe Cyndi când avea loc petrecerea în pijamale, sau trebuia să-i spui lui Miriam să-şi noteze că pe 5 mai urma ziua lui Solly, fiindcă ea îşi făcea programul cu o lună înainte, iar lipsa lui Jack de la ziua de naştere a lui Solly ar fi fost un dezastru şi le-ar fi aruncat prietenia pe un teren alunecos. Nu putea fi cu adevărat conştient de lucrurile pe care nu le putea vedea, de fapt. Dacă nu ar fi ştiut despre schimbul cu Mona, acesta nu s-ar fi întâmplat. Dacă nu ar fi ştiut despre conversaţiile absolut degradante cu Miriam, nu ar fi înţeles sacrificiul. Dacă nu ar fi ştiut despre toate orele în care el dormea şi ea era trează, încercând să descopere care program preşcolar avea cea mai corectă filosofie, nu s-ar fi întâmplat. Toată contribuţia ei pica, într-un mod magic, din cer sau se năştea din ceva inerent corpului ei femeiesc. El considera că dorinţa ei de a petrece o zi în

plus la Paris în cadrul unei călătorii de serviciu era o crimă de război. Ea trebuia să meargă la Premiile Tony, fără să-şi dea seama că gala lui de la spital era în aceeaşi seară, astfel că ea se transforma într-o persoană îngrozitoare pentru că alegea Premiile Tony, unde erau nominalizaţi trei dintre clienţii ei. El nu putea înţelege felul în care volumul o strivea.

Toby avea programări cu pacienţii. Avea nişte proceduri de urmat. Erau nişte intervale de timp, iar când acestea se scurgeau, era totul gata. Nu trebuia să fie în două locuri în acelaşi timp. Tot ce trebuia să facă se desfăşura într-un cazinou al timpului de tip Vegas, unde pereţii încadrau momentele, fără ceasuri, ferestre sau modalităţi de ieşire uşor de identificat. Nu era nevoit niciodată să-şi ascundă telefonul sub masă, fiindcă avea loc o licitaţie pentru un scenariu, iar actorul pe care îl reprezenta era pe cale să fie scos din schemă şi avea nevoie ca tu să găseşti un agent de publicitate dispus să se implice. Sigur, şi Toby avea urgenţe, dar mai erau zece oameni pe lângă el, care aşteptau să-i facă treaba în cazul în care nu putea să-şi facă apariţia, grupuri de oameni pe care el îi instruise să fie exact ca el când nu putea fi acolo.

Foarte bine. Ea lucra zi şi noapte, dar nu era o problemă. Respecta termenele-limită impuse şi stingea incendii în fiecare zi. A avut zece, apoi douăzeci, apoi cincizeci şi apoi o sută de oameni în subordine. Lucra pentru peste două sute de actori, scriitori, producători şi regizori. Presidentrix era în discuţii pentru marele ecran, iar ea, da, ea, nu mai era interesată să-l predea unui agent de film. Ea însăşi era perfect capabilă. Asta a fost. A renunţat la externalizare. A renunţat la parteneriate sinergice. Super Duper Creative oferea acum servicii complete. Ea a crescut şi a tot

crescut, iar dezvoltarea ei părea să fie lipsită de limite. Era opusul maternităţiii şi, în secret, era o corecţie necesară pentru asta. Era un gen de realizare în care maternitatea nu s-ar fi putut încadra niciodată. Hannah şi Solly creşteau, iar ea se întreba dacă erau prea înregimentaţi sau nu erau suficient de înregimentaţi. Dacă ar fi trebuit şi ei să ia ore de germană, precum cei din familia Leffer. Noaptea, ea adormea, iar pe terenul minat şi sălbatic al halucinaţiilor specifice etapei precedente somnului REM, mama ei moartă apărea şi întreba:

— De ce nu ştie Solly încă programare?

Această întrebare i-a răsunat în urechi ani de-a rândul. Contractul cu un actor se încheia într-o săptămână sau două şi aceasta era tot. Dar ea nu ştia dacă toată treaba cu Hannah şi Solly va funcţiona până în momentul în care avea să moară, iar nimic rău nu se întâmplase până atunci.

Ea venea acasă în fiecare seară – nu la aceeaşi oră, dar, de cele mai multe ori, când copiii erau încă treji – chiar dacă nu-şi terminase toată treaba şi încheia ce mai avea de făcut în bucătărie, chiar dacă acest lucru era aproape imposibil. Hannah voia să vorbească despre motivele pentru care nu avea telefon, Solly voia să joace Uno, iar Toby îşi dorea ca ea să-l privească plină de adoraţie şi să-i asculte poveştile nesfârşite, nesfârşite despre diagnosticarea problemelor ficatului. Ştia atât de multe despre acel organ dezgustător, încât ar fi putut diagnostica minimum patru sau cinci boli majore şi rare. Fiecare seară se desfăşura astfel:

Ea: Am ajuns!

El: N-o să-ţi vină să crezi ce s-a întâmplat astăzi şi cât de păcălit/ignorat/subestimat m-am simţit.

Ea: Haide să vorbim despre asta! Dă-mi voie doar să-i salut pe copii şi să răspund la nişte mesaje, fiindcă am o premieră în seara asta...

El: Niciodată nu-ţi pasă de mine.

Ea: Poftim? Cum poţi să spui lucrul ăsta?

El: Ascultă la tine. Abia dacă eşti aici. Abia dacă eşti mamă.

Ea: Ai auzit partea legată de faptul că am o premieră în seara asta? Ai auzit partea legată de faptul că vreau să-i salut pe copii?

El: Nu-ţi mai pot tolera furia.

Nu exista nicio modalitate în care ea ar fi putut să-şi exprime opinia fără să fie acuzată de furie. Oriunde se întorcea în propria ei casă, avea parte de o nouă insultă. Se trezea dimineaţa, ieşea din casă împreună cu Toby şi copiii şi, înainte s-o ia în direcţia opusă şcolii, îl auzea pe portar vorbind despre faptul că Toby era un erou pentru că-şi ducea propriii copii la şcoală. Dădea peste unul dintre profesorii de la şcoală, care îi spunea:

— Este uimitor cum soţul tău îi aduce la şcoală în fiecare dimineaţă.

Ea ar fi vrut să spună:

— Oare nu este uimitor modul în care eu plătesc ipoteca aceea nenorocită? Nu este uimitor faptul că programul copiilor mei este mai bine organizat decât al preşedintelui şi că vor absolvi şcoala primară pregătiţi pentru trei sau patru cariere care necesită o diplomă? Nu este minunat modelul pe care eu îl ofer copiilor mei?

Profesorul spunea despre ea că este o femeie de carieră, iar acest lucru era insultător, într-un fel, chiar dacă era adevărat. Poate pentru că era o raritate la şcoală. Poate pentru că asocia un asterisc numelui ei şi părea să explice motivul pentru care era inadecvată.

Au fost invitaţi de familia Rothberg acasă la ei, în nord, pentru o petrecere de Anul Nou şi, în timp ce Sam Rothberg şi Toby au mers cu băieţii la bowling, fiica lui Miriam a început să vină de-a buşilea spre ea şi Miriam a spus:

— Jur, nu se termină niciodată.

Iar Rachel a aprobat cu toată convingerea – da, sigur, părea să nu se mai termine –, dar apoi a spus:

— Eşti norocoasă că ai încă un bebeluş. Îmi pare rău că eu nu l-am făcut pe al treilea.

Miriam o întrebă de ce nu avea al treilea copil, iar Rachel spuse:

— Cred că lucrez prea mult.

Însă răspunsese astfel doar fiindcă nu voia, de fapt, să discute despre acest subiect. Ea nu voia să discute despre faptul că Toby nu-şi dorea un al treilea copil fiindcă ştia că

greul ar pica pe el, iar ea nu voia să se confrunte cu vinovăţia constantă pentru felul în care i-ar fi făcut lui viaţa imperfectă.

Dar Miriam nu procedă cum ar fi trebuit. Nu a dat din cap, zâmbind şi încercând să înţeleagă, aşa cum Rachel se străduia atât de mult să dea din cap, să zâmbească şi să încerce să înţeleagă problemele pe care Miriam le întâmpina în viaţa ei complet lipsită de griji. În schimb, ea spuse:

— Ei, bine, cu toţii muncim.

Rachel era confuză.

Miriam şi Roxanne schimbară o privire. Mai vorbiseră despre acest lucru înainte.

— Asta nu înseamnă că tu munceşti mai mult decât noi, spuse Miriam.

— Aşa e, desigur, spuse Rachel, după care s-a detestat complet pentru că-şi ţinuse gura.

Singurul lucru mai deranjant chiar decât faptul că Miriam nu muncea era că ea credea că muncea, de fapt. Dar Miriam nu avea să cunoască niciodată succesul autentic. Nu avea să afle niciodată cum e să obţii ceva cu forţe proprii. Nu avea să afle niciodată cum era să construieşti ceva şi apoi să ai acel lucru în mâinile tale. Nu avea să rezolve o problemă sau să urmărească un spectacol în care trei dintre clienţii ei intonau un cântec împreună, gândindu-se: şi ei sunt copiii mei.

Cu o săptămână în urmă, luase cina cu Sam Rothberg şi nepotul acestuia, pe care l-a sfătuit şi l-a îndrumat spre ce instructori de teatru să se îndrepte, să le spună că vine din partea ei şi apoi să se întoarcă la ea atunci când instructorul va considera de cuviinţă. După cină, Sam i-a mulţumit şi a condus-o la apartamentul ei. El a insistat să o conducă până la intrare, ceea ce ea a considerat că era ciudat, dar Sam Rothberg fusese întotdeauna drăguţ cu ea. I-a spus că era liber un post de medic la compania lui, iar salariul era extraordinar. Voia să ştie dacă Toby ar lua în considerare o asemenea ofertă. Rachel nu ştia şi i-a spus acest lucru. Ar fi trebuit să-l întrebe pe el!

Ea îl lăsă pe Sam Rothberg să-i prezinte oferta lui Toby în timpul weekendului, iar acesta s-a înfuriat. După aceea, au încercat să meargă la terapie de cuplu, dar el nu asculta. Nu conta nimic în afara punctului său de vedere – faptul că ea nu făcea nimic altceva decât să muncească, neglijându-i pe el şi pe copii –, niciun alt lucru despre care putea să discute. Nici măcar nu putea să audă ce spunea ea, mai exact faptul că-şi iubea munca. Faptul că da, poate că ar trebui s-o lase mai moale, dar nu prea ştia cum. Nu ştia cum să aibă încredere în oamenii pe care îi angajase. Dacă el ar fi ascultat, ar fi putut să o audă. Ea avea nevoie de ajutor în privinţa aceasta.

Dacă ea ar fi fost bărbat, se gândea, partenera sa ar fi primit cu recunoştinţă răsfăţul datorat faptului că muncea mult. El i-ar permite să vină acasă de la muncă, să stea cu picioarele ridicate pentru o clipă înainte să o bombardeze cu povestea despre cum viaţa lui era îngrozitoare, nimeni nu-l respecta şi cu felul în care Aaron Schwartz era preferatul profesorilor, iar Phillipa London era răutăcioasă faţă de el.

Toby îşi iubea slujba foarte mult. Cel puţin, aşa susţinea el. Dar, la un moment dat, el a uitat că ocupaţia ei era cea care îi permitea lui să facă numai ceea ce-şi dorea. A uitat că profesiile lor erau simbiotice, iar el făcea ca nefericirea lor să fie simbiotică, în schimb socotea că succesul ei era motivul eşecului său. Şi nu era cu adevărat un eşec, dar cu siguranţă nu ajunsese în viaţă aşa departe cât ar fi putut ajunge. Undeva, adânc înăuntrul lui, o alesese pe ea pentru că ştiuse că asta însemna că el putea face orice îşi dorea cu viaţa lui, fără să fie obligat să facă nimic exclusiv pentru bani. Iar undeva, adânc înăuntrul ei, poate că ea îl alesese pe el pentru că a ştiut că, în absenţa foamei pe care el, în mod evident, nu o avea, ei îi era permis să fie animalul care fusese întotdeauna.

Dar, cu toate acestea:

— Eşti nervoasă mereu, îi spunea el.

Şi apoi, în final, ea putea să recunoască faptul că era într-adevăr nervoasă, mai ales după acele şedinţe de terapie, unde observa cât de dezgustaţi erau atât Toby, cât şi terapeutul din cauza iritării pe care ea o simţea doar pentru simplul fapt că trebuia să se afle acolo. De parcă ar fi trebuit să te bucuri că mergi la terapie de cuplu! De parcă ar fi trebuit să te bucuri de timpul pierdut şi de banii cheltuiţi nu pentru a face lucrurile mai bune, ci pentru a începe din nou să le tolerezi. Întotdeauna a şocat-o ironia faptului că revelaţia furiei sale nu a venit de la terapie în sine, ci de la simplul fapt că mergea acolo. Oricum, în ciuda tuturor acelor acuzaţii, Toby nu s-a întrebat niciodată de ce era nervoasă. Pur şi simplu el o detesta pentru că era astfel. Furia era o grădină pe care ea o tot îngrijea, iar grădina era plină de iarbă toxică a cărei

creştere ea nu mai reuşea s-o controleze. El nu înţelegea că şi el era, de asemenea, unul dintre grădinari. El nu înţelegea că amândoi plantau seminţe acolo.

Când ea a împlinit patruzeci de ani, a decis să înceteze să mai pretindă că nu era furioasă din cauza tuturor acestor lucruri. Nu voia să le facă viaţa grea copiilor, dar şi-a dat seama, de asemenea, cât de multă energie consuma prefăcându-se că-l plăcea în continuare pe Toby la fel de mult ca înainte. Ea îl plăcuse cândva! Îl iubise. Doamne, chiar îl iubise! A fost prima persoană care a făcut-o să simtă plăcere, căldură, i-a oferit siguranţă şi respect. Era deştept, iar amărăciunea lui era dulce, gestionabilă şi foarte amuzantă. Era onest – faţă de ea şi faţă de sine însuşi. Cel puţin, credea că era. Mirosea atât de bine, ca săpunul şi America. Acum tot ce-şi dorea el era să meargă la terapie. Dar ea a fost la terapie cu el. El voia să ţipe şi să arunce cu obiecte în afara orelor de terapie, după care voia să meargă la terapie, să se aşeze şi să se poarte raţional. Ea voia să ştie de ce, dacă poţi fi raţional, să nu te comporţi întotdeauna raţional, astfel încât să nu mai fie nevoie să mergi la terapie de cuplu?

Apoi, într-o zi, Toby a deschis subiectul divorţului. Asta a şocat-o. Ştia că abordările lor erau diferite: ea încerca doar să supravieţuiască, pe când el încerca să aibă un mariaj minunat. Dar divorţ? După aceea, a adus subiectul în discuţie din nou. Rachel îl imploră să asculte şi să încerce să rezolve lucrurile. Îl rugă să se gândească la ideea că problemele lor erau, în cea mai mare măsură, datorate faptului că treceau printr-o perioadă dificilă a vieţii lor, aveau copii mici şi o afacere care încă necesita multă atenţie, iar ea ştia că el era necăjit fiindcă povestea cu

grantul lui nu ieşise cum ar fi vrut, dar că aveau să treacă prin asta.

— Nici măcar nu vrei să mergi la terapie, îi spuse el. Şi nu mai aduce în discuţie grantul meu.

Ea refuza să ia în considerare divorţul. Îl refuzase vara trecută, când Hannah a plecat de la masa unui restaurant din Bridgehampton fiindcă era sătulă de certurile lor. Îl refuzase când el s-a îmbătat prea tare la o cină cu un regizor pe care ea încerca să-l racoleze şi s-au certat tot drumul până acasă în taxi. În plus, îl refuzase când el a făcut o criză de nervi la familia Rothberg fiindcă i se oferise o slujbă. Ea nu a considerat niciodată că merita să fie fericită. Nu s-a întrebat niciodată dacă exista ceva mai bun. Aceea era căsnicia lor; aceea era familia lor. Era a lor, ei o deţineau, ei o creaseră. Dacă era un singur lucru pe care ea îl învăţase de la bunica ei era înţelegerea faptului că viaţa nu era întotdeauna aşa cum ne-am fi dorit să fie, iar obligaţiile sunt obligaţii şi nimic altceva.

— Nu vreau să-mi trăiesc viaţa astfel, spunea el.

— Toby, zicea ea, frecându-şi tâmplele, înţelegi că nici măcar nu am timp să divorţez?

Dar el nu înţelegea. Pricepea doar că ea nu-i oferea ceea ce îşi dorea el şi că, încă o dată, lumea se întorcea împotriva lui, fie pentru că el era obişnuit cu obedienţa ei, fie pentru că auzise nişte tâmpenii despre cum ar trebui să fie soţiile într-un cămin tradiţional, deşi nu putea recunoaşte că şi-ar fi dorit ca ea să se comporte astfel. Sau pentru că el îşi alesese domeniul de activitate într-o perioadă în care medicii erau încă respectaţi. Sau pentru

că era conştient că alţi oameni se descurcau mai bine. Sau pentru că era de părere că oamenii mai înalţi aveau parte de mai mult sex. Sau pentru că prietenii lui erau prea boemi, iar asta îi permitea să creadă că el era mai responsabil şi mai integru şi, din acest motiv, mai virtuos decât era în realitate. Sau pentru că fusese rănit în secret din cauză că grantul pentru laboratorul lui nu fusese reînnoit, cercetarea lui fiind socotită, în mare parte, o pierdere de bani şi de timp şi un dezastru, iar el ştia că a exprima regret în loc de furie faţă de circumstanţele privind eşecul de reînnoire a grantului ar fi însemnat să se îndoiască profund de abilităţile şi competenţele sale.

Cândva, prin ianuarie, curând după ce şcoala începuse şi toată lumea se întorsese la muncă, Sam Rothberg a apărut la biroul ei cu flori. Ea nu îl aştepta. Voia să-i mulţumească pentru ajutorul acordat nepotului său şi să-şi ceară scuze pentru că provocase tensiuni între ea şi Toby în acel weekend la Saratoga. Când i-a oferit florile, ea a cedat şi a început să plângă. Sam Rothberg a întrebat dacă putea s-o scoată la cină, fiindcă avea impresia că i-ar prinde bine un prieten. Ea a acceptat. Rachel i-a povestit toate lucrurile pe care Miriam nu le-a întrebat niciodată fiindcă nu fusese suficient de atentă la ea – faptul că Toby o detesta pentru ambiţia şi succesul ei, faptul că, în fiecare seară, avea loc o ceartă nouă care era, de fapt, aceeaşi ceartă.

— Haide, spuse Sam Rothberg, evaziv, mă minţi.

— Poftim? Cu privire la ce te-aş putea minţi?

— Ambiţia este sexy, spuse el. Dacă aş putea să mă plâng de ceva... – se uită într-o parte – nu ar trebui... – apoi, se

uită din nou la ea – ei, bine, nu m-ar deranja ca Miriam să dea dovadă de ceva mai multă.

— Ce vrei să spui?

Lui Rachel îi plăcea la nebunie ce auzea.

— Este atât de ocupată!

— A fi ocupată să cheltui bani nu este acelaşi lucru cu a crea cu adevărat ceva în lume, ştii?

Se aplecă înainte, ridicându-şi sprâncenele, ca şi cum faţa lui ar fi pus o întrebare.

— Aş minţi să spun că nu consider tot ceea ce ai realizat tu drept un stimulent puternic.

Sam Rothberg îi spuse că hotărârea şi succesul lui Rachel îl făceau să o vrea mai mult. El era căsătorit cu o moştenitoare leneşă. Îi plăcea la nebunie ingenuitatea lui Rachel şi dorinţa ei de a progresa. Înainte ca ea să-şi dea seama, luau cina într-un local micuţ din Brooklyn, la lumina lumânării, unde nimeni dintre cunoscuţi nu-i putea descoperi.

Ei bine, Rachel era consternată. Acea parte a stomacului ei care înregistra victoriile a avut o convulsie intensă de triumf. La mijloc nu era faptul că ea îşi dorise vreodată să-l înşele pe Toby; nu era faptul că ea îşi dorise vreodată s-o trădeze pe biata Miriam. Dar faptul că nu vrei să câştigi nu face victoria cu nimic mai puţin reală.

În timpul cinei, el îi tot aruncă acea privire – prea apropiată, prea dulce, prea intimă –, aceea care însemna

că un bărbat dorea o femeie. Era ea mai scoasă din uz, dar nu era oarbă. O lăsă fără suflare.

Însă era căsătorită. Ce făcea acolo? Dar, pe de altă parte, avea un soţ care îi cerea divorţul. Din senin, se văzu din afara corpului ei. Privi în jos şi vizualiză cum lua cina alături de Sam. Era încă tânără. Era încă în formă. Era încă drăguţă. Văzu că ea, această femeie drăguţă, tânără, care era într-o formă bună, era dorită, iar dorinţa lui faţă de ea a excitat-o. Făcea ca fiecare mişcare a ei să fie şi mai vie, ca şi cum ar fi fost privită aşa cum şi era de fapt. Când s-a întâmplat ultima oară?

Unul dintre multele motive pentru care ea nu voia să divorţeze era că simţea că lumea ar fi fost un abis adânc şi gol pentru o femeie care avea peste patruzeci de ani şi era singură. Toby va fi dorit şi va face sex, iar ea va deveni genul acela de matroană care va avea parte, poate, din când în când, de o întâlnire aranjată cu vreun verişor divorţat, fără păr şi cu unghii încarnate. Nici măcar nu era de vină vârsta. Era, pur şi simplu, felul în care decurgeau întâlnirile romantice în prezent. Asistenta ei, Simone, avea douăzeci şi nouă de ani şi ieşea la întâlniri folosind aplicaţii, prin intermediul calculatoarelor şi telefoanelor. Aşteptările erau acum ca o femeie să meargă la o întâlnire, extrem de excitată, în patru labe, doar să ceară sex. După, de îndată ce se încheia, să clipească, să chicotească şi să se retragă în acelaşi mediu, pretinzând că toate astea erau în regulă, că intimitatea era o necesitate fizică pe care ea o avea şi că el putea liniştit să nu o mai caute niciodată. Rachel nu ar fi fost capabilă să tolereze aşa ceva.

Dar Sam Rothberg era acolo, iar ea putea simţi căldura privirii sale prelungite şi puterea dominaţiei lui – ca şi cum el s-ar fi hotărât deja în privinţa ei, iar acum ea nu mai putea face nimic. Degetele ei de la picioare se încovoiau în pantofi. Respiraţia ei era sacadată, iar acest lucru se putea auzi. Trecuse atât de mult timp de când simţise ultima oară o dorinţă atât de puternică de a face sex cu cineva.

Se întoarseră cu maşina lui la biroul ei. Ea îl împinse înăuntru pe uşă, trecând de pupitrul lui Simone şi rezemându-l de masă. Super Duper Creative era la etajul al treilea, biroul ei avea ferestre din podea până în tavan, iar ea se întoarse spre geam şi fu uimită să descopere senzualitatea de neconceput a oraşului, cu toate luminile sale – reflexiile şi... uitaţi-vă la ea! Uitaţi-vă la el! El, în genunchi, ghemuindu-se în faţa ei. El, împingând-o până când a lipit-o de fereastră. El, trăgând-o deasupra lui. Ei, ajungând împreună la orgasm, sunetul „Ah”: o revelaţie! Ah! Asta ar fi trebuit să fac în tot acest timp! Cu omul acesta ar fi trebuit s-o fac în tot acest timp!

După aceea, rămaseră întinşi pe canapeaua din piele, ea stând deasupra lui.

— Deci acesta este biroul tău, spuse el.

— Cu siguranţă aşa este, a răspuns ea, cu faţa îngropată între firele lui de păr de pe piept.

— N-o să intre nimeni?

Ea a râs.

— Aştepţi pe cineva?

Şi-a pus fusta înapoi, dar nu şi ciorapii sau lenjeria. Pe acestea le-a aruncat afară într-un coş de gunoi. Sam Rothberg îi propuse ca şoferul lui să o ducă acasă. Dar ea refuză, prefera să meargă pe jos.

Continuară să se vadă în weekenduri la hoteluri. Comandau mâncare şi făceau sex pe podea, în pat şi la duş. Aveau o relaţie care ar fi trebuit să fie temporară, până când, într-o zi, Sam spuse că-şi dorea ca Rachel să poată fi cu el pentru totdeauna.

— Sunt fericit doar atunci când sunt cu tine, spuse el, gol puşcă, în timp ce mâncau sushi. Mi-aş dori să putem rezolva acest aspect.

Rachel se gândise la asta multă vreme. Iată un tip care o dorea cu adevărat. Iată un om puternic, deştept, ambiţios şi de succes, care nu privea trăsăturile ei similare ca pe un referendum la adresa lui. Cu cât petreceau mai mult timp împreună, cu atât îşi dădea seama că toate criticile lui Toby faţă de ea se infiltraseră încet în porii ei şi deveniseră propriile ei critici faţă de ea. Cum ar fi fost dacă nu ar mai fi trăit astfel în continuare?

— Cum ar fi posibil una ca asta? întrebă, pretinzând că era doar o fantezie, când, de fapt, era incapabilă să gestioneze orice nu era planificat.

— Am face lucrul ăsta, pur şi simplu, spuse el. Am spune la naiba cu toată lumea, aşa stau lucrurile în viaţă, uneori.

Ea tot încerca să-şi imagineze acest lucru. Ar fi declanşat un scandal la şcoală. Ar fi fost nevoiţi să-şi retragă copiii şi să-i înscrie la instituţii diferite la liceu. Sau poate că nu ar

fi fost cazul şi copiii lor ar fi supravieţuit. S-a mai întâmplat, nu? Nu ştia pe nimeni căruia să i se fi întâmplat una ca asta, dar s-a mai întâmplat totuşi. Trebuia să se fi întâmplat. Şi-a imaginat cum ar fi fost să meargă la şcoală, să le vadă pe Miriam, pe Roxanne şi pe Cyndi, şuşotind toate şi aruncând otravă din priviri şi atunci s-a cutremurat.

Tocmai în acel moment, filmul Alejandrei, care trecuse prin opt scenarii şi trei regizori, primise undă verde, filmările începuseră, iar ea era, brusc, fericita câştigătoare a unei alte sume semnificative de bani. S-a gândit că ar fi putut s-o folosească ca să cumpere încă un etaj din clădire, dar s-a oprit. În acea perioadă, mergea în Los Angeles o dată pe săptămână. În urmă cu un an, se întâmpla o dată pe lună. Clienţii ei erau mai interesaţi de Hollywood şi se părea că fiecare scriitor şi actor erau gata să fie angajaţi, pentru că noua piaţă de streaming era infinită. Îi plăcea foarte mult Los Angelesul. Niciodată nu dormea aşa de bine ca atunci când era acolo. Accesul la sănătate era extrem de accesibil acolo: tot ce-ţi plăcea se putea transforma într-un suc, erau cursuri de yoga în permanenţă. Era atât de puţină grabă. Timpul părea să se dilate acolo. Cum ar fi fost să-şi deschidă un birou în Los Angeles? Cum ar fi fost să-şi deschidă un birou în Los Angeles şi să devină cineva care să creadă în angajaţii ei şi să nu se grăbească?

— Ce ar fi să-mi deschid un birou în Los Angeles? îl întreba ea pe Sam, pe când se aflau ori la Waldorf, ori într-unul dintre apartamentele companiei sale din nord, ba chiar o dată, în casa lui din nord, în patul lui Miriam, la doar un etaj distanţă de locul în care ea se prefăcuse cândva că o aprobase pe Miriam când aceasta i-a spus că toate mamele munceau.

— Ce ar fi dacă eu aş face acest lucru? întreba Sam, la rândul său.

Compania lui farmaceutică se afla în New Jersey, iar naveta era deprimantă. Laboratoarele în care ei creau medicamentele împotriva cancerului erau în Manhattan Beach şi necesitatea supervizării era luată în calcul.

Rachel se gândea cum ar fi fost să se retragă complet din lumea în care se afla. Dă-o naibii pe Cyndi Leffer! Dă-o naibii pe Roxanne Hertz! Dă-o naibii pe Miriam Rothberg, în mod special. Toby se putea muta, şi el, dacă îşi dorea acest lucru. Oricum detesta New Yorkul, era din Los Angeles şi susţinuse întotdeauna că ar fi drăguţ să le ofere copiilor mai multă interacţiune cu familia lui.

Îşi putea imagina totul. Se putea imagina îmbarcându-se într-un avion alături de copiii ei. Se putea imagina mergând la yoga şi având un instructor de meditaţie care o putea învăţa cum să aibă încredere în oamenii care lucrau pentru ea. Va ajunge acasă la timp. Le va acorda atenţie copiilor ei. Ar putea face un tur victorios pentru viaţa pe care o construise, lăsându-l să o susţină. Ar redirecţiona clienţii mai mici unora dintre agenţii din subordinea ei. Ea i-ar păstra pe cei mari. Şi-ar face timp.

Într-o seară de iarnă, în casa lor din East Hampton, ea se întoarse spre Toby, într-un final, fiind de acord cu divorţul. Le-au spus copiilor exact înainte ca Toby să se mute. De îndată ce el plecă, ea rămase singură în apartamentul ei. A stat acasă alături de copii în primele două săptămâni ca să-i ajute să se adapteze schimbării. Solly a dormit cu ea în fiecare noapte în acea săptămână. A dus-o pe Hannah la yoga cu ea după tabără.

Seara, după ce copiii adormeau, ea era liberă. Nu mai răspundea nimănui. Stătea doar în lenjerie, se uita la reality show-uri, îşi punea benzi pentru curăţarea porilor pe bărbie, se scobea în nas şi nu termina de spălat vasele, ceea ce nu mai putea fi privit ca un gest prin care ceri altcuiva să le spele. De obicei, oamenii se simt deprimaţi şi nefericiţi după un divorţ. Dar nu şi Rachel. Rachel lăsase deoparte întregul eşec asociat acestui lucru. Ea îşi oferea timp. Avea pe cineva în viaţa ei care o iubea pentru cine era şi nu pentru cine spera să fie. Avea pe cineva care o înţelegea. Îi părea atât de rău pentru toţi cei care rămâneau loiali unei vieţi pe care o construiseră doar pentru faptul că o construiseră. Avea doi copii – pe Hannah cea caldă, isteaţă, îndrăzneaţă şi pe Solly cel sincer, deştept şi curios. Le putea acorda atenţie, în sfârşit, fără să-şi facă griji în legătură cu egoul soţului ei.

Apoi, după ce a auzit de la Todd Leffer că l-a văzut pe Toby cu o femeie într-o seară, şi-a dat seama că era timpul să-i spună. Era la birou, dar toată lumea plecase acasă. Îl sună pe Toby şi îi spuse că voia să discute cu el despre ceva.

— Ce mai este acum? întrebă el.

Ea îi spuse că avea de gând să-şi deschidă un birou în Los Angeles.

— Îţi baţi joc de mine? zise el.

El rămase tăcut în timp ce ea încercă să-i explice că acestea erau veşti bune, fără să fie nevoită să se umilească şi să-i spună că nu mai putea tolera presiunea şcolii şi solicitările de care avea parte din partea acesteia.

Nu îi putu spune că era, în sfârşit, pregătită să trăiască după propriile reguli şi să-i înveţe pe copiii ei să aibă încredere. Nu erau acestea veşti bune? În sfârşit, ar fi putut şi el să înceteze să fie tot pe fugă la muncă. Ar fi putut să trăiască aproape de familia lui, iar copiii ar ajunge să-i cunoască...

— Nu mă mai ameţi, spuse el.

Ea îşi dădu seama, prima prima dată, că era posibil ca el să fi fost beat. Se auzeau zgomote pe fundal. Nu era acasă. Fir-ar.

— Poate nu am nimerit în cel mai bun moment, spuse.

— Chiar trebuie să distrugi fiecare părticică din viaţa mea şi acum? o întrebă el.

Îşi ceru scuze. Spuse că nu şi-a dat seama că era în oraş. Gândul că el ar fi putut fi cu altcineva o întrista. O parte din ea încă nu putea suporta ideea că mariajul lor nu funcţionase. O parte din ea încă nu putea suporta ideea că nu-l mai avea pe Toby. Da, îi plăcea libertatea de care avea parte. Da, divorţul fusese decizia corectă. Întotdeauna a considerat că divorţul venea din ură, dar furia ei nu a provenit niciodată din ură. Venea din dezamăgirea că o persoană pe care ea o iubea o judeca atât de greşit. Erau foarte diferiţi, dar se maturizaseră împreună. El a fost prima ei mare iubire.

— Tu îţi ceri scuze mereu, spuse el. A fost prea mult să-mi ceri să cresc copiii şi să te învăţ cum să te comporţi ca o persoană. Du-te în California. Dar nu îi vei lua pe copii cu

tine. Du-te. Serios. Ei nici măcar nu ar observa dacă ai pleca.

Toby îi închise telefonul.

În seara aceea, Sam îi scrise că a mai prins două locuri libere la Kripalu în ultima clipă şi că ar putea merge împreună în weekend dacă ar porni devreme ziua următoare. Ea nu putea să nu se gândească la cât de crud devenise Toby. Nu reuşise deloc să doarmă. Se întâmplau prea multe lucruri, iar ea dormise foarte puţin în ultimul timp cu toată agitaţia. Mai întâi, era plăcerea ei să stea trează şi să se uite la programe proaste la televizor fără cineva care să comenteze acest lucru. Dar apoi, încetişor, îşi dădu seama că nu voia să meargă la culcare. Sau, mai curând, nu reuşea. Nu reuşea să-şi amintească cum să adoarmă. Părea ceva foarte la îndemână, foarte simplu, doar că era ceva intangibil, precum iepurele mecanic utilizat la cursele pentru câini.

Şi-a făcut bagajul pentru Kripalu. A aşteptat până s-a făcut o oră destul de rezonabilă ca să-i ducă pe copii la Toby, dar destul de devreme ca el încă să mai doarmă, pentru că nu voia să-l vadă. Sam a venit după ea o oră mai târziu. Au mers până la Massachusetts în linişte. Ea încercă să nu plângă, dar era foarte obosită şi atunci când era obosită, plângea. Sam i-a spus:

— Eşti nasoală.

Ea s-a uitat la el. Era o glumă, nu-i aşa? Era prea obosită ca să-şi dea seama.

Când au ajuns acolo au făcut sex, dar ea aproape că nici nu a conştientizat acest lucru. După aceea, au mai făcut-o de două ori, totul în timpul aceluiaşi interval de douăzeci de minute. Toby era în continuare ca un băieţel în această privinţă, dar până şi el avea nevoie de puţin timp de recuperare. S-au înscris la masaje şi cursuri, iar Rachel s-a înscris la un curs individual de meditaţie bazată pe respiraţie. Un bărbat cu părul lung şi roşcat şi fără sprâncene a instruit-o cum să respire, spunându-i că, atunci când îşi putea simţi respiraţia în trahee sau în plămâni, ar fi trebuit să monitorizeze unde se află şi să strige.

— Să strig? întrebă ea.

— Ai încredere în mine, spuse bărbatul.

Inspira şi expira cu tot corpul, iar respiraţia ei se afla, practic, peste tot. La început, a scos doar un scâncet uşor, dar apoi a strigat. După care a strigat şi mai mult. La început, strigătele ei au fost pătrunzătoare şi ascuţite, dar după aceea, pe măsură ce tipul îşi tot mişca mâinile, indicându-i că strigătele ei ar fi trebuit să provină de mai jos de gât, din sternul şi plexul ei solar, ea a continuat şi a început să scoată nişte sunete puternice, dezgustătoare, guturale. Unul dintre strigăte a fost pentru Toby. Altul a fost pentru Hannah, care căpătase boala ei, aceea a nevoii de iubire şi acceptare. Unul pentru Solly, care credea că îi era permis să fie el însuşi în lumea aceasta. Altul, cel mai puternic dintre toate, a fost pentru ea însăşi, pentru toate lucrurile pe care a fost nevoită să le îndure în viaţa ei – faptul că nu a primit nicio şansă, faptul că nu a fost niciodată iubită cu adevărat. Da, asta era problema. Niciodată nu fusese iubită cu adevărat. Nici de către

părinţii ei, nici de către bunica ei, nici de către Toby, nu cu adevărat.

Sesiunea a rămas numai pe jumătate finalizată. Deja se îneca printre hohotele de plâns. Când au terminat, şi-a rezervat strigătele rămase pentru ziua următoare.

L-a găsit pe Sam la cină. Abia aştepta să povestească despre după-masa ei ciudată, dar el era supărat pe ea şi stătea la telefon.

— Care-i problema? întrebă ea.

— Problema mea este că am crezut că vei fi puţin mai distractivă, spuse el. Am crezut că vei fi mai disponibilă. Nu m-aş fi gândit că vei alege o şedinţă de strigăte de trei ore, în loc să, nu ştiu, să ne petrecem timpul împreună?

Ea a încercat să-i spună cum a decurs sesiunea, cât de catharctică a fost, cât de diferit s-a simţit după aceea.

— Niciodată nu am fost iubită, spuse ea. Mi-am dat seama că tot ceea ce nu este în regulă cu mine e din cauza faptului că nu am fost iubită niciodată.

El nu îşi ridică privirea din telefon; nu ar fi putut fi mai dezinteresat de atât. Când ea îi vorbea despre afaceri, el îi spunea că asta îl excita. Dar acum ea vedea în privirea lui ceva ce semăna cu dispreţul. O speria acest lucru. Se ridică de la masă şi se întoarse în cameră.

Sam o urmă la scurt timp şi-i cuprinse talia cu mâinile. Începu să se frece de ea, apoi o îndoi pe pat şi îi trase colanţii în jos. Era obosită din cauza şedinţei cu strigăte, dar îşi făcea prea multe griji ca nu cumva să-l

dezamăgească. După aceea, el se întinse ocupând tot patul şi adormi, iar ea stătu la margine. Nu putea să doarmă. Îl privi din nou şi ceva în legătură cu sforăitul lui îi păru foarte prevestitor. Încercă să-l zgâlţâie ca să-l trezească, dar nu reuşi şi acela fu momentul în care ea îşi aminti că el lua pastile pentru somn.

Se ridică şi merse pe vârfuri prin cameră ca să caute medicamentele. Găsi un flacon de Viagra (oh) şi unul de Ambien. Le luă în baie şi stătu pe vasul de toaletă, holbându-se la ele. Păreau ceva atât de serios când le ţinea în mâini. O reţetă. Simţea că dacă le-ar fi luat, s-ar fi scufundat. Dacă se număra printre oamenii aceia care comiteau crime atunci când luau Ambien? Le lăsă jos pe chiuvetă şi se duse să se întindă.

La un moment dat, posibil să fi adormit, deşi ar fi putut să jure că nu dormise. Dar Sam se trezi la ora şase, aşa cum făcea întotdeauna, cu penisul deja în erecţie şi cu mâinile deja pe coapsele ei. Ea îi spuse că nu reuşise să doarmă. El replică:

— Ştii, nu am parte prea des de vacanţe.

(Dar nu era adevărat. Doar în ultimul an şi jumătate el şi Miriam au fost la Madrid, Lisabona şi în Africa. El a vrut să spună că nu mergea foarte des în vacanţe fără Miriam.)

Dacă era un singur lucru la care se pricepea întotdeauna era vorba despre deducţii. Era vorba despre conştiinţa de sine. Era vorba despre observarea comportamentului altor persoane şi despre faptul că îşi permitea să analizeze cum totul ducea undeva. Învăţase aceste lucruri observând lumea fără să interacţioneze cu ea timp de ani la rând. Se

gândea la ceea ce spusese Toby cu o seară în urmă. Se gândea la Sam acum.

De asemenea, se gândea la copiii ei.

Nu la Solly, pentru că Solly o iubea. Îi căuta faţa, se lipea de gâtul ei şi o prindea de pantaloni în timp ce mergea. O întreba dacă îi plăceau hainele lui şi cum era să fii adult. Nu o judeca în niciun fel, deocamdată, dar era încă mic. Nu, ea o vedea pe Hannah atunci când îşi analiza viaţa pe larg. Hannah o implora să fie mai implicată în activităţile de la şcoală sau să facă voluntariat pentru servirea prânzului, dar cum ar fi putut să facă aceste lucruri? Chiar şi pentru o singură zi? Nu a putut s-o însoţească în excursia peste noapte la Washington. Nici măcar pentru o noapte? Nu a putut nici măcar să împacheteze gustările pentru zilele din excursie.

— Eu nu pot să fac aceste lucruri, îi spunea lui Hannah. Dar mă asigur că se vor face.

— Mi-ar fi plăcut să le faci tu, răspundea Hannah.

Rachel nu a întrebat care era diferenţa pentru că ştia răspunsul. Trebuie să vă amintiţi că Rachel nu a avut mamă.

S-a gândit la ceva ce Toby îi spusese cândva încercând s-o consoleze. Ea îi povestise că i se părea trist să fie considerată la şcoală o ciudăţenie fiindcă era o mamă care lucra. Iar Toby, bine intenţionat (probabil), îi spusese:

— Ar face-o şi ei dacă ar putea. Pur şi simplu, nu pot să înţeleagă acest lucru pentru că au prea mulţi bani.

Ea îl privi cu furie, dar el nu-şi dădu seama ce spusese, de fapt, şi anume că era ceva rău faţă de copiii tăi să fii o mamă care lucrează.

Înţelegerea ei faţă de toate acestea s-a consolidat în mai multe etape. Da, cu siguranţă Sam spera ca ea să rămână doar un fel de fantezie alpha pentru el – o partidă de sex distractivă şi intensă fără vreo emoţie la orizont. Da, cu siguranţă el nu va sta niciodată cu ea, pentru că unde ar putea o femeie cu atâta ambiţie să ducă un bărbat? În plus, da, cu siguranţă, mariajul ei nu ar fi putut supravieţui, pentru că oare ce fel de femeie se comportă aşa? Şi da, cu siguranţă, oamenii o tratau în felul acesta pentru ca ea să înţeleagă rolul său în lume: faptul că era doar o femeie. Iar femeile sunt extrem de rele. Acele grade variate de politeţe afişate de unii bărbaţi aveau rolul de a proteja lumea de sentimentele lor reale, dar politeţea nu este, în ultimă instanţă, viabilă. În felul acesta a abuzat-o doctorul acela. Iar bărbaţii aceia le-au violat pe femeile alea. Şi iată-l şi pe Sam aici de faţă, care nu putea suporta nimic din partea ei decât să se aplece şi să accepte ce-i făcea el.

Poate că era lipsită de valoare. Asta îi spuneau ceilalţi. Poate că tocmai despre asta era vorba. După cum am spus, se pricepea bine la deducţii.

Îl găsi pe Sam, care fusese la o şedinţă de reflexologie, tastând ceva pe telefonul lui sub un copac. Îşi ridică privirea ca s-o vadă şi fu iritat de această întrerupere, după care se enervă mai tare când observă că ea plângea.

— Ce mai e de data asta? întrebă el.

Ea nu a putut răspunde pentru că plângea prea tare şi îi era ruşine de lacrimile ei.

Se întoarseră în cameră, iar el începu să împacheteze. Spuse:

— A fost o greşeală. Înţelegi acest lucru, nu-i aşa?

Desigur că înţelegea. Oare ce fusese în mintea ei? Nu-i putea lua locul lui Miriam Rothberg. Nu se putea confunda cu genul acela de existenţă. Iar genul de femeie pe care îl reprezenta ea era inacceptabil: inacceptabil pentru un bărbat ca Toby, care nu o putea ierta pentru succesul ei. Inacceptabil pentru Sam, deşi el pretindea că-i plăcea ambiţia ei, dar nu putea, de fapt, să accepte asta în viaţa lui – nu putea suporta ceea ce presupunea să fie lângă cineva ale cărei obligaţii erau la fel de importante şi imposibil de negociat precum ale lui.

Era oficial. Ea era inacceptabilă; un tip ilegitim de persoană. Succesul ei îi otrăvea pe ceilalţi. Slăbiciunea ei o transforma în otravă. Nu exista nimeni pentru ea. Soţul o respinsese. Acum, amantul ei făcea la fel. Poate că Toby avusese dreptate. Nu şi-ar fi dat seama nimeni dacă ea ar fi dispărut. Dar acum nu mai avea unde să meargă.

Aşa că a rămas la Kripalu. Încă nu putea dormi, dar se gândea că aceste lucruri – sentimentele şi insomnia ei – făceau parte, probabil, din procesul dezlănţuit de noua ei practică a respiraţiei. Se întindea în pat, cu trupul vibrând în fiecare seară şi, la un moment dat, s-a hotărât să nu-i mai pese că nu putea dormi. S-a întors la instructorul de strigăte. A strigat mai mult. A făcut yoga. A sunat-o pe Simone şi a anunţat-o că mai rămânea câteva zile, dar a

rugat-o să nu o contacteze şi să direcţioneze urgenţele către Ben, Hal sau Rhonda, spunându-i că nu voia să răspundă niciuneia dintre întrebările lui Toby. Simone a sunat-o ca s-o întrebe ceva, dar Rachel a strigat la ea că nu – NU! – chiar nu voia să mai audă nimic.

— Toby a zis că este rândul tău să ai grijă de copii.

— Mai spune un singur cuvânt şi rămâi fără slujbă, a replicat Rachel.

Apoi, pe un ton mai blând:

— Mi-am luat puţin timp, Simone. Nu am mai avut nicio vacanţă de ani de zile. Nu una adevărată, cel puţin. Crezi că te poţi ocupa de toate în locul meu, iar eu promit să mă întorc cât de repede pot, ca nouă?

— Bine, dar Rhonda a fost puţin îngrijorată fiindcă unul dintre producători...

— Cred că nu ai auzit ce am spus, Simone. De cât timp lucrezi tu pentru mine?

— De patru ani.

— Acesta este momentul în care vom afla dacă eşti cineva care va ajunge mai departe decât atât.

Dar e-mailurile veneau în continuare. Mesajele soseau în continuare. Unde era? Îi putea cere unui client să coordoneze acest eveniment? Se putea uita puţin peste scenariul acesta? Acest contract? Acest e-mail? Putea să revină? Să revină, să revină, să revină. Întreaga lume voia să revină până în momentul în care se autodistrugea.

A văzut un pliant cu un program de recreere şi s-a înscris. În liniştea de acolo, le permise tuturor certurilor cu Toby să se deruleze în mintea ei. A stat întinsă în pat fără să doarmă mai multe nopţi, uneori murmurând ceva din profunzimea gâtului ei pentru a se asigura că vocea îi era în continuare disponibilă pentru momentul în care o va folosi din nou. Sticla de Ambien a lui Sam era pe blatul din baie, dar ea nu îndrăznea s-o atingă.

Cu toate acestea, era foarte obosită. Stătea în pat, holbându-se la tavan. Alterna între a fi panicată că timpul trecea mult prea repede şi nervoasă fiindcă nu trecea destul de repede. Cel puţin dimineaţa, ar fi fost normal să se trezească. Se ridică, în mijlocul nopţii, dându-şi seama de ceva: faptul că telefonul ei era cel care nu o lăsa să doarmă. Atunci îl închise. Îl lăsă închis pentru câteva zile, dar poate că se adaptase atât de mult la telefonul ei, încât putea simţi când acesta o voia. Telefonul se tot umplea, dar niciodată nu era sătul. Era ca un tufiş în flăcări, era aprins, dar nu ardea complet, deşi era, totuşi, în flăcări.

Trebuia să ucidă telefonul. Era singura modalitate în care ar fi reuşit să mai doarmă vreodată. Aşa că, în toiul nopţii, a mers cam un kilometru şi jumătate pe o cărare, după care şi-a îngropat telefonul. S-a dus înapoi în camera ei, ştiind sigur că va dormi, dar desigur că nu a putut.

Apoi programul de recreere a ajuns la final, dar ea tot nu a plecat. S-a întors la cursurile de strigăte, unde a strigat pentru restul certurilor cu Toby care mai rămăseseră restante. A strigat pentru toate felurile în care se simţea subestimată. Era goală. Era o zdreanţă. Era pregătită să meargă acasă. Întârziase câteva zile, dar avea să-i explice totul lui Toby. Avea să-şi ceară scuze. Înţelegea acum că

destinul ei era să fie singură. Avea să-i spună că înţelegea acum faptul că era inacceptabilă.

Se duse din nou în pădure, îşi căută telefonul, dar nu reuşi să-l mai găsească. Era noapte când îl îngropase şi nu rămăsese nicio urmă; doar pământ. Oare a mers un kilometru şi jumătate? Sau mai puţin de un kilometru? Cam nouăzeci de metri? Nu ştia. Dispăruse.

Folosi telefonul de la recepţie ca s-o sune pe Simone şi să o roage să caute un şofer.

— Toby a încercat să ajungă...

— Nu vreau să aud nimic despre mesaje! strigă Rachel. Nu vreau să aud despre el, nu vreau să aud că i-ai spus ceva despre mine.

Apoi veni o maşină şi o duse acasă pe drumul care dură câteva ore. Ea a stat pe bancheta din spate, privind pe geam. Oare cât de mult timp lipsise? O zi? O săptămână? A ajuns la apartamentul ei şi a stat în mijlocul acestuia, fără să ştie cum să procedeze. Mâncase doar nişte tâmpenii vegetariene în ultimele zile. Avea nevoie de ceva care să conţină carne. A sunat la restaurantul chinezesc. Era pe cale să comande preparatul ei obişnuit, creveţi în sos de homar, când i-a răsărit dintr-odată în cap amintirea colegei sale de cameră din perioada în care era la Hunter, care avea o tulburare alimentară şi care putea găsi orice motiv ca să mănânce paste la orice oră. Când comandau mâncare chinezească, colega de cameră se străduia din greu să comande pui la abur cu legume, dar, uneori, spunea:

— Renunţ.

Atunci îşi comanda vită lo mein. Rachel nu făcea niciodată astfel. Ea nu renunţa. Nu avea să renunţe niciodată. Dar lo mein mirosea întotdeauna atât de bine şi părea să-i confere colegei de cameră un minunat sentiment de bunăstare.

— Ahhh, spunea, ca şi cum hormonul fericirii care făcea din paste o mâncare miraculoasă îi inunda întreg sistemul.

Aşa că Rachel comandă lo mein pentru că... la naiba! La naiba cu tot! La naiba cu trupul şi cu sufletul ei! A renunţat! Avea să mănânce vită lo mein. După care se putea duce la culcare. S-a uitat de jur împrejurul apartamentului. Era ca un ecran verde, ca şi cum ea ar fi fost un obiect de captare a mişcării în cadrul propriului film cu efecte speciale. Şi-a întors capul şi a auzit un vuiet. A făcut câţiva paşi şi apoi a auzit un ecou. A stat jos şi a auzit o lovitură. Totul se întâmpla lângă ea. Dar nimic nu se întâmpla cu ea.

S-a auzit soneria, dar ea încă încerca să-şi dea seama cum ar fi trebuit să existe în acel apartament. Îi dădu tipului care a livrat mâncarea un bacşiş, după care începu să mănânce, pe jos, sub un tablou bej pe care consultantul de artă îl alesese pentru ea. Oare de ce îi plăcea acel tablou? Ce reprezenta acel tablou? Oare tocmai se mişcase?

A scuipat vita lo mein înapoi în cutia de carton. Era dezgustătoare. De ce ai mânca spaghete de la un restaurant chinezesc? Poate că era doar obosită. Le-a pus în frigider şi a hotărât să se întindă. Dar, când a ajuns în

patul ei, miza părea prea mare. Ştia că dacă nu va putea dormi acolo, nu va mai reuşi să doarmă vreodată.

Se gândea că ar trebui să-i sune pe copii, dar îşi făcea griji. Cum îi putea suna pe copii dacă nu dormise? Părea periculos, într-un fel. A plecat din apartament. S-a dus la magazinul cu mâncare sănătoasă de pe Third, iar un hipiot bătrân i-a spus despre toate ceaiurile care ar fi putut să o ajute să adoarmă. Erau şase tipuri diferite, aşadar ea a cumpărat din toate. Le-a dus înapoi în apartament şi a băut din toate, dar tot ce a reuşit după aceea a fost să meargă la toaletă.

Nu funcţiona. A început să intre în panică. Pereţii apartamentului păreau să respire, inspirând şi expirând, inspirând şi expirând. Trebuia să plece de acolo. Trebuia să-şi schimbe emoţiile în mod activ. Nimeni nu făcuse niciodată nimic pentru Rachel Fleishman. A trebuit să facă totul de una singură. Aşa că s-a dus la Bergdorf, de unde a furat o pereche de cercei în formă de candelabru făcuţi din aur şi jad – i-a probat şi a ieşit direct cu ei la urechi, dar nici măcar adrenalina nu putea schimba nimic. Când s-a întors, portarul spuse:

— Doamnă Fleishman! Nu v-am mai văzut de mult!

A îngheţat locului de parcă ar fi fost o infractoare. Dar nu ea era infractoarea. Acolo era casa ei.

A încercat să se uite la televizor, în camera de hobby. Era un maraton treizeci şi ceva pe Lifetime. Stătea acolo încercând să-şi dea seama cum de toate acele căsnicii funcţionau bine, cum toată lumea era atât de blândă, sinceră şi bună. Unde greşise ea? Ce era atât de rău la ea?

Apoi, cumva, se făcu din nou dimineaţă, fără ca ea să conştientizeze măcar că fusese noapte. Se ridică brusc şi hotărât de pe canapea, un impuls involuntar indicând faptul că sistemul ei nervos pregătise cumva mişcarea aceea. Trebuia să plece de acolo. Dumnezeule bun, trebuia să plece de acolo!

O sună pe Simone de la telefonul fix, cerându-i să-i comande o maşină către Baltimore. Trebuia să meargă într-un loc unde ştia că putea să doarmă. Niciodată nu a avut o noapte de insomnie în Baltimore. Avea de gând să se ducă să o vadă pe bunica ei, pe care nu o mai văzuse de mai bine de şase luni. Avea să fie bine. Era absolut normal să procedeze astfel.

Cinci ore mai târziu, se opri la vechea ei casă. Bunica ei era bătrână acum, dar timpul nu o făcuse mai sentimentală. Nimic nu o putea face pe afurisita aceea sentimentală. Bătrâna deschise uşa şi se uită dincolo de Rachel ca să vadă cine o adusese acolo.

— Este doar o maşină închiriată, spuse Rachel.

Pielea de sub ochii ei era movulie, era foarte obosită.

— Nu te aşteptam, zise bunica.

— Surpriză! răspunse Rachel, trecând pe lângă ea.

Îi spuse bunicii că se afla în oraş cu afaceri, dar nu voia să stea la hotel. Voia să doarmă puţin, ar fi în regulă?

Bunica ei se uită înspre uşă, ca şi cum, dacă ar fi determinat-o şi pe Rachel să privească în direcţia uşii, ar fi putut s-o conducă de partea cealaltă a acesteia.

— Nu am pregătit nimic. Nu am mâncare să-ţi dau.

— Nu-i nimic, vreau doar să dorm. A fost o zi lungă. O grămadă de întâlniri.

Urcă, trecând pe lângă canapeaua extensibilă şi mobila provincială şi veche din lemn, se întinse în vechiul ei pat, dar era mai rău de data aceasta. Casa era a naibii de şubredă. Viaţa bunicii ei era atât de măruntă! Dar patul ei era acolo, cel care îi oferise nopţi întregi de somn dulce. Îl putea gusta. Îşi scoase hainele şi se cuibări sub aşternuturi.

La un moment dat, a ajuns în linişte unui vis. În vis, încerca să-şi dea seama ce zi era. Nu dormea cu adevărat, îşi dădu ea seama. Nu-ţi poţi planifica zilele în somn. Se ridică şi se uită în vechea ei oglindă, care avea o altă oglindă în spatele ei, motiv pentru care părea că existau o sută de oglinzi. Bunica ei ştersese orice rămăşiţă a ei de acolo – posterul cu Bon Jovi, fotografiile de la şcoală. Nici bunica ei nu o iubea. Acesta era un loc malefic. Bunica ei era malefică. Patul acesta era un gunoi, după ce te obişnuiseşi să dormi pe o saltea realizată din pene de unicorni din Sri Lanka.

O sună pe Simone de pe telefonul ei Princess din fosta sa cameră şi îi ceru să-i comande o altă maşină, de această dată până la aeroport şi să-i rezerve un bilet către Los Angeles. În avion, de fiecare dată când clipea, accesa o stare greţoasă de semiconştienţă, care nu era întocmai somn. Bărbatul de lângă ea adormi imediat şi sforăia, astfel încât ea nu mai putea dormi deloc, ceea ce era probabil un lucru bun, din moment ce voia să ajungă acolo extrem de obosită.

Clădirea hotelului se afla într-o zonă împădurită chiar lângă Sunset.

— Doamnă Fleishman, spuse recepţionerul pentru departamentul VIP al hotelului. Fără bagaje astăzi?

A fost condusă la vila ei. Ah, se gândi ea. Acesta este locul. Erau o mie de perne acolo. Mirosul avea un efect pavlovian. Când a fost în Los Angeles pentru o călătorie de afaceri, nu ar fi trebuit să se bucure prea mult, pentru că ar fi trebuit să-i fie prea dor de copiii ei. Şi chiar i-a fost. Dar, oameni buni, cum arăta locul acesta! În exteriorul vilei era o piscină. Dimineaţa, avea să meargă să înoate, dacă se va simţi din nou normal.

Dar acum îşi făcea griji. Dacă adormea şi apoi intra într-o stare atât de delirantă încât ar fi putut ieşi afară şi s-ar fi înecat? Cum ar fi putut dormi, când osânda era atât de aproape? Era foarte periculos. A aţipit de mai multe ori, dar apoi tresărea şi devenea din nou alertă până când tot trupul ei s-a transformat într-o terminaţie nervoasă în stare pură, cu ochii ieşiţi din orbite şi cu respiraţia scurtată, terifiată.

Stătea întinsă pe patul din hotel, înconjurată de toate formele pe care le putea îmbrăca luxul. A ieşit pe Sunset Boulevard şi a găsit un magazin care vindea marijuana. A cumpărat două pastile despre care dealerul de acolo îi spuse că o vor înmuia, iar apoi şi-a petrecut următoarele trei ore plimbându-se prin camera ei.

În cele din urmă, aproape de miezul nopţii, a înghiţit amândouă pilulele şi a stat lângă piscină până când cineva a întrebat-o dacă ar dori ceva de băut, dar ea era prea

deşteaptă ca să combine alcoolul şi iarba, astfel că a comandat, în schimb, un cheeseburger, o salată Cobb, trei smoothie-uri şi o supă franţuzească de ceapă. A mâncat metodic – trecuseră ani de când se drogase ultima oară – şi, când a terminat, a remarcat că stomacul era aproape să explodeze, dar gura ei avea nevoie de mai mult. S-a simţit copleşită de ruşine, aşa că s-a întors în camera ei şi s-a întins pe canapea.

Ce făcea acolo? Înainte de ora cinci, în acea dimineaţă, porni spre aeroport.

— Ne părăsiţi deja? a întrebat recepţionerul pe când ieşea pe uşa hotelului.

De pe bancheta din spate a maşinii, Los Angelesul arăta prevestitor şi îngrozitor. Clădirile păreau să respire. Palmierii se aflau acolo ca s-o păcălească. Nu ar fi putut trăi acolo. Nu s-ar fi putut nici măcar întoarce vreodată în vizită. A găsit un creion şi o hârtie în geantă şi a scris o notiţă pentru sine: „SĂ NU TE MUŢI LA LOS ANGELES”.

Nu-şi putea aduce aminte cum a ajuns în avion, dar la clasa business era un bebeluş nenorocit, ceea ce era o nebunie, pentru că această clasă este adresată femeilor şi bărbaţilor de afaceri, iar bebeluşii nu fac afaceri. A privit-o urât pe mamă în timp ce mergea la baie, apoi şi-a văzut imaginea reflectată şi şi-a dat seama că arăta ca o vrăjitoare. În reflexia ei, a făcut o faţă de leu şi a mârâit.

A ajuns înapoi acasă, înapoi la Golden. Apartamentul ei era atât de mare şi de gol, încât se simţea ca o nălucă în el. Avea nevoie de ceva de mâncare.

Era pe cale să comande preparatul ei obişnuit, creveţi în sos de homar, când i-a răsărit dintr-odată în cap amintirea colegei sale de cameră din perioada în care era la Hunter, care avea o tulburare alimentară şi care putea găsi orice motiv ca să mănânce paste la orice oră. Când comandau mâncare chinezească, colega de cameră se străduia din greu să comande pui la abur cu legume, dar, uneori, spunea:

— Renunţ.

Atunci îşi comanda vită lo mein. Rachel nu făcea niciodată astfel. Ea nu renunţa. Nu avea să renunţe niciodată. Dar lo mein mirosea întotdeauna atât de bine şi părea să-i confere colegei de cameră un minunat sentiment de bunăstare.

— Ahhh, spunea, ca şi cum hormonul fericirii care făcea din paste o mâncare miraculoasă îi inunda întreg sistemul.

Aşa că Rachel comandă lo mein pentru că... la naiba! La naiba cu tot! La naiba cu trupul şi cu sufletul ei! Avea să mănânce vită lo mein. Apoi se putea duce la culcare. Se auzi soneria, ea îi dădu un bacşiş curierului şi începu să mănânce, stând pe un covor pe care îl cumpărase de puţin timp, chiar dacă fibrele acestuia o înţepau prin lenjerie, iar ea nu mai ştia de ce îl cumpărase.

A scuipat vita lo mein înapoi în cutia de carton. Era dezgustătoare. De ce ai mânca spaghete de la un restaurant chinezesc? Poate că era doar obosită. Le-a pus în frigider.

Se gândea că ar trebui să-i sune pe copii, dar îşi făcea griji. Cum îi putea suna pe copii dacă nu dormise? Părea periculos, într-un fel. Trecuse o săptămână. Sau două săptămâni. Sau poate că erau numai patru zile, pur şi simplu, nu ştia. Ştia doar că îi era dor de copiii ei, dar nu îi putea revedea până nu reuşea să doarmă câteva ore. Îşi legă o pereche de ciorapi în jurul feţei. Poate că era întunericul. Nu era niciodată destul de întuneric acolo. Cumpărase apartamentul pentru că avea o lumină atât de bună, dar acum nu-şi mai dorea nimic în afară de întuneric.

La naiba, îşi dădu ea seama dintr-odată. Era vineri. Era vineri, ora trei după-masa. Trebuia să fie la SoulCycle într-o oră. Lucrurile nu au funcţionat cu Sam. În mod evident, nu se putea muta la Los Angeles pentru că ia uite ce spunea pe notiţa aceea din geantă pe care cineva i-o scrisese. Trebuia să-şi menţină statutul în comunitate. Trebuia să fie normală pentru o oră, ca să se poată întoarce şi să-şi piardă calmul încet şi treptat, astfel încât prietenii ei să fie încă acolo atunci când avea să-şi revină.

Şi-a îmbrăcat hainele pentru antrenament şi a plecat, dar când a ajuns la SoulCycle, a aflat că bicicleta ei nu fusese rezervată, că nu era ora patru după-masa şi că, să vezi ce chestie, nu era vineri, ci miercuri.

— Vă simţiţi bine? întrebă femeia de la recepţie.

Rachel se uită la celelalte femei, care aveau părul perfect întins, botox şi bronz fals. De ce era nevoie ca ele să arate în felul acela? Era prea mult. Acestor femei li se cerea prea mult.

A ieşit şi a mers un bulevard mai încolo unde a găsit un salon de coafură Supercuts. A stat la rând, după o familie. Problema ei, şi-a dat ea seama, era rutina de zi cu zi. O mânca de vie. S-a aşezat pe scaun, iar o portoricană a întrebat-o:

— Doriţi să luăm puţin vârfurile?

Iar Rachel i-a răspuns:

— Nu, nu. Ceva mai mult. Îmi doresc să arăt ca Tilda Swinton.

— Cine este el?

— Nu este un el. Aveţi telefon? Căutaţi!

Se holbă în oglinda din faţa ei la femeia aşezată pe scaun, al cărei păr era atins de fiecare dată când stilista lui Rachel atingea părul lui Rachel. Straniu, se gândi ea.

Ieşi, simţind că putea respira, în sfârşit. O tunsoare nouă! Oare de ce păstrase atât de mult tunsoarea aceea, ca şi cum ar fi fost religia ei? Ca şi cum ar fi fost important să nu o schimbe niciodată? Se simţea atât de uşoară, încât ar fi putut să-şi ia zborul. Era pe Second, încercând să-şi dea seama ce să facă în continuare. Văzu o femeie cu un scaun de plajă legat de spatele ei, mergând spre vest. Parcul. Îşi aminti brusc de oamenii din parc care dormeau în pantaloni de trening, aceia pe seama cărora ea şi Toby obişnuiau să glumească. Dar dacă ştiau ei ceva ce ea nu ştia? S-a întors acasă şi a început să-şi caute o pereche de pantaloni de trening, pe care ştia că nu-i avea.

Plecă din nou şi se duse la Gap şi, când nimeni nu se uita, a furat o pereche de pantaloni, în amintirea vremurilor de demult. Nici măcar nu a făcut-o în cabina de probă. Pur şi simplu şi-a scos colanţii de pe ea, într-un colţ, i-a pus în geantă şi apoi s-a îmbrăcat cu pantalonii de trening.

Pantaloni de trening! Aceasta era ceva, într-adevăr. Întotdeauna desconsiderase atât de mult pantalonii de trening, dar oare şi-a dat vreodată voie să încerce o pereche? Felul în care creau acele îmbrăţişări călduroase în jurul picioarelor atunci când păşea. Modul în care fricţiunea lor o făcea să încetinească. Colanţii nu făceau altceva decât să înlesnească mişcarea. Oare se gândise cineva că acest sentiment – de parcă ai fi umblat prin argilă – era mult mai plăcut?

Se deplasa prin parc, răsfăţându-se cu îmbrăţişările primite de picioarele ei. Era foarte cald, cu toate acestea. De cât timp era aşa de cald? Va mai fi vreodată la fel de cald?

În parc, cel puţin, căldura avea un context. Se întinse, chiar acolo, pe iarbă. Îşi puse braţele peste ochi. Ce era atât de nebunesc în legătură cu asta? Era minunat. Era însorit şi cald. Asta ar fi putut funcţiona. Începu să se scufunde, tot mai adânc. Ar fi putut jura că ajunsese aproape acolo. Era atât de aproape...

— Rachel. Fleishman.

Îşi luă braţele de pe ochi, doar ca să le vadă pe Cyndi şi Miriam, stând deasupra ei şi râzând.

— Ne-am gândit noi că tu eşti, a spus Cyndi.

— Cineva a chiulit de la cursurile de pilates, a adăugat şi Miriam.

Avea un smoothie în mână. Apoi, uitându-se la ea mai îndeaproape:

— Ce s-a întâmplat cu părul tău?

Cyndi a râs.

— Roberto a făcut asta?

Rachel s-a ridicat, sprijinindu-se în coate.

— Eu, doar....

Îşi atinse părul. Nu ştia cum să încheie.

— Vrei să vii la Soul? Este Beyoncé versus Rihanna.

— Oh, da. Voi fi acolo. În curând.

Miriam şi Cyndi s-au privit una pe cealaltă.

— Te simţi bine, Rachel? întrebă Miriam.

— Ha, da, desigur. Mi-am luat puţin timp pentru mine.

Ele înţelegeau treaba cu timpul pentru sine. Au spus ceva despre faptul că erau în întârziere, iar apoi s-au îndreptat spre ieşirea din parc.

Rachel s-a dus acasă. Şi-a dat seama că avea nevoie de ceva de mâncare.

Era pe cale să comande preparatul ei obişnuit, creveţi în sos de homar, când i-a răsărit dintr-odată în cap amintirea colegei sale de cameră din perioada în care era la Hunter, care avea o tulburare alimentară şi care putea găsi orice motiv ca să mănânce paste la orice oră. Când comandau mâncare chinezească, colega de cameră se străduia din greu să comande pui la abur cu legume, dar, uneori, spunea:

— Renunţ.

Atunci îşi comanda vită lo mein. Rachel nu făcea niciodată astfel. Ea nu renunţa. Nu avea să renunţe niciodată. Dar lo mein mirosea întotdeauna atât de bine şi părea să-i confere colegei de cameră un minunat sentiment de bunăstare.

— Ahhh, spunea, ca şi cum hormonul fericirii care făcea din paste o mâncare miraculoasă îi inunda întreg sistemul.

Aşa că Rachel comandă lo mein pentru că... la naiba! La naiba cu tot! La naiba cu trupul şi cu sufletul ei! Avea să mănânce vită lo mein. Apoi se putea duce la culcare. Se auzi soneria, ea îi dădu un bacşiş curierului şi începu să mănânce, stând la masa ei mare suedeză, al cărei lemn se păta atunci când era atins de ceva umed.

A scuipat vita lo mein înapoi în cutia de carton. Era dezgustătoare. De ce ai mânca spaghete de la un restaurant chinezesc? Poate că era doar obosită. Le-a pus în frigider şi a hotărât să se întindă. Dar, când a ajuns în patul ei, miza părea prea mare. Ştia că dacă nu va putea dormi acolo, nu va mai reuşi să doarmă vreodată.

Au mai trecut încă zece zile. Nu putea să dea nicio explicaţie legate de acestea. Nu că nu şi le mai amintea. Ci mai degrabă că toate păruseră ca o singură zi. Dacă te opreşti de la a mai urmări maratonul Boys Meet World în mijlocul după-amiezii când este lumină, iar următoarea dată când te uiţi afară este în continuare lumină înseamnă că ai ratat noaptea? Au trecut douăsprezece ore, dar chiar ai ratat noaptea? Pur şi simplu.

În dimineaţa în care am văzut-o, ea renunţase să mai încerce să adoarmă la ora patru dimineaţa şi ieşise la o plimbare. Înainte să-şi dea seama, s-a trezit că era aproape de centru, lângă apartamentul unde locuia Alejandra Lopez. A privit în sus, l-a văzut şi s-a gândit: „Poate ar trebui să-i fac o vizită. Am fost pierdută în ultimele zile. Nu se compară nimic cu interacţiunea directă”.

Da. Poate că aceasta era problema. Nu era obişnuită să nu lucreze. Poate dacă ar fi lucrat puţin, ar fi putut dormi. S-a apropiat de intrare, dar şi-a dat seama că nu ar trebui să meargă în vizită cu mâna goală. S-a dus la o prăvălie din apropiere şi s-a uitat la produse. Nimic nu părea să fie potrivit ocaziei, aşa că a cumpărat un sendviş cu carne de curcan şi un bidon de apă. Alejandra a comandat cândva un sendviş cu carne de curcan la prânz, şi-a amintit ea. Un agent bun îşi aminteşte lucruri de genul acesta. S-a întors la clădirea în care era apartamentul. Portarul era ocupat, aşadar a trecut pe lângă el, salutându-l cu mâna. A urcat la apartament şi a apăsat pe sonerie.

Soţia Alejandrei, Sofia, a răspuns. Sofia era unul dintre membrii trupei WASP din Upper West Side, care renunţase

la serviciu pentru a avea grijă de cele trei fiice ale lor. Aceasta îi aruncă o privire lui Rachel.

— Alex, strigă ea către încăperea alăturată.

Apoi, către Rachel:

— Eşti bine?

— Sigur, spuse ea.

Un zâmbet larg.

— Am avut o întâlnire aici şi a trecut mult timp. Nu i-am mai văzut pe copii de o veşnicie.

— Este ora şase dimineaţa.

Nu-şi dăduse seama de acest lucru. Alejandra a venit la uşă în pijamale. Avea o formă de bobină, un gât gros, nişte glezne groase, o talie lată şi cei mai visători ochi. Nu se machia, dar pleoapele ei superioare arătau întotdeauna ca şi cum ar fi fost date cu tuş.

— Eram prin cartier.

— Rachel. Wow, te-ai tuns.

Rachel ţinea în mână sendvişul cu carne de curcan. Nu părea să fie atât de rău. Care era marea problemă, de fapt? Reintegrarea mergea bine.

— Nu te aşteptam, spuse Alejandra.

— Ar putea exista vreun moment nepotrivit pentru a-mi vizita clienta favorită?

Nu-şi vizitase niciodată un client acasă fără să anunţe, până atunci.

— Nu am mai ştiut nimic de tine de câteva săptămâni, a spus Alejandra.

— Ei bine, încerc să nu rămân prea mult în acelaşi loc.

— Cred că chestia asta este un gest foarte agresiv din partea ta.

Era confuză.

— La ce te referi? Ştiu că ar fi trebuit să sun, dar am fost plecată din oraş şi mi-am pierdut telefonul. Mă pot întoarce mai târziu. Sau niciodată? Putem pur şi simplu să luăm prânzul împreună.

Alejandra şi Sofia s-au uitat una la alta. Sofia i-a gonit pe copii în camera alăturată, iar Alejandra a condus-o pe Rachel pe canapea şi a întrebat-o dacă se simte bine.

— Desigur că sunt bine.

— Am avut o săptămână destul de proastă aici, spuse Alejandra.

— Îmi pare rău să aud acest lucru.

Alejandra îşi controla faţa.

— Ştii ceva din lucrurile la care mă refer?

Rachel îşi căută prin minte. Nu ar fi trebuit să fie acolo. Nu era pregătită. A zâmbit.

— Am fost plecată, spuse Rachel. Am avut o urgenţă în familie.

Alejandra s-a lăsat pe spate fără să-şi ia ochii de la Rachel.

— Am pierdut filmul. Ştii asta?

Contractul pentru scenariul Alejandrei fusese decis în acea săptămână, ceea ce, desigur, Rachel ar fi trebuit să ştie, din moment ce-i spusese lui Simone că Hal trebuia să se ocupe de asta. Simone îi spuse Rhondei să preia această sarcină, dar Rhonda a avut o dispută cu firma de producţie, iar Alejandra s-a trezit cu vestea că piesa ei nu va mai fi adaptată pentru film. Din nou.

Rachel închise ochii.

— Pot să rezolv problema asta.

— Nu trebuie.

A deschis ochii.

— De ce?

— Pentru că nu poţi.

— Ai încredere în mine, am rezolvat situaţii mai rele de-atât.

— Nu, nu poţi. Nu mai eşti agentul meu.

Rachel clipi, dar simţi din nou acest gest ca şi cum ar fi căzut din picioare.

— Poftim? Alejandra...

Următoarea întrebare a fost rostită, chiar dacă ea ştia răspunsul şi nu putea accepta să-l audă.

— Cine?

Dar nu avea nevoie să afle asta de la Alejandra.

— L-am ales pe Matt Klein. Cred doar că Matt este mai bine echipat să mă ajute. Îţi sunt recunoscătoare pentru tot ce ai făcut. Nu aş fi nimic fără tine.

— Aceasta nu pare a fi recunoştinţă, Alex.

Alejandra o privi cu îngrijorare.

— Aş putea s-o sun pe Simone?

— Matt Klein este un şarpe.

Dar nu mai era nimic de spus. Rachel nu se putea înjosi aşa. Trebuia să gestioneze situaţia ca o profesionistă. Aşadar, asta a fost tot. A plecat.

Acum era oficial. Nu se putea baza pe nimeni. După doisprezece ani, şi-a luat o săptămână liberă. Bine, au fost două săptămâni sau trei, dar s-a deconectat. Roxanne nu făcea mereu aşa ceva?

— Vom merge la [inseraţi numele unei insule private aici] şi ne vom deconecta cu adevărat.

Dar nu o făcea, desigur. În schimb, posta fotografii cu ea pe Instagram purtând pălăria ei stupidă, costume de baie şi arătându-şi muşchii care se chinuiau să iasă în evidenţă. Rachel s-a deconectat cu adevărat. Şi-a omorât telefonul cu sânge rece! Şi acum, uitaţi-vă la ea! În sfârşit, s-a descărcat de toate. A strigat. Şi-a luat piciorul de pe acceleraţie pentru o clipă. Dar nu i-a fost permis. A fost inacceptabil. Ea era inacceptabilă.

A luat un taxi. S-a uitat la ceas. Era 8 dimineaţa, iar ea bănuia că era duminică. Habar nu avea.

Grupul de sprijin pentru victimele violului de la spitalul lui Toby se mutase la parter, ceea ce era foarte bine, pentru că îi permitea să intre şi să iasă rapid, fără să fie nevoită să se gândească prea mult dacă colegii lui Toby s-ar fi holbat la ea. Întârziase cincisprezece minute în momentul în care a intrat. Grupul se opri şi o salută.

Cineva tocmai terminase de vorbit. Liderul grupului se uită la Rachel.

— Se pare că avem un nou vizitator, spuse aceasta.

— Eu sunt Rachel, spuse ea grupului.

— Eu sunt Glynnis, spuse femeia. Sunt stagiară. Liderul nostru obişnuit este în concediu.

Într-adevăr, îşi aminti Rachel. August. În august nu ai voie s-o iei razna pentru că în august lucrează numai stagiarii.

— Doreşti să ne împărtăşeşti ceva?

Un instinct pavlovian a copleşit-o în timp ce stătea acolo şi a început să plângă. Se simţea bine. Nu mai plânsese de mult, de când l-a urmărit pe Sam plecând de la Kripalu, ceea ce s-a întâmplat fie în urmă cu cinci zile, fie cu douăsprezece săptămâni, nu era sigură.

Rachel nu a vorbit niciodată în faţa grupului pe vremea când a mai participat, după ce se născuse Hannah. Poate că aceasta era problema. Poate că nu şi-a lăsat niciodată spaţiu pentru vindecare fiindcă nu s-a implicat suficient. Poate că lucrurile pe care le spusese Toby despre ea cu privire la stilul ei parental au fost adevărate tot timpul, că nu era suficient numai să existe. Implicarea era singura cale să dobândeşti semnificaţii reale. Da. Da.

De data aceasta, chiar urma să o facă, era hotărâtă. Începu să vorbească. Le-a spus despre naşterea lui Hannah, despre faptul că obişnuia să participe mereu la grup, pe atunci. Le-a spus despre căsătoria ei. Le-a spus despre afacere, despre Sam Rothberg şi despre strigăte. Le-a spus despre Alejandra, deşi nu i-a folosit numele. Le-a spus despre Toby şi copiii ei. Le-a spus despre faptul că nu avea unde să meargă şi nu avea pe nimeni care s-o iubească – despre faptul că se simţea în mod fundamental inacceptabilă. A vorbit şi a tot vorbit. Nu s-a gândit că ar putea cineva s-o lase să vorbească atât de mult în viaţa ei până atunci.

Când a terminat, a rămas fără aer. A inspirat profund pe nas, dar nu mai simţea ceea ce terapeutul de la strigăte numea sughiţuri. Avea probleme. Nu-şi mai văzuse copiii de câteva săptămâni, poate? Sau zile? Îşi pierduse cel mai important client. Dar avea să fie bine.

În cele din urmă, Glynnis a vorbit.

— Acesta este un grup destinat victimelor violului, a spus ea încet.

— Da, spuse Rachel.

— Ai trecut vreodată printr-un viol? a întrebat-o Glynnis.

Asta o derută pe Rachel.

— Ei bine, practic, nu, nu în acel fel...

— Acesta este un grup destinat victimelor violului, a adăugat femeia. Mi-e teamă că trebuie să pleci.

Vedeţi? Era inacceptabilă.

A fluierat după un taxi şi a mers în Upper East Side. A ajuns la apartamentul lui Toby; a scos cheia, dar nu a reuşit să-şi găsească puterea să o folosească. S-a întors la clădirea unde era apartamentul ei. Nici măcar nu putea să intre. S-a gândit să-şi ia un covrig şi să meargă la Muzeul de Artă ca să vadă ce mai era pe acolo. Poate că impresioniştii o vor plictisi până va adormi. De asemenea, se gândea acum că poate ar fi trebuit să ia un Paracetamol, dar era devreme, astfel că era mai bine să aştepte lăsarea serii.

— Cred că ai nevoie de puţin somn, i-am spus. Cred că ar trebui să mă laşi să-l sun pe Toby.

— Toby nu vrea să audă de mine.

— Ba vrea, îţi spun eu.

— Nu se poate să mă vadă în halul ăsta. Îi va îndepărta pe copii de mine. Asta face: îndepărtează.

Am întrebat-o dacă o puteam conduce acasă. Nu a spus nici da, nici nu. Am ajuns la clădirea ei, am urcat şi am condus-o în dormitor. S-a întins pe pat, pe jumătatea ei, iar eu i-am mângâiat părul pentru o vreme. M-am ridicat ca să merg după apă, dar ea m-a tras înapoi.

— Am nevoie să rămâi să mă păzeşti, a spus ea.

Am stat pe marginea patului ei până când a adormit în sfârşit, în sfârşit.

Toby a dus copiii la Muzeul de Istorie Naturală după ce am plecat de la apartamentul lui în acea duminică dimineaţa. Voia să vadă din nou acel Vantablack. Era dependent de dezorientare.

— Nu văd ce e atât de nebunesc, a spus Hannah.

Dar Solly s-a pierdut în acel abis, plângând.

După aceea, au luat autobuzul care traversa oraşul până acasă ca să-l poată plimba pe Bubbles. Hannah nu a obiectat în privinţa autobuzului, aşa cum făcea de obicei. Asta era ori pentru că nu vedea pe nimeni în jur în faţa căruia să se ruşineze, ori pentru că ştia că tatăl ei nu era în stare de nimic mai mult. Copiii s-au uitat la Ferris Bueller din nou. El nu se gândise la cină. Aşa avea să fie viaţa lui pentru următorii zece ani. Muncă, cină, Ferris Bueller. În regulă.

— Ne putem uita la Horse Feathers? a întrebat Solly, iar ceva dinăuntrul lui Toby capitulă, fiindcă Marx Brothers îl făcea să se gândească la Joanie cu un junghi de dorinţă şi o teamă din cauza aplicaţiei Hr.

Îi spuse lui Solly să citească până când el avea să vină să-l culce. Spera ca Solly să adoarmă singur, dar nu s-a întâmplat astfel, iar Toby s-a dus lângă el şi a început să-i citească Hobbitul, o carte pe care o începuseră înainte ca Solly să plece în tabără. Citea mecanic, fără să absoarbă nimic, fără nicio inflexiune în vorbire, astfel încât trebuia să ia de la început frazele, pentru că nu înţelegea întrebările lui Solly.

— Ştii, sunt puţin obosit, spuse Toby. Putem să citim mâine mai departe?

O trimise şi pe Hannah la culcare. Fata a adoptat imediat o postură indicând rezistenţă, deşi nu simţea aşa ceva.

— Am avut o zi foarte grea.

Ea a consimţit, ceea ce părea a fi un semn de empatie. Poate că era un lucru bun că Hannah era acum a lui, doar a lui. O putea transforma într-un om bun.

Se întinse în patul lui şi privi lung tavanul pătat. La muzeu, au mers la spectacolul de la planetariu. Fusese despre toate lucrurile pe care oamenii de ştiinţă nu le înţeleg încă în legătură cu universul care se întinde dincolo de Pământ. O voce a explodat dintr-odată şi a vorbit despre materia întunecată, o substanţă despre care nu se cunoaşte nimic în afară de faptul că leagă obiectele în spaţiu, stabilind între ele un fel de ritmicitate. Obiectele se pot vedea, dar

nu şi materia întunecată. Aceasta este un mister şi cu toate acestea, totul depinde de ea – nu se poate vedea, dar pune totul în mişcare.

— Care a fost partea ta preferată, tată? l-a întrebat Solly după ce au plecat.

— Mi-a plăcut când a spus că, oriunde te-ai afla în spaţiu, ai simţi ca şi cum ai fi în centru. Am rezonat întru totul cu acest lucru.

— Ca o planetă?

Toby a râs.

— Mie mi-a plăcut faptul că nici măcar nu poţi vedea lucrul cel mai important, spuse Solly. Aşa ceva este de-a dreptul nebunesc.

— Ţie ce ţi-a plăcut, Hannah?

— Mi-a plăcut că s-a terminat.

— Haide, spuse Toby.

— Nu mi-a plăcut partea despre materia întunecată. Nu cred că poţi decide existenţa unui lucru doar pe baza faptului că totul reacţionează la acesta. Nu-i poţi da, pur şi simplu, un nume, sperând că este real.

— Dar poate că obiectele se comportă într-un fel pe care noi nu îl înţelegem. Poate că nimic nu le face să reacţioneze astfel, doar ele însele.

În duminica aceea, l-am sunat pe Toby după ce am dus-o pe Rachel acasă, dar a intrat căsuţa vocală pentru că era la muzeu. Când m-a sunat înapoi, eu stăteam în hamacul meu, drogată.

— Asta e tot? a întrebat el, după ce am terminat de povestit.

— A avut ceva ce pare a fi o cădere nervoasă destul de serioasă.

Rămase tăcut din nou.

— Trebuie s-o ajuţi cumva, Toby.

Tot nimic. Într-un final, a spus:

— Nu trebuie s-o ajut cu nimic.

Toby a mers în vizită la Nahid, în apartamentul ei, dar când a ajuns, ceva era diferit.

— Toby, spuse ea.

Îl sărută puternic pe buze. Oare îşi schimbase ceva la păr?

— Am o idee, a continuat Nahid. Haide să luăm prânzul.

— Să comand ceva? a întrebat el.

Poate că era mai machiată decât de obicei?

— Nu, hai să ieşim. Afară. M-am săturat de toată treaba asta. Vreau să-mi trăiesc viaţa.

Zâmbi, căutându-i privirea în semn de confirmare pentru cadoul pe care i-l oferea.

Ah! Era ceva diferit. Era îmbrăcată în haine – haine de stradă în toată regula. Blugi, nişte cizme cu toc înalt, o cămaşă din denim fără mâneci şi nişte bijuterii aurii mari.

— Eşti sigură? a întrebat el.

Era prima oară când ieşeau undeva împreună. Ea era cu doi centimetri şi jumătate mai înaltă. El nu-şi dăduse seama de acest lucru. Ea mergea încet. Când au părăsit clădirea în care se afla locuinţa ei, ea i-a luat mâna între degetele sale, cu blândeţe. Au mers la restaurantul thailandez de unde comandaseră cândva mâncare. Era ora unu, iar înăuntru toate mesele erau rezervate. Au mâncat afară, chiar la intrare.

— Te-ai hotărât să urmezi medicina când erai mic?

El i-a răspuns, dar, în tot acest timp, s-a gândit: „Ei bine, ce fel de întrebare prostească era asta?” Era ca o întâlnire din 1992. Discuţii banale. Ca şi cum ar fi fost străini acum.

O privi în timp ce se uita prin meniu. Aproape că voia să-i explice, dar s-a abţinut. Şi-a amintit că aceasta nu era, de fapt, prima oară când ea ieşea în lume. Fruntea ei avea trei cute orizontale pe care el nu le remarcase niciodată până atunci. Poate că lumina din dormitorul ei nu era cea mai bună. Sau poate că era, când venea vorba despre genul acesta de lucruri. Dacă o priveai atent, avea cam doi centimetri de păr grizonant la tâmple. Îi spusese că avea patruzeci şi cinci de ani. De fapt, ar fi putut avea patruzeci şi opt. Asta înseamnă aproape cincizeci.

O întrebă dacă a lucrat vreodată. Ea spuse că nu, ceea ce era în regulă, pentru că niciodată nu-şi dorise asta. Avea o diplomă în contabilitate, ceea ce era plictisitor. Iubea designul vestimentar, dar era greu să te lansezi. El nu a ştiut ce să spună în legătură cu asta.

— Ce te interesează să faci? Adică ai hobby-uri?

Ea a râs.

— Sigur că am interese. Citesc foarte mult. Am hobby-uri. Am făcut un curs de desen anul trecut la Muzeul de Artă. A fost interesant; umbrele conferă tot farmecul. Mă gândeam să urmez un curs de pictură, de asemenea.

El nu se putu gândi la o întrebare ulterioară care să nu sune absolut condescendent, pentru că, sincer, aşa se simţea. Se simţea condescendent.

— Ei bine, asta e ceva, spuse ea.

— Cum se simte?

— Este înfricoşător. Dar şi bine.

Ea se întinse peste masă la mâna lui. El îi strânse mâna, la rândul său. Niciodată nu observase că braţele ei erau atât de păroase. Avea nişte fire de păr închise, groase, care creşteau viguros undeva în zona încheieturii mâinii, ca la bărbaţi.

El încercă s-o privească din nou în ochi, dar, dintr-odată, nu mai putu suporta. Ce făcea el acolo? Ce credea că îi plăcea la ea atât de mult? Ea spunea ceva, o pălăvrăgeală anostă şi superficială lipsită de sens: Paris, lecţiile de dans

pe care se gândea să le înceapă. El a încuviinţat în timp ce mânca, dar a rămas tăcut pentru restul mesei, iar ea, la fel. Brusc, devenise timidă, confuză, simţind o iritare din partea lui. El s-a simţit prost în legătură cu asta, dar cam asta face lumina soarelui, uneori. Îţi arată ceea ce nu puteai vedea cu adevărat în întuneric.

Cel puţin, asta şi-a spus el atunci când şi-au luat la revedere. Stăteau pe trotuar, el i-a strâns mâna, şi-a atins telefonul şi s-a prefăcut că primise un apel urgent de la spital. S-a îndreptat rapid în direcţia opusă clădirii ei, fără să se oprească decât după ce trecuse de colţ.

— Deci ce s-a întâmplat? l-am întrebat pe Toby la telefon. Îmi plăcea mult povestea cu Nahid – acea prizonieră care încerca să-şi redobândească libertatea culcându-se la întâmplare cu bărbaţi în apartamentul ei.

Era ca un basm vulgar.

— Pur şi simplu, nu era cine credeam eu că este, a spus el.

— Dar cum era?

— Doar obişnuită.

Mă îndreptam spre oraş. Metroul era pe cale să intre într-un tunel.

— Trebuie să închid, i-am spus.

— Bine, vorbim mai târziu.

— Te-ai gândit vreodată că eşti cam nesimţit?

Însă el nu-mi răspunse. A doua zi după ce m-am întâlnit cu Rachel, am venit din nou în oraş ca s-o duc la un doctor. Acesta a spus că era bine, dar era deshidratată şi extenuată. I-a făcut o perfuzie, apoi a trimis-o acasă, cu o reţetă pentru antidepresive şi pastile pentru somn.

— Asta este tot? l-am întrebat.

— Ei bine, ar trebui să consulte un terapeut bun, după cum arată lucrurile, a spus doctorul. Dar, în rest, este sănătoasă.

Am dus-o înapoi în apartamentul ei şi m-am aşezat iar pe patul ei. Avea deschise nişte anunţuri imobiliare pe calculator.

S-a auzit soneria. O tânără istovită – era asistenta ei, Simone – a intrat în apartament cu o groază de dosare.

— Trebuie să semnezi toate astea, a spus Simone. În plus, trebuie să-ţi stabileşti programul pentru săptămâna aceasta.

Rachel s-a ridicat să-şi caute stiloul norocos pentru semnături.

— Cum au mers lucrurile fără ea? am întrebat.

— A fost dezastru. Abia am reuşit să conving pe toată lumea că a avut o urgenţă familială şi nu putea fi deranjată.

— Dar nu a fost aşa.

— Mda, dar acesta este singurul lucru care poate fi iertat.

— Sper că ştie cât de loială îi eşti, am spus.

— Nu ştiu dacă se gândeşte cu adevărat la valorile oamenilor în felul acesta, a replicat ea. Cred că se gândeşte numai la ceea ce se află în faţa ei la un moment dat.

Simone a plecat, luând cu ea documentele semnate. Rachel a întrebat dacă puteam să mai rămân puţin. Urma să se întoarcă la treabă, mi-a spus. Fusese destul în vacanţă. Trebuia să se vadă cu toţi clienţii ei, dar, cel mai mult, trebuia să-şi acorde o săptămână binemeritată de somn ca să poată reintra în lume şi să îndrepte puţin lucrurile. Citise un articol din Variety despre Alejandra, care se întorcea la Alfooz. Nu putea lăsa aşa ceva să se întâmple din nou.

— O să mă adun puţin şi după aia o să-i sun pe copii.

Nu voia să mai ştie nimic despre ei. Nu voia să ştie unde erau sau ce făceau.

— Nu, atâta vreme cât eu nu sunt bine.

M-a întrebat dacă puteam rămâne cât timp ea se întindea puţin.

— Pot să dorm dacă tu mă păzeşti, spuse ea.

I-am pus mâna pe picior. În timp ce adormea, şopti:

— Întotdeauna mi-a plăcut de tine.

Mi-am petrecut restul săptămânii venind în oraş şi mergând la filme. Avea loc o retrospectivă Diane Keaton la Forumul de Film. Casierul mi-a spus că niciodată nu a văzut un fan Diane Keaton mai dedicat. Apoi am plecat şi am trecut pe la Rachel, care era acasă, alături de o asistentă/supraveghetoare pe care ea şi cu mine o angajaserăm ca să stea cu ea când voia să doarmă. Tot spunea că-i va suna pe copii dacă va putea să doarmă câteva ore măcar.

Mă uitam la Baby Boom când am primit un mesaj din partea lui Seth. Voia să ne invite pe mine şi pe Toby să-i facem o vizită sâmbătă seara în apartamentul lui. Era important, a spus el.

În sâmbăta aceea, Adam a spus că voia să stea acasă, alături de copii.

— Au stat foarte mult cu bona săptămâna asta.

Era cel mai bun mod în care îşi putea exprima nemulţumirea faţă de mine. Toby m-a întrebat dacă voiam să mergem împreună, aşa că l-am luat cu un taxi. Nu mai vorbiserăm de câteva zile.

— Eşti foarte tăcută, spuse Toby.

— Sunt doar obosită.

Era iritat.

— De ce eşti atât de nefericită?

Am dat din umeri.

— Chiar sunt doar obosită.

Seth stătea încă în Williamsburg, în aceeaşi locuinţă, care valora acum a mia parte din cât valorase în 1999, când o cumpărase. Casa lui arăta de parcă ar fi fost desprinsă dintr-o secţiune din Wired. Mobila era foarte lucioasă, din piele, în stilul anilor ’80, iar mesele erau importate din Danemarca şi Suedia. În colţ se aflau nişte scoici de dormit şi nişte pufuri din catifea. Apăruseră nişte grinzi pe tavan care nu fuseseră acolo ultima dată când văzusem locul. Obiectele de artă ale lui Seth erau luate din galerii – un tablou cu Victoria din Samothrace, dar realizat din gunoaie; un portret al unei sirene din Coney Island, făcut în stilul unei oglinzi care deformează. În casă fuseseră adăugate încă două dormitoare şi o baie suplimentară. Jaluzelele de la ferestre erau automatizate, ajustându-se pentru controlul temperaturii.

Era o întrunire ciudată – nu erau doar prietenii lui Seth de la bancă, ci şi părinţii şi surorile. Toţi erau mai bine îmbrăcaţi decât ar fi trebuit să fie, dar nu cu mult. Era ca la un Bar mitzvah.

— Televizorul era acolo înainte, nu-i aşa? am spus. Încă pot să-l văd acolo.

Seth ne întâmpină. Purta un costum.

— Heeeeeeiiii, spuse el.

Părea agitat.

— Oh, Dumnezeule, zise Toby.

— Ce este? întrebă Seth.

— O vei cere în căsătorie în seara asta, aşa e? În faţa tuturor acestor oameni? Eşti aşa un ticălos!

Am privit în jur. Avea dreptate. Era totul ca la carte. Costume. Părinţii lui Seth. Era pe bune. Ne aflam la o petrecere-surpriză de logodnă.

Am văzut-o pe Vanessa în colţ, salutând oamenii.

— Ea ştie deja?

— Încă nu. Vreun sfat?

— Noi ţi-am dat deja sfaturi, spuse Toby. Ne bucurăm că le-ai ignorat.

Seth ne strânse de braţ şi zise:

— Să-i dăm drumul.

Apoi se auzi sunetul linguriţelor lovind sticla.

— Puteţi fi atenţi la mine, vă rog? întrebă Seth.

Aşteptă până când toată lumea tăcu.

— Am organizat multe petreceri de-a lungul anilor, începu el. Acest loc a văzut de toate, de la petreceri de absolvire până la prelegeri de matematică. În timp ce mă gândeam la ce temă îmi doresc pentru această petrecere, mi-am dat seama că-mi doresc să fie despre femeia aceasta incredibilă pe care am întâlnit-o. Toate prelegerile pe care le-am avut aici pentru Clubul de Artă şi Clubul de Fizică,

pentru aceia dintre voi care vă amintiţi, aveau menirea de a sărbători ceva ce nu înţelegeam. Astăzi suntem aici pentru a sărbători ceva ce nu înţeleg nici acum, adică dragostea.

— Plângi? mă întrebă Toby.

M-am uitat la Vanessa cum îl privea, cum se citea pe faţa ei minunată multă confuzie şi cum dinţii ei, care aveau forma clapelor unui pian, s-au dezvelit rapid când a înţeles, în cele din urmă, ce se întâmpla. Seth – chipeşul Seth, ale cărui mâini fuseseră pe absolut fiecare femeie din încăperea aceea la un moment dat – se cuminţise, ca un idiot nenorocit.

— Vanessa, te rog să-ţi petreci viaţa ajutându-mă să descopăr restul lucrurilor pe care nu le înţeleg.

Ea îşi duse mâinile la gură, după care o îndepărtă pe una dintre ele. Încuviinţă în timp ce el îi punea un inel pe deget. Locul explodă în aplauze când se sărutară.

Seth se apropie, după ce părinţii şi prietenii lor îi îmbrăţişară, ţipând şi deschizând şampanie.

— Credeţi că sunt un prost? întrebă el.

— Mariajul îmi aminteşte întotdeauna de vechile proverbe despre democraţie, i-am spus. Este cea mai proastă formă de guvernare, în afara celorlalte forme de guvernare.

— Ştii, zise Seth, tot ce a spus cerşetoarea s-a adeverit. A spus că tu eşti un om bun, Toby. A spus că Libby nu va fi niciodată fericită.

Din dorinţa de a fi politicoşi, dar şi pentru că aceasta era petrecerea lui de logodnă, nimeni nu-i reaminti lui Seth ceea ce îi spusese şi lui cerşetoarea, anume că niciodată nu va avea parte de iubire cu adevărat.

— A spus că tu vei face lumea un loc mai bun, i-am zis lui Toby.

— Dar asta a fost doar atunci când am avut bani să-i dau.

Mai târziu, adulţii au plecat de la petrecere şi am rămas doar Toby şi cu mine. Stăteam pe podea, aşa cum făcuserăm în urmă cu toţii anii aceia în Israel, dar ne tot ajustam posturile pentru că nimic nu mai părea în regulă acum pentru articulaţiile noastre. Puteam simţi în fiecare zi tot timpul care trecuse.

— Mă simt pierdută, atâta tot, am spus eu. Îmi pare rău. Cred că va trebui să-mi dau seama ce e de făcut cu viaţa mea.

— Te aşteaptă cineva acasă care te iubeşte, spuse Toby. Nu ştii că eu aş fi fost în stare să ucid pentru a fi iubit de cineva? Tu eşti iubită, Elizabeth. Poţi să înţelegi cât de special este acest lucru?

Apoi, continuă:

— În plus, eşti talentată. Ai putea să scrii o carte.

— Poate că o voi face, am spus. Poate că voi scrie o carte despre noi.

— Ce anume să scrii despre noi?

— Despre toate astea. Despre lucrurile prin care ai trecut tu. Despre vara noastră.

— Poate. Dar cum ai termina? Rachel încă nu a apărut. Nu există încă niciun final.

— Poate că acesta este sfârşitul, am spus.

— Doamne, a zis el. Imaginează-ţi cum ar fi să fie aşa. Nu încheia aici. Este un final slab. Logodnele sunt finaluri slabe.

— Sau poate aş putea aştepta ca Rachel să-şi rezolve problemele şi să se întoarcă la copii, dar nu ştiu. Cum ar fi revenirea ei acasă? Nu poţi să ştergi totul cu buretele, nu poţi să te prefaci că nu ai plecat.

— Asta sună bine. Îmi place un final vag.

Nu a vrut să audă despre Rachel sau despre timpul pe care eu îl petrecusem cu ea.

— Sau poate că s-ar sfârşi odată cu revenirea ei, am spus eu. Cred că mi-ar plăcea mai mult aşa.

— Deci se va întoarce? întrebă el.

— Poate.

— Ce va face după ce se va întoarce? Ce va spune? Ce se va întâmpla?

— Nu ştiu. Pur şi simplu, va apărea. Va fi o zi ploioasă, tu vei auzi cheile în uşă şi scârţâitul balamalelor, şi atunci te vei răsuci şi ea va apărea, din senin, în pragul uşii.

— Şi după aceea?

— După aceea se termină cartea.

— Dar ce se va întâmpla după aceea?

— Nu ştiu, am spus.

Plângeam din nou.

— Nu am destulă imaginaţie pentru asta. Însă nici nu o mai pot aştepta.

Toby se aplecă, de parcă ar fi vrut să-mi spună ceva, dar, apoi, brusc, buzele lui erau peste buzele mele, gurile noastre deschise, fierbinţi şi uscate. Am stat cu gurile deschise, lipite una de cealaltă, fără să ne mişcăm, dar şi fără să ne sărutăm, de parcă ne-am fi resuscitat unul pe celălalt, cu ochii închişi, nasurile noastre atingându-se. Când, în cele din urmă, Toby se retrase, gura mea rămase încă deschisă, iar ochii mei erau încă închişi.

— Eşti tot tu, a spus el. Eşti tot nebunatică, întunecată şi bună. Nu te-ai schimbat atât de mult pe cât crezi.

Am închis gura şi am simţit cum lacrimile îmi curgeau pe obraji. După un moment lung de tăcere, Toby zise:

— Fie ca Dumnezeu să le dea fericire.

Am deschis ochii.

— Fie ca Dumnezeu să-i condamne pe copiii duşmanilor lor la probleme digestive şi la pori mai mari decât media.

— Da, spuse el. Fie ca Dumnezeu să le umple inimile celor care i-au cadorisit cu sume de bani cu o valoare nominală de 18 dolari, dar nu mai mare de 360 de dolari, cu puroi şi bilă.

S-a ridicat în picioare, şi-a întins mâinile, iar eu le-am prins. M-a ridicat, iar eu am continuat să mă înalţ şi mai sus, depăşindu-l, exact aşa cum făceam cu ani în urmă.

L-am întrebat:

— Crezi că te vei mai căsători vreodată din nou?

El s-a uitat la Seth şi Vanessa, care dansau.

— Sper.

A spus-o prea repede, fără să se gândească. A clipit, surprins de ceea ce spusese.

Apoi mi-a spus să ne întâlnim afară; voia să meargă la toaletă. Aveam să ne plimbăm de-a lungul podului şi prin oraş împreună, ca în trecut. Am ieşit afară ca să-l aştept, am găsit un pachet de Camel la fundul genţii, m-am sprijinit de faţada clădirii unde locuia Seth şi am aprins o ţigară.

Am privit un cuplu trecând, ghemuiţi unul lângă celălalt, astfel încât aproape că erau faţă în faţă, deşi mergeau înainte, ca pe coperta unui album al lui Bob Dylan. Îi compătimeam. Mă uitam la fată, care nu putea avea mai mult de douăzeci şi patru de ani, ştiind că, în scurt timp,

acea fată nu va fi decât soţia unui tip. Va fi cineva despre care soţul ei va spune că e nervoasă – nervoasă şi cicălitoare. El se va întreba unde a dispărut farmecul ei; se va întreba unde erau zâmbetele ei. Se va întreba de ce nu râdea niciodată pe săturate; de ce nu purta niciodată lenjerie fină; de ce lenjeria ei, cândva dantelată şi sexy, era acum albă, din bumbac; de ce nu-i mai plăcea de la spate; de ce nu mai voia să stea deasupra lui. Corpul sacru al mariajului – lucrul care-l împiedica să se deschidă faţă de prietenii săi cu privire la problemele din căsnicia lui – era ultimul loc în care ar fi trebuit să ajungă. Fortăreaţa unde erau adăpostite secretele lor va începe să se crape, iar el va turna apă peste acele crăpături când va începe să se confeseze prietenilor lui. Va primi suficientă empatie şi aprobare, astfel încât va începe să se întrebe exact ce avea de câştigat din faptul că rămânea lângă o persoană atât de plină de amărăciune, cineva care nu-l mai aprecia pentru cine era, iar viaţa este prea scurtă, omule, viaţa e prea scurtă. Va divorţa de ea şi toate divorţurile aveau în comun lipsa iertării: ea nu-l va ierta pentru faptul că nu era mai degrabă impresionat de realizările ei decât inhibat de propriile sensibilităţi; el nu o va ierta pentru faptul că era o stea care strălucea atât de tare, încât el nu-şi mai putea vedea propria imagine în oglindă. Dar, de asemenea, divorţul este caracterizat de uitare – o decizie de a înceta să-ţi mai aminteşti momentul precedent haosului – momentul în care s-au îndrăgostit unul de altul, momentul în care au ştiut că erau mai speciali împreună decât separaţi. Mariajele supravieţuiesc datorită amintirii acelor momente. Mariajul lor nu le va ierta faptul că îmbătrâneau, iar ei nu-şi vor ierta mariajul pentru faptul că era martorul acestui lucru. Acel băiat va sta cu prietenii lui

şi nu va reuşi să-şi dea seama cum de au mers atât de prost toate astea. Dar ea ar şti; eu aş şti.

Pe când Rachel şi cu mine eram mici, aveam promisiunea din partea unei societăţi libere care aproape că ratificase Amendamentul privind Egalitatea Drepturilor că vom putea face tot ce ne doream. Ni s-a spus că putem avea succes, că e ceva special şi unic cu privire la noi şi că putem obţine orice – ultimele vestigii ale fetelor care au fost învăţate că sunt speciale, combinate cu primele efecte ale celui de-al doilea val al feminismului. În tot acest timp, chiar dacă eram numai în clasa a şasea, îmi amintesc că mă gândeam că părea ciudat faptul că profesorii şi părinţii aveau, pur şi simplu, permisiunea de a spune acest lucru şi o spuneau în faţa băieţilor, dar pe băieţi nu părea să-i deranjeze. Până şi atunci, am ştiut că băieţii tolerau acest lucru pentru că era atât de clar că nu era adevărat. Era precum acele tricouri, purtate de toate prietenele fiicei mele la şcoală acum, pe care scrie „Viitorul este al femeilor” cu litere mari de tipar. Cum mărşăluiesc ziua în amiaza mare cu tricouri precum acestea. Dar singurul motiv pentru tolerarea acestui lucru este faptul că toată lumea ştie că este doar o minciună pe care le-o spunem fetelor pentru a le face marginalizarea mai suportabilă. Se ştie că, în cele din urmă, fetele vor fi pedepsite pentru viitorul lor, aşadar li se permite să poarte acele tricouri cu mesaje stupide acum.

Rachel şi cu mine am fost crescute să facem ceea ce ne doream, iar noi aşa am făcut; am avut succes şi am arătat acest lucru tuturor. Nu am avut nevoie să purtăm tricouri apocrife fiindcă noi ştiam deja secretul, care era acesta: atunci când reuşeai cu adevărat, când câştigai mai mult şi îi depăşeai pe alţii, când întreceai cu adevărat toate

aşteptările, nimic din jurul tău nu se mai potrivea. Trebuia să mergi tiptil în continuare pe lângă fragilitatea unui bărbat, ceea ce nu era o problemă pentru femeile care făceau cumpărături şi beau martini toată ziua – aceasta era compensarea lor, negociaseră deja cu ele însele –, dar era absolut intolerabil pentru femeia care muncea, era respectată şi devenea persoana în jurul căreia alţii erau nevoiţi să meargă tiptil. Faptul că acei bărbaţi puteau fi aşa delicaţi, încât le putea lipsi orice urmă de autoexaminare atunci când venea timpul să încerce să descopere de ce femeile de lângă ei nu păreau să fie extrem de entuziasmate de încă o noapte de stimulare, mângâiere şi felaţie a fiecărei insecurităţi din interiorul lor – acesta era lucrul pe care noi îl consideram intolerabil.

Mai era ceva – ajunsesem să trăiesc într-o ceaţă constantă a regretului şi ambivalenţei. Ceaţa m-a determinat să fiu fără direcţie, până într-o zi, când mă uitam pe acel Facebook stupid, al cărui flux pasiv mi-a lăsat spaţiu de reflecţie şi m-am gândit: cum mi-aş fi putut găsi din nou calea către un moment în care viaţa mea nu era un şuvoi de obligaţii, ci o serie infinită de alegeri, fiecare menită să mă înveţe ceva despre existenţă şi lume, în opoziţie cu faptul că mă căsătorisem pentru toată viaţa? La un moment dat, nu-mi amintesc când, mi-am adunat toată libertatea şi independenţa, le-am pus pe masa de poker în faţa lui Adam şi am spus:

— Iată, acesta este jackpotul meu. Ia-l pe tot. Nu mai am nevoie de el. Nu o să mai am niciodată nevoie de el.

Eram pe cale să mă retrag. Era prea deprimant să nu mai poţi să-ţi creezi fantezii cu privire la ceea ce deveniseră oamenii, fiindcă, în schimb, ştiai că sfârşiseră exact ca tine

– dolofani, banali, suburbani şi plictisitori. Eram pe cale să-mi şterg cu totul profilul acela nenorocit, când, din senin, am primit o notificare de la pictograma cu solicitări de prietenie şi am văzut că era din partea lui Larry Feldman, primul meu iubit (primul pentru mine în legătură cu multe lucruri) din clasa a opta.

El a fost prima mea obsesie, de asemenea; sticla s-a învârtit, şapte minute în rai, iar apoi luminile s-au stins şi el a bâjbâit după mine peste tot. Am fost înnebunită de dorinţă în ziua aceea şi în săptămânile care au urmat. În timpul săptămânii, îl vedeam trecând pe coridorul din faţa sălii mele de clasă pe când mergea spre baie, şi atunci ieşeam şi îl urmăream ca un lup, dar nu reuşeam niciodată să-l găsesc. În weekenduri, ne întâlneam la aceeaşi petrecere sau acelaşi spectacol de teatru, iar pleoapele mele se închideau pe jumătate şi respiraţia mea devenea superficială. Totul s-a întâmplat atât de repede! Larry m-a purtat rapid pe drumul spre maturitate într-un mod care m-a stânjenit şi m-a speriat. Înainte de a mă obişnui cu săruturile, mâinile lui erau deja pe cămaşa mea. Înainte de a mă obişnui cu asta, erau deja dedesubt, pe sutienul meu. Apoi, dedesubtul sutienului meu. Apoi, în exteriorul pantalonilor mei. Apoi a încercat să-şi ducă mâinile mai jos de pantalonii mei, dar, în anul acela, fetele purtau pantaloni largi şi colanţi pe dedesubt. Nu a reuşit să navigheze prin toate aceste straturi. Nu a reuşit să descopere, în intervalul scurt de timp pe care l-am avut la dispoziţie înainte ca un părinte să intre, care erau pantalonii şi care erau colanţii, aşadar eu am mers acasă şi m-am înecat în propriii mei hormoni.

În timp ce stăteam în faţa computerului, cu acea nouă solicitare de prietenie din bara de navigaţie, am simţit că

era ceva viu în mine care nu fusese acolo cu puţin timp înainte – o nelinişte, o mâncărime. Orice era mai bine decât acea suburbie nenorocită, cu spaţiul ei amplu şi cu o baie pentru fiecare membru al familiei. Am dat click pe „Acceptă” şi, aproape instantaneu, am primit un nou mesaj privat. Simţeam entuziasmul din ţesuturile mele. M-am gândit la prietena mea din liceu care îşi părăsise recent soţul – l-a luat cu totul prin surprindere, după cum am auzit de la el – pentru iubitul ei din facultate, pe care l-a reîntâlnit pe Facebook.

— Mă simt din nou eu, îmi spunea ea.

M-am gândit cum ar fi fost să mă simt din nou eu, de asemenea.

Am dat click pe mesaj.

Larry: Nu ştiu dacă îţi mai aminteşti de mine, dar am fost împreună la şcoală. Prin clasa a opta?

Deci aşa stăteau lucrurile. Mi-ai atins corpul virgin până când l-ai avut şi nu ştii dacă îmi mai amintesc.

Eu: Sigur că-mi amintesc de tine.

Larry: Mă gândesc foarte mult la tine.

Woa! Speram să existe un context, o conversaţie politicoasă, însoţită de efluviile situaţiilor comice din adolescenţă. El mergea direct la ţintă.

Eu: Serios? E ciudat.

Larry: Mă gândesc la cât de cald era vaginul tău.

Mi-am trântit laptopul cu putere, înghiţind în sec.

Mai târziu în după-masa aceea, înainte de sosirea copiilor, mi-am deschis din nou laptopul cu un singur deget, de parcă aş fi suferit de vreo afecţiune. Mi-am băgat nasul prin pagina lui Larry Feldman. Avea o fiică, se părea. Locuia încă în acea suburbie din Long Island unde a trăit tatăl meu. Nu părea să fi fost vreodată căsătorit, dar era greu de spus. Majoritatea fotografiilor lui erau nişte selfie-uri cu maşini, făcute cu gura deschisă în semn de uimire, ca şi cum ar fi descoperit tehnologia telefonului său şi l-a programat, cumva, să posteze imediat poza pe Facebook, fără nicio măsură de verificare a calităţii. L-am şters din lista de prieteni şi am simţit imediat repulsie faţă de tot – faţă de bărbaţi, de îmbătrânire, de umanitate, de nevoile mele dezgustătoare.

Aşa mă simţeam când copiii mei, împreună cu Adam, au ajuns acasă şi tot aşa mă simţeam când a sunat telefonul mai târziu în seara aceea, când i-am văzut numele lui Toby Fleishman pe ecran, am răspuns şi am ascultat. Mi-a spus că-i părea rău că trecuse atât timp. Mi-a spus că divorţa de Rachel. Mi-a spus că îi lipseam. Da, m-am gândit eu. Da, aceasta a fost tinereţea mea, nu acel idiot de Larry. Nu mai eram cine fusesem în clasa a opta. Eram cine am fost mai târziu, la facultate.

Am fost să mă văd cu Toby. Apoi, din nou. Apoi, din nou. Apoi a venit şi Seth. Şi era atât de bine să nu fiu nevoită să explic cine eram; era atât de bine să fiu o manifestare mai bună decât media persoanei care ar fi trebuit să devin, după aşteptările lor. Am petrecut tot mai mult timp cu ei şi, de fiecare dată, veneam acasă puţin mai nesigură, puţin mai confuză. În acele nopţi, Adam, întotdeauna atât

de pasiv şi compliant, mă privea în timp ce mă dezbrăcam şi încerca să evalueze exact cine era persoana care se băga în pat cu el – soţia lui sau creatura care fusesem în ultimele câteva luni.

Vara aceea, m-am comportat cu bietul Adam ca o colegă de apartament. Veneam acasă târziu. Comandam mâncare chinezească la cină, iar şi iar. A menţionat cândva că exageram cu asta, aşa că am comandat mâncare thailandeză. Îl provocam dimineaţa să-mi pună întrebări, doar ca eu să-i pot spune că nu mai ştiam cum să trăiesc. Doamne, aş fi vrut să spun, cum ai fi putut să trăieşti aşa, ştiind că nu i-ai mai răspuns nimănui? Oare cum ne stabilim aceste condiţii pentru o viaţă împlinită? Dar el nu ar fi înţeles niciodată aceste lucruri. El ducea viaţa pe care şi-a dorit-o. La fel şi eu. Şi totuşi. Totuşi, totuşi, totuşi, totuşi.

Ce ar fi trebuit să faci? Să nu te căsătoreşti, când soţul tău era persoana care te înţelegea, te iubea şi îşi lua un angajament faţă de tine pentru totdeauna, indiferent ce ar fi fost? Să nu-i ai pe copiii tăi, pe care îi iubeai şi care făceau toate daunele colaterale (timpul tău, corpul tău, lumina ta, întunericul tău) să merite? Oricum, timpul mergea înainte. Nu aveai să mai fii vreodată tânără. Riscai doar să nu-ţi mai aminteşti că perioada aceea fusese cât se putea de bună, în fiecare clipă – faptul că, exact acum, eşti atât de tânără cum nu vei mai fi niciodată din nou. Şi acum. Şi acum. Şi acum, şi acum, şi acum.

Cum am putea să nu contestăm căsnicia, atunci? Aceasta devine atât de puternic legată de calitatea vieţilor noastre, drept una dintre puţinele instituţii care funcţionează constant de-a lungul fiecărui moment al existenţei noastre,

încât persoana cu care suntem căsătoriţi nu mai are nicio şansă. Oamenii se ţin de mână în timp ce merg pe stradă atât timp cât sunt fericiţi, se întorc cu răceală ca să privească pe geamul maşinii în timp ce maşina trece podul atunci când nu sunt fericiţi, dar nimic din toate acestea nu are legătură, de fapt, cu modul în care se comportă cealaltă persoană. Are legătură cu modul în care ne simţim în legătură cu noi înşine, iar persoana de lângă noi este greşit înţeleasă din cauza circumstanţelor şi ne gândim atunci: poate dacă aş extirpa acest lucru, m-aş simţi din nou eu. Dar nu mai eşti tu. Nu mai eşti tu de multă vreme. Nu este vina lui. Pur şi simplu, se întâmplă. Întotdeauna se va întâmpla, pur şi simplu.

Dar Toby avea dreptate. Eu eram iubită. Eram iubită de un bărbat care nu-mi punea întrebări. Am observat că, deşi pasivitatea era prima reacţie a lui Adam, bunăvoinţa era următoarea. Eram diferiţi în privinţa aceasta. Tot ceea ce-şi dorise Adam dintotdeauna era să-i fie luată independenţa. Tot ceea ce-şi dorea era să mă iubească. În schimb, oare eu ce-mi doream? Ce ar fi putut fi mai bun decât stabilitatea şi iubirea unei persoane de treabă care îşi lua un angajament faţă de tine? Ne îndrăgostim şi decidem să ne căsătorim în acel moment incredibil, dar dacă tot ceea ce urmează după aceea este numai în amintirea acelui moment? Suntem martorii schimbării proprii şi a partenerilor noştri, iar ceea ce trebuie să facem este să ne reamintim motivele pentru care am luat acea decizie, înainte de toate. De ce este onorabil să trăieşti în slujba unui moment pe care trebuie să te străduieşti atât de mult să ţi-l aminteşti?

Eu îmi doream acest lucru pe deplin. Sau îl doream în cea mai mare parte. Sau doream să ruleze pe fundal. Sau

eram plictisită. Sau ierarhia nevoilor mele personale ajunsese într-un punct în care, de îndată ce apare îndoiala în raport cu necesitatea mariajelor stabile, singura cale posibilă este una descendentă. Sau, pur şi simplu, destinul meu era să fiu o persoană nefericită, indiferent de statutul meu marital. Sau New Jersey este un loc pe care oamenii îl aleg adesea în detrimentul New York-ului, iar eu ar fi trebuit doar să trec peste asta. Sau îmi doream numai puţină independenţă şi puţin timp singură ca să mă uit la orice mi-aş fi dorit la televizor, fără să fiu judecată. Sau voiam ca abdomenul meu să fie mai puţin asemănător cu o hartă a oraşului Sarajevo. Sau voiam să înţeleg cum aş fi putut să trăiesc o viaţă în care nu eu eram steaua, să învăţ să mă retrag în decor şi să fiu aşa cum aveau nevoie copiii mei să fiu, dar, de fiecare dată când mă apropiam de asta, simţeam un abis vast şi fugeam în direcţia opusă. Sau voiam să mă simt din nou relevantă, ca şi cum aş fi contat. Sau oricine altcineva poate asculta o piesă a celor de la U2 din tinereţea lor şi poate fuma o ţigară, fără să cadă pradă nostalgiei faţă de o perioadă care, probabil, era la fel de nasoală precum prezentul. Sau tot ce mi se întâmpla era doar o scurtă criză a vârstei de mijloc, poate nu foarte diferită de a lui Rachel, căci până şi crizele noastre de vârsta mijlocie trebuiau să fie limitate – a ei în căutarea unei nopţi de somn odihnitor şi a unui bărbat care nu se simţea ameninţat de existenţa ei, iar a mea din necesitatea de a-mi externaliza propria nefericire în slujba a ceva ce părea a fi întrajutorarea unui vechi prieten, dar era, în realitate, neglijarea familiei pentru care am optat în mod voluntar.

Lucrurile acestea nu aveau rezolvare, mi-am dat eu seama. Până şi crizele noastre trebuiau să fie minore şi

politicoase. Ceea ce făcusem eu putea fi iertat; ceea ce făcuse Rachel era inacceptabil. Dar, până la urmă, lucrurile stăteau la fel pentru amândouă: lumea desconsidera o femeie din clipa în care ea înceta să mai fie disponibilă sexual pentru ea şi nu mai era nimic de făcut, în afară de a accepta acest lucru şi a merge mai departe.

Problema lui Toby, mă gândeam acum, în timp ce-mi fumam ţigara, era că el a sfârşit prin a fi cu Rachel pentru că tot ce-şi dorea era o persoană care nu era nebunatică. Aceasta era deviza misiunii lui. O spunea mereu. În tot acest timp, a fost alergic la fetele pe care le considera nebunatice. Chiar şi la mine. Chiar şi la mine! L-am văzut pe Toby, pe când avea puţin peste douăzeci de ani, cum respingea pe oricine părea altfel decât complet convenţională şi, în felul acesta, a sfârşit prin a fi cu Rachel, pe care a considerat-o normală. În plus, da, dacă ascultai versiunea lui, ea era genul de fostă soţie josnică (toate fostele soţii sunt josnice, să ştiţi), dar ea mai era, de asemenea, cineva care înnebunise. Poate că a fost ofensa legată de naşterea copiilor. Poate că a fost nedreptatea copleşitoare suferită de statutul, corpul şi poziţia unei femei în societate de îndată ce devine mamă. Toate aceste lucruri te pot înnebuni dacă eşti o persoană deşteaptă. Dacă eşti o femeie deşteaptă, nu poţi să stai deoparte şi să rămâi sănătoasă psihic odată ce înţelegi pe deplin, aşa cum face o persoană deşteaptă, constrângerile impuse unei femei de această lume. Nu puteam suporta acest lucru. Îl înţelesesem mult prea clar, astfel că l-am evitat. Rachel l-a îndurat. A încercat. Dar şi-a primit pedeapsa.

Însă nu mai conta. Nu era problema mea. Mi-am dat seama de asta în timp ce inhalam profund delicioasa

nicotină, rezemată de clădirea în care locuia Seth. Nimic din toate acestea nu era problema mea. Familia mea era problema mea. Perturbările mele ar fi trebuit să aştepte, astfel încât familia mea să se poată simţi în siguranţă şi iubită. Erau iubiţi. Erau în siguranţă cu mine. Ce făceam eu acolo? Rezemată de clădire, fumând şi aşteptându-l pe prietenul meu? Era timpul să merg acasă.

M-am gândit la Adam. La faţa lui. La mâinile lui. La cum ar fi putut petrece ore în şir concentrându-se pe nişte informaţii detaliate despre ceva stupid, cum ar fi un anumit tip de gazon sau un anumit tip de aeronavă. Adam era scenariul cel mai bun într-un sistem incredibil de corupt. Dintr-odată, am simţit căldură în zona feţei. M-am simţit geloasă pe vara lui Adam. Am tânjit după fiecare minut alături de el. Nu era prea târziu, nu-i aşa? Am ales acest lucru. Am stat sub o chuppah[18] şi am cerut asta, am făcut-o! Eram iubită, exact aşa cum a spus Toby că eram. Eram iubită. Puteam încă să aleg acest lucru. Crăpătura pe care o creasem fortăreţei noastre putea fi reparată înainte să pătrundă prea multe lucruri prin ea.

Aşadar, urma să mă întorc acasă şi să mă reintegrez în viaţa mea. Mă întrebam, în general, cum putea o persoană să fie atât de nefericită, până la disperare, când era, în general, atât de fericită? Aveam să încep să o iau de la capăt. Aveam să stau lângă copiii mei în timp ce urmăreau nişte spectacole idioate la televizor, adulmecându-le capetele şi permiţând hormonilor inerenţi maternităţii să curgă prin mine. Urma să încerc să găsesc pacea unei vieţi obişnuite. Sau poate, într-o zi, aveam să înţeleg că

---

[18] Baldachin sub care stă un cuplu evreu în timpul ceremoniei de nuntă. (N.r.)

obişnuinţa era, de fapt, chiar extraordinară. Urma să încerc. Urma să mă gândesc exact de ce aveam nevoie pentru a mă face să fiu ceva mai mulţumită. Urma să încerc să descopăr mici bucurii, alături de celelalte femei din cartierul meu, care aveau patruzeci şi ceva de ani şi se simţeau, de asemenea, lipsite de relevanţă. Urma să încerc să fiu o soţie bună pentru Adam, străduindu-mă să nu acord prea multă importanţă momentelor celor mai rele ale mariajului: atunci când unul dintre cei doi are o dispoziţie bună, iar celălalt nu o poate recunoaşte sau nu se poate ridica la înălţimea momentului, astfel că îl lasă pe celălalt să atârne de singurătatea lui; atunci când unul se preface că nu înţelege cu adevărat ce spune celălalt, răspunzând într-un limbaj de lemn pe care nu-l merită.

Aveam, poate, să învăţ să gătesc. Sau să urmez un curs de ornare a torturilor. Aveam să-mi permit să devin puţin mai neutră. Aveam să mă opresc din a mă lupta atât de mult. Ce ar fi putut fi atât de greşit dacă mă mai relaxam, în sfârşit? De ce mă agăţam? Urma să merg la sala de sport din apropiere şi să mă înscriu la cursul de dans, unde mergeau celelalte mame de la şcoală şi se dansa pe melodiile pe care am mai făcut-o cândva, cu mulţi ani în urmă, melodii care ne frânseseră inimile sau ne puseseră pe jar. Melodiile ne aminteau că am fost cândva tinere – cândva nu eram nevoite să achităm o taxă de douăzeci de dolari ca să dansăm – nu era necesar nici măcar să fim invitate pentru asta. Pe vremuri, ştiam cum să o facem, pur şi simplu. Acum canalizam tot ceea ce ţinea de sex, de speranţă şi tot ceea ce a rămas neterminat într-un cha-cha-cha sau într-o mişcare în formă de opt a şoldurilor, pentru care, cândva, nu trebuia să fim instruite să ne rotim. Profesorul punea o versiune mai ritmată a pieselor

top 40 din liceu şi facultate, iar noi începeam să râdem toate. Dar aceste cântece pavau o cale spre tinereţea noastră, astfel că, la sfârşit, în timp ce ne relaxam, când profesorul punea piese Eagle-Eye Cherry sau Sade, corpurile noastre se mişcau mai lent, rigid, greoi, iar noi vedeam exact ceea ce deveniseră ele: oameni care încercau să-şi amintească ceva, dar nu reuşeau pe deplin.

Iar Adam era acasă, aşteptându-mă. Chiar şi după toate astea, el mă aştepta. Mă urmărea cu atenţie ca să vadă dacă schimbarea se menţinea, iar eu priveam cum mă urmărea şi un bolovan de vinovăţie şi tristeţe mă copleşea pentru că-l făcusem să treacă prin atâtea – pentru că l-am făcut să treacă prin atâtea mereu. Mă analiza noaptea, în timp ce dormeam, şi se ruga să nu mă mai afund în haos. Iar eu încercam să-i demonstrez acest lucru prin lucruri mărunte: disponibilitate sexuală excesivă, bunăvoinţă faţă de sora lui cea răutăcioasă, acceptarea unui serial ştiinţifico-fantastic pe care el voia să-l urmărească. Dar, în seara aceea, aveam să mă târăsc în acel pat întunecat alături de soţul meu, luând forma lui, ca şi cum aş fi fost un nou strat de piele pentru el. Urma să-i şoptesc din spate:

— Îmi pare rău că am întârziat.

Iar el, indiferent dacă va fi treaz sau doar trezit, va şopti:

— Întotdeauna te întorci.

Aveam să-l iubesc atât de mult exact în acel moment, încât aveam să plâng ore în şir în timp ce el mă va mângâia, nedumerit, ca de obicei.

Nu-mi găseam locul nicăieri, la fel ca Rachel. Am încercat să mă lupt cu soarta. Am lucrat la o revistă pentru bărbaţi, încercând să fac o muncă de care aş fi putut fi mândră, doar ca să descopăr că o femeie la o revistă a bărbaţilor este la fel ca orice femeie în lume – nedorită, auxiliară, în cel mai bun caz, acolo doar pentru a umple momentele dure, atunci când bărbaţii nu voiau s-o facă. Nu aveam să fiu Archer Sylvan vreodată, dar puteam să scriu o carte a mea, care va avea ceva în interiorul ei de care Archer era incapabil, adică toate nuanţele poveştii, până şi cele care dor atunci când le privim direct – până şi cele care ne fac prea furioşi pentru a ne dori să le ascultăm.

Am stins ţigara înainte să o termin. Îmi făcea silă. Nu ar fi trebuit să mai fumez. Nu ar fi trebuit să mai fumez şi să mă aflu acolo. Aceasta nu mai era bucuria mea. Am luat un taxi şi i-am spus şoferului să mă ducă înapoi în New Jersey, locul în care trăiam.

În timp ce stătea cu mine pe podea, Toby mi-a ascultat planurile şi a aşteptat ca panica să crească iar în el, aceeaşi panică în urma căreia l-au cuprins valuri de transpiraţie în ultimele două săptămâni de fiecare dată când contempla viitorul. Dar, de data asta, nu se întâmplă aşa. Oare se obişnuia cu situaţia lui? Oare se vindeca?

Dacă era aşa? Dacă se putea gândi la Rachel într-un mod nou? Dacă ar fi putut găsi o modalitate în care să se îndepărteze de ideea că el trăia în contrast cu ea? Dacă ar fi cunoscut o persoană drăguţă şi s-ar fi căsătorit din nou? Dacă Rachel va fi, într-o zi, doar prima lui soţie? Într-o zi, coşmarul acestui mariaj va lua sfârşit, iar vaporii tristeţii

lor se vor disipa. Poate că aceste lucruri se întâmplaseră deja.

După ce a plecat de la toaletă, Toby a fost distras în căutarea lui Seth, care stătea într-un colţ ascuns al apartamentului, unde era eviscerat de Vanessa pentru faptul că a fumat iarbă la petrecerea lor de logodnă. El i-a privit, timp în care Vanessa încerca să păstreze aparenţele prin zâmbetul ei îngheţat, iar Seth era doar foarte confuz. Până când Toby a ajuns afară, eu eram deja plecată, astfel că a pornit şi el spre casă prin căldura nopţii. Totuşi, până să ajungă în Union Square, a început să plouă şi a trebuit să ia metroul.

A plătit bona şi, de îndată ce aceasta a plecat, el a rămas în camera de zi, unde l-a mângâiat pe Bubbles pentru un minut. Şi-a scos hainele ude ca să facă un duş, astfel încât să nu miroasă a iarbă când se vor trezi copiii. Cum era posibil să înaintezi atât de mult în viaţă şi să fii, totuşi, atât de neliniştit? Cum era posibil să ştii atât de multe şi să fii totuşi atât de uimit de toate? Oare acesta era sentimentul iluminării, înţelegerea faptului că viaţa este un cancer care evoulează atât de încet, încât poţi dobândi numai un sentiment vag şi intermitent al propriei morţi? Faptul că moartea se petrece destul de lent încât să te poţi obişnui cu ea? Sau poate aceasta nu era viaţa. Poate că aceasta era doar vârsta de mijloc.

Însă tot în acel moment, s-a gândit la faptul că lucrurile se întâmplau în mod progresiv şi, din această cauză, schimbarea era greu de observat. Divorţul lui avea să se încheie. De fapt, avea să semneze actele de divorţ în seara aceea. El s-a născut fără Rachel şi a supravieţuit. S-a căsătorit cu Rachel şi a supravieţuit. Iar acum, Rachel

plecase – poate că a plecat pentru totdeauna. Dacă şi-ar fi putut imagina acest lucru, faptul că ea s-a ridicat, într-un fel, către cer şi va rămâne doar o fantomă pe care unii oameni o puteau vedea uneori, ar fi putut să continue. Ar fi putut să meargă mai departe. Nu toată lumea respectă regulile. Nu toată lumea este corectă. Nu a învăţat deja aceste lucruri? Copiii lui vor înţelege într-o zi; copiii lui vor creşte cu lecţia aceasta, iar pierderile pe care le vor mai îndura în vieţile lor după asta nu-i vor mai răni la fel de mult niciodată. Asta însemna ceva. El avea să fie un tată bun. Avea să-i protejeze pentru totdeauna. La asta se referea spanda, conştientiză el. Despre aceasta vorbea acea profesoară caraghioasă de yoga. Universul e bidirecţional. Vedeţi? Nu ştia nimic. A inspirat şi a expirat. Era fericit şi era trist. Era bun şi era rău.

Valul de căldură din Manhattan a trecut, în cele din urmă. A plouat zdravăn pentru vreo zece minute bune. Toby plănuia să înceapă să caute un alt apartament în ziua următoare, unul în care toate lucrurile să funcţioneze. Merita un apartament în care să funcţioneze toate lucrurile. A privit pe fereastră. Şi-a văzut reflexia în geam şi, dincolo de imaginea sa, a putut vedea ferestrele luminate ale clădirii alăturate, o versiune transparentă a siluetei sale, umplută cu luminile din oraş, cu ferestrele şi oamenii dinăuntrul acestora. În acele ferestre era totul – speranţa, tristeţea, pierderea, triumful, sexul, trădarea. Peste tot era suferinţă şi peste tot era sex. Peste tot era iubire şi peste tot era moarte. Ai fi putut muri de singurătate, dar, la fel de bine, ai fi putut muri de optimism; optimismul era exact la fel de distructiv, până la urmă. Timpul va merge înainte, iar el îşi va păstra puţin optimism în universul său bloc. Va rămâne acolo pentru

totdeauna. Privea cum oamenii se mişcau în interiorul corpului său fantasmagoric, simţind că îi putea cuprinde pe toţi, că aceştia ar fi putut sta cu toţii acolo, iar el ar putea să-i primească pe toţi şi să fie gazda lor. A rămas aşa, cu acest gând, fără să ştie pentru cât timp, până când a auzit o cheie în încuietoare, scârţâitul balamalelor şi s-a întors, văzând-o pe Rachel în pragul uşii.

Contents

Partea I

Fleishman are necazuri

Partea a II-a

Doamne, ce idiot a fost!

Partea a III-a

Rachel Fleishman are necazuri

Taffy Brodesser-Akner

Fleishman are necazuri

Traducere din limba engleză
de Cristiana Cojocaru